Misterul Babilonului: Dezlegarea celui mai mare mister profetic din Biblie

De Joel Richardson

Aprecieri pentru *Misterul Babilonului*

„Încă o dată, Joel Richardson a zguduit din temelii lumea profeţiilor şi cam tot ceea ce credeam că ştim despre Babilonul cel misterios. Se prea poate ca această carte, de altfel originală şi provocatoare, să fie tocmai aceea care aduce dezlegarea pe care o căutăm, de câteva milenii încoace, pentru această străveche enigmă."

— Tom Horn, autor de bestseller-uri şi director executiv al *Skywatch TV*

„Noul volum semnat de Richardson este strălucit documentat, solid din punct de vedere scriptural şi scris fluent. Este destul de evident că «misterul, Babilonul cel mare, mama tuturor prostituatelor» s-ar putea să nu mai fie un mister. Cartea aceasta reprezintă o lectură obligatorie pentru toţi cei ce nutresc o pasiune pentru adevărul profetic şi interes pentru zilele din urmă."

— Marvin J. Rosenthal, director executiv al *Zion's Hope*

„Joel Richardson, autorul mai multor bestseller-uri, uneşte din nou punctele geopolitice şi profetice, prezentând un izbăvitor argument, constrângător şi direct, pentru una dintre cele mai enigmatice profeţii ale Bibliei. Dacă doreşti să capeţi, asemenea fiilor lui Isahar, o înţelegere a vremurilor, îţi recomand din toată inima această excelentă lucrare a lui Joel."

— Chris Mitchell, director al Middle East Bureau, *Christian Broadcasting Network*

„Joel Richardson ne-a pus la dispoziţie o lucrare importantă şi foarte sistematică, expunând posibilităţile legate de cine sau care ar putea fi identitatea misteriosului Babilon. Cartea aceasta te va face, cu siguranţă, să îţi regândeşti poziţiile asumate anterior."

— Pastorul Mark Biltz

Şirului fără număr de creştini din toată lumea care au pierdut totul pentru Numele lui Isus. Mai aveţi încă puţintică răbdare. Se arată dreptatea.

Cuprins

Mulţumiri
Introducere

Partea 1: Cel mai mare mister profetic din Biblie
1 Istoria misterului
2 Cetatea cea Mare
3 Babel sau Babilon?
4 Mitul lui Nimrod
5 Cele două Babilonuri din teoria lui Alexander Hislop
6 Mama tuturor prostituatelor
7 Femeia şi fiara
8 Imperiul Islamic
9 Cetatea Satanei
10 Regina luxului
11 Ce am aflat, pe scurt

Partea 2: Să ne cântărim opţiunile
12 Roma
13 Ierusalim
14 Illuminati/ Noua Ordine Mondială
15 New York City/ SUA
16 Babilonul literal

Partea 3: Babilonul final
17 Mecca/ Arabia Saudită
18 Marea cetate păgână
19 Regii luxului
20 Seducătoarea naţiunilor
21 Mituitoarea regilor
22 Îmbătată de sângele sfinţilor
23 Prostituata din deşert
24 Detestata prostituată din Orientul Mijlociu
25 Sumar şi concluzii

Epilog
Note
Index al ilustraţiilor
Index

Mulţumiri

Lui Isus, dorul inimii mele, Îţi mulţumesc pentru că Te-ai vărsat cu totul.

Frumoasei mele soţii şi copiilor mei, voi sunteţi pentru mine Steaua Nordului, care mă cheamă mereu către casă. Sunt extrem de recunoscător pentru voi toţi.

Cele mai adânci mulţumiri ale mele se îndreaptă către susţinătorii care m-au binecuvântat în aceşti ultimi ani. Din nou, voi sunteţi aceia care aţi făcut posibilă această carte.

Mulţumiri, de asemenea, lui Samuel Whitefield, D. Williamson, Stephen Holmes, Jeremy Johnson, Greg Maxwell, Donnie Williams, Julie Jenkins, Ralph Woodrow, David Lindhjem şi Dax Cabrera, pentru că aţi citit primul manuscris şi mi-aţi împărtăşit părerile voastre.

În sfârşit, doresc să-mi exprim adânca recunoştinţă faţă de Joseph şi Elizabeth Farah pentru sprijinul vostru. Mulţumiri, de asemenea, întregii echipe WND. Mulţumiti directorului editorial, Geoffrey Stone, pentru toată munca asiduă, precum şi pentru contribuţia şi sfaturile oferite pe marginea manuscrisului. Mulţumiri lui Renee Chavez, editorul meu. Mulţumiri lui Mark Karis pentru creaţia unui design de copertă înfiorător de reuşit. Mulţumiri şi coordonatorului meu de marketing, Michael Thompson. A fost minunat să lucrez împreună cu o echipă ca voi! Vă mulţumesc încă o dată şi vă doresc multe binecuvântări tuturor.

Introducere

Puţine pasaje din Biblie sunt mai învăluite de mister şi stârnesc mai multă nedumerire decât acela din Apocalipsa 17-18. Aceste două capitole puse laolaltă conţin cea mai lungă profeţie din Noul Testament. Subiectul ei este „cetatea cea mare“ (Apocalipsa 17:18), descrisă metaforic prin imagistica unei femei absolut groteşti. Aceasta este deopotrivă regină, prostituată şi o criminală cu sânge rece. Ea flutură cu trufie, în înaltul văzduhului, un potir de aur. Deşi pe dinafară străluceşte, potirul este plin cu un amestec înfiorător al sângelui vărsat de sfinţii martiri ai lui Dumnezeu şi îngreţoşătoarele „necurăţii ale desfrânării ei“ (17:4, HCSB). Femeia nu s-a mulţumit doar să bea din această cupă, ci i-a ademenit şi pe „împăraţii pământului“ şi chiar naţiuni întregi să bea din ea (17:2). Este plină de aroganţă, rebeliune şi glorificare de sine. Asemenea proverbialului inel de aur din râtul unui porc, deşi este deghizată în regină, în realitate nu este decât o prostituată abjectă şi lipsită de clasă. Este îmbrăcată regeşte cu „purpură şi stacojiu şi împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare“ (v. 4). Nu doar că se desfată în extravaganţe materiale, dar a sedus şi regii pământului, ademenindu-i să trăiască „în lux împreună cu ea“ (18:9, HCSB).

Adăugând la oribilul şi perplexitatea acestei imagini, femeia aceasta stă călare pe una dintre cele mai bizare şi înfiorătoare fiare roşii – în fapt, un monstru – cu şapte capete şi zece coarne. Femeia şi „fiara“, cal şi călăreţ, amândoi de culoare stacojie, sunt, cu adevărat, o partidă născută în iad.

Judecata lui Dumnezeu pluteşte ameninţătoare, aşteptând să se dezlănţuie asupra acestei femei, în timp ce un glas angelic din cer trâmbiţează, ca un tunet, un avertisment pentru locuitorii pământului: „Ieşi afară din ea, poporul Meu, ca să nu fii părtaş păcatelor ei şi să nu primeşti din urgiile ei, pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer, iar Dumnezeu Şi-a amintit de nelegiuirile ei!“ (Apocalipsa 18:4).

Cu siguranţă, oricine şi-a pus mintea să priceapă acest pasaj se poate identifica cu apostolul Ioan, care a declarat că atunci „când am văzut-o, m-am mirat foarte tare“ (17:6). Apoi, într-o bruscă şi şocantă răsturnare de situaţie, monstrul pe care şade curva se întoarce împotriva ei, devorându-i trupul şi arzându-i rămăşiţele. În ceruri, îngerii se veselesc zgomotos, declarând că vestea morţii ei este o importantă şi memorabilă victorie a lui Dumnezeu şi a poporului Său: „A căzut, a căzut Marele Babilon!“ (18:2, HCSB). Spectatorii pământului privesc, şocaţi şi îngroziţi, fumul ce se înalţă din ruinele ei şi care se vede de departe. Pretutindeni în lume, oameni de afaceri bogaţi, comercianţi, navigatori şi conducătorii pământului se unesc în deplângerea pierderii ei – şi a pierderii de venituri pe care o suferă ca urmare a morţii ei.

Titlul dat de Dumnezeu Însuşi acestei femei a indus în eroare pe mulţi interpreţi: „o taină, MARELE BABILON, MAMA TUTUROR PROSTITUATELOR ŞI A URÂCIUNILOR PĂMÂNTULUI“ (17:5). Alternativ, mai este numită „prostituata cea mare“ (17:1) sau, în alte traduceri, „curva cea mare“ (KJV).

Aşadar, pe cine sau ce anume reprezintă această femeie? Este ea activă în lumea noastră azi? Este descrisă, în repetate rânduri, ca o cetate, dar ce oraş reprezintă ea? Poate fi identificată? Înţelegerea corectă a acestui pasaj are vreo implicaţie sau aplicaţie reală pentru noi, azi? Ar putea exista vreo relaţie între această femeie şi ascensiunea globală a islamului radical? Are acest pasaj ceva de spus despre viitorul Statelor Unite? Cei ce studiază Biblia şi profesorii biblici deopotrivă s-au luptat cu aceste întrebări, timp de milenii de-a rândul, literalmente.

Este nefericit faptul că mulţi profesori şi pastori de azi consideră că răspunsurile la aceste întrebări – încercări propriu-zise de a afla identitatea marelui Babilon – intră în competenţa teologilor de fotoliu şi a celor cu un interes fanatic faţă de vremurile sfârşitului. Fără îndoială, aşa este uneori, dar răspunsurile acestea sunt mult mai mult decât nişte amănunte frivole şi stranii legate de profeţii. La o adică, nu putem avea aşteptarea de a înţelege corect însăşi culminarea măreţului plan de răscumpărare al lui Dumnezeu, ignorând de-a dreptul două dintre capitolele finale ale Bibliei. Atunci când interpreţii responsabili şi grijulii ai Bibliei ocolesc un anumit subiect, nu fac decât să îl lase în seama celor mai puţin responsabili şi atenţi în interpretările lor. Fără doar şi poate, mulţi învăţători biblici extremişti şi-au împlântat suliţele revendicând acest segment al Bibliei, dar aceasta nu este, sub nicio formă, o scuză pentru a ne ţine departe de el. Ba dimpotrivă. Nu ne putem permite luxul de a abandona această parte a Scripturilor. După cum vom vedea, interpretarea corectă şi descâlcirea acestei profeţii, precum şi găsirea unor răspunsuri la multele întrebări pe care le stârneşte textul au, în realitate, implicaţii foarte pertinente şi o aplicaţie pastorală pentru noi astăzi. Pe multe dintre acestea le vom adresa pe parcurs.

Am gândit această carte în trei părţi. Cea dintâi este mai expoziţională, dar nu neapărat verset cu verset. Tratez textul din Apocalipsa 17-18 mai degrabă sistematic şi tematic, extrăgând toate diversele descrieri ale marei prostituate astfel încât să ştiţi la ce anume să vă uitaţi atunci când punem în balanţă diferitele poziţii propuse de diverşi interpreţi. În cea de-a doua parte a cărţii, examinez fiecare dintre poziţiile mai comune, cântărindu-le punctele tari şi cele slabe. În sfârşit, în partea a treia, abordez pe larg viziunea pe care o sugerez ca o soluţie de dezlegare a acestui mare mister. Dacă nu vă interesează atât de mult ce anume *nu cred* că ar putea fi prostituata Babilonului, puteţi sări cu totul peste partea a doua a cărţii, trecând direct la a treia.

Speranţa mea sinceră este că această carte, întrucât tratează cu foarte mare seriozitate o poziţie nemailuată în considerare la modul serios până acum, va ajunge să fie o contribuţie valoroasă la această discuţie. Mi-am dat toată silinţa să fie un studiu simplu şi direct şi trag nădejde că am izbutit în efortul meu. Mă rog ca această lucrare să contribuie la elucidarea unei profeţii care va deveni din ce în ce mai relevantă, mai ales pe măsură ce ne apropiem de ziua finală a revenirii gloriosului Rege – Isus, Mesia.

Partea Întâi
Cel mai mare mister profetic al Bibliei

1

Istoria misterului

Încă de la începutul creştinismului, credincioşii şi-au dat silinţa să înţeleagă misterul marii prostituate. Eruditi şi oameni de rând studioşi deopotrivă au ajuns la multe concluzii, dintre cele mai diferite. Scopul acestui capitol este să examineze principalele interpretări ale acestui pasaj şi dezvoltarea şi evoluţia lor de-a lungul istoriei Bisericii.

Roma

La aproximativ două sute de ani după scrierea cărţii Apocalipsa, Lactanţiu, un scriitor creştin din Nordul Africii, credea că prostituata era cetatea Romei, care încă domina, la vremea aceea, prin păgânismul ei.[1] Tertulian, Irineu şi Ieronim au folosit termenul de „Babilon" cu referire la Imperiul Roman.[2] Dar odată cu declinul sigur al Romei păgâne, această interpretare a început să piardă teren între creştini. În secolul al VI-lea, Andrei din Cezareea şi-a exprimat deschis îndoiala cu privire la viziunea lui Lactanţiu, declarând: „Căci bătrâna Roma şi-a pierdut puterea de stăpânire cu multă vreme în urmă şi nu suntem de părere că îşi va recăpăta vreodată vechiul statut." În loc să arate cu degetul către vreuna din cetăţile din zilele sale, Andrei din Cezareea susţinea că misteriosul Babilon reprezintă un oraş care va accede la putere în zilele din urmă, punând stăpânire peste mare parte a pământului.[3]

Islamul

O mie de ani mai târziu, după ce islamul se ridicase la putere şi măturase mare parte a lumii aducând-o sub controlul său, mulţi creştini au început să se întrebe dacă nu cumva aceasta era dezlegarea misterului marii prostituate. Găsim expresii ale acestei perspective în scrierile lui Nicholas din Lyra, un călugăr franciscan francez considerat adesea cel mai de seamă exeget al secolului al XIV-lea. După cum era obiceiul scriitorilor creştini europeni de la sfârşitul Evului Mediu, Nicholas a numit adesea musulmanii fie prin termenul de „saraceni", folosit generic în epocă cu referire la aceştia, fie prin „turci", care la vremea aceea stăpâneau mare parte din lumea musulmană. Nicholas a vorbit despre islam ca fiind „Marele Babilon, adică secta saracenilor, care este numită Babilon."[4] El spunea că apostolul Ioan a apelat la sintagma „taina Babilonului" ca să „arate că nu vorbeşte despre cetatea Babilon, ci mai degrabă despre secta saracenilor în relaţie cu turcii, care au atras popoarele răsăritene în eroarea sectei lor."[5] Cu toate că vederile lui Lyra s-au bucurat de o influenţă deosebită spre sfârşitul epocii medievale, la scurt timp după aceea, în timpul Reformei, acestea au căzut în dizgraţie, protestanţii mutându-şi atenţia înapoi asupra Romei.

Biserica Romano-Catolică

---

[1] Victorinus din Pettau, *Commentary on the Apocalypse of the Blessed John, in The Ante-Nicene Fathers, vol. 7, Fathers of the Third and Fourth Centuries: Lactantius, Venantius, Asterius, Victorinus, Dionysius, Apostolic Teaching and Constitutions, Homily, and Liturgies, eds. and; trans.(Buffalo, NY: Christian Literature Company, 1886), 357–58.*

[2] Marvin Richardson Vincent, *Word Studies in the New Testament,* vol. 2 (New York: Charles Scribner's Sons, 1887), 545.

[3] Andrei din Cezareea, în *The Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, vol 12, ed. William C. Weinrich (Downers Grove, IL> IVP, 2005), 226.

[4] Nicholas din Lyra, *Nicholas of Lyra's Apocalypse Commentary*, trad. în en. de Philip D. W. Kay (Kalamazoo, MI: Medieval Institute Publications, 1997), 189.

[5] Ibid., 194.

Pe măsură ce marea schismă dintre romano-catolici şi prostestanţi a cuprins Europa, reformatorii au scuturat de praf viziunea Babilonului roman, au modificat-o şi au început să arate cu degetul spre Biserica Romano-Catolică. În 1522, Lucas Cranach, un bun prieten de-al lui Martin Luther, a creat de-acum celebrele imagini cioplite în lemn pe care Luther avea să le folosească atât de eficient în războiul său de propagandă împotriva Vaticanului. Lucrările în lemn realizate de Lucas îl înfăţişau pe papă drept marea prostituată ce şedea călare pe fiara cu şapte capete. Această nouă interpretare – adică aceea că romano-catolicismul este marea prostituată – a ajuns să fie acceptată cu repeziciune şi în mod aproape universal în rândul protestanţilor. William Tyndale, celebrul erudit şi traducător al Reformei, obişnuia să facă declaraţia că catolicii „îşi înălţaseră acel mare idol, Curva Babilonului, anticristul din Roma, căruia îi zic papă."[6] În următoarele 500 de ani, aceste vederi au definit raportarea protestanţilor la Biserica Catolică. De atunci, au existat destui care să reînvie această perspectivă.

Între cei mai de vază campioni ai acesteia s-a numărat şi un preot scoţian pe nume Alexander Hislop, autor al unei cărţi din secolul al XIX-lea, intitulate *The Two Babylons: The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife* [Cele două Babilonuri: Venerarea Papei arătată a fi venerarea lui Nimrod şi a soţiei lui]. Cu greu am putea supraestima impactul pe care l-a avut lucrarea lui Hislop asupra gândirii populare prostestante în ceea ce priveşte Biserica Romano-Catolică. Hislop susţinea că religia babiloniană străveche a închinării la Tammuz s-a strecurat în fiecare aspect al liturghiei romano-catolice, până la urmă saturându-l. În opinia lui, dacă un preot din străvechiul Babilon, sau chiar însuşi Belşaţar, „ar intra în [Basilica] Sf. Petru din Roma şi l-ar vedea pe papă în veşmintele sale pontificale, în toată pompa şi slava lui… ar conchide, fără doar şi poate, că n-a făcut decât să intre într-unul din bine-cunoscutele sale temple şi că lucrurile au continuat ca şi când s-ar fi aflat în Babilon."[7] Mai târziu, ne vom rezerva un întreg capitol pentru a discuta lucrarea lui Hislop (precum şi nenumăratele probleme pe care le pune).

O altă promotoare a acestei paradigme potrivit căreia romano-catolicismul este prostituata (precum şi oricare altă grupare protestantă care se închină duminica) a fost Ellen G. White, fondatoarea mişcării Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Până în zilele noastre, pe baza profeţiilor lui White, mulţi adventişti tradiţionalişti sunt convinşi că va veni o zi când papa va decreta „legi globale de închinare duminica", decapitând pe toţi cei ce refuză să se conformeze autorităţii sale.

Biblia cu trimiteri Scofield, publicată în 1917, dar care se bucură încă de popularitate, a avut o contribuţie importantă în prezervarea popularităţii acestei paradigme a identificării Bisericii Romano-Catolice cu Babilonul zilelor din urmă.[8] Alte cărţi, precum *A Woman Rides the Beast: The Roman Catholic Church and the Last Days* [O femeie călare pe fiară: Biserica Romano-Catolică şi zilele din urmă], publicată în 1991, aparţinând răposatului profesor de profeţii, Dave Hunt, continuă să aibă un impact important în rândurile multor protestanţi pasionaţi de studiul profeţiilor.

Deşi credinţa că Biserica Romano-Catolică este marea prostituată a mai pierdut teren în mijlocul protestanţilor din zilele noastre, undele de şoc ale acesteia continuă să afecteze

---

[6] William Tyndale, *The Obedience of a Christian Man*, in Richard Kenneth Emmerson, *Antichrist in the Middle Ages: A Study of Medieval Apocalypticism, Art, and Literature* (Seattle, University of Washington Press, 1981), 205.

[7] Alexander Hislop, *The Two Babylons: The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife*, repr. (London: S. W. Partridge, 1919), 218.

[8] C. I. Scofield, ed., *The Scofield Reference Bible: The Holy Bible Containing the Old and New Testaments* (New York; London; Toronto; Melbourne; Bombay: Oxford University Press, 1917), 1347.

conştiinţa protestantă populară în multe şi profunde feluri. Nu trebuie decât să răsfoiţi secţiunea de comentarii din subsolul oricărui articol publicat pe internet sau oricare postare din media socială despre papă sau romano-catolicism şi veţi vedea că moştenirea acestei interpretări este foarte evidentă.

Putem vedea deja de ce este atât de important pentru noi, creştinii, să avem o înţelegere corectă a acestui pasaj. Fără îndoială, protestanţii şi catolicii continuă să aibă multe şi însemnate diferenţe. Aceste dezacorduri, însă, sunt chestiuni care pot fi, în general, supuse discuţiilor între doi adulţi rezonabili. Una este să spunem: „Hai să ne discutăm dezacordurile şi poate astfel ne vom înţelege mai bine unul pe celălalt" şi cu totul altceva: „Voi sunteţi curva cea mare!" Atunci când una dintre părţi o vede pe cealaltă a fi participantul benevol la o organizaţie religioasă care este întruparea propriu-zisă a Satanei pe pământ, până şi un simplu dialog devine imposibil. Dinamica aceasta a năpăstuit adesea relaţia dintre romano-catolici şi protestanţi, în ultimii cinci sute de ani. Acesta este doar un motiv, deşi unul relativ important, pentru care este atât de profund relevant pentru creştini să capete o înţelegere corectă asupra acestui pasaj.

New York City/ Statele Unite ale Americii

În timpurile mai moderne, o altă poziţie care a câştigat o imensă popularitate este aceea că Statele Unite ale Americii, sau, mai specific, New York City, este curva Babilonului. În cartea *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* [Babilonul final: America şi venirea Anticristului], co-autorii Kreiger, McGriff şi Woodward pretind că identificarea misteriosului Babilon „necesită doar un minim de aptitudini analitice. În realitate, doar Statele Unite ale Americii pot aduna banii şi puterea pentru a fi BABILONUL FINAL din Apocalipsa 18."[9] În ultimii ani, a avut loc o explozie de cărţi populare de profeţii care promovează această interpretare. Titlurile sunt aproape imposibil de deosebit unele de altele: *The End of America; The Fall of America Babylon the Great; The Judgment of Babylon: The Fall of America;* şi *America Will Burn,* de exemplu. Toate aceste titluri relatează o poveste foarte similară. Ca urmare a acceptării acestei noi interpretări de către mulţi oameni, s-a dezvoltat o mişcare, aflată în creştere, a creştinilor care pleacă – sau vor să plece – din Statele Unite, pentru a se pune la adăpost de judecata viitoare şi de distrugerea care paşte această ţară. Câteva dintre titlurile amintite mai sus merg până acolo încât pun la dispoziţia celor care vor să fugă planuri detaliate de scăpare. În călătoriile pe care le întreprind ca vorbitor în faţa congregaţiilor din lungul şi latul Americii de Nord, sunt adesea confruntat cu îngrijorări şi întrebări despre această chestiune. De curând, am vorbit cu un pastor canadian care a primit mai multe solicitări din partea unor americani ce contemplau ideea de a se muta în Canada, în speranţa de a se izbăvi de viitoarea distrugere a Statelor Unite. Este inutil să mai spun că, dacă America ar fi, cu adevărat, Babilonul zilelor din urmă, implicaţiile reale ale acestui lucru ar fi foarte profunde. Vedem încă o dată de ce este atât de importantă interpretarea corectă a acestor două capitole ale cărţii Apocalipsa.

Ierusalimul apostat modern

O altă interpretare mai puţin populară susţine că acest pasaj se referă la Ierusalim. Mulţi dintre adepţii acestei viziuni sunt preterişti, crezând, adică, că această profeţie ţine de trecut, fiindcă şi-a găsit împlinirea atunci când Ierusalimul a fost distrus de romani, în anul 70.[10] Vocea

---

[9] Douglas W. Kreiger, Dene McGriff, and S. Douglas Woodward, *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* (Oklahoma City: Faith Happens, 2013), 59–60.

[10] Cf. David Chilton, *The Days of Vengeance: An Exposition of the Book of Revelation* (n.p.: Dominion, 2006), 445–66.

cea mai influentă în sprijinul acesteia aparţine astăzi profesorului de Noul Testament, N. T. Wright. Acesta explică interpretarea pe care o dă pasajului din Apocalipsa 17-18 astfel:

> Din Ierusalim trebuie să fugă acum adevăratul Israel, ca nu cumva să ia parte la distrugerea lui. Ierusalimul este cetatea a cărei distrugere va fi semnul că Dumnezeul proclamat de Isus este acum, cu adevărat şi în mod manifest, împăratul întregului pământ... Ierusalimul şi ierarhia sa au preluat rolul Babilonului, Edomului şi al lui Antioh Epifanes. Ei sunt cetatea a cărei cădere atrage după sine răzbunarea adevăratului popor al Dumnezeului lui Israel. Profeţiile de izbăvire de tiran s-au adeverit în şi pentru Isus şi în poporul Său. Atunci când cetatea aceasta cade, ei trebuie să plece în grabă; acesta este momentul salvării şi răzbunării lor.[11]

Deşi mai rar întâlniţi, mai sunt şi unii care cred că prostituata reprezintă o judecată viitoare, în zilele din urmă, asupra Israelului apostat. Una din cărţile care promovează această perspectivă declară: „Biblia ne spune cu precizie care cetate va fi capitala lui Anticrist în zilele de pe urmă, ne spune care este cetatea care va promova închinarea înaintea lui Anticrist în faţa restului lumii şi cetatea în care Anticristul va institui cea mai aprigă persecuţie din toate timpurile. Cetatea aceea este Ierusalimul."[12]

Babilonul literal

O altă interpretare este că cetatea propriu-zisă a Babilonului (ale cărei rămăşiţe sunt localizate la 85 km la sud de Baghdad, Irak, într-un oraş numit Hillah) va fi reconstruită în zilele din urmă. Deşi ruinele acestui oraş, cândva magnific, constituie ceva mai mult decât o atracţie turistică în zilele noastre, adepţii acestei interpretări susţin că, în zilele ce urmează, Babilonul reconstruit va întrece cu mult gloria de odinioară a cetăţii antice. Ei susţin că aceasta este opţiunea cea mai directă şi literală dintre toate care există. În ultimii două sute de ani, o mână de personalităţi de vază au prezentat această perspectivă. Între aceştia se numără şi comentatorii clasici E. W. Bullinger, B. W. Newton şi Joseph Augustus Seiss, de la începutul secolului al XIX-lea. În secolul XX, au promovat-o comentatori respectaţi, precum G. H. Lang, Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, pastorul Mark Hitchcock şi Joel C. Rosenberg. Vom discuta viabilitatea acestei interpretări în partea a doua a acestei cărţi.

Creştinismul apostat sau ecumenismul

O altă perspectivă susţine că toate segmentele creştinismului apostat se vor uni, într-o zi, formând, în zilele din urmă, un soi de entitate ecumenică organizată. Cel mai obişnuit candidat – sau vinovat –, cel puţin de la fondarea acestuia în 1975, a fost Consiliul Mondial al Bisericilor, de la care se aşteaptă să aducă laolaltă toate entităţile apostate. John Walvoord, fost preşedinte al Seminarului Teologic din Dallas, credea în mod specific că „sistemul" curvei avea să fie, într-adevăr, o formă apostată de ecumenism. Walvoord declara despre prostituată:

> Femeia simbolizând sistemul religios apostat era îmbătată de sângele sfinţilor. Lucrul acesta clarifică că sistemul religios apostat din prima jumătate a ultimilor şapte ani

---

[11] P. W. L. Walker, ed., *Jerusalem: Past and Present in the Purposes of God*, 2nd ed. (Grand Rapids: Baker, 1994), 58.

[12] Chris White, *Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist: An Exposition of Revelation 17 & 18* (Ducktown, TN, CWM Publishing, 2013), back cover.

> dinainte de venirea lui Cristos va fi cu totul lipsit de creştini adevăraţi. De fapt, biserica apostată va încerca să îi omoare pe toţi cei ce urmează adevărata credinţă.[13]

Alţii aşteaptă un ecumenism definit încă şi mai larg, unul care va combina toate religiile şi credinţele sub o umbrelă şi mai largă. În acest scenariu imaginar, Naţiunile Unite sunt adesea privite ca fiind vehiculul perfect prin care Anticristul îşi va asuma controlul asupra întregii lumi.

Illuminati

Pentru alţii, nicio umbrelă nu este destul de încăpătoare decât dacă este recunoscută a fi o conspiraţie trans-naţională, pan-istorică, în toată regula, a unor globalişti oculţi, traficanţi de influenţă şi bancheri din cale-afară de secretoşi, ale cărei tentacule malefice se extind până în fiecare colţ şi cotlon din întreaga planetă. Este vorba despre o conspiraţie atât de cuprinzătoare încât este, cumva, capabilă să pună împreună entităţi atât de diverse precum Biserica Romano-Catolică, Conciliul Mondial al Bisericilor, Naţiunile Unite, o grupare globală de sionişti evrei, Illuminati şi oricare alt grup care ne-ar putea trece prin minte. Pentru cei care aderă la această poziţie, nu este vorba de o simplă interpretare a acestor două capitole din Apocalipsa, ci de o perspectivă asupra lumii şi vieţii, cu cap şi coadă, în care aproape fiecare eveniment care apare la ştiri capătă o înţelegere aparte. De fapt, este o conspiraţie atât de amplă, încât până şi eu sunt, pare-se, implicat până-n gât. „Joel Richardson este şi el un agent al Illuminati, care are în spate o agendă sionistă"[14], a avertizat un scriitor pe Internet. În mod ironic, implicarea mea într-o conspiraţie satanică secretă este dovedită prin faptul că am apărut în multe programe de televiziune creştină, care, după cum ar trebui să ştie toată lumea, „pentru Illuminati este centrul de control al minţii... Iar aceste fapte sunt dovezi incontestabile ale faptului că el este unul dintre ei, FĂRĂ ÎNDOIALĂ."[15] Apariţia în vreo formă vizibilă de media pare a fi motiv de îngrijorare pentru aceşti conspiraţionişti, întrucât un alt scriitor a emis un avertisment similar:

> Richardson proiectează un jargon creştin convingător şi pare a fi şcolit temeinic în ale Bibliei. Dar primul semnal de alarmă pe care l-am detectat în duhul meu la Joel a fost copleşitoarea lui acceptare de către oameni puternici şi de către media. Acesta este, iată, un steag roşu. Mă întreb adesea dacă nu cumva face parte din ceea ce eu numesc „propagandă albă."[16]

Un alt teoretician conspiraţionist a oglindit sentimente similare, de astă dată aruncând vina în mare parte în cârca unei conspiraţii sionist-evreieşti: „Nu trebuie să fii un adept al teoriei conspiraţiei ca să vezi că evreimea desfăşoară, de multă vreme, un război psihologic."[17] La începutul anilor 1990, am petrecut mai multe luni cu rucsacul în spate prin Orientul Mijlociu, ajungând să cunosc oamenii şi regiunea şi rugându-mă în legătură cu o eventuală mutare acolo ca

---

[13] John F. Walvoord, "Revelation," in *The Bible Knowledge Commentary: An Exposition of the Scriptures*, eds. J. F. Walvoord and R. B. Zuck, vol. 2 (Wheaton, IL: Victor Books, 1985), 971.

[14] "False Ministries (2): Occult Hand Signs – Part 2" *Olivet Journal*, accessed January 30, 2016, http://hebraicprophecyforum.olivetjournal.com/viewtopic.php?f=22&t=371, nu mai poate fi accesat.

[15] Ibid.

[16] Joel Richardson, "Standing Firm in the Face of Slander," *World Net Daily*, August 7, 2012, http://www.wnd.com/2012/08/standing-firm-in-the-face-of-slander/. (Comentariul original a fost şters.)

[17] "Joel Richardson: Double Secret Crypto-Jew?" *Incog Man* (blog), 7 noiembrie 2011, http://incogman.net/2011/11/joel-richardson-double-secret-crypto-jew/.

misionar. Dar, în opinia acestui individ, timpul pe care l-am petrecut acolo a fost, în realitate, unul de „reală şi intensă instrucţie la Institutul Mossadului.“ Dovada este clară: „Vreau să zic, uită-te la individul ăsta – arată, la modul serios, a evreu.“[18] Dar, dincolo de trăsăturile mele fizice, dovada supremă a implicării mele în sistemul babilonian global este, în opinia primului conspiraţionist pe care l-am citat, aceea că „l-am văzut tranzacţionând criptovalută.“[19]

Mecca/Arabia Saudită

În ultimii ani, de când creştinii au acceptat în număr tot mai mare ideea unui Anticrist islamic, aflat în fruntea unui Imperiu din Orientul Mijlociu, unii au văzut Babilonul zilelor din urmă în Mecca şi în Regatul Arabiei Saudite. Deşi această interpretare câştigă teren considerabil în lumea profeţiilor biblice, ea nu a fost, până în prezent, explorată în mod sistematic sau complex. Partea a treia a acestei cărţi este dedicată exclusiv acesteia.

Concluzie

Unele dintre aceste poziţii au, în mod evident, mai multe merite decât altele. Câteva sunt, cel puţin în opinia mea, mai curând insuportabile. Altele sunt de-a dreptul zănatice. Cu toate acestea, le voi examina pe fiecare şi voi lua în consideraţie toate posibilităţile. În acest sens, cartea aceasta este unică. Chiar dacă voi pleda în favoarea unei poziţii anume, voi urmări, cu toată onestitatea, să cântăresc punctele tari şi slăbiciunile tuturora. Întrucât toţi căutăm să înţelegem corect ceea ce Domnul transmite poporului Său prin această profeţie, este imperativ să facem acest lucru cu responsabilitate, considerând cu atenţie toate diversele criterii pe care Domnul ni le-a dat şi nu doar câteva indicii, şi acelea pe alese, cum se întâmplă adesea.

Dacă ai deschis cartea aceasta având deja în minte care este înţelesul acestei profeţii, îţi cer doar să îţi păstrezi atât Biblia, cât şi mintea, deschise. Sunt încrezător că, dacă suntem hotărâţi, cu grijă, rugăciune şi smerenie, să pricepem acest text, Domnul ne va da claritatea mult dorită şi va risipi mare parte din confuzia acumulată în jurul acestei părţi cu adevărat critice a Scripturii. Aşadar, aşa cum îmi place întotdeauna să fac, te-aş invita să consideri lecturarea acestei cărţi nu doar dintr-o curiozitate intelectuală, ci cu multă rugăciune şi o inimă cu adevărat pocăită şi încrezătoare, crezând cu adevărat că Domnul Îşi va dezvălui secretele tututor „celor ce se tem de El“ (Psalmul 25:14).

---

[18] Ibid.

[19] "False Ministries (2): Occult Hand Signs - Part 2" *Olivet Journal*, accesat în 30 ianuarie 2016 http://hebraicprophecyforum.olivetjournal.com/viewtopic.php?f=22&t=371.

2

Cetatea cea mare

În demersul de dezlegare a misterului marii prostituate, primul lucru asupra căruia trebuie să ne lămurim este acela că este vorba despre o cetate propriu-zisă. Deşi prostituata reprezintă, într-adevăr, un sistem religios şi financiar neevlavios – este, în fapt, în inima sistemului – ea nu este doar un sistem sau un concept, ci o bornă geografică foarte reală, identificabilă. Biblia nu se mulţumeşte să afirme că prostituata este o cetate, ci ne dă câteva detalii foarte specifice şi importante legate de natura şi geografia acesteia. Să trecem direct la subiect şi să trecem în revistă aceste descrieri.

O cetate reală

Deşi prezentarea marii prostituate începe cu termeni simbolici – precum o prostituată abjectă, criminală – interpretarea şi explicaţia literală a ceea ce reprezintă ea urmează de îndată. Apocalipsa 17-18 documentează în opt instanţe că este o „cetate". Mulţi comentatori, cred eu, au complicat inutil misterul, pretinzând că nu doar descrierile lugubre ale femeii sunt simbolice, ci şi folosirea repetată a termenului „cetate". Aceasta nu este, însă, o dublă metaforă. Femeia călăreşte fiara, îmbătată de sângele sfinţilor – asupra acestei părţi a profeţiei toţi comentatorii au căzut de acord că este metaforică.[20] Dar, mai întâi, în Apocalipsa 17:18, şi apoi de mai multe alte ori, ni se dă interpretarea metaforei femeii: „Femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care stăpâneşte peste împăraţii pământului." Prostituata grotescă, criminală, descrisă peste tot în prima jumătate a profeţiei, este o cetate propriu-zisă de pe pământ. Cetatea nu este, aşa cum susţin unii comentatori, o simplă metaforă pentru idei vagi sau conceptuale, precum „un sistem lumesc seducător" sau „creştinismul apostat". Aici avem de-a face, fără doar şi poate, cu o cetate tangibilă, specifică, care poate fi delimitată.

Dedicându-ne să elucidăm misterul prostituatei, trebuie să avem încredere că Domnul nu şade în ceruri şi încearcă să ne umple de confuzie cu simbolisme apocaliptice extrem de dificile şi metafore-în-metafore. Peste tot în pasajele apocaliptice ale Scripturii, tiparul este relativ consecvent. Mai întâi, este o revelaţie, un vis sau o viziune ce foloseşte imagini simbolice. Apoi, acel simbolism este explicat în termeni destul de direcţi şi literali. Foarte adesea, este trimis un mesager angelic care să explice sensul simbolismului. Aşa stau lucrurile şi în Apocalipsa, unde interpretul angelic îi dă lui Ioan asigurări (şi nouă, dacă vrem să ascultăm): „Îţi voi spune taina femeii" (17:7). Apoi, îngerul afirmă pe şleau că prostituata este o cetate – o cetate propriu-zisă, fizică.[21]

O cetate a consumului

Dincolo de faptul că se menţionează de opt ori că este o cetate, marea prostituată este descrisă, de asemenea, într-o manieră care poate fi aplicată doar unei cetăţi propriu-zise. După ce

---

[20] O metaforă este, în termeni simpli, o figură de stil în care un cuvânt sau o sintagmă semnificând literalmente un lucru este folosită pentru a desemna un altul, diferit, cu scopul de a sugera că cele două sunt similare într-un aspect sau altul. Am putea spune, de exemplu, „Viaţa este un carusel." Bineînţeles, viaţa nu este, propriu-zis, o plimbare într-un parc tematic. Termenul de *carusel* este folosit doar pentru a indica faptul că viaţa are multe suişuri şi coborâşuri emoţionale şi circumstanţiale şi uneori răsuciri şi turnuri care fac să ni se întoarcă stomacul pe dos.

[21] Robert L. Thomas, *Revelation 8-22: An Exegetical Commentary* (Chicago: Moody, 1995), 290, spune: „Este o cetate, dar şi un amplu sistem religios care este în favoarea a tot ceea ce Dumnezeu nu tolerează."

este distrusă, ni se spune că „negustorii pământului o vor plânge şi o vor jeli, pentru că nimeni nu le va mai cumpăra marfa.“ Ce fel de marfă?

> ...marfă de aur, argint, pietre preţioase, mărgăritare; in fin, purpură, mătase şi ţesătură stacojie; tot felul de lucruri din lemn de lămâi, tot felul de lucruri din fildeş, tot felul de lucruri din lemn preţios; bronz, fier şi marmură; scorţişoară, condimente, tămâie, parfum, tămâie scumpă, vin şi untdelemn de măsline, făină fină, grâu, animale de povară, oi, cai, care, sclavi şi sufletele oamenilor. (Apocalipsa 18:11-13)

Deşi, în mod cert, nu este exhaustivă, lista include câteva dintre materiile prime importate de cetate. Dacă prostituata nu ar fi o cetate propriu-zisă, atunci ar fi foarte deplasat să fie inclusă o listă de bunuri în profeţie. De ce şi-au făcut timp Scripturile să ne relateze ceva ce seamănă, în esenţă, cu o listă de cumpărături a unei cetăţi simbolice? Nu ar avea niciun sens. În mod evident, această parte a profeţiei nu este simbolică. Sunt câteva lucruri în Scriptură (ca şi în viaţa de zi cu zi) care nu au fost menite a fi luate în sens simbolic. Lista aceasta este un exemplu perfect. Treaba noastră aici este nu să decodăm sensul spiritual mai profund al scorţişoarei, făinii sau vitelor. Dacă am face o listă de cumpărături în zilele noastre, doar un individ dus cu pluta ar lua-o şi ar încerca să disece înţelesul spiritual mai adânc al fiecărui lucru de pe ea, cu ajutorul unor lentile aşa-zis simbolice. Eforturile de a desluşi un sens spiritual mai adânc în lista de bunuri de import a prostituatei Babilonului ar fi tot atât de iraţionale. Nu este nimic mai mult decât o enumerare a mărfurilor aduse din afară în acea cetate.

Putem învăţa multe despre Babilon din lucrurile pe care le importă. Faptul că le importă înseamnă că nu poate să le producă singură sau că, pur şi simplu, nu o face. Produsele specifice de pe listă pot fi împărţite în trei categorii. Să ne uităm pe rând la fiecare.

Articole de lux. Această categorie include materiale de construcţie scumpe, îmbrăcăminte, parfumuri şi metale preţioase, pietre preţioase şi perle. Vedem de aici că Babilonul este, cel mai probabil, o naţiune care nu are mine şi cariere de piatră şi care nu recoltează multe dintre materialele fine pe care pune atâta preţ. Mai observăm menţiunea „carelor“ (18:13, HCSB). Cu toate că, în principiu, aş ezita să dau echivalente moderne descrierilor antice, mă gândesc că este destul de cinstit să echivalăm aici „carele“ cu automobilele. Babilonul nu va fi un producător major de automobile. Dimpotrivă, oricare ar fi mijloacele de locomoţie pe care le foloseşte, acestea vor fi aduse, în mare parte, din import.

Articole alimentare. Această categorie include deopotrivă animale şi produse. Babilonul trebuie să importe până şi produsele de bază. Babilonul ca cetate nu va fi „un coş de pâine“, cum se spune adesea despre America. Nu este o naţiune bogată în păşuni sau ferme.

Oameni. Babilonul importă oameni din diverse raţiuni. Deşi majoritatea ar dori să-şi imagineze că sclavia ţine de domeniul trecutului, adevărul este că, în zilele noastre, sclavia este, de fapt, în floare, în diverse forme, în multe locuri din lume. Dintr-un motiv necunoscut, Babilonul va fi o cetate care importă tot felul de oameni, fără îndoială pentru a-şi menţine şi consolida stilul de viaţă excesiv de luxos.

Ea este situată într-un deşert

La începutul capitolului 17, un înger se apropie de apostolul Ioan şi îi spune: „«Vino! Îţi voi arăta pedeapsa marii prostituate, care şade pe ape multe!...M-a dus, în Duhul, într-un deşert. Şi am văzut o femeie care şedea pe o fiară stacojie...“ (vv.1, 3). Dintre toate indiciile care ni se dau

despre prostituată, un detaliu profund, adesea trecut cu vederea, este descrierea locației acesteia: cele mai multe traduceri ale Bibliei o numesc „pustiu".[22] Cuvântul „pustiu" poate fi înșelător. Pentru mulți, acest cuvânt evocă imagini ale unei păduri întinse. Însă cuvântul grecesc folosit aici este *erēmos*. Acesta are conotația unui loc singuratic, solitar, pustiit[23] – cu alte cuvinte, un deșert. Atunci când israeliții au rătăcit prin „pustie" timp de patruzeci de ani, au rătăcit prin deșerturile Sinai, Neghev și Iordanian. Am călătorit eu însumi prin aceste regiuni și vă asigur că, de fapt, sunt opusul unei zone împădurite. În același fel, atunci când S-a dus în „pustie" ca să postească și să Se roage timp de patruzeci de zile (vezi Matei 4:1-11), Isus nu S-a dus în pădure. Isus S-a dus în deșertul Iudeei. Am fost și eu acolo. Este un loc pustiu, bolovănos și uscat. Dacă profația ar fi vrut să indice o pădure, scriitorul ar fi făcut apel la cuvântul grecesc *hule*, care are sensul de pădure și care a fost folosit peste tot în Biblie pentru a desemna întocmai acest lucru.

Mulți pierd din vedere importanța faptului că femeia stă într-un deșert, tocmai pentru că interpretează pustia în sens spiritual. Deși este posibil ca acest cuvânt să aibă și un sens spiritual mai profund, nu cred că ar trebui înțeles ca fiind pur metaforic. În Apocalipsa 17:15, îngerul care dă interpretarea îi explică lui Ioan că „apele" pe care șade femeia reprezintă „popoarele, mulțimile, națiunile și limbile" (versiunea HCSB a Bibliei). De aici, înțelegem că femeia exercită o puternică influență asupra unui mare număr de popoare și națiuni. Însă, îngerul nu explică în niciun fel că deșertul ar avea vreun sens spiritual mai profund sau metaforic. Nu avem niciun temei să presupunem, în acest caz, că aceasta este altceva decât o descriere foarte reală a situării acesteia într-un deșert.

De asemenea, știm că intenția este aceea de a dezvălui faptul că cetatea însăși se află într-un deșert propriu-zis, întrucât această imagistică este preluată direct din Isaia 21, o profație care începe cu descrierea specifică a Babilonului, „deșertul de lângă mare" (v. 1, HCSB).

Se cuvine, de asemenea, să facem observația că, în Apocalipsa 21, Ioan are parte de o experiență identică, dar, de această dată, în loc să fie transportat într-un deșert, este dus pe „un munte mare și înalt", unde i se arată „Cetatea Sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu" (v. 10). Muntele nu era doar un soi de sală de teatru, lipsit de relevanță și fără nicio legătură cu viziunea. Nu, ci era o referire la Muntele Sionului, locația literală, propriu-zisă, unde va fi așezat Noul Ierusalim.[24] Tot așa ar trebui să înțelegem și deșertul în care șade femeia ca fiind o descriere fizică propriu-zisă a topografiei cetății-prostituate. Deșertul în care a fost dus Ioan – unde a văzut curva – nu poate fi separat de conținutul viziunii. Ignorând detalii precum acesta, interpreții pierd din vedere indicii de o importanță critică în text. În acest caz, deșertul este un indicator important care ne ajută să identificăm cetatea în discuție. Oricare ar fi interpretarea pe care am da-o marii prostituate, aceasta trebuie să fie o cetate situată geografic într-o zonă deșertică.

O cetate portuară

---

[22] Cuvântul „pustie" este folosit în versiunile biblice în limba engleză ASV, ESV, KJV, NASB, NET, NIV, NKJV, RSV și în multe alte traduceri.

[23] Robert L. Thomas, *New American Standard Hebrew-Aramaic and Greek Dictionaries,* ed. rev. (Anaheim: Foundation Publications, 1998).

[24] Beale comentează: „Conotația negativă a cuvântului «deșert» este sugerată și prin contrastul cu mireasa Mielului, din 21:9-10, unde «muntele cel mare și înalt» este asociat cu cerul, mai cu seamă pentru că de acolo Ioan poate vedea cetatea divină coborând din cer." G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1990), 852.

Pe lângă faptul că este o cetate sau naţiune deşertică, Babilonul zilelor din urmă va fi, totodată, un oraş portuar, sau cel puţin aşezat în apropierea ţărmului. După ce Babilonul este judecat şi distrus de Dumnezeu, mari bocete se înalţă îndeosebi din mijlocul a trei grupuri de oameni: regi, comercianţi şi navigatori. Aceştia jelesc pierderea pe care au suferit-o în venituri, în mod specific pentru că nimeni nu le mai cumpără „mărfurile". Cuvântul folosit aici pentru „mărfuri" este *gomos* şi se referă specific la bunurile transportate de vapoare sau bărci. Textul ne spune că „cei ce fac comerţ cu aceste lucruri, care s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe, înfricoşaţi de chinul ei, plângând, jelindu-se… Orice căpitan de corabie, toţi cei ce călătoresc pe mare, marinarii şi cei care lucrează pe mare vor sta departe şi, văzând fumul arderii ei, vor striga..." (Apocalipsa 18:15, 17, 18). Faptul că toţi aceşti navigatori pot vedea fumul arderii ei pare să indice că aceasta este situată fie direct pe malul mării, fie în promixitatea acestuia. Aşadar, încă o dată, ni se dă un indiciu important, o caracteristică geografică unică a acestei cetăţi, care ne va ajuta să elucidăm identitatea ei.

Mega-cetatea

Admiţând faptul că Babilonul zilelor din urmă este o cetate foarte reală, nu ar trebui, totuşi, să ne restrângem interpretarea la un oraş propriu-zis. Este folosit termenul de cetate nu pentru a restricţiona identificarea prostituatei, ci mai degrabă pentru a o distinge ca fiind ceva foarte real, o locaţie propriu-zisă, identificabilă geografic. Curva Babilonului este descrisă în repetate rânduri prin cuvintele greceşti *polis hē megalē*. Ea este o mega-cetate, un megalopolis, sau, în traducerea simplă a majorităţii versiunilor biblice, „cetatea cea mare". Măreţia ei poate sta în mărimea ei, deşi textul ar părea că accentuează vasta influenţă pe care o are. După cum afirmă comentatorul G. K. Beale, „curva este pusă în contrast cu cetatea lui Dumnezeu şi reprezintă metropola neevlavioasă, al cărei centru radiază instituţii economice şi religioase.[25] Aşadar, nu este o simplă cetate. Oricare mare cetate de renume în perioada biblică nu era o simplă cetate, ci inima diverselor cetăţi-state care domneau peste segmente întinse ale lumii. Ca prototip al Babilonului din zilele de pe urmă, cetatea antică a Babilonului era o mare cetate-stat. Cetatea Romei era, de asemenea, un mare imperiu. Când ne referim la naţiuni, împărăţii sau chiar imperii, este o practică destul de obişnuită să le numim prin simpla menţiune a capitalelor lor. Aşadar, vorbind despre imperiul antic al Babilonului, am putea menţiona, simplu, cetatea Babilon, capitala şi însăşi inima acelui imperiu. Acelaşi lucru rămâne valabil despre Roma. Lucrurile nu stau diferit nici astăzi. Referinţa la capitala unei naţiuni este o modalitate de a desemna întreaga naţiune. În loc să spunem că Statele Unite şi Rusia sunt în război, se poate spune, simplu, că Washingtonul este în conflict cu Moscova. Această figură de stil se numeşte sinecdocă şi este folosită din abundenţă în Biblie.[26] Marile cetăţi ale Babilonului şi Romei nu erau simple capitale, ci epicentre, înseşi inimile unor masive sfere de influenţă şi autoritate economică şi religioasă. Tocmai acesta este motivul pentru care îngerul din Apocalipsa 17:15 afirmă că „apele" pe care şade marea prostituată reprezintă „popoare, mulţimi, neamuri şi limbi" (HCSB). Asemenea marilor cetăţi-state din antichitate, Babilonul zilelor din urmă va deţine, la rândul său, o mare influenţă asupra multor popoare ale pământului. Acesta este inima unei sfere economice şi religioase mult mai largi.

---

[25] Beale, *The Book of Revelation*, 859.

[26] Vezi lucrarea clasică pe acest subiect aparţinând lui E. W. Bullinger, *Figures of Speech Used in the Bible, Explained and Illustrated* (London: Messrs. Eyre and Spottiswoode, 1898), 613–52, care conţine treizeci şi nouă de pagini de exemple de sinecdocă în Biblie.

Concluzie

În concluzie, ni s-au dat deja câteva criterii foarte specifice şi relativ unice care să ne ajute să identificăm curva Babilonului. Aceasta este, literalmente, o cetate sau o naţiune situată într-un deşert propriu-zis, părând, totuşi, a fi aşezată pe coastă sau foarte aproape de coastă. Încă de la început, deci, asemenea descrieri specifice ne vor fi de mare ajutor în demersul de a înţelege acest mare mister profetic.

3

Babel sau Babilon?

Pentru a înţelege acest mare mister, trebuie să începem cu ceea ce este cel mai evident în profeţie. În acest caz, pornim, pur şi simplu, de la numele pe care Scripturile îl atribuie marii prostituate. Înainte de a purcede la descifrarea tuturor simbolurilor şi metaforelor neobişnuite care îi sunt ataşate, trebuie să ne amintim că femeia este numită, în repetate rânduri, „Babilon". Dintr-o simplă perspectivă biblică, ce înseamnă asta?

În fapt, sunt două „Babilonuri" în Scriptură. Pe de o parte, amândouă sunt aceeaşi cetate, având acelaşi nume şi fiind clădite pe acelaşi loc. Pe de altă parte, aceste două Babilonuri sunt separate de aproximativ şaptesprezece secole şi fiecare îşi are propria poveste, foarte distinctă, în naraţiunea biblică. Este ceva similar, de exemplu, oraşului Roma. Există un oraş păgân antic, Roma, condus de diverşi Cezari, atât de faimoşi în istoria antică, şi mai există un oraş modern, Roma, căminul Vaticanului, însăşi inima Bisericii Romano-Catolice. Deşi sunt acelaşi oraş, având acelaşi nume şi găsindu-se în aceeaşi locaţie, între ele se cască două milenii şi sunt, în realitate, cetăţi foarte distincte, reprezentând două realităţi foarte diferite. La fel stau lucrurile şi cu Babilonul. Mai întâi, avem cea mai veche cetate a Babelului, întemeiată, după câte s-ar părea, de Nimrod – literalmente, prima cetate construită după marele potop. Pe urmă, mai este ceea ce, în mod normal, numim Babilon, cetatea pe care Nebucadneţar a făcut-o celebră şi care a fost construită pe ruinele Babelului originar. În Biblia evreiască, atât cetatea lui Nimrod, cât şi cetatea lui Nebucadneţar sunt numite „Babel". Dar deoarece numele grecesc pentru cetate este *Babylōn*, în general, traducerile englezeşti ale Bibliei redau cetatea lui Nimrod prin „Babel", iar resuscitarea de mai târziu a acelei cetăţi, prin „Babilon".

Încercând să discernem ce vrea Dumnezeu să ne arate prin faptul că numeşte această cetate din zilele din urmă Babilon, trebuie să ne întrebăm care dintre cele două cetăţi este un precursor profetic al Babilonului din zilele din urmă. Este vorba de cetatea lui Nimrod sau de cea a lui Nebucadneţar? Sau de amândouă? Este important să explorăm această întrebare, întrucât relatările biblice despre fiecare dintre cetăţi, păcatele asociate cu fiecare dintre acestea şi felul în care aceste păcate au afectat poporul lui Dumnezeu sunt oarecum diferite. Să trecem în revistă ce anume reprezintă fiecare dintre aceste cetăţi în naraţiunea biblică.

Babelul lui Nimrod

Potrivit cărţii Geneza, după marele potop, prima cetate construită de omenire a fost Babel. Ea a fost ridicată în Mesopotamia, în câmpiile Şinar, pe malul fluviului Eufrate. Aceasta este la circa o sută de kilometri spre sud de oraşul modern irakian, Baghdad. În Geneza 10, ni se spune că Nimrod, fiul lui Cuş, nepotul lui Ham şi strănepotul lui Noe, nu doar că a devenit „un vânător puternic" (v. 9), dar şi-a construit şi o împărăţie. „Primele centre ale regatului său," spune Biblia, „au fost Babel... în ţara Şinar" (v. 10). Redau în continuare relatarea acestui masiv proiect de construcţie (precum şi năruirea acestui plan de către Domnul):

> Tot pământul vorbea o singură limbă şi folosea aceleaşi cuvinte. Venind dinspre răsărit, oamenii au găsit o câmpie în ţara Şinar şi s-au aşezat acolo. Ei şi-au spus unul altuia: „Haideţi să facem cărămizi şi să le ardem bine." Ei foloseau cărămizi în loc de pietre şi smoală în loc de mortar. Apoi au zis: „Haidem să ne construim o cetate şi un turn cu vârful până la cer şi să ne facem un nume, altfel vom fi împrăştiaţi pe tot

pământul.“ Domnul S-a coborât să vadă cetatea şi turnul pe care oamenii le construiau. Domnul a zis: „Ei sunt un singur popor, toţi au aceeaşi limbă, iar acesta este doar începutul a ceea ce vor să facă; nimic din ceea ce şi-au propus să facă nu va fi imposibil pentru ei. Haidem să Ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, pentru ca ei să nu-şi mai înţeleagă limba unul altuia.“ Astfel, Domnul i-a împrăştiat de acolo pe tot pământul, iar ei au încetat să mai construiască cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ şi apoi i-a împrăştiat pe tot pământul. (Geneza 11:1-9)

Acest mare efort de a construi Babelul, alături de legendarul său turn, pare să fi fost în conflict cu porunca lui Dumnezeu dată omenirii de „a fi roditori şi a se înmulţi şi a umple pământul“ (Geneza 9:1). În loc să se împrăştie, oamenii s-au adunat în această cetate, cu gândul ultim de a-şi face „un nume“.

Poarta lui Dumnezeu

În mod interesant, numele Babel conţine un joc de cuvinte. În limba antică akkadiană, *bav-ili* însemna „Poarta lui Dumnezeu“. Aceasta era, cel mai probabil, o referire la Turnul din Babel, al cărui scop era să îi dea omului puterea de a ajunge „până la cer“. În ebraică, însă, *bav-il* înseamnă „confuzie“, cu referire la ceea ce s-a întâmplat cu oamenii după ce Domnul le-a amestecat limbile.

Evaluând istorisirea despre Babel cu scopul de a determina relaţia dintre acesta şi Babilonul zilelor din urmă, realizăm că, de fapt, nu avem multe informaţii de la care să pornim. Păcatul Babelului antic ar putea fi rezumat ca fiind o rebeliune masivă şi unificată împotriva lui Dumnezeu. Este foarte probabil, aşadar, ca aceeaşi dinamică să se regăsească şi în Babilonul zilelor din urmă. Dincolo de asta, însă, nu putem decât specula. Într-un mod oarecum stânjenitor, relatarea biblică despre Babel duce lipsă de detalii. Din păcate, aceasta i-a făcut pe mulţi, de-a lungul istoriei, să caute surse extrabiblice şi să dea naştere multor speculaţii. În mod oarecum şocant, examinând oricare număr de cărţi creştine despre Babilonul zilelor din urmă, găsim tot soiul de informaţii despre Nimrod, soţia lui, religia lor şi Turnul din Babel. S-au scris tomuri întregi despre aceste lucruri. Vom discuta tradiţiile lui Nimrod mult mai amănunţit în capitolul următor. Deocamdată, însă, ne vom mulţumi să spunem că aceste tradiţii extrabiblice despre Nimrod sunt ceea ce sunt: tradiţii, iar multe dintre ele sunt, după cum vom demonstra, neadevărate. Pentru obiectivele acestui studiu, vom rămâne focalizaţi doar pe ceea ce spun Scripturile.

Babilonul lui Nebucadneţar

Paisprezece veacuri după ce constructorii străvechiului Babel au fost risipiţi, în secolul al VI-lea î. Cr., cetatea Babilonului atingea apogeul gloriei de care s-a bucurat în antichitate. Regele Nebucadneţar declara, de pe acoperişul palatului său regesc: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care l-am construit eu ca reşedinţă împărătească, prin măreţia puterii mele şi pentru gloria maiestăţii mele?“ (Daniel 4:30). Tocmai această sintagmă specifică rostită de Nebucadneţar, „Babilonul cel mare“, a fost folosită de Domnul în Apocalipsa pentru a descrie această mare cetate a zilelor din urmă (Apocalipsa 14:8; 16:19; 17:5; 18:2). Aceasta este cetatea mândră, cunoscută pentru uluitoarele sale trăsături arhitecturale, precum Poarta Iştar (a cărei impresionantă reconstrucţie poate fi văzută în zilele noastre în Muzeul Pergamon din Berlin) şi legendarele Grădini Suspendate, una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. Sub domnia lui

Nebucadneţar, Babilonul şi-a extins puterea regională, devenind un imperiu puternic în istoria antică. Dacă ne gândim la Babilonul lui Nebucadneţar şi, mai specific, la felul în care acesta a afectat Ierusalimul şi pe poporul evreu, este uşor să vedem multiple aspecte în care acesta era un important precursor al Babilonului final.

Nuiaua mustrării Domnului

Devenind rege, Nebucadneţar a pornit în cucerirea multora dintre regatele mai mici din jurul lui Iuda. Trecuseră deja mai bine de o sută de ani de când asirienii învinseseră regatul de nord al Israelului şi luaseră majoritatea cetăţenilor acestuia în captivitate. În 598 î.Cr., Nebucadneţar şi trupele sale au asediat Ierusalimul. Regele Iehoiachin şi familia sa s-au predat şi au fost luaţi prizonieri. Mai rău de-atât, Nebucadneţar „i-a dus în captivitate pe toţi locuitorii Ierusalimului: pe toţi conducătorii şi pe toţi războinicii viteji, în număr de zece mii de prizonieri, pe toţi tâmplarii şi pe toţi fierarii, lăsând în ţară doar poporul sărac" (2 Regi 24:14). Oricât de devastator a fost, acesta nu era decât primul val. După ce a luat prima rundă de prizonieri, Nebucadneţar l-a instalat pe tron pe Zedechia, unchiul lui Iehoiachin. În loc să se supună lui Nebucadneţar, însă, acesta a consolidat o serie de alianţe cu regatele vecine, între care cel mai de seamă era Egiptul. Aceste alianţe au eşuat lamentabil, iar rezultatul final a fost completa devastare a regatului lui Iuda şi a capitalei acestuia, Ierusalimul.

În a noua zi din luna Av, în anul 586 î.Cr., Nebucadneţar şi armatele sale au invadat Ierusalimul şi au adus cetatea şi templul la ruine. Scriitorul cărţii 2 Cronici a consemnat evenimentele catastrofice care au condus la prăbuşirea lui Iuda şi a ultimului său rege:

> Zedechia era în vârstă de douăzeci şi unu de ani când a devenit rege şi a domnit la Ierusalim timp de unsprezece ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeul său, şi nu s-a smerit înaintea profetului Ieremia care vorbea din partea Domnului. S-a răzvrătit chiar împotriva împăratului Nebucadneţar care-l pusese să jure pe Dumnezeu. S-a încăpăţânat şi şi-a împietrit inima ca să nu se întoarcă la Domnul, Dumnezeul lui Israel. Toate căpeteniile preoţilor, precum şi poporul şi-au înmulţit şi ei nelegiuirile, luându-se după toate obiceiurile idolatre ale neamurilor şi au pângărit Casa Domnului pe care El o sfinţise la Ierusalim. Domnul, Dumnezeul strămoşilor lor, Şi-a trimis tot timpul mesagerii la ei, i-a trimis pentru că Îi era milă de poporul Lui şi de Lăcaşul Său. Ei însă i-au luat în derâdere pe mesagerii lui Dumnezeu, I-au dispreţuit cuvintele şi I-au batjocorit profeţii, până când mânia Domnului faţă de poporul Său a ajuns fără leac. Domnul l-a ridicat împotriva lor pe împăratul caldeenilor. El le-a ucis tinerii cu sabia chiar în Lăcaşul lor. Nu a avut milă nici de feciori, nici de fecioare, nici de bătrâni, nici de gârbovi. Domnul i-a dat pe toţi în mâna sa. Toate vasele Casei lui Dumnezeu, mari şi mici, tezaurul Casei Domnului, bogăţiile regelui şi ale căpeteniilor sale, pe toate le-a dus în Babilon. Au dat foc Casei lui Dumnezeu, au dărâmat zidul Ierusalimului, au dat foc tuturor palatelor şi au distrus toate vasele preţioase. Pe cei ce au scăpat de sabie, i-a dus în captivitate la Babilon, iar aceştia au devenit sclavii lui şi ai fiilor lui, până când a ajuns la putere împărăţia Persiei, adică până când ţara s-a bucurat de Sabatele ei, împlinindu-se astfel Cuvântul Domnului spus prin Ieremia. Tot timpul cât a rămas pustiită, ţara s-a odihnit până când s-au împlinit şaptezeci de ani. (2 Cronici 36:11-21)

Mult mai deranjant decât ruina istorică a cetăţii şi a templului este faptul că această catastrofică perioadă din istoria lui Iuda este, în realitate, o prefigurare a ceea ce se va petrece

încă o dată în zilele din urmă, în timpul domniei lui Anticrist. În descrierea acestei perioade de trei ani şi jumătate, îngerul Gabriel a spus că aceasta nu se va încheia până când Anticristul şi armatele lui „va sfârşi zdrobirea puterii poporului sfânt“ (Daniel 12:7). În altă parte în profeţiile lui Daniel, ni se spune că liderii Israelului vor fi daţi pe mâna lui Anticrist, care „a aruncat adevărul la pământ şi a reuşit în ceea ce a făcut“ (8:12). Astfel de avertismente sunt repetate de nenumărate ori. Anticristul „va face pustiiri de necrezut şi va reuşi în ceea ce va face. Îi va nimici pe cei puternici şi pe poporul sfinţilor“ (8:24, cf. 11:36).

Printre cele mai groaznice orori pe care Anticristul va izbuti să le înfăptuiască se numără şi luarea în captivitate a multora dintre actualii cetăţeni ai Ierusalimului şi Israelului. Referinţele la acest viitor incredibil de dureros sunt multiple pe paginile Scripturii. Profetul Zaharia, de exemplu, a scris că jumătatea dintre cetăţenii Ierusalimului vor fi luaţi prizonieri de război:

> Căci voi strânge toate naţiunile la luptă împotriva Ierusalimului; cetatea va fi luată, casele răscolite şi femeile siluite. *Jumătate din cetate va merge în captivitate*, dar rămăşiţa poporului nu va fi tăiată din cetate. (Zaharia 14:2, NKJV, sublinierea noastră)

La rândul Lui, în Predica de pe Munte, Isus a avertizat despre ziua viitoare când mulţi dintre locuitorii lui Iuda vor fi luaţi prizonieri de război în naţiunile înconjurătoare:

> Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de armate, atunci să ştiţi că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă în munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară, iar cei de pe câmpii să nu intre în el, căci acestea sunt zile de răzbunare, ca să se împlinească toate lucrurile care au fost scrise. Vai de cele ce vor fi însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Căci va fi strâmtorare mare peste pământ şi urgie peste poporul acesta! Vor cădea ucişi de ascuţişul sabiei şi *vor fi duşi captivi prin toate neamurile*, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. (Luca 21:20-24, sublinierea noastră)

Oferind speranţă în mijlocul acestui necaz, multiple pasaje vorbesc despre aceşti captivi evrei care vor fi eliberaţi când Se întoarce Isus, Mesia:

> „De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Acum voi aduce înapoi pe captivii lui Iacov şi voi avea milă de întreaga casă a lui Israel.»“ (Ezechiel 39:25, NKJV)

> Căci în Muntele Sionului şi în Ierusalim va fi izbăvire, după cum a spus Domnul, în mijlocul rămăşiţei pe care o cheamă Domnul. „Căci iată, în zilele acelea şi la vremea aceea, când voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda şi ai Ierusalimului“... (Ioel 2:32-3:1, NKJV)

> Duhul Stăpânului Domn este peste Mine, căci DOMNUL M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc celor captivi eliberarea şi celor legaţi– izbăvirea, să vestesc anul de îndurare al Domnului şi ziua răzbunării Dumnezeului nostru, să mângâi pe toţi cei ce jelesc, să le ofer celor ce plâng în Sion… (Isaia 61:1-3, ESV)

> Tu Te vei ridica şi vei avea milă de Sion, căci e timpul să te înduri de el. I-a sosit vremea! ... El supraveghează din înălţimea sfinţeniei Sale; Domnul priveşte din ceruri pe pământ, ca să ia aminte la gemetele prizonierilor şi să-i elibereze pe cei condamnaţi la moarte. (Psalmul 102:13, 19, 20, ESV)

Fiind regele care a dus mulţi evrei în captivitate, Nebucadneţar este o prefigurare clară a viitorului Anticrist, „regele" Babilonului din zilele de pe urmă. Iată în ce fel imperiul antic al Babilonului, sub domnia lui Nebucadneţar, este o imagine a Babilonului final, reprezentând disciplinarea finală a poporului Său de către Dumnezeu, înainte de a-I atrage la El şi de a-i face ai Săi pentru totdeauna.

Idolul de aur

Gândindu-ne la descrierea prostituatei Babilonului ca la o mare entitate persecutoare, „îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus" (Apocalipsa 17:6), ne vine în mine un episod din cartea lui Daniel care relatează despre spiritul Babilonului care va reînvia în zilele din urmă. Este vorba despre povestea celor trei evrei Anania, Mişael şi Azaria, cel mai adesea cunoscuţi sub numele care li s-au dat în Babilon, Şadrac, Meşac şi Abednego. Conform cărţii Daniel, regele Nebucadneţar înălţase o „imagine de aur" în câmpia Dura (Daniel 3:1). Acest idol masiv avea o înălţime de circa 27 metri. Comparaţi-l cu statuia colosală a lui Cristos Răscumpărătorul din Rio de Janeiro, care, fără a lua în calcul soclul larg, are o înălţime de circa 30 metri. Statuia Libertăţii, de la bază şi până în vârful torţei, are o înălţime de circa 46 metri. Aceasta era o statuie-mamut impozantă.

După finalizarea construcţiei acestui mare idol, Nebucadneţar a poruncit tuturor oamenilor din Babilon să se prosterneze şi să se închine înaintea lui. Dacă refuzau, erau arşi de vii într-un foc cumplit. Decretul stipula următoarele:

> „Popoare, neamuri şi oameni de orice limbă! În clipa când veţi auzi sunetul trâmbiţei, al flautului, al ţiterei, al lirei, al psalterionului, al fluierului şi a tot felul de alte instrumente muzicale, să vă prosternaţi şi să vă închinaţi înaintea statuii de aur pe care a ridicat-o împăratul Nebucadneţar. Cine nu se va prosterna şi nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins." (Daniel 3:4-6)

Unii dintre caldeeni, devotaţi religiei babiloniene, erau furioşi că Anania, Mişael şi Azaria refuzau să se plece şi să se închine înaintea idolului. Un grup indignat a venit înaintea regelui şi i-a denunţat.

> „Să trăieşti veşnic, împărate! Tu, împărate, ai dat poruncă ca orice om care aude sunetul trâmbiţei, al flautului, al ţiterei, al lirei, al psalterionului, al fluierului şi a tot felul de alte instrumente muzicale să se prosterneze şi să se închine statuii de aur, iar cine nu se prosternează şi nu se închină, să fie aruncat în cuptorul aprins. Dar sunt nişte iudei, pe care i-ai numit în slujba de administratori ai provinciei Babilonului, şi anume Şadrak, Meşak şi Abed-Nego, oameni care nu ţin seama deloc de tine, împărate! Ei nu slujesc zeilor tăi şi nu se închină statuii de aur pe care ai ridicat-o." (Daniel 3:9-12)

Aşa se face că aceşti evrei credincioşi au fost convocaţi înaintea lui Nebucadneţar. Dintotdeauna am apreciat smerenia cu care l-au sfidat, chiar şi sub ameninţarea cu moartea. Este un exemplu pentru toţi slujitorii Domnului:

> Nebucadneţare, noi n-avem nevoie să ne apărăm înaintea ta în această privinţă! Iată, Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim, poate să ne scape din cuptorul aprins şi ne va izbăvi şi din mâna ta, împărate! Şi, chiar dacă nu va fi aşa, să ştii, împărate, că nu vom sluji zeilor tăi şi nici nu ne vom închina statuii de aur pe care ai ridicat-o. (Daniel 3:16-18)

Un dictator tipic, Nebucadneţar a avut un acces de furie. Focul a fost înteţit de şapte ori faţă de cum era de obicei, iar bărbaţii au fost legaţi şi aruncaţi în flăcări. Bineînţeles, povestea nu se încheie aici. După ce a fost şocat să vadă că bărbaţii se plimbau, cât se poate de vii, în mijlocul infernului (alături de o a patra fiinţă divină), Nebucadneţar i-a eliberat pe evrei şi i-a lăsat cu viaţă. Rezultatul a fost o profundă recunoaştere a puterii Dumnezeului evreilor. Aceasta a fost o puternică izbăvire dumnezeiască. Ideea care se cuvine subliniată, însă, pentru obiectivele noastre aici, este închinarea forţată sub ameninţarea cu moartea. Fără îndoială, aceasta este o avanpremieră, un tip profetic al Babilonului din zilele din urmă. Cetatea aceasta va fi integral conectată cu sistemul religios-economic al lui Anticrist. Oricine refuză să accepte „semnul fiarei" şi să se plece în închinare înaintea zeului lui Anticrist o va face cu preţul vieţii sale (vezi Apocalipsa 13). Tocmai de aceea, femeia-Babilon este înfăţişată ca fiind beată cu „sângele sfinţilor, sângele martirilor lui Isus" (17:6, ESV). Asemenea lui Şadrac, Meşac şi Abednego, credincioşii din zilele din urmă vor fi chemaţi, la rândul lor, să rămână fermi, chiar până la moarte. Aceasta va deveni una dintre dinamicile definitorii ce guvernează relaţia Babilonului zilelor din urmă cu poporul lui Dumnezeu aflat pe pământ în acea vreme.

Concluzie

Evaluând naraţiunile biblice ale Babelului lui Nimrod şi Babilonului lui Nebucadneţar, găsim că, în timp ce Babelul lui Nimrod ne oferă foarte puţine informaţii despre natura Babilonului din zilele din urmă, Babilonul lui Nebucadneţar ne oferă informaţii din abundenţă. După cum Babilonul lui Nebucadneţar a fost folosit ca o nuia a disciplinei împotriva poporului lui Dumnezeu în istorie, tot aşa şi Babilonul zilelor din urmă va fi sursa unei mari discipline pentru Israel, poporul evreu şi creştinii de pretutindeni. Mulţi evrei au fost luaţi în captivitate de Babilonul din vechime; evenimente similare se vor repeta în zilele din urmă. Babelul antic reprezenta o rebeliune unificată împotriva Domnului; Babilonul zilelor din urmă va reprezenta o rebeliune globală de inspiraţie satanică împotriva singurului Dumnezeu adevărat al Bibliei. De asemenea, va reprezenta o religie profund adversativă şi persecutoare, care va cere tuturor popoarelor să se plece înaintea zeului lor. Dacă Babilonul lui Nebucadneţar a vărsat din abundenţă sângele evreilor, Babilonul din zilele din urmă, aflat în parteneriat cu diavolul, va vărsa mai mult sânge evreiesc – şi creştin – decât în oricare altă persecuţie anterioară. După cum ni se spune în Apocalipsa 12: „Atunci balaurul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să poarte război cu rămăşiţa seminţei ei, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus" (v. 17). Dar după cum Babilonul antic le-a dat credincioşilor lui Dumnezeu o oportunitate de a rămâne fermi în faţa unei imense presiuni, tot aşa şi Babilonul din zilele din urmă va oferi poporului lui Dumnezeu oportunitatea de a rămâne ferm, chiar până la moarte.

4

Mitul lui Nimrod

În capitolul anterior, am discutat diferenţa dintre cetatea antică a Babelului şi Babilonul ceva mai puţin antic al lui Nebucadneţar. După cum am observat, deşi în Biblie există din abundenţă informaţii despre Babilonul lui Nebucadneţar, cu privire la cetatea antică a Babelului, Scripturile ne dau doar nouă versete. Din nefericire, asta i-a făcut pe mulţi autori creştini din istorie să se îndrepte către – şi să se bizuie pe – o serie de legende din afara Bibliei, pe care eu le reunesc sub genericul colectiv de „mitul lui Nimrod". Pentru cei ce studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu credincioşie, această opţiune iese din discuţie. Înţelegerea pe care o căpătăm asupra Apocalipsei 17-18 trebuie să îşi aibă rădăcinile în Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, nu în mituri extrabiblice, care, după cum vom vedea, probabil nu au nicio întemeiere în realitate.

Cu câţiva ani în urmă, când am început să studiez numeroasele interpretări creştine ale prostituatei Babilonului, m-am confruntat în repetate rânduri cu un veritabil turn de informaţii despre Nimrod şi Babel. Toată această literatură părea a reda povestiri meşteşugit elaborate despre Nimrod, soţia lui, religia lor şi despre felul în care acea religie a ajuns, până la urmă, să se infiltreze în toate celelalte religii din istoria lumii. De fapt, tocmai aceste poveşti despre Nimrod au subzidit înţelegerea multor teologi asupra misteriosului Babilon. În esenţă, învăţătura multora dintre aceste cărţi este că, prin intermediul religiei Babilonului antic, fiecare altă religie din lume va fi adusă sub o singură umbrelă, controlată de Anticrist, care va fi un soi de Nimrod al zilelor din urmă. Această imagine a creat meta-naraţiunea perfectă, care a atras multe religii şi ideologii aparent conflictuale sub un singur cort unificat. Deşi aceasta oferea, cu adevărat, o explicaţie foarte bine pusă la punct şi convenabilă pentru felul în care Anticristul putea uni toată lumea sub un singur stindard, întreaga naraţiune se bizuia pe aceste istorisiri despre Nimrod. Ajungând să îmi dau seama cât de fundamentale erau aceste istorisiri în această imagine zugrăvită atât de adesea şi căutând să fiu asemenea credincioşilor din Bereea, am ştiut că era deosebit de important să investighez originile acestora. Din moment ce aproape niciuna dintre aceste povestioare despre Nimrod nu se regăseşte în Biblie, aveam nevoie să înţeleg de unde veneau. Când şi unde îşi aveau obârşia? Investigând aceste chestiuni, am descoperit o mare varietate de tradiţii evreieşti, creştine şi chiar islamice. Deşi unele dintre acestea îşi au originea undeva în jurul secolului întâi, ele au continuat să se dezvolte într-o naraţiune mai amplă şi mai detaliată, extinzându-se până în zilele noastre. Oricât de fascinante mi se par ele, problema este că niciuna nu ar putea fi verificată ca fiind adevărată. De fapt, multe dintre ele sunt chiar în conflict cu relatarea biblică sau cu alte date cunoscute din istorie. Dacă dorim să interpretăm cu responsabilitate Apocalipsa 17 şi 18, trebuie să tratăm această chestiune. Ultimul lucru pe care am dori să îl facem este să validăm, să ne bizuim şi chiar să perpetuăm tradiţii care „anulează cuvântul lui Dumnezeu" (vezi Marcu 7:13, NIV). Aşadar, în acest capitol, vom examina pe scurt originile acestor povestiri despre Nimrod, perioadele când s-au dezvoltat ele şi de ce să nu apelăm la ele pentru a ne ajuta să înţelegem misterul prostituatei Babilonului din zilele de pe urmă.

Filon din Alexandria

Prima referinţă din afara Bibliei la Nimrod se găseşte în scrierile lui Filon Iudeul (20 î.Cr.- 50 d.Cr.). Filon a fost un filosof evreu din secolul întâi, din Alexandria, care a vrut să combine filosofia grecească cu teologia biblică.

Felul în care Filon a abordat interpretarea Bibliei era foarte neobişnuit. Pentru el, caracterul unei persoane era hotărât după sensul mai profund, alegoric sau spiritual, al numelui acesteia. Pe acest fir de gândire, Ham, bunicul lui Nimrod, „este numele răutăţii într-o stare de inactivitate"[27]; Cuş, tatăl lui Nimrod, reprezenta „natura risipită a pământului", iar „numele Nimrod, în interpretare, înseamnă «pustiire»"[28]. Aşadar, susţinea Filon, Nimrod a fost „cel dintâi care a dat exemplu de această pustiire [a lui Dumnezeu şi a căilor Lui]"[29]. Deoarece Nimrod era „un vânător puternic (ebr. *gibbor*)", pentru Filon, el era şi „un uriaş născut din pământ, [care] prefera lucrurile pământeşti celor cereşti… căci, în adevăr, cel ce caută lucrurile pământeşti şi coruptibile este întotdeauna angajat într-un conflict cu naturile cereşti şi admirabile."[30] Altundeva, Filon afirma că Nimrod ar trebui tradus prin „etiopian" sau cel negru, pentru că în Nimrod nu este lumină spirituală.[31]

Filon mai susţinea că Nimrod a construit Turnul din Babel, nu pentru a ajunge la zei, după cum pretind mulţi, ci mai curând „ca pe un bastion împotriva cerului"[32], o fortăreaţă menită să-l apere de Dumnezeu. În concluzia denunţului lui Nimrod, Filon declara:

> Există multă justeţe în expresia: „el era un uriaş împotriva lui Dumnezeu", care declară astfel opoziţia acestor fiinţe faţă de dumnezeire; căci un om rău este nimic altceva decât un inamic, care se războieşte cu Dumnezeu: din care pricină a ajuns un proverb faptul că cel care păcătuieşte mult ar trebui numit drept păcătosul originar şi cel mai de seamă dintre păcătoşi, vorbindu-se despre el ca despre „un al doilea Nimrod".[33]

Nu încape îndoială că portretul negativ pe care l-a realizat Filon lui Nimrod a dat tonul pentru mulţi alţii care i-au urmat.

Flavius Iosefus

Scriind la circa patruzeci de ani mai târziu, istoricul evreu, Flavius Iosefus, a prezentat o tradiţie diferită, deşi mai elaborată, a lui Nimrod. În opinia acestuia, timp de câteva generaţii după marele potop, omenirea a trăit cu groaza că Domnul avea să trimită asupra ei o altă inundaţie. Ascultând poruncile Domnului de a se răspândi pe tot pământul, fiii lui Noe, Sem, Ham şi Iafet, au fost primii care au coborât din munţi şi au locuit în câmpii. Restul omenirii, însă, neavând încredere în Dumnezeu, „erau din cale-afară de îngroziţi de terenurile mai joase, din cauza inundaţiilor şi, ca atare, erau foarte împotrivitori ideii de a coborî din locurile mai înalte şi de a se aventura să le calce pe urme."[34] Cu timpul, însă, ca urmare a muncii de convingere dusă de fiii lui Noe, oamenii au început să repopuleze câmpiile. Cei care au făcut-o, s-au înmulţit rapid şi au avut parte de mari binecuvântări. Conform lui Iosefus, în acest context a apărut Nimrod, care a instigat poporul să arate „dispreţ faţă de Dumnezeu":

---

[27] C. D. Yonge, trans., *The Works of Philo: Complete and Unabridged* (Peabody, MA: Hendrickson, 1995), 231.

[28] Ibid., 157.

[29] Ibid.

[30] Ibid., 840.

[31] Nimrod înainte şi după Biblie, http://www.michaelsheiser.com/PaleoBabble/NimrodHTR.pdf.

[32] Charles Duke Yonge with Philo of Alexandria, *The Works of Philo: Complete and Unabridged* (Peabody, MA: Hendrickson, 1995), 840.

[33] Ibid.

[34] Flavius Josephus, *The Works of Josephus: Complete and Unabridged*, trad. William Whiston (Peabody, MA: Hendrickson, 1987).

> El i-a convins să nu atribuie [binecuvântările lor] lui Dumnezeu ca şi când prin intermediul Lui erau fericiţi, ci să creadă că propriul lor curaj le-a procurat acea fericire. De asemenea, treptat, a schimbat guvernarea în tiranie – nevăzând o altă cale de a întoarce oamenii de la teama de Domnul decât să-i aducă într-o constantă dependenţă de puterea lui. El a mai spus că avea să se răzbune pe Dumnezeu dacă ar fi avut de gând să mai înece lumea o dată; pentru aceasta, avea să construiască un turn care să fie prea înalt pentru a fi înecat de ape! şi că avea să se răzbune pe Dumnezeu pentru că îi nimicise pe străbunii lor![35]

În opinia lui Iosefus, scopul Turnului din Babel era să asigure un refugiu pentru cei ce locuiau la şes. În caz că Domnul ar fi hotărât să mai trimită un potop, turnul avea să fie refugiul lor.[36]

Oracolele sibiline

Oracolele sibiline sunt o colecţie de profeţii controversate, rostite undeva în timpul secolului întâi de către o femeie pe nume Sibyl. Deşi unii scriitori antici fac referire la mai multe sau la un număr de zece sibile, atât Filon, cât şi Iosefus vorbesc la singular despre „Sibyl". Oracolele sibiline sunt citate adesea şi uneori într-o lumină favorabilă în scrierile evreieşti şi în cele creştine timpurii. Unul dintre acestea face referire la Turnul din Babel:

> Pe când toţi oamenii vorbeau aceeaşi limbă, unii dintre ei au construit un turn înalt, ca şi când prin acesta urcau până la cer; dar zeii au trimis furtuni de vânt şi au răsturnat turnul şi i-au dat fiecăruia limba lui particulară; şi din acest motiv, cetatea a fost numită Babilon.[37]

Vedem deja o diversitate de opinii cu privire la scopul pentru care a fost construit turnul. Dacă Filon l-a văzut ca „un bastion împotriva cerului", Iosefus l-a văzut ca pe un mijloc de a supravieţui unui potop, iar Sybil, ca pe un mijloc de a atinge cerul. Trei istorii cu totul diferite şi contradictorii.

Pseudo-Filon

Nu ştim aproape nimic despre Pseudo-Filon decât că a fost autorul unei alte istorii extinse a Bibliei, denumită *The Biblical Antiquities of Philon*. Această operă a fost scrisă, probabil, în a doua jumătate a secolului întâi. Deşi acest autor şi-a asumat numele de Filon, în realitate nu făcea decât să se pretindă a fi Filon. Adoptarea numelor altor scriitori faimoşi cu scopul de a da greutate propriilor opere era o practică relativ comună în antichitate. Pseudo-Filon ne-a pus la dispoziţie o istorisire foarte elaborată despre Nimrod. Comentând pe marginea versetului din Geneza 10:9, acesta a scris că Nimrod[38] „a început să se mândrească înaintea Domnului".[39] Mai târziu, după ce Nimrod este ales conducătorul fiilor lui Ham, citim o povestire contrariantă

---

[35] Ibid.

[36] Ibid.

[37] Citat de Iosefus, în ibid.

[38] Pseudo-Filon îl numea pe bunicul lui Nimrod Ham, „Cham", pe tatăl acestuia, Cuş, „Chus", iar pe Nimrod, „Nebroth".

[39] M. R. James, ed., *The Biblical Antiquities of Philo* (New York: KTAV, 1971), 84.

despre o confruntare spirituală directă între Nimrod şi Avraam. Toţi oamenii au spus: „Haideţi să luăm cărămizi şi fiecare dintre noi să ne scriem numele pe ele şi să le ardem în foc. Iar aceea care va fi arsă de tot să fie pentru mortar şi cărămidă.“[40] Atunci, fiecare bărbat a luat o cărămidă şi şi-a scris numele pe ea – toţi, cu excepţia a doisprezece bărbaţi, inclusiv Avraam. Oamenii pământului, umpluţi de mânie,

> au pus mâna pe ei şi i-a adus înaintea prinţilor lor zicând: Aceştia sunt bărbaţii care au încălcat sfaturile noastre şi nu vor să umble în căile noastre. Iar prinţii le-au spus: Din ce cauză nu v-aţi pus cărămizile împreună cu oamenii ţării? Iar ei au răspuns zicând: Noi nu ne vom pune cărămizile împreună cu voi şi nici nu vrem să ne unim cu voi în dorinţa voastră. Cunoaştem un singur Domn şi pe El îl venerăm. Şi nici dacă ne-aţi arunca în foc alături de cărămizile voastre, nu vom consimţi cu voi.[41]

Furios din cauza răzvrătirii lor, Nimrod a poruncit ca Avraam să fie aruncat de viu în cuptorul folosit la arderea cărămizilor. Povestea este aproape identică cu cea a lui Şadrac, Meşac şi Abednego şi a cuptorului de foc consemnată în Daniel 3. Când un cutremur de pământ a făcut cuptorul să împroaşte foc, 83.500 de oameni au murit, dar Avraam a scăpat cu totul nevătămat.[42] Această istorisire este repetată, într-o versiune sau alta, în numeroase alte tradiţii mai târzii ale lui Nimrod, în care Avraam şi Nimrod au o serie de conflicte.

Talmudul

Următoarea familie semnificativă de poveşti despre Nimrod, şi probabil cea mai influentă dintre toate, se regăseşte în Talmud. Renumitul rabin din secolul al XIX-lea, Louis Ginzberg, a rezumat multe dintre acestea în lucrarea clasică, *Legendele evreilor*, relatând – în ceea ce este, poate, povestea cea mai unică – evenimentele care au condus la ascensiunea lui Nimrod ca mare rege al lumii antice:

> Primul dintre conducătorii bărbaţilor corupţi a fost Nimrod... [Tatăl lui, Cuş] i-a dat hainele croite din piei de animale cu care Dumnezeu îi îmbrăcase pe Adam şi Eva în momentul plecării acestora din Paradis. Cuş însuşi intrase în posesia lor prin intermediul lui Ham. De la Adam şi Eva, acestea îi reveniseră lui Enoh, iar de la acesta, lui Metusala şi mai apoi lui Noe, care le luase cu el în arcă. Pe când locuitorii arcei erau pe cale să îşi părăsească refugiul, Ham a furat veşmintele şi le-a ţinut ascunse, trecându-le, în cele din urmă, în posesia întâiului său fiu, Cuş. La rândul lui, Cuş le-a ţinut ascunse timp de mulţi ani. Când fiul său, Nimrod, a împlinit doisprezece ani, i le-a dat lui. Aceste veşminte aveau o proprietate minunată. Cel care le purta era deopotrivă invincibil şi irezistibil. Animalele sălbatice şi păsările pădurilor cădeau la pământ înaintea lui Nimrod de îndată ce îl zăreau îmbrăcat cu ele şi acesta era, în aceeaşi măsură, victorios în luptele sale cu oamenii. Sursa puterii lui de necucerit le era necunoscută şi pentru că o atribuiau dibăciei personale a acestuia, l-au numit rege peste ei.[43]

---

[40] Ibid., 90-91.

[41] Ibid.

[42] Ibid., 90-95.

[43] Louis Ginseberg, *The Legends of the Jews*, vol. 1, Classic Reissues (Philadelphia: Jewish Publication Society, 2003), 161.

Ginzberg a relatat o altă povestire unică, în care Nimrod şi-a construit un tron masiv pentru sine, cerând să fie venerat asemenea unui zeu:

> Marele succes care încununa toate întreprinderile lui Nimrod a produs un efect sinistru. Oamenii nu se mai încredeau în Dumnezeu, ci în propria lor pricepere şi abilitate, atitudine la care Nimrod a încercat să convertească întreaga lume. De aceea, ziceau: „De la crearea lumii, nu a mai fost nimeni ca Nimrod, puternic vânător de oameni şi fiare şi un păcătos înaintea lui Dumnezeu." Iar toate acestea nu au ajuns să satisfacă dorinţa de rău a lui Nimrod. Nu îi ajungea că depărtase oamenii de Dumnezeu, ci a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-i face să-i aducă lui însuşi onoruri divine. S-a înălţat ca dumnezeu şi şi-a făcut un tron care să imite scaunul de domnie al lui Dumnezeu. A fost un turn zidit dintr-o piatră rotundă, pe care a aşezat un tron din lemn de cedru, pe care a ridicat, unul peste altul, patru tronuri, de fier, de cupru, de argint şi de aur. Încununându-le pe toate, deasupra tronului de aur, a aşezat o piatră preţioasă, în formă rotundă şi de o mărime gigantică. Aceasta i-a slujit de scaun şi s-a aşezat pe ea, iar toate naţiunile au venit şi i-au adus omagii divine.[44]

Amândouă aceste istorisiri sunt, categoric, interesante, deşi unele elemente, precum mantia invincibilităţii lui Nimrod, le fac oarecum imposibil de crezut.[45]

În iudaismul rabinic, multe dintre aceste poveşti sunt considerate parte din „Tora vorbită", istorisiri sacre care nu se regăsesc în Tora scrisă, sau în Biblie, dar care, în ciuda acestui lucru, sunt poveşti adevărate, trecute din gură în gură peste milenii. Aceste pretenţii au, însă, câteva importante neajunsuri. Mai întâi, nu găsim nici un singur exemplu de vreo astfel de tradiţie, nici măcar una scrisă, înainte de secolele întâi şi al doilea după Cristos. Cu toate acestea, Nimrod a trăit cu aproximativ două mii de ani înainte de aceste tradiţii. În al doilea rând, în secolul al V-lea î.Cr., după ce exilaţii evrei se întorseseră din Babilon, atunci când s-a găsit în templu o copie a legii scrise şi aceasta a fost citită în auzul poporului, toţi o dăduseră uitării. Cum era cu putinţă ca aceştia să îşi aducă aminte de aşa-zisa Tora Orală, când o uitaseră cu desăvârşire pe cea scrisă? Departe de a fi o tradiţie păstrată vreme îndelungată, toate dovezile indică faptul că aceste tradiţii legate de Nimrod au fost create, cel mai probabil, undeva în jurul secolului întâi.

Augustin

Nu putem trece cu vederea atenţia acordată lui Nimrod de către Augustin, considerat a fi teologul post-apostolic cel mai influent din istoria creştină. La începutul secolului al V-lea, asemenea multor altora înaintea lui, Augustin l-a zugrăvit pe Nimrod în scrierile sale într-o lumină pur negativă:

> Şi aşa se face că acest uriaş este recunoscut drept „un vânător împotriva lui Dumnezeu". Şi ce înseamnă termenul „vânător", dacă nu înşelător, opresor şi distrugător al animalelor pământului? De aceea, el şi oamenii lui au ridicat turnul acesta

[44] Ibid.
[45] Ibid., 162-63nn77-87.

împotriva Domnului, dând astfel expresie necuviincioasei lor mândrii; şi drept a fost pedepsită de Dumnezeu intenţia lor rea, chiar dacă a fost lipsită de succes.[46]

Apocalipsa lui Pseudo-Methodius

Apocalipsa lui Pseudo-Methodius, o lucrare creştină contrafăcută din secolul al VII-lea, perpetua ideea că Nimrod a fost unul dintre uriaşii lumii antice. Tot aici găsim şi prima referinţă la faptul că acesta a învăţat astronomie, ştiinţă prin care a dobândit puterea de a conduce omenirea:

> Ionitus, fiul lui Noe, a pătruns către Răsărit până la marea care se numeşte „Hiliu Chora", adică „Ţara Soarelui", unde are loc răsăritul soarelui, şi a locuit acolo. Acest Ionitus a primit de la Dumnezeu darul înţelepciunii, şi nu doar acesta, ci a devenit şi inventatorul tuturor diviziilor astronomiei. Nimrod, care era uriaş, a venit la el şi a învăţat de la el şi a primit de la el sfatul după care să poată începe să conducă. Acest Nimrod descindea din fiii eroilor; era un fiu al lui Sem şi era primul care a condus ca rege peste pământ. În anul 970 al celui de-al treilea mileniu, care înseamnă trecerea a trei mii de ani, a fost construit Babilonul cel Mare şi Nimrod a domnit în el.[47]

The Book of Rolls

O lucrare creştină arabă de la începutul secolului al IX-lea, cunoscută sub denumirea de *Kitab al-Magall*, sau *Book of Rolls*[48], parte din care se numeşte Homiliile Clementine, prezintă elemente mai familiare, precum faptul că Nimrod era uriaş. Adaugă, însă, câteva tradiţii necunoscute anterior. Iată un exemplu:

> Uriaşul Nimrod a domnit peste tot pământul. Începutul regatului său a fost la Babel. El a fost cel care a văzut în cer o bucată de pânză neagră şi o coroană; l-a chemat pe Sasan, ţesătorul, în prezenţa lui şi i-a poruncit să-i facă o coroană ca aceea; şi a incrustat nestemate în ea şi a purtat-o. El a fost primul rege care a purtat o coroană. Din acest motiv, oamenii care nu ştiau nimic despre ea spuneau că o coroană a venit din cer la el. Lungimea domniei lui a fost de şaizeci şi nouă de ani.

Mai târziu, cartea descrie cum Nimrod a consolidat practica închinării prin foc şi idolatria şi a fost instruit în divinaţie de cineva pe nume Bouniter, al patrulea fiu al lui Noe.[49]

Cartea lui Yasher

Cartea lui Yasher, care a experimentat o imensă resurgenţă în popularitate în ultimii ani, nu ar trebui confundată cu cartea lui Iaşar, menţionată în Biblie (vezi Iosua 10:13; 2 Samuel 1:18).

---

[46] Augustin din Hippo, "Cetatea lui Dumnezeu," in *St. Augustine's City of God and Christian Doctrine*, ed. Philip Schaff, trans. Marcus Dods, vol. 2, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 1st ser. (Buffalo, NY: Christian Literature Co., 1887), 313.

[47] *The Apocalypse of Pseudo-Methodius: An Alexandrian World Chronicle*, Dumbarton Oaks Medieval Library 14, trans. and ed. Benjamin Garstad (Boston, Harvard University Press, 2012), 85.

[48] Numită uneori şi *Apocalipsa lui Simon*, Clement, *Testamentul Domnului nostru,* sau *Testamentul Mântuitorului nostru.* Textul există în limba garshuni, arabă şi etiopiană şi pare să fi fost scris de creştinii arabi din Egipt, în jurul anului 800 d.Cr.

[49] *Kitāb al-Magāll or the Book of Rolls. One of the Books of Clement*, accesată în septembrie 9, 2016. http://www.sacred-texts.com/chr/aa/aa2.htm.

Cartea lui Yasher, cunoscută şi ca *Sefer haYashari,* este în fapt o lucrare evreiască midraşică din secolul al XVI-lea. Yasher prezintă o secţiune extensivă despre Nimrod, care include multe dintre elementele tradiţiilor precedente. Un aspect unic al relatării lui Yasher ţine de prezentarea constructorilor Turnului din Babel şi a intenţiilor acestora de a-L detrona pe Dumnezeu:

> Şi toţi aceşti oameni şi toate familiile lor s-au împărţit în trei; prima a spus: Vom urca în cer şi ne vom lupta cu El; a doua a spus: Ne vom urca în cer şi vom pune acolo propriii noştri dumnezei şi îi vom sluji pe ei; iar a treia a spus: Ne vom urca în cer şi Îl vom lovi cu arcuri şi suliţe.[50]

Mai târziu, ni se povesteşte despre trei judecăţi distincte îndreptate împotriva fiecăruia dintre aceste grupuri. Cel dintâi grup a fost ucis, al doilea a fost transformat în maimuţe şi elefanţi, iar pe al treilea, Domnul l-a împrăştiat pe tot pământul. Yasher mai relatează ce s-a ales de turn după ce Domnul a risipit oamenii care încotro:

> Cât despre turnul pe care l-au construit fiii oamenilor, pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit o treime din el, apoi s-a coborât foc din cer, arzând o altă treime, iar cealaltă treime a rămas până în ziua de azi şi este din acea parte care era în înălţime, iar circumferinţa ei este un drum de trei zile.[51]

În sfârşit, Yasher relatează o istorisire despre nepotul lui Avraam, Esau, vânător şi el, care l-a urmărit, l-a ambuscat şi l-a decapitat pe Nimrod, apoi a furat hainele din piei de animale care îi fuseseră date acestuia de către tatăl lui. Relatări similare se regăsesc şi în tradiţiile talmudice mai timpurii.[52]

Nimrod ca personaj istoric

Dincolo de aceste extinderi tradiţionale ale naraţiunii biblice, mai mulţi eruditi şi-au propus să îl echivaleze pe Nimrod cu diverse figuri mitologice sau istorice, precum (1) Ninurta, zeul asirian al vânătorii; (2) Ghilgameş, eroul epic babilonian care a fost descris, la rândul lui, ca un vânător; (3) Marduk, un zeu babilonian; (4) Amenhotep al III-lea (1408-1369 î.Cr.) din a optsprezecea dinastie egipteană; (5) Tukulti-Ninurta, monarh asirian şi un alt vânător reputat care a cucerit Babilonul; şi (6) Sargon din Akkad Naram-Sin, nepot al lui Sargon din Akkad. După cum conchide *The Lexham Bible Dictionary*, „această listă arată dezacordurile acerbe din rândul eruditilor asupra identităţii lui Nimrod."[53] În timp ce unii eruditi îl ridică pe Nimrod la statutul de zeu sau semizeu, alţii îl leagă de regi omeneşti. Niciuna dintre aceste sugestii nu este convingătoare.

Nimrod cel neprihănit?

În notele de subsol ale Bibliei cu cea mai largă arie de răspândire în protestantismul secolului al XVI-lea – Biblia de la Geneva din 1599 – Nimrod este numit „un asupritor şi tiran crud ...[a

---

[50] *Ancient Book of Jasher: A New Annotated Edition*, ed. Ken Johnson (USA, Biblefacts Ministries/CreateSpace, 2008), 21.

[51] Ibid., 22.

[52] Ibid., 56-57.

[53] Enrique Baez, "Nimrod, Son of Cush," ed. John D. Barry et al., *The Lexham Bible Dictionary* (Bellingham, WA: Lexham Press, 2012, 2013, 2014, 2015).

cărei] tiranie a ajuns să fie proverbială, fiind urâtă deopotrivă de Dumnezeu şi de oameni: căci el nu a încetat să comită acte de cruzime chiar şi în prezenţa lui Dumnezeu."[54] În ciuda faptului că Biblia nu susţine nicăieri în mod deschis ideea că Nimrod ar fi fost, de fapt, un tiran malefic al lumii antice, acceptarea acestei idei şi impactul ei asupra creştinismului de-a lungul secolelor au fost larg răspândite.

În mod uimitor, multe tradiţii alternative îl înfăţişează pe Nimrod ca fiind, de fapt, un om drept. Spre surprinderea unora, există cel puţin o tradiţie evreiască timpurie care îl identifică cu Noe, pretinzând că cei doi sunt, în realitate, una şi aceeaşi persoană.[55] Atât Targum Yerushalmi, cât şi Targum Pseudo-Jonathan declară că Nimrod a emigrat în mod specific în Asiria, deoarece a refuzat să participe la construcţia Turnului din Babel. Conform acestor tradiţii talmudice, din cauza acestui act de neprihănire, Domnul l-a răsplătit pe Nimrod cu patru cetăţi.[56] Mai târziu, către sfârşitul secolului al IV-lea, Ioan Hrisostom a pledat în favoarea lui Nimrod, socotindu-l un bărbat binecuvântat de Dumnezeu cu vitejie şi putere:

> „Şi Cuş a fost tatăl lui Nebrod [Nimrod], care a început să fie un uriaş pe pământ. El a fost un uriaş vânător înaintea Domnului." În timp ce unii oameni spun că sintagma „înaintea Domnului" înseamnă a fi în opoziţie cu Dumnezeu, eu nu cred că Sfânta Scriptură vrea să spună acest lucru. Dimpotrivă, înţelesul implicit este că [Nimrod] era puternic şi brav. Dar sintagma „înaintea Domnului" înseamnă creat de El, primind de la El binecuvântarea lui Dumnezeu.[57]

Efrem Sirianul, un alt teolog creştin renumit din secolul al IV-lea, a vorbit, de asemenea, în termeni elogioşi despre Nimrod, înfăţişându-l nu ca pe cel care a construit Turnul din Babel, ci ca pe un erou înaintea Domnului, care, de fapt, i-a alungat pe constructorii turnului:

> Despre Nimrod, Moise a spus: „A fost un vânător puternic înaintea Domnului" pentru că, potrivit voii Domnului, el a fost acela care a luptat cu fiecare dintre aceste naţiuni şi le-a alungat de acolo, pentru a se duce şi a se aşeza în regiunile care fuseseră stabilite pentru ei de Dumnezeu. „De aceea se spune, precum Nimrod, un vânător puternic înaintea Domnului." Mai demult exista obiceiul de a binecuvânta un conducător sau un domnitor cu expresia: „Să fii precum Nimrod, un vânător puternic, care a ieşit victorios în bătăliile Domnului."[58]

Evident, este imposibil ca Nimrod să fi fost atât însăşi întruparea răutăţii, cât şi un bărbat de o legendară neprihănire. Cu toate acestea, nu dispunem de absolut nicio modalitate de a afla care dintre aceste istorisiri sunt adevărate – sau dacă este vreuna!

Concluzie

---

[54] Biblia de la Geneva din 1599, notiţe de margine la Geneza 10:8-9. Vezi http://biblehub.com/commentaries/genesis/10-9.htm.

[55] Martin Hengel, Judaism and Hellenism (Philadelphia: Fortress, 1981), 2.60n244.

[56] Ginzberg, *Legends of the Jews*, 162n77.

[57] Ioan Hrisostom, Homiliile pe Geneza 29:29, citat în Andrew Louth, ed., *Ancient Christian Commentary on Scripture*, cartea 1, *Genesis 1-11* (Downer's Grove, IL:IVP, 2001), 165.

[58] Ephrem Sirianul, Comentariu la Geneza 8.1.2.6, citat în Louth, *Ancient Christian Commentary on Scripture* 1.164.

După cum am văzut, diversele tradiţii legate de Nimrod abundă în contradicţii. Unele relatări spun că ascensiunea lui Nimrod la putere s-a datorat pieilor de animale pe care le-a procurat de la Adam şi Eva. Alta zice că a fost din cauză că a învăţat astrologia. O alta afirmă că s-a ridicat la putere pentru că era deopotrivă un uriaş şi un vânător puternic. Filon a descris Turnul din Babel ca fiind bastionul de apărare construit de Nimrod împotriva lui Dumnezeu, în timp ce Iosefus l-a portretizat ca pe un turn de refugiu în caz că Dumnezeu ar fi trimis un alt potop. Sibyl l-a socotit mijlocul prin care omul putea „să acceadă la cer". În sfârşit, Yasher l-a zugrăvit ca pe mijlocul de a ataca locuitorii cerului. Cu toate acestea, în ciuda diversităţii lor, niciuna dintre aceste relatări nu se aliniază cu cea biblică. Biblia declară, simplu, că constructorii voiau să-şi facă un nume evitând să fie risipiţi pe tot pământul. Nu se menţionează nimic despre evitarea înecării într-un alt potop sau despre atingerea cerului. Mai mult, Biblia nu spune, de fapt, că Nimrod ar fi construit Turnul din Babel. Singurul lucru pe care îl precizează despre legătura lui Nimrod cu Babelul este „primele centre ale regatului său au fost: Babel..." (Geneza 10:10). Atâta tot. Orice altceva în plus este o simplă conjectură.

Deşi tradiţiile legate de Nimrod au început ca simple extinderi ale istorisirii biblice, cu cât înaintăm în istorie, cu atât ele s-au amplificat şi au devenit mai complexe. Fiecare nouă tradiţie pare a se umfla dincolo de tradiţiile care au precedat-o. În mod clar, aceste poveşti nu prezervă adevărurile antice; mai degrabă, ele sunt un mit care ia amploare precum un bulgăre de zăpadă. Timp de aproape două mii de ani, mitul acesta a continuat să evolueze. Nicăieri, însă, nu a găsit un mai mare promotor decât în mintea imaginativă a preotului scoţian Alexander Hislop. Acestui bărbat şi voluminoasei sale munci îi vom dedica următorul capitol.

5

Cele două Babilonuri ale lui Alexander Hislop

În 1853, reverendul Alexander Hislop a publicat un pamflet intitulat *Cele două Babilonuri*. Cinci ani mai târziu, pamfletul a fost revizuit, extins în mod dramatic şi republicat sub forma unei cărţi cu acelaşi titlu. *Cele două Babilonuri* a ajuns să fie una dintre cele mai profund influente lucrări creştine ale secolului al XIX-lea, reverberaţiile sale rămânând profunde până şi în zilele noastre, în anumite segmente ale protestantismului.

Naraţiunea lui Hislop

Premisa de la baza lucrării lui Hislop este că romano-catolicismul modern este pe de-a-ntregul păgân, primindu-şi practicile, simbolurile şi structura nu dintr-o tradiţie creştină, ci direct de la Nimrod şi Semiramida, fondatorii păgânismului babilonian antic.

Încă din capul locului, naraţiunea lui Hislop începe cu o puternică notă de rasism fără echivoc. „Nimrod," ni se spune, „era un negru... adevăratul original al Adversarului întunecat al omenirii... reprezentantul recunoscut al Diavolului."[59] În opinia lui Hislop, deoarece Nimrod era un fiu al lui Cuş, care este cel mai adesea asociat cu ţările africane de la sud de Egipt, trebuie să fi fost negru[60] şi, negru fiind, trebuie să fi fost reprezentantul original al Diavolului. În mod trist, aceasta este calitatea logicii care subzideşte mare parte din opera lui Hislop.

În continuare, deoarece Nimrod era numit „un vânător puternic înaintea Domnului" (Geneza 10:9), Hislop a tras concluzia că acesta trebuie să fi fost un uriaş, un descendent al lui Nefilim (Geneza 6:4). Problema, desigur, este că o lectură mai atentă a textului arată că Nimrod „a ajuns puternic" (10:8). „Puternic", în acest context, înseamnă, pur şi simplu, că Nimrod era un vânător extrem de talentat. Aşadar, Hislop l-a înfăţişat pe Nimrod ca fiind un negru uriaş şi malefic. Pe de altă parte, soţia lui Nimrod, Semiramida, este portretizată ca fiind o femeie blondă şi cu ochii albaştri, de o frumuseţe ieşită din comun. După cum vom vedea mai târziu, însă, Nimrod şi Semiramida nu aveau cum să fi fost căsătoriţi, pentru că cei doi au trăit la o diferenţă de mai bine de o mie de ani!

În relatarea lui Hislop, la scurt timp după ce s-a măritat cu Nimrod şi a rămas însărcinată cu copilul acestuia, Semiramida l-a ucis. Când s-a născut copilul, a pretins că pruncul ei era o reîncarnare a lui Nimrod. Copilul a fost numit Tammuz. În opinia lui Hislop, religia babiloniană a lui Iştar, creată de Nimrod şi Semiramida, a ajuns să îi venereze atât pe Semiramida, cât şi pe Tammuz, această pereche mamă-copil. Mai târziu, pe măsură ce religia aceasta s-a răspândit în lungul şi-n latul pământului, numele de Semiramida şi Tammuz au fost schimbate de la o naţiune la alta. În Egipt, Semiramida a fost numită Isis; în Grecia şi Roma, Venus, Diana, Atena, Fortuna şi o grămadă de alte nume. În felul acesta, scria Hislop, religia babiloniană, satanică de la început, s-a răspândit în fiecare colţ al pământului, formând baza tuturor religiilor false. Şi pentru că Babilonul din zilele de pe urmă este numit „mama prostituatelor" (Apocalipsa 17:5), religia babiloniană antică este, evident, „mama", în sens foarte literal, a fiecărei religii false care există – inclusiv a creştinismului!

---

[59] Alexander Hislop, *The Two Babylons: or The Papal Worship Proved to Be the Worship of Nimrod and His Wife* (London, S.W. Partridge, 1858), 35.

[60] Hislop mai susţinea că descendenţa lui Nimrod din Cuş însemna că era negru. Relatarea biblică, însă, nu spune aşa ceva şi nici nu urmează logic că toţi copiii lui Cuş erau negri. Există multe dovezi că asiaticii, de exemplu, sunt şi ei descendenţi ai lui Ham, tatăl lui Cuş.

Babilonul infectează creştinismul

Hislop susţinea că, la începutul secolului al IV-lea, împăratul Constantin a înşelat cu bună ştiinţă întreaga lume, pretinzând că s-a convertit la creştinism, când, de fapt, a rămas pe de-a-ntregul păgân. În opinia lui Hislop, Constantin a redenumit zeii şi zeiţele babiloniene pe care îi venera, dându-le nume păgâne cu scopul de a amesteca în secret cele două religii. Rezultatul final al acestei mari conspiraţii satanice este că romano-catolicismul modern şi, prin extensie, ortodoxia răsăriteană şi anglicanismul, nu sunt doar mânjite de păgânism, ci sunt, în realitate, o manifestare modernă a satanismului babilonian. Hislop credea că „doctrina şi disciplina" Bisericii Romano-Catolice „au fost, în toate aspectele esenţiale, derivate din Babilon."[61] Aşadar, niciuna dintre practicile, simbolurile sau structurile liturghice ale ramurilor tradiţionale ale creştinismului nu vin din tradiţia apostolică sau chiar post-apostolică, ci direct din Babilonul antic. Din nefericire, unele grupări creştine folosesc premisa generală a lui Nimrod pentru a cataloga fiecare altă denominaţiune protestantă (în afară de cea proprie) ca fiind „fiicele" păgâne ale Babilonului.

Din păcate, nu doar grupări marginale au ajuns să îmbrăţişeze teoriile lui Hislop. După cum vom vedea, numeroşi învăţători creştini, unii dintre aceştia foarte respectaţi şi normali, au perpetuat diverse elemente ale naraţiunii lui Hislop. Cu greu am putea subestima impactul profund al lucrării lui Hislop asupra creştinismului modern.

Babilonul global

Acelora care caută vreo conspiraţie religioasă satanică, atotcuprinzătoare, prin care toate sistemele religioase false din lume să fie interconectate, Hislop le-a servit pe tavă povestea perfectă. Acesta este văzut ca fiind marele detectiv istoric care a expus cel dintâi marele plan al lui Satan, demonstrând existenţa unei conexiuni istorice directe, încă de la începutul rebeliunii omenirii la Turnul din Babel şi până în zilele noastre. Din acest motiv, lucrarea lui Hislop a devenit principala bază de interpretare pentru cei care văd „Misteriosul Babilon" în relaţie cu „Noua Ordine Mondială" sau Illuminati şi aşa mai departe. Problema este că copleşitoarea majoritate a afirmaţiilor lui Hislop sunt, pur şi simplu, fictive. Meta-naraţiunea lui este detaşată cu totul atât de realitate, cât şi de istorie.

Reverendul Ralph Woodrow: demascarea lui Hislop

Fiind influenţat iniţial de lucrarea lui Hislop, reverendul Ralph Woodrow, un evanghelist şi preot american, a scris propria sa versiune actualizată a lucrării acestuia, intitulată *Babylon Mystery Religion* [Religia misterioasă a Babilonului]. Ani de-a rândul, Woodrow a fost un Hislop modern, călătorind şi ţinând prelegeri despre conexiunile dintre Babilon şi catolicism şi fiecare religie mondială. În mod surprinzător, însă, după ce a fost provocat să reexamineze acurateţea istorică a lucrării lui Hislop (şi deci a propriei sale cărţi), Woodrow a devenit convins că aceasta era, cu adevărat, o fraudă masivă. Drept urmare, a făcut ceea ce foarte puţini autori au curajul să facă: nu doar că şi-a retras propria carte (acţiune care i-a adus mari prejudicii financiare), ci şi-a făcut timp să scrie o alta, în care în fapt a dezavuat lucrarea lui Hislop şi a corectat ceea ce el însuşi scrisese până atunci. Cartea aceasta se intitulează *The Babylon Connection?* [Conexiunea cu Babilonul?]. Cu permisiunea lui Woodrow, am tipărit următorul fragment din introducerea cărţii sale:

---

[61] Hislop, *The Two Babylons*, 124.

La începutul experienţei mele creştine, mi-a căzut în mâini o anumită literatură care pretindea că păgânismul fusese amestecat în creştinism. Deşi ţinta era, de regulă, Biserica Romano-Catolică, se părea că şi alte biserici fuseseră contaminate de cutumele şi credinţele pentru care puteau fi găsite paralelisme păgâne.

Cele două Babilonuri a lui Alexander Hislop (1807-1862), cu alarmantul său subtitlu, *Cultul papei dovedit a fi cultul lui Nimrod şi a soţiei acestuia*, a fost manualul pe care s-a bazat mare parte din învăţăturile acestea. De-a lungul anilor, cartea aceasta a avut un impact asupra gândirii multor oameni – variind de la cei aparţinând unor culte radicale şi până la creştini foarte dedicaţi, care sunt flămânzi după o mişcare a lui Dumnezeu şi sunt preocupaţi de orice ar putea stânjeni această curgere. Premisa ei de bază este aceea că religia păgână a Babilonului antic a continuat să existe până azi, deghizată sub forma Bisericii Romano-Catolice, fiind descrisă în cartea Apocalipsa drept „misterul marelui Babilon", de unde ideea existenţei a două Babilonuri, unul antic, iar altul modern. Deoarece această carte este foarte detaliată, având o mulţime de note şi referinţe, am presupus, asemenea multor altora, că era bazată pe fapte. L-am citat pe „Hislop" ca o autoritate pe păgânism, tot aşa cum ar putea fi citat „Webster" în materie de definiţii ale cuvintelor.

Pe când eram un tânăr evanghelist, am început să împărtăşesc o predică despre amestecul păgânismului în creştinism şi, până la urmă, am scris o carte pe baza lui Hislop – *Religia misterioasă a Babilonului*. Cu timpul, cartea mea a ajuns foarte populară, a avut parte de multe ediţii şi a fost tradusă în coreeană, germană, spaniolă, portugheză şi în mai multe alte limbi. Am ajuns să fiu privit drept o autoritate pe subiectul interferării păgâne. Până şi un ilustru scriitor romano-catolic, Karl Keating, a afirmat: „Cel mai cunoscut proponent este Ralph Woodrow, autorul cărţii *Religia misterioasă a Babilonului*."

Mulţi au preferat cartea mea cărţii *Cele două Babilonuri*, pentru că era mai uşor de citit şi de urmărit. Câteodată, cele două au fost confundate între ele şi, într-un rând, mi s-a întâmplat chiar să fiu salutat cu „Rev. Hislop"! Scrisorile apreciative faţă de cartea mea au curs gârlă. Doar ocazional se întâmpla să aud o voce dezaprobatoare. Un astfel de om care nu a fost de acord cu mine a fost Scott Klemm, profesor de istorie la un liceu din sudul Californiei. Creştin fiind şi apreciind alte lucrări pe care le scrisesem, acesta a început să îmi arate dovezi atestând faptul că Hislop nu era un istoric vrednic de crezare. Prin urmare, mi-am dat seama că aveam nevoie să mă întorc la lucrarea lui Hislop, sursa mea fundamentală, şi să o verific într-un spirit de rugăciune!

În acest proces, mi-a devenit limpede – „istoria" lui Hislop era, adesea, mitologie pură. Chiar dacă se poate ca uneori miturile să reflecte evenimente care s-au întâmplat aievea, o îmbinare arbitrară a miturilor antice nu poate procura o temelie solidă pentru a face istorie. Cu destule triburi, destule basme, destul timp, sărind de la o epocă la alta, de la o ţară la alta, alegând similarităţi – la o adică, orice poate fi „dovedit"![62]

Nu doar că onestitatea, curajul şi smerenia lui Woodrow sunt lăudabile, dar analiza pe care o face lucrării lui Hislop este pătrunzătoare, fiind totodată realizată cu un mare simţ al ironiei şi umorului. Întrucât Woodrow a făcut o treabă atât de bună refutându-l pe Hislop, recomand

[62] Ralph Woodrow, *The Babylon Connection?* (Palm Springs, CA: Ralph Woodrow Evangelistic Association, 1997), introducere.

călduros tuturor celor ce citesc cartea acestuia să îşi facă timp să o parcurgă şi pe cea a lui Woodrow.[63]

Strălucita minte a lui Alexander Hislop

În filmul din 2001, *A Beautiful Mind* [O minte strălucită], actorul Russel Crowe îl portretizează pe John Nash, un briliant matematician care suferea de schizofrenie paranoică. Nash este recrutat de Pentagon ca să decripteze comunicaţiile ruseşti. Spre şocul recrutatorilor săi, Nash este capabil să descifreze codurile mental, fără vreo asistenţă din exterior. Alunecând în iluzia că îi fusese încredinţată o misiune guvernamentală secretă, Nash începe să răsfoiască obsesiv titluri de reviste şi ziare pentru a descoperi coduri secrete şi propagandă sovietică. Una dintre caracteristicile cele mai memorabile în film este un perete mare pe care Nash prinde în pioneze sute de pagini din reviste şi ziare. Marcând zidul cu zeci de linii încrucişate, Nash urmăreşte să stabilească diverse „conexiuni" între cuvinte şi imagini aleatorii. Toate acestea sunt simptome foarte clasice ale schizofreniei. De asemenea, scena aminteşte teribil de *Cele două Babilonuri* a lui Hislop. De fapt, aş fi gata să afirm că, în cazul în care Hislop nu a suferit, într-o măsură sau alta, de vreo boală mintală, atunci a fost, cu bună ştiinţă, un înşelător. În ce mă priveşte, bănuiesc că el chiar credea lucrurile pe care le predica. Deşi Hislop a fost un neobosit cercetător în ce priveşte metodologia istorică propriu-zisă, lucrarea lui este adesea îngrozitor de lipsită de logică. Să supunem consideraţiei doar câteva exemple de afirmaţii şi metodologie pentru a ilustra la ce mă refer.

Conexiuni, conexiuni, conexiuni

Probabil cel mai comun argument asupra căruia Hislop a revenit în mod repetat este cunoscut sub numele de eroarea logică a falsei echivalenţe. Ori de câte ori a găsit două lucruri care aveau în comun o similaritate oarecare, pentru el aceasta era o dovadă absolută şi irefutabilă că acestea erau unul şi acelaşi lucru. Folosind acest fel de eroare logică, s-ar putea dovedi că eu, Joel Richardson, sunt, de fapt, Joel C. Rosenberg. La o adică, pe amândoi ne cheamă Joel, amândouă numele de familie încep cu R, amândoi suntem autori, trăim în aceeaşi perioadă istorică şi amândoi scriem şi dăm învăţătură frecvent pe subiecte foarte similare. E musai, deci, să fim una şi aceeaşi persoană. Caz închis. Sau cel puţin acesta ar fi raţionamentul lui Hislop. Nu este nicio exagerare să spun că acesta este felul de gândire care domină lucrarea lui Hislop. De fiecare dată când a descoperit o altă similaritate între două lucruri, a mai întins un fir de-a lungul peretelui, ţesând o veritabilă pânză de conexiuni. Să ne uităm la doar câteva exemple.

Nimrod ca Osiris

Deoarece Hislop dorea să demonstreze că Nimrod era sursa originală a fiecărui zeu fals care a existat vreodată, a căutat puncte de asemănare între descrierea lui Nimrod şi alţi falşi zei ai istoriei. Cercetând alte scrieri, Hislop a descoperit o imagine a zeului egiptean Osiris în cartea lui Sir J. Gardner Wilkinson din 1841, intitulată *The Manners and Customs of the Ancient Egyptians* [Moravurile şi cutumele egiptenilor antici]. Observând imaginea atribuită de Wilkinson lui Osiris, Hislop a pretins că a dat peste „dovada fără echivoc" a faptului că Osiris este, de fapt, Nimrod. Hislop a spus că Osiris „mai era reprezentat ca un veritabil negru. În Wilkinson putem găsi o

---

[63] Cărţile lui Woodrow pot fi achiziţionate prin intermediul Asociaţiei Evanghelistice Ralph Woodrow, http://www.ralphwoodrow.org/.

reprezentare a acestuia având trăsăturile inconfundabile ale genuinului cuşit sau negru."[64] Urmaţi, vă rog, firul logicii la care a apelat Hislop aici. Pentru că Nimrod era negru (în opinia lui Hislop) şi, pe baza desenului din cartea lui Wilkinson, Osiris era şi el negru, consecinţa este că Nimrod şi Osiris trebuie să fie unul şi acelaşi.

Dar, staţi puţin, „dovezile" se adună. Observând mai departe imaginea desenată de Wilkinson pentru Osiris, Hislop a mai găsit o altă dovadă incontestabilă. Osiris este înfăţişat purtând un veşmânt cu pete. Ce putea însemna acest lucru? După ce a prezentat în amănunte (pe lungimea a trei pagini) utilizarea leoparzilor în ritualurile antice de vânătoare, Hislop a conchis că, din moment ce Nimrod era el însuşi vânător, acesta ar fi fost, în mod clar, asociat cu leoparzii. Şi aşa se face că „acea piesă de vestimentaţie îl leagă de Nimrod. Acest Osiris cu trăsături de negru este îmbrăcat din cap şi până în tălpi cu o robă cu pete."[65] Cum dovedeşte acest lucru că Osiris este Nimrod? Ei bine, în mod evident, leoparzii au pete şi, deci, „putem fi siguri" că roba cu pete era menită să îl identifice pe Osiris cu Nimrod.[66] Aşa este; dovada stă în punctele de suspensie. Asta este de-a dreptul bizar.

Dionisie ca Nimrod

Trecând mai departe la a demonstra că venerarea lui Nimrod a infectat nu doar Egiptul, ci şi Grecia şi Roma păgână, Hislop a purces la conectarea unui alt fir al pânzei sale, de astă dată cu Dionisie, zeul elen al vinului şi al secerişului. Mai târziu, romanii aveau să schimbe numele lui Dionisie în Bahus. Împărtăşind o altă imagine a unei zeităţi asiriene antice, de astă dată una care ţinea în mâini un cerb tânăr pestriţ, Hislop se întreba cu mirare cum era posibil ca evidentul simbolism să scape cuiva. Leoparzii au pete şi cerbii pestriţi au pete. Este evident, deci, că Dionisie este doar un alt nume pentru Nimrod. „Conexiunile" sunt de netăgăduit.

[64] Hislop, *The Two Babylons*, 44.
[65] Ibid.
[66] Ibid., 47.

Este papa un preot al lui Dagon?

Deoarece voia să arate că fiecare aspect al catolicismului roman este complet păgân, Hislop a prezentat aproape toate aspectele credinţei creştine istorice ca avându-şi rădăcina în păgânismul babilonian. În opinia lui, practica confesării unui preot îşi are originile în Babilonul păgân. Doctrina regenerării baptismale, susţinea el, derivă şi ea din Babilon. Folosirea oricărei forme de stâlp în arhitectură este, la rândul ei, babiloniană. Bineînţeles, Hislop a uitat să ia în calcul faptul că Domnul Însuşi a rânduit folosirea de stâlpi în interiorul Locului Sfânt (vezi, de exemplu, Exodul 24:4; 26.32, 37; 27:11, 17; 1 Regi 7). În opinia lui Hislop, însă, pentru că o turlă este în esenţă un stâlp, orice biserică care are clopotniţă este, pur şi simplu, un templu babilonian modern. Vrând să arate că azima din cadrul comuniunii romano-catolice era păgână, a susţinut chiar că însăşi forma rotundă a acesteia era păgână, reprezentând cultul babilonian al soarelui. Cele mai însemnate eforturi ale lui Hislop, însă, l-au vizat pe papă. După părerea lui, căciula papei, cunoscută sub denumirea de „mitră papală" este, în realitate, un simbol al lui Dagon, zeul-peşte babilonian; de aceea, papa este un preot al lui Dagon. Cum a ajuns Hislop la această concluzie? A găsit o imagine în cartea din 1853 a lui Sir Austen Henry Laylard, *Discoveries Among the Ruins of Nineveh and Babylon* [Descoperiri din ruinele Ninivelui şi Babilonului], şi a observat că cineva purta o îmbrăcăminte menită să semene cu un peşte. Capul şi gura peştelui seamănă întrucâtva cu mitra purtată de papă. Până aici, observaţiile sale sunt parţial corecte. Problema, însă, este că nu există nicio conexiune istorică între mitra purtată de papă în zilele noastre şi costumul observat în lucrarea lui Laylard. Mitra papală a suferit o serie de schimbări graduale de-a lungul veacurilor. La început, în secolul al XI-lea, căciula papei era scurtă, rotundă şi doar uşor ascuţită, fără a semăna câtuşi de puţin cu un cap de peşte. Peste ani, aceasta a evoluat treptat până a devenit ceea ce este astăzi. Simplu spus, nu există absolut nicio posibilitate ca mitra înaltă a papei din modernitate să poată fi legată de cultul antic al lui Dagon. Hislop, pur şi simplu, a văzut o imagine care semăna întrucâtva cu ceea ce purta papa pe cap şi a făcut ceea ce a repetat de sute de ori pe paginile cărţii sale; pur şi simplu, a presupus că exista o conexiune acolo unde nu avea cum să existe una.

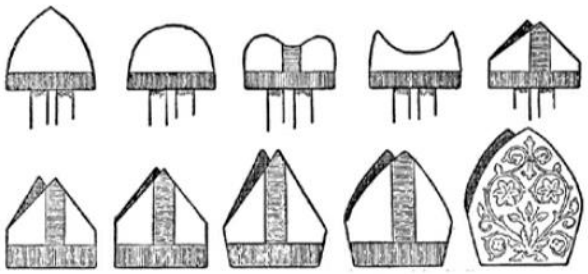

Fig. Dezvoltarea mitrei din secolul unsprezece până în timpurile moderne. Sursă: Braun, J. (1911). Mitră. În *The Catholic Encyclopedia*. New York: Robert Appleton Company. Accesată în 15 iulie 2008, în New Advent: Published in the public domain Catholic Encyclopedia.

Fig. *Discoveries Among the Ruins of Nineveh and Babylon* a lui Laylard. Observaţi a doua persoană din stânga, care poartă un costum de peşte.

Este Crucea un simbol satanic?

În excesul său de zel de a stabili legături între orice era asociat cu romano-catolicismul şi Babilonul, Hislop a mers până acolo încât a pretins că însuşi simbolul crucii este un idol satanic. El a scris:

> Mai există încă un simbol al cultului roman care trebuie avut în vedere şi acesta este semnul crucii. În sistemul papal, după cum bine se ştie, semnul crucii şi imaginea crucii sunt totul în toate. Nu se poate rosti nicio rugăciune, nu se poate intra în închinare, aproape că nu se poate face niciun pas fără folosirea frecventă a semnului crucii. Crucea este privită ca fiind marele farmec, marele refugiu în fiecare anotimp de pericol, în fiecare ceas de ispită, ca fiind infailibilul inhibitor al tuturor puterilor întunericului. Crucea este adorată cu tot omagiul cuvenit doar Celui Preaînalt.[67]

Pentru a-şi întări punctul de vedere, Hislop a împărtăşit o imagine a lui Bahus (preluată din *Smith's Classical Dictionary*), care era înfăţişat purtând o bentiţă împodobită cu semnul grecesc antic *tau*, şi a declarat: „Crucea venerată de atât de mulţi, sau privită ca o emblemă sacră, era simbolul lipsit de echivoc al lui Bahus, Mesia babilonian, întrucât era reprezentat purtând o bentiţă acoperită de cruci."[68]

În opinia lui Hislop, „simbolul păgân" al crucii nu era folosit niciodată în Biserica primară, ci

acesta a infectat Biserica mult mai târziu:

[67] Ibid., 177.
[68] Ibid., 178.

> Acum, acest simbol păgân pare a se fi strecurat pentru prima dată în Biserica Creştină în Egipt şi, în general, în Africa. O declaraţie a lui Tertullian, de la mijlocul secolului al treilea, arată cât de mult era infectată Biserica din Cartagina, până la acea vreme, cu plămădeala cea veche. Egiptul îndeosebi, care nu a fost niciodată evanghelizat pe de-a-ntregul, pare să-şi fi asumat conducerea în adoptarea acestui simbol păgân. Prima formă a ceea ce se numeşte Crucea Creştină, găsită pe monumentele creştine de acolo, este neechivocul semn păgân Tau, sau egipteanul „semn al vieţii".[69]

Aşadeci, este adevărat că păgânii antici foloseau simboluri care seamănă cu crucea? În unele cazuri, da. Înseamnă asta că Biserica era „infectată cu plămădeala cea veche" a păgânismului, după cum susţine Hislop? Bineînţeles că nu! Din nou, doar pentru că două lucruri sunt similare, asta nu înseamnă, pe cale de consecinţă logică, că cele două sunt unul şi acelaşi lucru. Toată această situaţie îmi aduce aminte de o imagine pe care am văzut-o odată şi în care George W. Bush afişa un semn al mâinii care, chipurile, demonstra că este un închinător al Satanei. Bineînţeles, gestul cu mâna folosit de satanişti şi gestul folosit de echipa de fotbal american a Colegiului Texas Longhorns sunt, în esenţă, aceleaşi. Putem conchide, deci, că fiecare admirator al echipei Texas Longhorn este, de fapt, un adorator secret al Satanei? Bineînţeles că nu. Chiar dacă semnul *tau*, sau orice altceva ce seamănă cu o cruce, a fost folosit, cu multă vreme în urmă, ca simbol păgân, logic vorbind, asta nu înseamnă că, din acest motiv, crucea lui Cristos este un simbol al cultului satanic. Şi totuşi, tocmai asta susţine Hislop: „La început, a fost emblema lui Tammuz, în cele din urmă a ajuns să fie emblema lui Teitan, sau a lui Satan însuşi."[70] Asta este curată nebunie.

Urmăriţi, o clipă, raţionamentul meu. Cu mult înainte de instituirea templului din Ierusalim cu sistemul său de preoţi şi jertfe, diverşi păgâni din antichitate aveau, la rândul lor, temple cu sfânta sfintelor, preoţi şi jertfe de animale. Ar trebui, aşa stând lucrurile, să conchidem că însuşi templul rânduit de Domnul Însuşi este, de fapt, păgân şi satanic? Cine ar sugera ceva atât de absurd? Existenţa unui precedent păgân nu înseamnă neapărat că orice simbol sau practică este pentru totdeauna proprietatea păgânismului. Un lucru nu este păgân pe baza posibilelor sale origini, ci în funcţie de cum este perceput astăzi de cei ce îl folosesc sau îl observă.

Ce au de spus Scripturile? Este crucea cu adevărat un simbol al păgânismului care a infectat Biserica? A fost Isus, cu adevărat, crucificat pe un rug, după cum susţin Martorii lui Iehova (şi Hislop)?[71] Când apostolul Toma a rostit celebra declaraţie a îndoielii cu privire la înviere, ce a spus? „Dacă nu văd semnul cuielor în mâinile Lui, dacă nu pun degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu pun mâna mea în coasta Lui, nu voi crede!" (Ioan 20:25). Dacă Isus ar fi fost răstignit pe un simplu par, cu mâinile deasupra capului, ar fi fost folosit doar un piron. Faptul că mâinile Sale au fost întinse pe o bârnă de cruce arată de ce ar fi fost nevoie de piroane – la plural – şi de ce Toma a vorbit de cuie. De asemenea, semnul a fost atârnat nu deasupra mâinilor lui Isus, ci „deasupra capului Său" (Matei 27:37). Toate dovezile indică faptul că Isus a fost atârnat pe o cruce.

Altundeva în Scripturi, găsim un indiciu extraordinar legat de semnul crucii din profeţia lui Ezechiel. În capitolul 9, Domnul porunceşte la şase îngeri să străbată Ierusalimul şi să-i omoare

---

[69] Ibid., 180.

[70] Ibid.

[71] „A murit Isus pe o cruce?" Jehovah's Witness Bible Teachings, accesat în 21 septembrie 2016, https://www.jw.org/en/bible-teachings/questions/did-jesus-die-on-cross/.

pe toţi cei care nu sunt neprihăniţi. Unuia dintre îngeri, mai specific „unui bărbat îmbrăcat în haine de in“, Domnul i-a spus: „Străbate cetatea, străbate Ierusalimul şi fă un semn pe frunţile celor ce suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor care se săvârşesc în mijlocul ei“ (v. 4). Care era semnul cu care îngerul trebuia să-i însemneze pe cei neprihăniţi? Era paleo-evreiescul *tav*, care, ca şi grecescul *tau*, este o simplă cruce. După cum, în mod corect, ne aminteşte Woodrow,

> Domnul a fost Cel care a poruncit ca semnul ┼ să fie pus pe frunţile celor neprihăniţi. Dacă acesta ar fi fost un simbol malefic, babilonian, recunoscut, al lui Tammuz, de ce l-ar desemna Domnul să fie semnul? De ce să fie pus pe cei neprihăniţi? Aici nu era vorba de vreun răufăcător care să pună un semn pe frunţilor unor răufăcători. Acesta era semnul lui Dumnezeu! Dacă păgânii venerau crucea ca simbol al lui Tammuz, după cum speculează Hislop, punerea acestui semn pe cei neprihăniţi ar fi îndeosebi lipsită de consecvenţă atunci când îl înţelegem în context, pentru că apare cu doar opt versete înainte de condamnarea cultului lui Tammuz! (Ezechiel 8:14)[72]

Semiramida

Cu toate acestea, componenta cea mai importantă şi de căpătâi a tezei lui Hislop este afirmaţia că Nimrod s-a căsătorit cu o femeie numită Semiramida. După cum am discutat, în opinia lui Hislop, Nimrod şi Semiramida au construit împreună Babelul, precum şi legendarul lui turn, punând bazele religiei babiloniene antice. Acesta este fundamentul întregii sale lucrări. Din această religie babiloniană antică, creată de Nimrod şi Semiramida, îşi trage originile fiecare religie falsă de pe pământ. Problema este că nimic din toate acestea nu s-a întâmplat vreodată. Nu există nicio dovadă istorică sau biblică propriu-zisă care să susţină cele mai fundamentale presupoziţii ale lui Hislop. Să începem cu Semiramida: cine era ea şi este vreo conexiune istorică reală între ea şi Nimrod?

Cei mai mulţi istorici sunt de acord că Semiramida lui Hislop este doar o figură mitologică creată iniţial de istoricii greci clasici. Deşi numeroase legende ale Semiramidei pot fi găsite peste tot în Orientul Mijlociu, istoricii nu pot identifica o Semiramida istorică propriu-zisă din perioada lui Nimrod. Unii eruditi cred că poveştile mitologice despre Semiramida sunt ancorate în viaţa unei regine asiriene reale, din secolul al IX-lea, numită Sammuramat. Sammuramat era soţia regelui asirian numit Shamshi-Adad şi mama lui Adad-Nirari. Atunci când soţul ei a murit, a domnit timp de mai mulţi ani ca regină-regentă interimară până când fiul ei a împlinit vârsta la care putea urca pe tronul tatălui său. Se pare că a fost foarte activă, deopotrivă extinzând Imperiul Asirian prin războaie şi aducând îmbunătăţiri cetăţii Babilon. Toate acestea s-au petrecut între 823 şi 806 î.Cr.[73] De asemenea, Hislop a extras foarte mult din viaţa lui Sammuramat pentru a-şi zugrăvi tabloul Semiramidei. Ce a ignorat el, însă, este că Nimrod a trăit cândva în jurul anilor 2600-2100 î.Cr., iar Sammuramat a trăit cu cel puţin douăsprezece secole mai târziu. Nici nu mai este nevoie să mai spun că asta exclude cu totul din discuţie ideea că cei doi ar fi fost vreodată căsătoriţi sau că ar fi pus bazele unei religii împreună. Nu au trăit nici măcar în acelaşi mileniu! Cele mai fundamentale afirmaţii ale lui Hislop sunt nu numai fundamental greşite, ci şi uşor de invalidat. Metoda lui Hislop, însă, nu a fost să studieze istoria ca să descopere adevărul. Dimpotrivă, el a pornit de la firul prefabricat al istoriei, apoi a căutat

---

[72] Woodrow, *The Babylon Connection?,* 60.

[73] Joshua J. Mark, "Semiramis," *Ancient History Encyclopedia*, August 18, 2014, http://www.ancient.eu/Semiramis/.

orice dovezi a putut aduna, indiferent dacă acestea erau valide sau nu din punct de vedere istoric sau logic. Atunci când datele nu s-au pus cap la cap, pur şi simplu le-a ignorat. Peste tot în cartea lui Hislop, noţiunea că Nimrod s-a căsătorit cu Semiramida şi că împreună au format o religie, este tratată ca fiind un fapt irefutabil. Adevărul, însă, este că această poveste nu are absolut nicio bază în realitatea istorică. În cuvintele lui Joshua J. Mark, contributor la *Ancient History Encyclopedia*, „Inacurateţile istorice din cartea [lui Hislop] sunt prea numeroase pentru a fi menţionate."[74]

După cum am văzut, lui Alexander Hislop îi lipsea o înţelegere de bază asupra metodei istorice şi chiar şi asupra logicei simple. Asemenea lui John Nash în *A Beautiful Mind*, acesta era un cercetător diligent, dacă nu obsesiv, examinând fiecare sursă pe care o putea găsi, în căutare de „conexiuni" care erau ceva mai mult decât slabe similarităţi. Mai rău, atunci când nu izbutea să găsească astfel de asemănări, le fabrica pe de-a-ntregul, alături de noi „date" bazate pe o serie de presupoziţii adesea năucitoare. Faptul că amăgirile lui Hislop l-au afectat este în el însuşi nefericit, dar dacă ne gândim la cât de răspândită a fost influenţa lui asupra creştinismului protestant al secolului al XIX-lea, teoria lui este, cu adevărat, o mare stânjeneală.

Impactul lui Hislop asupra interpretării creştine

Chiar şi înainte de Alexander Hislop, tradiţiile legate de Nimrod erau ceva mai mult decât nişte mituri imposibil de verificat, cu totul detaşate de istorie. Niciuna dintre aceste tradiţii nu poate fi susţinută de Biblie. Chiar şi înainte de Hislop, faptul că interpreţii şi comentatorii creştini se bizuiau pe mitul lui Nimrod era profund problematic. Faptul că au îmbrăţişat monumental dezastruoasa lucrare a lui Hislop este, însă, de-a dreptul scandalos. În loc să fi fost imediat demascată şi respinsă, aşa cum ar fi trebuit, cartea aceasta a fost larg acceptată în segmente întinse ale protestantismului oficial.

În clasica sa serie de comentarii, celebrul pastor şi comentator american baptist, Warren Wiersbe, a acceptat şi a promovat aceeaşi naraţiune a lui Hislop:

> „Sistemul babilonian" al falsei religii a făcut parte din istorie încă de când Nimrod şi-a întemeiat imperiul. Eruditii au descoperit că este uimitor de asemănător adevăratei credinţe creştine! Dar vai, acesta este o contrafacere a adevărului lui Dumnezeu. Babilonienii au practicat cultul mamei şi al copilului şi credeau până şi în moartea şi învierea fiului.[75]

De asemenea, şi John Walvoord, unul dintre cei mai stimabili şi citaţi profesori de profeţii biblice din timpurile moderne, reflectă perspectiva lui Hislop. De exemplu, în masiva sa lucrare, *Every Prophecy of the Bible*, Walvoord scria:

> Soţia lui Nimrod, care a fost întemeietorul Babilonului, era în fruntea misterioasei religii care îl caracteriza. Acesteia i s-a dat numele Semiramida şi, conform credinţelor adepţilor ei, a avut un fiu conceput în mod miraculos, al cărui nume era Tammuz. El era

---

[74] Ibid.

[75] Warren Wiersbe, *The Wiersbe Bible Commentary: New Testament*, new ed. David C. Cook (Colorado Springs: Wiersbe Bible Commentaries, 2007), 1073.

> portretizat ca un salvator care împlineşte promisiunea eliberării, dată Evei. Aceasta era, desigur, o descriere satanică care a pătruns în religiile păgâne.[76]

Astăzi, nenumăraţi interpreţi creştini continuă să extragă din fântâna poluată a lui Hislop pentru a-şi construi pledoaria în sprijinul perspectivei lor asupra Misteriosului Babilon. O lucrare foarte recentă care asumă această perspectivă afirmă:

> Pentru a dezlega cea mai mare enigmă a Bibliei, trebuie să ne întoarcem în trecutul îndepărtat, la scurt timp după potopul din vremea lui Noe, în Babilonul antic. Aici, în leagănul civilizaţiei, pe malul fluviului Eufrate, se află indiciile de care avem nevoie ca să punem cap la cap un puzzle cosmic care prezice ceea ce se întâmplă azi în lumea noastră.[77]

Odată stabilit principiul hermeneutic potrivit căruia singura cale de a înţelege cu adevărat misteriosul Babilon este prin înţelegerea Babilonului lui Nimrod, aceşti autori încep să descrie mai amănunţit ce fel de informaţii esenţiale dobândim din referirile la Babilonul cel mai antic: „Încă de la Babilonul antic, membrii unor societăţi secrete s-au purtat precum un soi de elită invizibilă care deţinea un grad excesiv de control asupra afacerilor umanităţii şi a direcţiei civilizaţiei.“[78] Conform acestor autori, Babilonul este „locul de obârşie al schimbătorilor de bani, al religiei misterului şi al cultului păgân al Fecioarei şi Pruncului.“[79] Semiramida, ni se spune, este „Regina Cerului“ care „pretindea jertfe de sânge, sacrificii umane. Ea a instituit prostituatele sacre despre care citim în Biblie.“[80] Din nou, după cum am văzut deja, nimic din toate acestea nu este adevărat. Totuşi, în ciuda faptului că nu au nicio bază în realitate, acest fir narativ al lui Nimrod şi Semiramida ca lideri ai unei religii secrete antice a devenit credinţă fundamentală pentru mulţi creştini, care susţin că sistemul lui Anticrist va fi vreo formă ocultă a Noii Ordini Mondiale, condusă de un papă romano-catolic. Ca să fim înţeleşi, obiectivul meu aici nu este să îi critic personal pe Weirsbe sau pe Walvoord sau pe oricine altcineva. Pur şi simplu, demonstrez doar cât de răspândit este cu adevărat impactul lui Hislop şi al pseudo-erudiţiei sale fanteziste. Nici Weirsbe, nici Walvoord nu sunt personalităţi obscure. Impactul fraudei lui Hislop este mult mai larg răspândit decât sunt mulţi dispuşi să admită.

Concluzie

Deşi mitul extrabiblic al lui Nimrod a început cândva în jurul secolului întâi, acesta a frizat cu adevărat bizarul abia la mijlocul secolului al XIX-lea, prin scrierile lui Alexander Hislop, un bărbat cu o înclinaţie către o erudiţie groaznică. În mod tragic, însă, până şi în zilele noastre, mulţi interpreţi continuă să se bizuie pe această confuză invenţie considerând-o fundamentul interpretării Apocalipsei 17-18. Am speranţa că, în urma lecturării acestor ultime două capitole, veţi fi de acord că, pur şi simplu, aceasta nu mai este o opţiune pentru oricare interpret onest al Scripturii.

---

[76] John Walvoord, *Every Prophecy of the Bible* (Colorado Springs: Chariot Victor, 1999), 605.

[77] Paul McGuire and Troy Anderson, *The Babylon Code: Solving the Bible's Greatest End Time Mystery* (New York: Faith Words, 2015), 172.

[78] Ibid., 76.

[79] Ibid., 45.

[80] Ibid.

Dacă adevărata cheie a înţelegerii identităţii curvei Babilonului s-ar găsi în această vastă colecţie de tradiţii şi chiar mituri despre Nimrod şi Semiramida, atunci Domnul ar fi inclus aceste informaţii în Biblie. Oricât de fascinante ar fi aceste poveşti, ele trebuie să rămână în categoria ficţiunii, alături de *Harry Potter* sau *Războiul Stelelor*, fără să îşi găsească vreun loc în casa interpretării biblice responsabile. Nicăieri în Biblie nu se spune şi nici nu se sugerează măcar că Nimrod s-ar fi pretins dumnezeu, că a pus bazele unei religii sau că soţia lui a iniţiat sacrificiile umane şi prostituţia sacră. Însuşi Walvoord a observat că, deoarece niciuna dintre aceste informaţii despre religia lui Nimrod nu se regăseşte în Biblie, singura cale prin care putem înţelege, de fapt, adevărul despre misteriosul Babilon este dacă Dumnezeu Însuşi ni-l descoperă în chip nemijlocit: „Deoarece religia Babilonului avea forma ritului religios secret..., este nevoie de o revelaţie divină ca să înţelegem complet ce susţineau ei."[81] Iată o uluitoare recunoaştere! Este nevoie de revelaţie divină ca să înţelegem până şi cele mai esenţiale informaţii necesare pentru a interpreta corect Apocalipsa 17-18. Revelaţia divină, însă, în ciuda potenţialelor sale beneficii, este subiectivă. Nu este, la modul cel mai cert, fundamentul pentru interpretarea biblică responsabilă. Bizuirea pe revelaţia personală, subiectivă, ca fundament pentru înţelegerea Bibliei este, literalmente, hermeneutica cultelor. Din acest motiv, trebuie să fim de acord cu Martin Luther, care, cu mult înaintea lui Hislop, a luat în derâdere gradul de speculaţie asociat adesea cu Geneza 10-11:

> Opiniile sunt împărţite în ce priveşte structura turnului în sine şi păcatul constructorilor. Cu cât este mai îndrăzneţ acela ce dă răspunsurile fiecăreia dintre aceste două întrebări, cu atât mai liber se exprimă. Nici oamenii de rând nu s-au abţinut să inventeze poveşti. Aşadar, se spune că înălţimea turnului era de 15 km, dar că atunci când au fost încurcate limbile, a treia parte din el a fost distrusă de forţa vântului şi a vremii, iar restul s-a afundat în pământ, în aşa fel încât acum mai există doar a treia parte din el. Mai mult, se mai spune că era atât de înalt încât de la el se puteau auzi vocile îngerilor care cântau în ceruri. Dar noi nu luăm în seamă aceste basme *nebuneşti*.[82] (sublinierea noastră)

Încercând să înţelegem prostituata Babilonului din zilele din urmă, cei ce dorim să fim atenţi şi responsabili în interpretarea Bibliei trebuie să fugim cât colo de bizuirea pe asemenea surse contrafăcute şi extrabiblice. În demersul nostru de a înţelege profeţia din Apocalipsa 17 şi 18, care este, să recunoaştem, una provocatoare, înţelegerea trebuie să ne vină din Cuvântul lui Dumnezeu – o temelie solidă, care este, după cum ne-am învoit cu toţii, neschimbată, demnă de încredere şi, mai presus de toate, *adevărată*.

---

[81] Walvoord, *Every Prophecy of the Bible*, 605.

[82] Seminar pe Geneza 11:6, citat în John L. Thompson, ed., *Reformation Commentary on Scripture Book I, Genesis 1-11* (Downer's Grove, Illinois, IVP 2012), 329.

6
Mama tuturor prostituatelor

Se cuvine acum să ne îndreptăm către unul dintre cele mai critice indicii legate de identitatea curvei Babilonului. În ciuda importanţei acestui indiciu, cele mai multe interpretări ale prostituatei par a-l pierde cu totul din vedere.

Ori de câte ori ajung la acest pasaj, mi se aduce aminte de un eveniment îngrozitor de needificator din anii mei de liceu, înainte de a fi mântuit. Îmi cer scuze de la bun început pentru că îl împărtăşesc aici, dar este, pur şi simplu, prea ilustrativ ca să sar peste el. Într-o după-amiază târzie, după şcoală, băusem destul de serios împreună cu mai mulţi dintre prietenii mei din cartier. Unul dintre ei (să-i spunem „Zeke") întrecuse serios măsura şi îşi pierduse cunoştinţa pe canapeaua unui alt prieten. Ca pedeapsă, aceia dintre noi care mai eram treji i-am pictat faţa cu un machiaj gros de clovn. Apoi, cu o cariocă neagră, i-am scris în litere mari pe frunte cuvântul BEAT. Şi pe urmă a venit partea distractivă. Toţi, prefăcându-ne alarmaţi, l-am trezit şi i-am spus că sunase tatăl său cerându-i să se ducă neîntârziat acasă. Fără să fie conştient de locul şi starea în care se afla, Zeke a sărit ca ars şi a ieşit ca o săgeată pe uşă, dând fuga spre casă. Nici nu mai trebuie să spun că, odată ajuns acasă, părinţilor săi nu le-a fost prea greu să-şi dea seama pe unde umblase fiul lor până în ziua aceea. Clar ca ziua în amiaza mare, în litere mari, negre şi groase, pe frunte i se întindea: Zeke s-a îmbătat.

Revenind la prostituata Babilonului, Domnul ne-a dat întocmai acelaşi fel de indiciu, unul extrem de evident. Şi totuşi, dintr-un motiv neştiut, aproape toate comentariile pe care le-am citit eu l-au trecut cu vederea. În Apocalipsa 17:5, apostolul Ioan ne povesteşte că pe fruntea curvei, în litere mari şi îngroşate, „era scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama tuturor prostituatelor şi a urâciunilor pământului»." Nu se poate mai direct de-atât. Dacă în secolul întâi ar fi existat lumini neon, probabil că Domnul ar fi atârnat un semn luminat la gâtul ei. Înţelegeţi? Domnul, în mod evident, vrea să pricepem acest indiciu. După cum afirma eruditul şi comentatorul biblic G. K. Beale, „Natura femeii este descoperită în mai mare amănunt prin numele scris pe fruntea ei. În Apocalipsa, numele scrise pe frunte revelează adevărata fire a oamenilor şi raportarea lor, în ultimă instanţă, fie la Dumnezeu (7:3; 14:1; 22:4), fie la Satan (13:16; 14:9; 20:4)."[83] Ce înseamnă, aşadar, această sintagmă, în raport cu adevăratul ei caracter şi raportare la Dumnezeu? Să explicăm.

Misterioasa sintagmă scrisă pe fruntea femeii cuprinde, de fapt, două titluri. Cel dintâi este „Marele Babilon", iar a doua, „mama tuturor prostituatelor şi a urâciunilor pământului". Aceste două titluri sunt apoziţionale, adică pur şi simplu reiterează aceeaşi idee. Dintre cele două, cel din urmă este titlul care ajunge să fie, se pare, cel mai adesea înţeles greşit. Cei mai mulţi înţeleg din el că femeia este o mamă prostituată care a dat naştere multor alte fiice prostituate. Pe acest fir, comentatorul clasic Matthew Henry, a scris:

> Ea este numită după infama ei cale şi practică; nu doar o curvă, ci mama curvelor, care creşte curve, le hrăneşte şi le instruieşte în idolatrie şi în tot soiul de obscenităţi şi răutăţi – părintele şi doica oricărei false religii şi conversaţii murdare.[84]

---

[83] G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 857–58.

[84] Matthew Henry, *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible: Complete and Unabridged in One Volume* (Peabody, MA: Hendrickson, 1994), 2481.

Cu toate acestea, titlul „mama tuturor prostituatelor" nu are nimic de-a face cu o maternitate propriu-zisă sau metaforică. El nu vorbeşte, după cum a afirmat Henry, despre „naştere" sau „creştere". Nicidecum, ci sintagma „mamă a" este o figură de stil care înseamnă „major" sau „cel mai".[85] De exemplu, Saddam Hussein a declarat, devenind faimos pentru aceasta, că dacă Statele Unite invadau Irakul, rezultatul avea să fie „mama tuturor bătăliilor", adică cea mai mare luptă din istorie. Cea mai grozavă furtună a secolului ar putea fi denumită „mama tuturor furtunilor". Din nou, lucrul acesta înseamnă, simplu, că este cea mai mare sau cea mai extremă furtună, nu că va da naştere fiecărei alte furtuni din istorie. În mod similar, cineva care a descoperit un mare filon de aur, în goana după aur din California secolului al XIX-lea, ar fi putut spune că a dat peste „mama filoanelor de minereu", sau peste cel mai mare astfel de filon descoperit până atunci. Faptul că acesta este sensul sintagmei folosite în Apocalipsa devine şi mai limpede când cele două construcţii apoziţionale sunt considerate una lângă alta. Atât „Marele Babilon", cât şi „mama tuturor prostituatelor şi a urâciunilor pământului", înseamnă că Babilonul din zilele din urmă va fi cea mai mare, cea mai de seamă, cea mai semnificativă „curvă" pe care a văzut-o vreodată omenirea. Sau, în cuvintele comentatorului R. C. H. Lenski, „Aceasta este, într-adevăr, curva supremă."[86] Ea reprezintă, în sens foarte literal, cea mai mare urâciune care a existat vreodată.

Prostituţie

Deşi este o notă marginală, eu cred că este important să fac o precizare aici, înainte de a trece mai departe. Pentru a comunica natura Babilonului din zilele din urmă, Domnul alege să facă uz de metafora prostituţiei. În timpurile moderne, odată cu explozia traficului uman pe tot pământul, care, mult prea adesea, implică prostituţie forţată şi sclavie în toată regula, merită să menţionez că nu toate formele de prostituţie sunt neapărat egale. Trebuie să ţinem cont de realitatea că multe prostituate, de fapt milioane, sunt tinere femei care sunt prizoniere, captive, sclave. Ele sunt exploatate, cele mai multe împotriva voinţei lor, pentru câştigul suprem şi egoist al celor care le trafichează şi le exploatează. Gândiţi-vă la chinurile prin care trec multe dintre aceste femei. Multe au fost, la propriu, răpite, capturate, bătute în mod repetat, drogate, ameninţate, şantajate, violate şi rănite dincolo de capacitatea noastră de înţelegere. Ele sunt îngrozite, dezorientate, deznădăjduite şi abuzate. Aceste sclave moderne, deşi le numim prostituate, sunt o categorie foarte diferită de ceea ce a văzut şi descris Ioan în viziunea lui. Ceea ce Domnul transmite despre curva din cartea Apocalipsa este o formă foarte intenţionată de prostituţie. Această femeie este neruşinată şi mândră de stilul ei de viaţă; ea îşi propune să ademenească pe cât mai mulţi în a i se alătura. Din acest motiv, femeia aceasta este numită, pe bună dreptate, „marea prostituată" (Apocalipsa 17:1, KJV).

Prostituţie spirituală

Fireşte, păcatul Babilonului din zilele din urmă nu este prostituţia propriu-zisă, ci cea spirituală. La ce se referă prostituţia spirituală? Peste tot în Scripturi, prostituţia se referă la idolatrie, la venerarea oricărui alt dumnezeu în afară de Yahve, singurul Dumnezeul adevărat al

---

[85] *The American Heritage Dictionary of Idioms*, 2nd ed. (Boston: Houghton Mifflin Harcourt, 2013), 299.

[86] R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus, OH: Lutheran Book Concern, 1935), 490.

Bibliei.[87] Este un termen aplicat deopotrivă israeliţilor, atunci când începeau să se închine altor zei, şi neamurilor, care îşi adorau propriii zei păgâni. În Exod, de exemplu, când neamurile se închină zeilor lor, Domnul numeşte acest lucru drept prostituare înaintea zeilor lor:

> pentru ca tu să nu te închini nici unui alt dumnezeu, căci Domnul, al Cărui Nume este Gelos, este un Dumnezeu gelos. Să nu închei legământ cu locuitorii ţării ca nu cumva, atunci când se vor prostitua înaintea zeilor lor şi le vor aduce jertfe, să te cheme şi pe tine să mănânci din jertfele lor. Să nu iei soţii dintre fiicele lor pentru fiii tăi, ca nu cumva fiicele lor, prostituându-se înaintea zeilor lor, să-i târască şi pe fiii tăi să se prostitueze înaintea acestor zei. Să nu-ţi torni idoli. (Exodul 34:14-17)

În Levitic, consultarea spiritiştilor sau a unui medium este numită şi ea curvie: „Dacă se va duce cineva la cei ce cheamă duhurile morţilor sau la descântători, ca să se prostitueze luându-se după ei, Îmi voi întoarce faţa împotriva lui şi îl voi nimici din poporul său" (20:6). Domnul l-a avertizat dinainte pe Moise cu privire la idolatria în care aveau să cadă israeliţii după ce aveau să intre în ţara promisă:

> Iată, tu vei muri, iar poporul acesta se va ridica şi se va prostitua înaintea zeilor străini din ţara în care vor intra. Mă vor părăsi şi vor rupe legământul pe care l-am încheiat cu ei. (Deuteronom 31:16)

Mai târziu, în perioada judecătorilor, Israel a căzut în curvie prin venerarea efodului lui Ghedeon ca relicvă sfântă: „Ghedeon a făcut din ei un efod pe care l-a pus în cetatea sa, la Ofra. Tot Israelul s-a prostituat închinându-se la el acolo; el a devenit o capcană pentru Ghedeon şi familia lui" (Judecători 8:27). După aceea, Domnul a mustrat Israelul pentru că era precum naţiunile păgâne, spunând: „Nu te bucura, Israele, nu te veseli ca celelalte neamuri, căci te-ai prostituat, fiindu-I necredincios Dumnezeului tău, iubind plata de pe urma prostituţiei în toate ariile de vânturat grâul" (Osea 9:1).

Este clar, deci, că prostituţia este un simbol pentru idolatrie sau oricare formă de închinare sau devoţiune în afară de închinarea şi devoţiunea faţă de Yahve, singurul Dumnezeu adevărat. El este folosit în mod consecvent cu acest sens în toată Biblia. Babilonul zilelor din urmă reprezintă, aşadar, nu doar o falsă religie, ci cea mai mare dintre toate falsele religii. S-ar putea spune că prostituata Babilonului este „marea mamă" a tuturor sistemelor religioase false şi idolatre.

Religia prostituatei

Femeia reprezintă nu doar cea mai importantă religie falsă pe care a cunoscut-o vreodată omenirea, ci şi un sistem de credinţă profund tiranic, unul care persecută şi chiar vrea să îi extermine pe toţi cei ce Îl venerează pe Cristos. Apocalipsa 17:6 ne spune că este beată de „sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus", credincioşii martiri ai lui Dumnezeu. Lucrul acesta sugerează puternic că ea este în cârdăşie cu Anticristul, despre care se spune mai devreme în text că i-a fost dată puterea „de a purta război cu sfinţii şi de a-i birui" (Apocalipsa 13:7).

---

[87] Cf. Ex. 34:15–16; Lev. 20:5–6; Deut. 31:16; 1 Cron. 5:25; Jud. 2:17; 8:27, 33; Ezech. 6:9; 16:17–21, 35–36; 20:30. Vezi şi Beale, *The Book of Revelation*, 859.

Femeia mai este văzută şezând călare pe fiară. Vom discuta mai în detaliu despre fiară pe paginile ce urmează. Deocamdată, însă, trebuie să înţelegem că fiara cu zece coarne reprezintă împărăţia lui Anticrist. Cel puţin la începutul viziunii, curva şi fiara sunt înfăţişate ca o echipă. Aceştia sunt călăreţ şi cal, împărtăşind o relaţie foarte apropiată, ba chiar simbiotică. Aceasta este o parodie demonică (deşi are loc mai devreme cu nouăsprezece veacuri) a relaţiei Călăreţului Singuratic cu Silver, armăsarul său de încredere. Mai mult, dacă fiara este „stacojie" (17:3), la fel şi curva este „îmbrăcată în purpuriu şi stacojiu" (17:4). Asemenea iubiţilor din liceu, cei doi poartă aceeaşi culoare, scandând pentru aceeaşi echipă. Iată de ce este o turnură de evenimente atât de profund ironică şi şocantă atunci când fiara se întoarce împotriva prostituatei şi o devorează. Dar, la început, parteneriatul dintre femeie şi fiară este unul foarte strâns.

Prin seducerea „regilor pământului" şi „a celor care locuiesc pe pământ" făcându-i să se îmbete de vinul imoralităţii ei (17:2), prostituata este, de fapt, un mare „evanghelist" pentru religia lui Anticrist. După cum a scris Beale, „faptul că femeia de aici este «mama» idolatrilor implică influenţa autoritară a acesteia şi inspiraţia pe care o insuflă ea sistemului de idolatrie."[88] Regii care s-au îmbătat cu falsa ei religie sunt în mod specific aceiaşi regi care au ajuns să formeze principala structură de conducere a împărăţiei lui Anticrist. Mai mult decât simpla existenţă în parteneriat cu Anticristul şi alianţa acestuia, religia falsă pe care prostituata o reprezintă este una şi aceeaşi cu religia Anticristului. După cum afirma Lenski, „femeia, întreaga seducţie anticristică, este, aşadar, conectată cu întreaga putere anticreştină. Conexiunea, la rândul ei, pare semnificativă: ea şade pe această fiară; seducând şi ademenind la curvie, ea exercită puterea fiarei."[89]

Faptul că falsa religie a prostituatei este aceeaşi cu religia Anticristului este validat mai departe, în Apocalipsa 14. Acolo găsim trei îngeri care proclamă cu putere un mesaj către locuitorii pământului. Deşi fiecare înger duce un mesaj separat, toate comentariile lor curg împreună într-o declaraţie foarte coezivă. Primul îi cheamă pe toţi oamenii să respingă idolatria şi să se închine doar lui Dumnezeu: „Fiţi temători de Dumnezeu şi daţi-I slavă, pentru că a sosit ceasul judecăţii Lui! Închinaţi-vă Celui Ce a făcut cerul, pământul, marea şi izvoarele de apă!" (v. 7). Al doilea înger declară vestea bună că Babilonul zilelor din urmă (care reprezintă cel mai mare sistem idolatru ce a existat vreodată) şi-a întâlnit, în sfârşit, judecata şi distrugerea: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare, cel care a dat să bea la toate neamurile din vinul mâniei datorat desfrânării lui!" (v. 8). Al treilea înger declară apoi că „dacă i se închină cineva fiarei şi imaginii ei şi primeşte un semn pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, şi va fi chinuit în foc şi pucioasă înaintea îngerilor sfinţi şi înaintea Mielului. Fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei şi imaginii ei şi cei ce primesc semnul numelui ei" (vv. 9-11). Dacă ţinem cont de mesaj în ansamblul lui, acesta este o chemare adresată locuitorilor pământului de a-L venera doar pe Dumnezeu, pentru ca nu cumva să fie şi ei, precum Babilonul, judecaţi de Domnul şi distruşi definitiv.

Eu sunt şi nu mai este alta în afară de mine

Indiciul final cum că femeia reprezintă o mare religie anti-Yahve se vede dintr-o declaraţie neobişnuită pe care aceasta o face despre sine. În Apocalipsa 18:7, femeia rosteşte în inima ei: „Şed ca o împărăteasă, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea!" Versetul acesta este

[88] Beale, *The Book of Revelation,* 859.
[89] Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation*, 494.

preluat direct din Isaia 47:8, unde „fiica Babilonului“[90] zice: „Eu sunt şi nu este alta în afară de mine! Nu voi fi văduvă şi nu voi şti cum e să-ţi pierzi copiii.“ Această proclamare „Eu sunt“ este o sfidare directă a lui Yahve, Dumnezeul Bibliei, al cărui nume este „EU SUNT“ (vezi Exodul 3:14). Aluzia la Isaia 47:8 creează un posibil context în care marea prostituată din Apocalipsa reprezintă o provocare directă la adresa singurului Dumnezeu adevărat.

Concluzie

În concluzie, „marele Babilon, mama tuturor prostituatelor şi a urâciunilor pământului“ reprezintă cel mai mare şi mai larg răspândit sistem religios fals pe care îl va cunoaşte vreodată omenirea. Acesta este portretizat ca fiind o religie violentă şi criminală, vinovată de vărsarea sângelui sfinţilor martiri ai lui Dumnezeu. Prostituata Babilonului este, de asemenea, o sursă de mare seducţie religioasă, ademenindu-i pe mulţi din locuitorii pământului să se alăture acestui fals sistem de închinare şi de opoziţie faţă de Domnul. Dintre toate diversele indicii care ni se dau, acesta este absolut critic. Vom elabora pe seama acestuia în următorul capitol.

---

[90]Termenul „fiica Babilonului“ este un simplu sinonim pentru „Babilon“. Ţefania 3:14, de exemplu, foloseşte multiple expresii similare cu referie la Israel sau Ierusalim: „Strigă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă tare, Israele! Veseleşte-te şi bucură-te din toată inima, fiică a Ierusalimului!“ (cf. 2 Regi 19:21; Isaia 37:22; Plângeri 2:13, 15; Mica 4:8; Zaharia 9:9).

7

Femeia şi fiara

La vederea prostituatei în toată urâciunea ei, apostolul Ioan s-a îngrozit. Adresând şocul resimţit de acesta, călăuza angelică îi dă unul dintre cele mai importante indicii referitoare la identitatea prostituatei.

În mod straniu, deşi i-a spus că avea să-i descopere „taina femeii *şi* a fiarei care o duce" (Apocalipsa 17:7, sublinierea noastră), îngerul s-a lansat într-o explicaţie foarte amănunţită asupra fiarei. În tot restul capitolului, îngerul s-a concentrat aproape în întregime pe descrierea fiarei. Femeia nici nu este menţionată. Lucrul acesta nu este accidental. Simplu spus, pentru a înţelege simbolul femeii este necesar să înţelegem mai întâi ce reprezintă fiara. Odată ce am stabilit acest lucru şi am înţeles relaţia femeii cu fiara, vom căpăta o idee mult mai clară asupra a ceea ce reprezintă femeia în această profeţie. Din acest motiv, vom rezerva restul capitolului dezlegării acestei misterioase porţiuni a viziunii.

Mai întâi, ce reprezintă fiara? Şi ce înseamnă că are şapte capete? Şi ce putem spune despre acea misterioasă a opta împărăţie menţionată în text? Despre ce este vorba? Este de o importanţă absolut critică să răspundem la aceste întrebări, dacă vrem să înţelegem corect misterul Babilonului din zilele din urmă.

Şapte imperii satanice

Dacă vi se pare imposibil de descifrat sensul unui monstru cu şapte capete şi zece coroane, nu vă faceţi griji. Admiţând că simbolismul din această viziune ne-a fost deja explicat în alte părţi ale Bibliei, înţelegerea acestei misterioase profeţii devine mai facilă. Pentru început, conceptul de „fiară" este amintit pentru prima dată în Daniel 7, unde patru fiare sunt folosite ca simboluri pentru diverse imperii păgâne. Spre deosebire de fiarele din Daniel 7, însă, cea descrisă în Apocalipsa 17 nu reprezintă un singur imperiu, ci un conglomerat de şapte imperii istorice păgâne. Fiecare cap, după cum vom vedea, reprezintă un imperiu diferit.[91]

Acest animal cu şapte capete, reprezentând şapte imperii satanice istorice, ne este prezentat pentru prima oară în Apocalipsa 12-13. Aici, ne este descoperit a fi, în esenţă, însăşi întruparea lui Satan pe pământ. În Apocalipsa 12, Satan însuşi este descris mai întâi ca fiind „un balaur mare şi roşu cu şapte capete" (v. 3). Apoi, în capitolul 13, pe când marele balaur stă pe malul mării, din largul mării ce se întinde înaintea lui se ridică această a doua bestie. Primul lucru care ne sare în ochi este că bestia este aproape identică cu balaurul satanic. Amândoi sunt nişte monştri roşii cu şapte capete.

De ce este fiara înfăţişată ca fiind aproape o imagine în oglindă a lui Satan? Aici ni se prezintă o idee foarte importantă. Fără îndoială, Satan şi alte fiinţe angelice rebele poartă război cu oamenii sub acoperirea întunericului: în mod subtil, secret, sub acoperire. De fapt, cei mai mulţi oameni ar spune că Satan operează prin ademenire, tentaţii şi întinderea de capcane pentru

---

[91] Interpretarea preteristă, care identifică cele şapte capete ca fiind, simplu, şapte împăraţi romani din istorie, pune diverse probleme deopotrivă lingvistice şi istorice. După cum a afirmat G. K. Beale, „Încercarea de a identifica cei şapte regi ca referindu-se îndeosebi la imperiile lumii ar putea fi mai de succes, întrucât este mai în armonie cu cele «şapte capete» din Daniel 7:3-7, care reprezintă patru imperii specifice. Primii cinci regi, care «au căzut», sunt identificaţi cu Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia şi Grecia; Roma este cel care «este», urmate de o împărăţie încă necunoscută, viitoare." G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Grek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 874.

cei neştiutori – dar rămânând întotdeauna ascuns vederii, în umbră. Bineînţeles, Satan operează cu aceste metode. Scripturile avertizează că „diavolul dă târcoale“ (1 Petru 5:8). Ce învăţăm din această imagine particulară din Apocalipsa, însă, este că principala metodă prin care Satan îşi duce la îndeplinire activitatea pe pământ este, în fapt, făţişă, la vedere. Aşa au stat lucrurile de-a lungul istoriei: Satan îşi pune în aplicare planurile şi scopurile – în plină lumină, în văzul tuturor – prin imperiile păgâne şi armatele acestora. Iată de ce fiara, care reprezintă şapte imperii istorice păgâne, este, în esenţă, o imagine în oglindă a lui Satan însuşi. Aceste imperii păgâne istorice au fost, în esenţă, marionetele prin care diavolul şi-a îndeplinit lucrarea de rezistenţă faţă de planul de răscumpărare al lui Dumnezeu. Tocmai din acest motiv se spune că Satan va da fiarei „puterea şi tronul lui şi mare autoritate“ (Apocalipsa 13:2). După cum a lucrat prin aceste imperii-fiară istorice, cea mai mare lucrare a lui Satan va fi dusă la îndeplinire prin acest imperiu final al fiarei.

În ciuda faptului că au existat de-a lungul istoriei multe imperii şi naţiuni cu putere de la Satan, cele şapte capete ale bestiei reprezintă şapte imperii foarte specifice prin care Satan a căutat să se războiască cu planurile lui Dumnezeu. Acestea sunt imperii primare care, într-un timp sau altul, au avut stăpânire peste ţara promisă şi cel mai adesea au avut ca obiectiv distrugerea poporului lui Dumnezeu. Deşi Daniel 7 ne dă o imagine parţială, descoperindu-ne doar patru imperii păgâne (Babilonul, Medo-Persia, Grecia şi imperiul lui Anticrist), Apocalipsa 13 şi 17 ne redau o imagine mult mai plină, care acoperă toată istoria biblică. Aşadar, ce imperii reprezintă cele şapte capete?

Identificarea primelor şase imperii

Primul cap al fiarei reprezintă imperiul antic păgân al Egiptului. Este vorba de Egiptul lui Faraon, care i-a înrobit pe evrei şi i-a vânat în deşert cu scopul de a-i extermina. Acest Egipt reprezenta primul mare atac satanic împotriva poporului ales al lui Dumnezeu, evreii. Al doilea imperiu păgân care a asaltat poporul lui Dumnezeu a fost Asiria, care, sub domnia lui Sanherib, a atacat şi a dus în exil cele zece triburi nordice ale Israelului. După aceea, a fost Babilonul, care, sub Nebucadneţar, a atacat regatul de sud al lui Iuda, distrugând Ierusalimul şi ducând naţiunea în exil. Cel de-al patrulea mare imperiu păgân a fost Medo-Persia, cu Haman şi planul său drăcesc de exterminare a poporului evreu, consemnat în cartea Estera. Au urmat apoi grecii, conduşi de Alexandru cel Mare, care a cucerit tot Orientul Mijlociu. După moartea lui Alexandru, prin regele grec Antioh al IV-lea Epifanes, Satan a repurtat încă un groaznic atac asupra poporului lui Dumnezeu. Următorul imperiu împuternicit de Satan a fost, desigur, Roma, care a oprimat şi a ocupat ţara promisă în zilele lui Isus. În timpul Imperiului Roman, Isus Însuşi a fost crucificat. Patruzeci de ani mai târziu, sub împăratul Titus, Ierusalimul şi templul aveau să fie distruse, iar mulţi dintre cetăţenii ţării, ucişi sau exilaţi. Aşadar, până în acest punct, primele şase imperii sunt:

1. Imperiul Egiptean
2. Imperiul Asirian
3. Imperiul Babilonian
4. Imperiul Medo-Persan
5. Imperiul Grec
6. Imperiul Roman

Cei mai mulţi comentatori futurişti ar fi de acord cu numele din această listă.[92] De la comentatorul Joseph Augustus Seiss, la sfârşitul secolului al XIX-lea, şi până la George Eldon Ladd şi John Walvoord, la sfârşitul secolului XX, eruditii în general identifică primele şase capete ale fiarei cu aceste imperii. Deloc surprinzător, însă, există oarece controverse în jurul identităţii celui de-al şaptelea cap al fiarei. Mulţi interpreţi sugerează că acesta reprezintă un Imperiu Roman resuscitat, unul care va fi condus de Anticrist. Această perspectivă ridică, însă, o problemă bătătoare la ochi. După cel de-al şaptelea cap sau imperiu, îngerul a continuat descriind un al optulea, înconjurat de mister. Ce să înţelegem de aici? Cu siguranţă, al optulea imperiu nu poate fi un Imperiu Roman dublu resuscitat, nu-i aşa? Roma nu poate fi al şaselea, al şaptelea şi al optulea cap, nu? S-ar părea că nu are nicio noimă. De dragul consecvenţei, trebuie să vedem fiecare cap ca fiind un imperiu distinct. Al optulea este singura excepţie, întrucât este legat, în mod misterios, de unul anterior. Cheia, deci, este să identificăm mai întâi al şaptelea cap. Al optulea este resuscitarea celui de-al şaptelea cap. Aşadar, ce imperiu ar putea fi acesta? Ce imperiu a urmat după Roma?

Al şaptelea cap: Imperiul Islamic

Aş sugera că singurul candidat real, singurul imperiu din istorie care calcă pe urmele celor şase imperii precedente, completând tiparul clar stabilit de acestea, este ceea ce am putea numi imperiul istoric al islamului. Cei mai mulţi numesc acest imperiu istoric „Califat", denumire ce provine de la cuvântul arab *Khilafa* şi care se referă, pur şi simplu, la guvernul islamic care a succedat lui Mohamed, fondatorul islamului. După moartea lui Mohamed, succesorii acestuia au cucerit Orientul Mijlociu cu o viteză ameţitoare. Imperiul Islamic a ajuns, în scurt timp, să cuprindă mare parte din lumea antică, întinzându-se din India până în Spania şi, cel mai important, peste Ţara Promisă. A fost mult mai întins chiar decât Imperiul Roman la apogeul lui. În zilele sale de glorie, Imperiul Islamic istoric, asemenea imperiilor precedente, a fost principalul gestionar satanic al spiritului anti-semitic şi anti-evreiesc. Ca şi celelalte mari imperii dinaintea lui, Imperiul Islamic a fost, vreme îndelungată, posedat de aceeaşi poftă de a cuceri şi deţine Ţara Promisă a Israelului. Dacă cel de-al şaptelea cap, după Roma, ar fi Califatul Islamic, atunci asta ar însemna că al optulea imperiu va fi un califat resuscitat, imperiul final al lui Anticrist, care va avea, totuşi, o durată scurtă de viaţă. Prin urmare, următoarea listă ar completa viziunea:

1. Imperiul Egiptean
2. Imperiul Asirian
3. Imperiul Babilonian
4. Imperiul Medo-Persan
5. Imperiul Grec
6. Imperiul Roman
7. Imperiul Islamic
8. Imperiul Islamic resuscitat al lui Anticrist

---

[92] Cf., Ernst Wilhelm Hengstenberg, *The Revelation of St. John: Expounded for Those Who Search the Scripture*, vol. 2, *Classic Reprint Series* (n.p.: Forgotten Books, 2016), 245–46; J. A. Seiss, *The Apocalypse*, 3rd repr. (Grand Rapids: Zondervan, 1957), 391–93; George Eldon Ladd, A *Commentary on the Revelation of John* (Grand Rapids: Eerdmans, 1971), 227–29; John F. Walvoord, *Revelation*, rev. ed. (Chicago: Moody, 2011), 251–54; vezi şi Friedrich Hermann Christian Düsterdieck şi Henry Eyster Jacobs, *Critical and Exegetical Handbook to the Revelation of John* (BiblioBazaar, 2009), 433–34, pentru un studiu al comentatorilor germani mai vechi care au susţinut, la rândul lor, această perspectivă.

Se cuvine să facem observaţia că această interpretare ar părea a fi singura cale de a înţelege acest pasaj fără a încălca tiparul stabilit anterior în Daniel 2 şi 7. În amândouă capitolele, imperiul final este descris ca un imperiu singular, având două faze distincte. În Daniel 2, ni se arată o statuie alcătuită din cinci segmente distincte, fiecare reprezentând diverse imperii istorice. Cele două secţiuni finale ale statuii, picioarele de fier şi tălpile din fier amestecat cu lut, reprezintă două faze distincte ale aceluiaşi imperiu. În acelaşi fel, în Daniel 7, care descrie o viziune cu patru animale sălbatice, fiecare reprezentând un imperiu istoric distinct, cea de-a patra fiară şi apoi cele zece coarne care ies „din această împărăţie" (v. 24), reprezintă două faze distincte ale aceleiaşi împărăţii.[93] Asta ar însemna că picioarele de fier din Daniel 2 şi a patra fiară din Daniel 7 reprezintă Imperiul Islamic istoric, pe când tălpile din fier şi lut din Daniel 2 şi cele zece coarne ale fiarei din Daniel 7 reprezintă reînvierea acestui imperiu, care va fi condus de Anticrist. *Din nou, trebuie să facem observaţia că împărăţia finală este compusă din două faze, nu din trei.* Din Apocalipsa 17 reiese acelaşi tipar. Picioarele din fier şi fiara a patra se corelează cu al şaptelea cap. Cei ce susţin că imperiul final va fi unul roman sunt forţaţi să vadă în Apocalipsa 17 un imperiu în trei faze. Această interpretare intră în conflict atât cu Daniel 2, cât şi cu Daniel 7. Dar înţelegând imperiile al şaptelea şi al optulea ca o referire la imperiul islamic istoric şi la resuscitarea acestuia, pasajul din Apocalipsa se armonizează perfect cu Daniel 2 şi 7. Vezi tabelul:

Daniel 2	Daniel 7	Apocalipsa 13
		Egipt
		Asiria
Capul de aur	Leul	Babilon
Pieptul şi braţele de argint	Ursul	Medo-Persia
Pântecele şi coapsele din bronz	Leopardul	Grecia
		Roma
Picioarele din fier	A patra fiară	Islam
Tălpile din fier şi lut	Zece coarne	Anticrist

Unii vor întreba de ce Imperiul Roman nu este inclus în Daniel 2 sau 7. Răspunsul este simplu. În context, Daniel 2 este un vis care i-a fost dat lui Nebucadneţar, regele Babilonului. Viziunea este despre cele trei împărăţii specifice care aveau să o succeadă pe a sa. Imperiul Roman, în toată lunga sa istorie, a ajuns în Babilon doar pentru câteva luni. În anul 116 d.Cr., sub împăratul Traian, Roma a cucerit, într-adevăr, ruinele Babilonului. Dar după o foarte scurtă perioadă de timp, Traian a avut un atac cerebral, s-a retras şi, la scurt timp după aceea, a murit. Atât Daniel 2, cât şi Daniel 7, vorbesc despre Babilon, Medo-Persia şi Grecia, trecând apoi direct la următorul imperiu major care avea să stăpânească cu adevărat peste Babilon (Daniel 2:40). Istoria ne informează că acest lucru a fost realizat de către Califatul Islamic. Foarte simplu spus, nu există alţi candidaţi care să întrunească cerinţele textului.[94] Vom discuta mai amănunţit acest lucru pe parcurs.

---

[93] Pentru o explicaţie mai aprofundată a Daniel 2 şi Daniel 7, vezi cartea mea, *Mideast Beast. The Scriptural Case for an Islamic Antichrist* (WND, 2012).

[94] Deşi parţii şi sasanizii au controlat regiunea, acestea erau regate persane care ar trebui văzute ca o extensie a persanilor care au cucerit prima dată Babilonul. Imperiul Islamic a fost cel care a concurat, până la urmă, cu persanii.

Leopardul, ursul şi leul

Demonstrând mai departe această interpretare a naturii islamice, sau oriental-mijlocie, a capetelor al şaptelea şi al optulea ale fiarei, urmează descrierea compozită a fiarei:

> Fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, dar picioarele îi erau ca ale ursului, iar gura – ca gura de leu. Balaurul i-a dat ei puterea lui, tronul lui şi o mare autoritate. (Apocalipsa 13:2)

Imagistica este preluată direct din Daniel 7, unde leopardul reprezintă Imperiul Grec, ursul, Imperiul Medo-Persan, iar leul, Imperiul Babilonian. Imperiile al şaptelea şi al optulea sunt, deci, un amestec din aceste trei imperii, parţial leopard, parţial leu şi parţial urs. În termeni moderni, Babilonul se corelează, în sens larg, cu Irakul, Medo-Persia, cu Iranul, iar Imperiul Grec cu Balcanii, Turcia şi Siria. Aceste naţiuni, fireşte, se corelează aproape perfect cu Imperiul Islamic istoric – dar nu şi cu Imperiul Roman. Acest punct este de o importanţă critică.

A opta împărăţie: Imperiul Islamic reînviat

Cântărind natura celei de-a opta împărăţii, şi cea din urmă, din Apocalipsa 17, trebuie să observăm felul în care a descris-o îngerul:

> Fiara pe care ai văzut-o era şi nu mai este. Ea urmează să se ridice din Adânc şi va merge spre distrugere. Locuitorii pământului, cei ale căror nume n-au fost scrise în Cartea Vieții de la întemeierea lumii se vor mira văzând fiara, pentru că ea era, nu mai este, dar va veni. (Apocalipsa 17:8)

Manifestarea finală a imperiului satanic este înfăţişată ca un imperiu care, după o perioadă de existenţă, coboară în negura „abisului". Moare. Apoi, la o dată ulterioară, se naşte din nou „din adânc". Din cauza naturii criptice a acestei părţi a profeţiei, mulţi au înţeles-o greşit. Mai întâi, este esenţial să înţelegem corect contextul vremurilor din urmă şi, ca atare, perspectiva corectă a cuvintelor îngerului. Să recunoaştem, lucrul acesta este întrucâtva complicat. Gândiţi-vă puţin: îngerul îi explică lui Ioan, care a trăit în secolul întâi, că fiara pe care o vede va fi fost, în zilele din urmă, un imperiu care mai existase înainte. Îngerul nu spune că, din perspectiva lui Ioan, din secolul întâi, fiara era deja vie şi pe cale să se reîntoarcă. Nu, enigma aceasta capătă sens doar din prisma unuia care trăieşte în zilele din urmă, în care Ioan a fost, temporar, transportat în viziune. Cei din zilele din urmă se vor uita la un imperiu care a existat, a murit şi apoi s-a întors. Următorul verset clarifică faptul că îngerul vorbeşte, într-adevăr, despre al optulea, şi cel din urmă, cap al fiarei: „Fiara care era, şi nu mai este, e al optulea împărat. El este dintre cei şapte şi merge spre distrugere" (Apocalipsa 17:11). Nu uitaţi: al optulea imperiu al fiarei se corelează cu tălpile de fier şi lut din Daniel 2, precum şi cu cele zece coarne care ies din fiara a patra: „din această împărăţie se vor ridica zece regi" (Daniel 7:24). Cele zece coarne din Daniel 7 sunt aceleaşi coarne descrise aici în Apocalipsa ca fiind unul şi acelaşi lucru cu al optulea imperiu:

> Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăția. Ei primesc autoritatea de împărat doar pentru un ceas, împreună cu fiara. (Apocalipsa 17:12)

Cei zece regi sunt liderii principali ai viitoarei coaliţii a Anticristului. Acesta este „imperiul" final al Anticristului, efortul final şi ultim de rezistenţă faţă de măreţul plan de răscumpărare al Domnului.

Un imperiu reînviat sau un om reînviat?

Ar trebui să comentez aici, succint, asupra acestui imperiu resuscitat. Mulţi comentatori văd în acest pasaj o referinţă la Anticrist, care va suferi o rană fatală la cap şi apoi va reveni la viaţă (vezi Apocalipsa 13:3). Pentru claritate, cred că Anticristul va împlini această profeţie. Însă, este tot atât de clar şi că al şaptelea imperiu va experimenta, de asemenea, o moarte şi o înviere. După cum am discutat deja, atât Daniel 2, cât şi Daniel 7, ne lămuresc că imperiul final are două faze foarte distincte.

Femeia şi bestia: un parteneriat născut în iad

Odată identificat al şaptelea cap al fiarei cu Califatul Islamic istoric, iar al optulea imperiu, cu o alianţă islamică resuscitată, ce aflăm de aici despre identitatea prostituatei Babilonului? Mai întâi, se cuvine să observăm relaţia dintre marea prostituată şi fiară. Primul lucru care sare în ochi legat de relaţia celor doi este faptul că prostituata stă călare pe fiară. Lucrul acesta denotă existenţa unei relaţii foarte strânse între cei doi. Femeia şi fiara împărtăşesc o alianţă, un parteneriat simbolic. Acest duet demonic este o variaţie satanică a motivului clasic al eroului şi al armăsarului său credincios şi de încredere. Mai mult, cei doi poartă aceleaşi culori ale echipei. După cum ne aminteşte comentatorul R. C. H. Lenski,

> Faptul că fiara este descrisă acum, simplu, ca fiind „stacojie" se armonizează cu viziunea femeii, îmbrăcată, la rându-i, în purpuriu şi „stacojiu". Noi considerăm „stacojiul" drept culoarea păcatului, opusul albului (vezi „stacojiu", Isaia 1:18)... Ideea care se cuvine notată aici este legătura prostituatei cu bestia, relaţia dintre cei doi.[95]

Din exterior, cei doi se potrivesc. Sunt, în mod clar, portretizaţi ca aparţinându-şi unul altuia; ei sunt, cu adevărat, o partidă gândită în iad. În plus, au aceeaşi misiune. După cum fiara este împuternicită „să facă război cu sfinţii şi să-i învingă" (Apocalipsa 13:7), femeia este „îmbătată cu sângele sfinţilor şi cu sângele martorilor lui Isus" – creştinii (Apocalipsa 17:6). Totul la cei doi vorbeşte despre un parteneriat.

De aceea este atât de surprinzător când, mai târziu, fiara se întoarce, brusc, împotriva femeii, îi devorează carnea şi o arde în foc. Imaginaţi-vă că Silver se întoarce împotriva Călăreţului Singuratic, ca din senin, şi îl devorează. Tocmai din cauza adâncii lor legături, a scopurilor comune şi a parteneriatului strâns dintre cei doi, această turnură bruscă a evenimentelor este atât de şocantă. Totuşi, această alarmantă urmare este, după cum vom vedea, o altă cheie esenţială care ne va ajuta să dezlegăm misterul prostituatei.

Concluzie

În ciuda tuturor acestor simboluri misterioase şi a imagisticii din Apocalipsa, ideea este, de fapt, relativ simplă. Înţelegerea identităţii femeii depinde, în mare măsură, de identificarea fiarei. Deşi, în sens larg, fiara reprezintă şapte imperii de inspiraţie satanică, manifestarea ultimă a

---

[95] R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus, OH: Lutheran Book Concern, 1935), 494.

acesteia este cel de-al optulea imperiu. Acesta este imperiul care va prospera şi va înflori în zilele marii prostituate. Împreună, prostituata şi cea de-a opta împărăţie vor funcţiona ca marele duet dinamic al zilelor din urmă, conlucrând în vederea îndeplinirii voii stăpânului lor, diavolul. Identificând cel de-al optulea imperiu cu un imperiu islamic resuscitat, am restrâns, în mod dramatic, opţiunile privitoare la această mare cetate din vremurile din urmă. Misteriosul Babilon va fi capitala şi însăşi inima viitorului imperiu islamic resuscitat.

8

Imperiul Islamic

Întrucât identificarea celor de-al şaptelea şi al optulea cap al fiarei din Apocalipsa 17 ca fiind islamice este atât de critică pentru elucidarea identităţii marii prostituate, este important să construim un argument scriptural pentru aceasta.[96] Dacă împărăţiile a şaptea şi a opta reprezintă Imperiul Islamic istoric şi o reînviere a acelui imperiu, atunci identitatea cetăţii curve este dramatic limitată. Ca cetate, prostituata Babilonului este capitala religioasă şi financiară a imperiului satanic final. Aceasta va fi cea din urmă fortăreaţă redutabilă a lui Satan pe pământ, înainte de întoarcerea lui Isus. Ar trebui, deci, să vedem care este cetatea din inima spirituală şi economică a lumii islamice.

Însă, în construcţia acestui argument avem datoria de a arăta că, într-adevăr, imperiul islamic este cel prevăzut şi avut în vedere de profeţi. Cântărind această chestiune de mai bine de un deceniu de-acum, pot afirma cu încredere că perspectiva unui Anticrist islamic şi a unui imperiu islamic ar trebui luată în calcul de toţi cei ce studiază Scripturile cu seriozitate. Restul acestui capitol va rezuma principalele argumente biblice pentru un imperiu islamic final al fiarei.

Totul are legătură cu Israelul

Oricine doreşte să identifice corect fiara – sau doar să înţeleagă naraţiunea Bibliei – trebuie să priceapă o idee foarte de bază, dar de o importanţă profundă. Simplu spus, din perspectivă geografică, naraţiunea Bibliei este centrată, pe de-a-ntregul, în jurul Israelului şi îndeosebi a Ierusalimului. Mai cu seamă punctul culminant al poveştii gravitează în jurul acestei bucăţi foarte specifice de pământ şi al acestui oraş foarte specific. La urma urmei, Ierusalimul este locul în care Isus Se va întoarce şi va restabili tronul lui David. Isus va conduce naţiunile de pe Muntele Sionului. Oricât de dificil ar fi pentru unii americani să înţeleagă acest lucru, Statele Unite nu sunt în centrul poveştii pe care o scrie Dumnezeu. Peste tot în Scripturi, lumea din afara Orientului Mijlociu şi a Nordului Africii este cel mai adesea desemnată prin termeni vagi precum „ţinuturile de coastă“, „depărtări“ sau chiar „marginile pământului“. Acum, asta nu înseamnă că cei ce trăiesc în afara lumii biblice sunt mai puţin importanţi în ochii lui Dumnezeu. Bineînţeles că nu aşa stau lucrurile. Totuşi, povestea profetică aflată în plină desfăşurare gravitează în jurul Israelului. Orice efort de a înţelege naraţiunea vremurilor din urmă trebuie să pornească cu înţelegerea acestei realităţi simple. Acesta este contextul Bibliei.

Naţiunile înconjurătoare

Ce naţiuni spune Biblia că vor ataca şi vor încerca să preia controlul asupra Ierusalimului? Peste tot în Scripturi, găsim, în repetate rânduri, referinţe la naţiunile sau popoarele „înconjurătoare“. Să ne gândim doar la câteva exemple.

Vorbind de armatele lui Anticrist, profetul Ioel a spus: „Grăbiţi-vă, veniţi, voi, toate neamurile dimprejur şi adunaţi-vă acolo!... Să fie stârnite neamurile şi să vină în Valea lui Iehoşafat, căci acolo Mă voi aşeza să judec toate neamurile dimprejur!“ (Ioel 3:11-12). Prin profetul Zaharia, Domnul a spus: „Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir ameţitor pentru toate popoarele dimprejur şi chiar şi pentru Iuda, atunci când Ierusalimul va fi asediat... În ziua aceea, îi voi face pe conducătorii lui Iuda ca un vas cu jăratec sub o grămadă de lemne şi ca o

[96]Pentru cei interesaţi de o prezentare mai exhaustivă, vă încurajez să citiţi cartea mea, *Mideast Beast: The Scriptural Case for an Islamic Antichrist* (WND, 2012).

torţă aprinsă într-un snop! Ei vor devora, în dreapta şi în stânga, toate popoarele din jur, în timp ce Ierusalimul va fi locuit din nou pe propriul lui loc... " (Zaharia 12:2, 6).

Nici Ezechiel nu ar fi putut vorbi mai lămurit când a scris despre ziua când poporul lui Israel nu va mai fi înconjurat de oameni care îl batjocoresc: „Voi trimite molima în el şi vărsarea de sânge pe străzile lui. Cel înjunghiat va cădea în mijlocul lui, răpus de sabia care loveşte de jur împrejur. Şi vor şti astfel că Eu sunt Domnul. Atunci, pentru cei din casa lui Israel, nu va mai fi nici un spin care înţeapă şi nici un ghimpe care provoacă durere din partea tuturor vecinilor lor care-i dispreţuiesc. Şi vor şti astfel că Eu sunt Stăpânul Domn" (Ezechiel 28:23-24). Sintagma tradusă aici prin „tuturor vecinilor lor" este acelaşi cuvânt folosit deopotrivă în Ioel şi Zaharia, cuvântul ebraic *cabiyb*, care se referă la naţiunile care se află în jurul Israelului, vecinii acestuia.

Aşadar, „vecinii" Israelului sunt naţiunile din Europa sau cele din Orientul Mijlociu şi din Africa de Nord?

Naţiunile lui Anticrist

Peste tot în Scripturi, ori de câte ori sunt menţionate naţiunile lui Anticrist, cele care vor ataca Israelul în zilele din urmă, acestea sunt, toate, naţiuni din Orientul Mijlociu şi din Nordul Africii – majoritar musulmane. Ba chiar nu există nicio menţiune a vreunei ţări europene sau a vreuneia care să nu fie majoritar musulmană, care să fie judecată în Ziua Domnului pentru că ar fi atacat Israelul. Acum, asta nu înseamnă că nu va fi judecată niciuna. Dar, în mod copleşitor, Biblia numeşte şi accentuează, în mod repetat şi consecvent, naţiuni din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Ar trebui şi noi să evidenţiem aceste naţiuni. Acolo unde Biblia păstrează tăcerea, trebuie să fim deosebit de atenţi să nu adăugăm propriile noastre presupoziţii. Când profesorii biblici ne spun să nu ne uităm la Orientul Mijlociu în căutarea locului care va produce Anticristul şi sistemul acestuia, pur şi simplu, ei nu sunt fideli Scripturilor. Avem datoria să ne concentrăm atenţia asupra lucrurilor pe care se concentrează Biblia. Sper că asupra acestui punct cădem de acord.

Mesia Îşi va zdrobi duşmanii

Să trecem într-un plan mai concret. Ştim cu toţii povestea neascultării lui Adam şi a Evei. De îndată ce a avut loc căderea omului în păcat, Domnul a şi început să îi arate acestuia soluţia Lui. Vorbindu-i direct şarpelui, Domnul a zis: „Voi pune duşmănie între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; El îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul" (Geneza 3:15). Conform profeţiei acesteia, peste tot în istorie, sămânţa lui Satan avea să fie în război cu „sămânţa" care este Mesia, precum şi cu cei ce Îl vor urma pe El. La sfârşit, însă, Isus, Mesia, sămânţa Evei, va zdrobi capul lui Satan – precum şi pe toţi urmaşii lui Satan. El va îndrepta toate pagubele produse în ziua aceea întunecată din Grădină. Această profeţie este numită, pe bună dreptate, „mama profeţiilor".[97]

Preluând tema lui Mesia care îl va zdrobi pe Satan şi pe urmaşii acestuia, în cartea Numeri, găsim o altă profeţie deosebit de importantă despre Isus. În Numeri 24, Balac, regele Moabului, şi profetul Balaam se află pe un loc înalt, de unde se uită la evreii care îşi făcuseră tabăra într-o câmpie întinsă. Poporul lui Dumnezeu îşi încheiase exodul din Egipt şi îşi croia drum către ţara promisă. Dar Balac era foarte deranjat de faptul că un popor atât de numeros tăbărâse la graniţele împărăţiei sale, aşa că l-a plătit pe Balaam ca să rostească un blestem peste poporul

[97]James E. Smith, *What the Bible Teaches about the Promised Messiah* (Nashville: Thomas Nelson, 1993), 38; Walter C. Kaiser Jr., *The Messiah in the Old Testament* (Grand Rapids: Zondervan, 1995), 38.

evreu. În loc să-i blesteme, însă, sub inspiraţia Duhului Sfânt, Balaam a început să rostească o profeţie profundă legată de zilele din urmă. „Vino," i-a spus el lui Balac, „îţi voi face cunoscut ce va face acest popor poporului tău în zilele mai de pe urmă" (v. 14, ESV). Sintagma „zilele mai de pe urmă" în ebraică este *acharyith yawm*, însemnând, literalmente, „ultimele zile". Apoi, a rostit una dintre cele mai importante profeţii mesianice din toată Tora:

> „Îl văd, dar nu acum, îl privesc, dar nu de aproape! O stea răsare din Iacov, un sceptru se ridică din Israel. El va zdrobi căpeteniile Moabului şi capetele tuturor fiilor lui Şet. Edom va fi cucerit; Seir, duşmanul lui, va fi cucerit, dar Israel va creşte în putere. Din Iacov va ieşi cel ce va domni şi-i va distruge pe supraviețuitorii cetății." (Numeri 24:17-19)

Balaam a declarat că, în zilele din urmă, un rege va ieşi din Israel. Încă de foarte devreme, interpreţii evrei au înţeles că acest pasaj era o profeţie referitoare la Mesia. Ce spune pasajul că va face Mesia la revenirea Lui? Care a subliniat Duhul Sfânt că avea să fie principala Sa realizare în ziua aceea? Elaborând pe marginea „profeţiei-mamă" din Geneza 3, Mesia este descris din nou zdrobind capul urmaşilor, sau „seminţei", lui Satan. De astă dată, însă, aceşti urmaşi sunt menţionaţi cu numele. Mesia va reveni şi va zdrobi capetele Moabului, Edomului, Seirului, fiilor lui Set şi amaleciţilor. La cine se referă aceste nume? Moabiţii şi edomiţii trăiau în estul Israelului modern, în naţiunea Iordaniei de astăzi. Muntele Seirului era cel mai proeminent din teritoriul Edomului. Aşadar, toate aceste referinţe la Moab, Edom şi Seir trimit către aceeaşi regiune generală. În mod similar, amaleciţii erau o grupare etnică care locuia peste tot în regiunea mai întinsă aflată la răsărit de Israel. Toate aceste popoare, peste tot în istoria biblică, au purtat adesea o ură şi o duşmănie profundă poporului evreu. „Fiii lui Set", după traducerea din Targumul de la Ierusalim, sunt „toţi fiii Răsăritului".[98]

Acum, dacă luăm acest pasaj la valoarea lui nominală, este mai rezonabil să interpretăm aceste referinţe la Edom, Moab şi amaleciţi ca fiind trimiteri la Orientul Mijlociu sau, dimpotrivă, trimiteri la Germania, Italia şi Anglia, aşa cum ne învaţă atâţia profesori de profeţii din zilele noastre?

Zdrobirea Moabului în bălegar

Un verset citit adesea la funeralii este Apocalipsa 21:4, „El va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că primele lucruri s-au dus." Puţini sunt conştienţi, însă, că, de fapt, Apocalipsa împrumută acest pasaj direct de la profetul Isaia. În Isaia 25, ni se spune că Domnul nu doar că va şterge lacrimile şi va distruge moartea, dar va îndepărta şi dizgraţia în care căzuse poporul Său Israel pe pământ. Cum va face acest lucru? Distrugându-i pe inamicii Israelului. Să analizăm pasajul:

> El va înghiţi moartea pentru totdeauna. Stăpânul Domn va şterge lacrimile de pe toate feţele şi va îndepărta ocara poporului Său pretutindeni pe pământ, căci DOMNUL a vorbit. În ziua aceea se va zice: „Priviţi! Acesta este Dumnezeul nostru! Am nădăjduit în El, şi El ne-a mântuit! Acesta este DOMNUL în Care ne-am pus nădejdea! Să fim veseli şi să ne bucurăm în mântuirea Sa!" Mâna DOMNULUI se va odihni pe muntele acesta.

---

[98] Robert Jamieson, Andrew Robert Fausset şi David Brown, comentariu la Numeri 24, în *A Commentary, Critical and Explanatory, on the Old and New Testaments*, vol. 1 (Hartford: S. S. Scranton, 1871), 113.

> Moabiţii însă vor fi călcaţi de El în picioare, aşa cum e călcat în picioare paiul în bălegar. Îşi vor întinde mâinile în mijlocul lui, cum îşi întinde înotătorul mâinile să înoate; mândria lor va fi doborâtă în ciuda dibăciei mâinilor lor. (Isaia 25:8-11)

Acum, evident, Dumnezeu nu a şters încă lacrimile, iar moartea, categoric, încă există. În mod clar, această profeţie urmează încă să fie împlinită. Asemenea pasajelor la care ne-am uitat deja, contextul este viitorul de după întoarcerea lui Isus. Aşadar, Domnul zice că, la sfârşitul veacului, mâna binecuvântării şi protecţiei Sale se va odihni pe capul Sionului, poporul Său, în timp ce tălpile Sale victorioase vor zdrobi capul Moabului, inamicul Său, îndesându-i faţa într-o grămadă de bălegar. Aici nu este specificat un inamic vag sau universal al poporului lui Dumnezeu. Ca şi în Numeri 24, în mod specific, „Moabul" va fi judecat de Isus, Mesia revenit.

Aşadar, întreb încă o dată, conform acestui pasaj, la vremea întoarcerii Domnului, principalii recipienţi ai judecăţii Sale sunt din Europa, sau textul ne trimite, o dată în plus, la fiii antisemiţi ai Orientului? Bunul simţ ne spune, în mod clar, că este vorba de aceştia din urmă.

Naţiunile lui Anticrist din Ezechiel

În Ezechiel 25, o altă profeţie clară vorbeşte despre judecata divină a Domnului îndreptată împotriva lui Amon, Moab şi Edom, din cauza felului în care s-au purtat cu „casa lui Iuda" (v. 12). Din nou, aceste trei împărăţii erau situate în teritoriul aparţinând astăzi Iordaniei. Profetul a spus că, prin faptul că s-au răzbunat fără motiv pe poporul Său ales, El Însuşi este „foarte jignit" (v. 12, KJV). Din acest motiv, Domnul îi va judeca cu „straşnice pedepse" (v. 17, ESV – „disciplină plină de mânie").

Dar textul vorbeşte despre mult mai mult decât Amon, Moab şi Edom. Este menţionat şi Dedanul (v. 13), o cetate situată în centrul Arabiei Saudite şi cunoscută în vremea noastră ca Al-Ula. Profeţia continuă menţionând şi filistenii, şi cheretiţii (vv. 15-16), indicând regiunile asociate astăzi cu Fâşia Gaza. Câteva capitole mai încolo, multe alte naţiuni sunt însemnate pentru judecata din Ziua Domnului:

> Cuvântul Domnului a venit la mine şi mi-a zis: „Fiul omului, profeţeşte şi spune că aşa vorbeşte Stăpânul Domn: «Bociţi şi ziceţi: 'Vai ce zi va fi!' Căci ziua este aproape, ziua Domnului este aproape! Va fi o zi plină de nori, o vreme de osândă pentru neamuri! O sabie va intra în Egipt şi va fi teroare în Cuş. Când cei înjunghiaţi vor cădea în Egipt, i se vor lua bogăţiile şi i se vor dărâma temeliile. Cuş, Put, Lud, toată Arabia, Libia şi locuitorii ţării aliate vor cădea răpuşi de sabie!»" (Ezechiel 30:1-5)

Contextul ultim al pasajului este Ziua Domnului şi întoarcerea lui Cristos. Aici, ca în atâtea alte pasaje, Mesia vine să facă judecată împotriva inamicilor poporului Său, Israel. Pe lista celor însemnaţi pentru judecată se numără Egiptul, Cuş (Sudanul), Put (Africa de nord), Lud (Turcia), Arabia şi Libia.

Naţiunile lui Anticrist în Ţefania

Călcând pe urmele tuturor celorlalţi profeţi, Ţefania a profeţit că „în ziua urgiei Domnului" (2:3), Gaza, Aşchelonul, Aşdodul, Ecronul, cheretiţii, Canaanul şi ţara filistenilor vor fi ruinate cu totul (vv. 4-5). Împreună, aceste nume ne trimit către întreaga regiune din jurul Fâşiei Gaza. Dar în afară de judecata Gazei, profeţia avertizează:

„Am auzit batjocurile Moabului şi insultele amoniţilor care Mi-au defăimat poporul şi s-au semeţit împotriva hotarelor lui! De aceea, viu sunt Eu, zice DOMNUL Oştirilor, Dumnezeul lui Israel, că Moab va fi ca Sodoma, iar amoniţii ca Gomora, un loc plin cu mărăcini şi cu gropi de sare, un pustiu pe vecie! Rămăşiţa poporului Meu îi va prăda şi supravieţuitorii neamului Meu îi vor stăpâni… Chiar şi voi, cuşiţilor, veţi fi străpunşi de sabia Mea!“ DOMNUL Îşi va întinde mâna împotriva celor din nord şi va nimici Asiria. El va preface Ninive într-o ruină, într-un loc uscat, ca un deşert! (Ţefania 2:8-9, 12-13)

În zilele lui Ţefania, Asiria se întindea până la graniţele Turciei, Siriei, Libanului şi Irakului moderne. Cetatea antică Ninive este numită acum Mosul şi se află în nordul Irakului.

Fireşte, este de la sine înţeles că toate aceste naţiuni şi regiuni sunt dominate de islam. Deci, din nou, dacă Domnul a scos în evidenţă, în mod repetat şi consecvent, zone musulmane, punându-le deoparte pentru judecata din Ziua Domnului, atunci de ce atât de mulţi se opun ideii că Anticristul va ieşi din acea parte de lume?

Călcând în picioare teascul mâniei Dumnezeului Atotputernic

În sfârşit, am ajuns la cartea Apocalipsei. S-ar putea argumenta că aici găsim cel mai cunoscut pasaj din Biblie legat de întoarcerea lui Cristos. Într-o imagistică dramatică, Isus, cu ochii văpaie, călare pe un cal alb, Se năpusteşte din cer asupra pământului, în fruntea „armatelor cerului“:

Am văzut cerul deschis şi iată că era un cal alb. Cel ce îl călărea era numit „Cel Credincios şi Adevărat“. El judecă şi se războieşte cu dreptate. Ochii Lui erau ca flacăra focului, iar pe cap avea multe diademe. Avea un nume scris pe care nimeni nu-l cunoaşte în afară de El. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge, iar numele Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu“. Armatele cerului Îl urmau pe cai albi, fiind îmbrăcate în in fin, alb şi curat. Din gura Lui iese o sabie ascuţită cu care să lovească neamurile. „El le va conduce cu un sceptru de fier.“ El calcă în picioare teascul mâniei aprinse a Dumnezeului Atotputernic. Pe haina şi pe coapsa Lui avea scris un nume: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR“. (Apocalipsa 19:11-16)

Majoritatea creştinilor sunt familiarizaţi cu acest pasaj. Totuşi, puţini sunt conştienţi al cui este sângele care îmbibă haina lui Isus. Mulţi cred că este propriul Său sânge, sau sângele martirilor. Răspunsul corect, însă, se găseşte în Isaia 63:

Cine este Acesta, Care vine din Edom, Care vine cu hainele roşii din Boţra?! Cine este Acesta, înveşmântat atât de frumos, păşind atât de plin de putere?! – Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu dreptate şi Care am putere să mântuiesc!

– De ce-Ţi sunt hainele roşii şi veşmintele ca ale unuia care calcă în teasc?

– Eu singur am călcat în teasc, iar dintre popoare n-a fost nimeni cu Mine. Le-am călcat în mânia Mea, le-am călcat în picioare în furia Mea. Sângele lor Mi-a stropit hainele, astfel că pe toate Mi le-am pătat. Căci ziua răzbunării era în inima Mea şi anul răscumpărării Mele sosise. (vv. 1-4)

În acest dramatic pasaj, profetul Isaia se uită spre răsărit de Ierusalim şi Îl vede pe Isus, mărşăluind maiestuos, hotărât şi victorios către tronul Său din Ierusalim. Acesta vine din Boţra, capitala Edomului antic, care astăzi este numită Petra şi se află în Iordania modernă. Din acest pasaj provine conceptul de călcare în picioare de către Isus a „teascului mâniei şi urgiei Atotputernicului Dumnezeu" (Apocalipsa 19:15). Aici, Isaia ne informează că Isus, războinicul victorios – Leul tribului lui Iuda – îi va zdrobi, propriu-zis, pe inamicii lui Dumnezeu, precum strugurii, îmbibându-şi hainele de sângele lor.

Înţelegeţi cu adevărat ce ni se transmite aici? La întoarcerea lui Isus, „mama profeţiilor" din Geneza 3 va închide cercul şi îşi va găsi împlinirea ultimă. Deşi Satan a lovit călcâiele poporului lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, atunci când Se va întoarce Isus, nu îl va zdrobi doar pe Satan, ci şi pe urmaşii acestuia. Îi va călca în picioare în teascul mâniei Dumnezeului Atotputernic, iar locul specific în care inamicii lui Dumnezeu vor fi zdrobiţi va fi în Edom – din nou, în sudul Iordaniei şi în nord-vestul Arabiei Saudite din zilele noastre.

Aşadar, ca să rezumăm, ori de câte ori naţiuni specifice sunt numite sau scoase în evidenţă pentru judecata lui Dumnezeu, la întoarcerea lui Isus, acestea sunt întotdeauna regiuni sau naţiuni dominate astăzi de islam. Aceasta este partea de lume spre care Biblia ne atrage atenţia ţipând. Nu este surprinzător, deci, că în această parte de lume înfloreşte astăzi cel mai bine ura faţă de poporul evreu şi dorinţa de a poseda ţara promisă acestuia.

Pilonii teoriei Anticristului european

Trecând mai departe, să analizăm acum câteva alte pasaje de o importanţă crucială. Dacă răsfoim nenumăratele lucrări scrise de-a lungul anilor despre un Anticrist european, vom găsi aceleaşi pasaje citate şi răscitate. Acestea constituie pilonii pe care se sprijină întreaga teorie:

1. Daniel 2: Visul lui Nebucadneţar cu statuia gigantică din metal
2. Daniel 7: Viziunea lui Daniel cu cele patru animale sălbatice
3. Daniel 9:26: „poporul domnului... care va veni"

În mod uimitor, deşi aceste trei pasaje formează principalii stâlpi ai perspectivei Anticristului european, în realitate niciunul nu oferă vreun real suport. De fapt, o examinare atentă a acestor pasaje nu ne conduce deloc către Europa, ci dimpotrivă, spre Orientul Mijlociu. Să aruncăm o privire.

A patra împărăţie

Împreună, atât Daniel 2, cât şi Daniel 7, profeţesc despre împărăţia sau imperiul care va da naştere, în cele din urmă, lui Anticrist. Aceasta, denumită în amândouă capitolele „a patra împărăţie" (2:40; 7:12), nu este niciodată, de fapt, menţionată cu numele. Majoritatea comentatorilor, însă, presupun că această a patra împărăţie este Imperiul Roman istoric, care va fi reînviat în zilele din urmă. Pe baza acestei presupuneri, mulţi au conchis că Anticristul va ieşi din Europa. De fapt, încă de la naşterea Uniunii Europene, cea mai mare parte a lumii care urmăreşte profeţiile a avut privirile îndreptate aproape exclusiv asupra Europei. Însă, ideea că Imperiul Roman şi Europa sunt sinonime este doar parţial adevărată. După cum va arăta orice hartă, Imperiul Roman a inclus şi porţiuni din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord.

Prin urmare, oare profeţiile din Daniel 2 şi 7 trimit cu adevărat la Imperiul Roman, după cum se presupune în mod obişnuit? O examinare mai atentă a textelor va scoate la iveală tocmai opusul.

Daniel 2 şi 7

La debutul istorisirii din Daniel, aflăm că Nebucadneţar, regele Imperiului Babilonian, este profund tulburat de cele văzute într-un vis. I-a fost arătată o statuie înaltă, împărţită în patru (sau, după cum se poate demonstra, cinci) secţiuni distincte. Fiecare era alcătuită dintr-un alt metal. Hotărât să înţeleagă visul, regele s-a consultat cu toţi „magicienii, descântătorii, vrăjitorii şi astrologii" (v. 2), dar niciunul dintre aceştia nu i-a putut oferi o explicaţie. Daniel, însă, după ce Îl căutase pe Dumnezeul lui Israel în rugăciune, a putut face ceea ce niciunul dintre ceilalţi înţelepţi nu a fost în stare. Pentru că Domnul i-a descoperit lui Daniel visul pe care îl avusese Nebucadneţar, Daniel a stat înaintea regelui şi i-a descris statuia pe care o văzuse. Aşadar, având parte de toată atenţia regelui, Daniel a continuat explicându-i sensul ei.

Secţiunea din vârful statuii, capul de aur, reprezenta împărăţia babiloniană a lui Nebucadneţar (vv. 36-38). Secţiunile următoare reprezentau alte împărăţii care aveau să succeadă Babilonul, fiecare deţinând stăpânirea celei dinainte. Primele două împărăţii de sub cap sunt înţelese a fi Medo-Persia şi Grecia. De fapt, amândouă sunt menţionate mai târziu pe nume în Daniel (8:20-21; 10:20). Comentatorii creştini sunt de acord că a patra împărăţie, simbolizată de picioarele din fier şi de tălpile din fier amestecat cu lut, este împărăţia lui Anticrist. Dar, din nou, această a patra împărăţie nu este niciodată numită. Cu toate acestea, multe Biblii, atât de încrezătoare asupra identităţii romane a acesteia, merg până acolo încât adaugă denumirea de „Roma" în subtitluri. În ciuda acestui fapt, oricât de surprinzătoare li s-ar părea această afirmaţie multora, diversele criterii conţinute în text, precum şi mărturia clară a istoriei, fac imposibilă identificarea celei de-a patra împărăţii cu Imperiul Roman. Pe de altă parte, Califatul Islamic, singurul posibil candidat în afară de Roma, întruneşte perfect toate criteriile scripturale. Califatul, Imperiul Islamic istoric, s-a născut în anul 632 d.Cr., la scurt timp după moartea lui Mohamed, fondatorul islamului, şi a culminat cu Imperiul Otoman, al cărui sfârşit oficial a fost în 1923.

Ascensiunea celei de-a patra împărăţii

Prima problemă pe care o pune identificarea celei de-a patra împărăţii cu Imperiul Roman este că acesta din urmă nu satisface cerinţele din Daniel 2:40. Versetul vorbeşte despre natura ridicării celei de-a patra împărăţii, afirmând că, la ascensiunea sa, aceasta avea să zdrobească toate celelalte trei împărăţii: „Iar a patra împărăţie va fi puternică precum fierul... şi precum fierul care zdrobeşte, acea împărăţie va face bucăţi şi le va zdrobi pe toate celelalte" (NKJV, cf. NIV, NASB, ESV; HCSB, NET).

Mai târziu, în Daniel 7, găsim o declaraţie aproape identică: „Fiara a patra este o a patra împărăţie care va fi pe pământ. Ea va fi diferită de toate celelalte împărăţii; va devora tot pământul, îl va călca în picioare şi-l va sfărâma" (v. 23).

Din nou, această a patra împărăţie va călca în picioare şi va sfărâma în mod specific Babilonul, Medo-Persia şi Grecia. Din moment ce aceste trei imperii nu au coexistat niciodată, zdrobirea se referă, în mod necesar, la cucerirea teritoriilor acestora. Dar Imperiul Roman a cucerit doar aproximativ o treime din regiunile controlate de aceste trei imperii. Aproximativ două treimi din regiunile controlate de ele au rămas în întregime neatinse de Roma. De fapt, Imperiul Roman niciodată nu a ajuns până la cele două capitale persane, Ecbatana şi Persepolis.

Ţineţi cont de următoarea echivalenţă modernă: Dacă o naţiune invadatoare ar cuceri Bostonul, dar nu ar ajunge niciodată în apropierea New York-ului sau a Washington D.C.-ului, nu ar fi corect să spunem că această naţiune a „zdrobit" Statele Unite. În acelaşi fel, nu ar fi corect să spunem nici că Imperiul Roman a zdrobit toate imperiile Babilonian, Medo-Persan sau

Grecesc. Şi totuşi, textul este clar: pentru a împlini Daniel 2:40, respectivul imperiu trebuie să le zdrobească pe toate cele trei. Imperiul Roman, pur şi simplu, nu satisface această cerinţă. Califatul Islamic istoric, pe de altă parte, a cucerit, la modul absolut şi complet, toate teritoriile lor.

Graniţe, limbă, cultură

Cum ar fi să extindem definiţia lui „a zdrobi" incluzând mai mult decât simplă geografie? Gândiţi-vă la descrierea celei de-a patra împărăţii din Daniel 7: „Avea nişte dinţi mari de fier, devora, sfărâma şi călca resturile în picioare" (v. 7). Această descriere pare, în mod cert, că trimite la mai mult decât o simplă dobândire a controlului asupra unor teritorii. Eu cred că ea sugerează că, de fapt, cea de-a patra împărăţie a devorat şi a zdrobit cultura, religia şi limbile celor pe care i-a cucerit. Cu această definiţie extinsă în minte, ce se întâmplă când comparăm Imperiul Roman cu Califatul Islamic?

Nu încape îndoială că armata romană era o forţă redutabilă. Însă dacă ne gândim la natura Imperiului Roman şi la maniera în care şi-a exercitat stăpânirea peste oamenii pe care i-a cucerit, din nou, este foarte dificil să îl facem să se potrivească în descrierile profeţiei. În realitate, Imperiul Roman este destul de notoriu pentru a fi fost o forţă constructoare de naţiuni în lumea antică. În general, atunci când Roma cucerea un popor, în loc să îi distrugă cultura, să-i abolească religia şi să îi impună o nouă limbă, le tolera pe ale lui, adăugând totodată legi, construind drumuri şi infrastructură şi creând ordine. Celebrele drumuri romane ajungeau până în fiecare colţ al Imperiului Roman. Aceste drumuri construite cu abilitate, pietruite, aveau fundaţii foarte solide. Prin intermediul faimoaselor drumuri romane, comerţul a prosperat, generând, la rândul său, mai multe venituri din taxe. În cele din urmă, fiecare oraş şi cetate din imperiu era legat de celelalte printr-un sistem elaborat de drumuri. Acestui lucru se datorează zicala: „Toate drumurile duc la Roma." Legea Romei şi protecţia asigurată de trupele sale au creat, de asemenea, o pace şi o stabilitate care a ajuns să fie cunoscută sub denumirea de *Pax Romana*. Departe de a fi o forţă devoratoare şi zdrobitoare, Imperiul Roman a fost adesea exact opusul. Până şi John Walvoord a recunoscut această problemă şi s-a luptat cu ea, afirmând: „S-ar părea că puţine lucruri sunt constructive la acest imperiu, fapt ce contravine legii romane şi drumurilor şi civilizaţiei romane."[99]

În plus, după standardele antice, romanii erau adesea un imperiu tolerant, în comparaţie cu multe alte imperii antice. Sub autoritatea romană, în zilele lui Isus, templul evreiesc se înălţa proeminent în Ierusalim, iar evreii îşi practicau propria religie. De fapt, legea romană le apăra dreptul acesta. Deşi, categoric, au existat excepţii, precum cea de sub domnia împăratului Caligula, în mare parte a dominaţiei sale, Imperiul Roman a fost relativ îngăduitor. Faptul că a patra împărăţie din Daniel este o entitate distructivă cultural prezintă o problemă atunci când o asociem cu Imperiul Roman. Gândiţi-vă, de exemplu, la relaţia Imperiului Roman cu cultura grecească. În loc să zdrobească cultura elenă, aşa cum ar cere-o textul, mare parte din Imperiul Roman a fost copleşit de moravurile şi cutumele greceşti. Sub domnia romană, în vremea lui Isus, în secolul întâi, greaca era limba dominantă în mare parte a imperiului. Deşi numele au fost schimbate, panteonul de bază rămânea acelaşi. Zeus devenea Jupiter, Artemis, Diana, şi aşa mai departe. S-ar părea că Imperiul Roman nu a fost puterea zdrobitoare consemnată în Daniel 2:40.

---

[99] John Walvoord, *Daniel: The Key to Prophetic Revelation* (Chicago: Moody, 1989), 68–69.

Califatul Islamic

Pe de altă parte, Califatul Islamic a fost, încă de la începuturile sale, o forţă arabo-islamică suprematistă, care a zdrobit şi a eradicat culturile şi religiile popoarelor pe care le-a cucerit. Lucrul acesta se datorează naturii profund intolerante a islamului. Este însuşi epitomul unei ideologii totalitare. Cuvântul *islam* înseamnă, de fapt, „supunere". Gândiţi-vă cum arată viaţa sub talibani sau sub Statul Islamic. Oriunde se răspândeşte, islamul aduce cu sine această ideologie opresivă. Islamul nu doar că a cucerit toate teritoriile Babilonului, Medo-Persiei şi Greciei, dar a şi impus limba arabă multora dintre popoarele cucerite. Astăzi, în Iordania, Irak, Siria, Liban şi în mare parte din Africa de Nord, oamenii vorbesc araba. Ca forţă imperială, islamul a impus religia şi cultura arabă asupra tuturor popoarelor aflate sub dominaţia sa, eradicând totodată religiile şi culturile anterioare. S-ar putea scrie o carte întreagă cu nenumăratele exemple în care islamul a zdrobit şi a şters culturile cucerite. Astăzi, în ţinutul de baştină al Bisericii primare, comunitatea creştină nu este decât o minoritate zbuciumată, care adesea se luptă pentru supravieţuire. Dacă cetăţile Antiohiei, Alexandriei şi Ierusalimului erau odinioară capitale înfloritoare ale Bisericii, care trimiteau misionari, astăzi comunităţile creştinilor indigeni de acolo sunt o umbră a ceea ce au fost cândva. Sub controlul Statului Islamic, sute de biserici din regiune au fost distruse. Acolo unde altădată acoperişurile bisericilor erau împodobite cu cruci, a fost pus acum steagul Statului Islamic, declarând: „Nu este alt dumnezeu în afară de Allah, iar Mohamed este mesagerul lui." Cavourile şi muzeele antice au fost, literalmente, aruncate în aer sau zdrobite cu barosul. În mod similar, *waqf* musulman din Ierusalim a urmărit să renege şi să şteargă orice conexiune sau prezenţă evreiască istorică pe Muntele Templului.

Înşiruirea unor astfel de exemple ar putea umple, la propriu, tomuri întregi. Oriunde se răspândeşte islamul, cultura cucerită este treptat eliminată, iar simbolurile ei, distruse. Religia popoarelor subjugate este, îndeosebi, cea mai vizată. Aceasta este moştenirea islamului, împlinirea perfectă a predicţiilor lui Daniel (cf. 2:40; 7:7, 19). Cea de-a patra fiară avea să zdrobească şi să devoreze tot ceea ce cucerea. Dacă Imperiul Roman cu greu s-ar putea încadra în aceste descrieri, Califatul Islamic le împlineşte în mod desăvârşit.

A patra împărăţie „amestecată"

Un alt indiciu foarte important referitor la baza etnică a împărăţiei finale se regăseşte în Daniel 2:43: „După cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, tot aşa şi ei îşi vor amesteca neamul cu ceilalţi oameni, însă nu vor rămâne uniţi, aşa cum nici fierul nu se poate uni cu lutul." (În NKJV, „...dar nu vor adera unii la alţii, după cum fierul nu se îmbină cu lutul", n.t.).

De trei ori, acest verset foloseşte acelaşi cuvânt tradus prin „amestecat", „îmbinat" şi „unit". Puţini ştiu că aici este folosit cuvântul aramaic '*arab* (ebr. *ereb*). În Orientul Mijlociu antic, arabii erau văzuţi drept popoare amestecate ale deşertului. Fiindcă descendenţii lui Işmael şi Esau se amestecaseră prin căsătorie cu diversele triburi păgâne ale deşertului, aceştia au ajuns să fie cunoscuţi în mod colectiv sub numele de „cei amestecaţi".

Prima referinţă biblică la aceste „popoare amestecate" se găseşte în cartea lui Neemia. După ce Cartea Legii fusese redescoperită, tot Israelul s-a strâns ca să audă Cuvântul citit în public: „În ziua aceea s-a citit în auzul poporului din Cartea lui Moise şi s-a găsit scris în ea că amonitului şi moabitului le este interzisă pe veci intrarea în adunarea lui Dumnezeu… Când au auzit ce spune Legea, i-au separat de ceilalţi pe toţi *cei din Israel cu descendenţă amestecată*." (13:1-3, sublinierea noastră; în ESV, *mulţimea amestecată*).

După ce au citit Legea, evreii au înţeles că le era interzis să îşi ia soţii din popoarele păgâne ale deşertului, mai specific din mijlocul amoniţilor şi al moabiţilor, care trăiau în regiunea numită astăzi Regatul Haşemit al Iordaniei. Aşadar, i-au exclus din Israel pe toţi cei ce erau amestecaţi, sau '*arab*. Însuşi numele de arab se referă, etimologic vorbind, la poporul amestecat care trăia în principal la răsărit de Israel. Ca atare, o traducere literală a textului din Daniel 2:43 ar fi: „După cum ai văzut fierul amestecat cu lutul, ei vor fi arabi şi astfel nu vor rămâne uniţi, după cum fierul nu se amestecă cu lutul."

Natura de ghicitoare a acestui verset, indicând principalele popoare din care avea să se ridice al patrulea imperiu, ne aminteşte foarte mult de un episod din Daniel 5, unde Daniel a interpretat scrierea de pe zid ca fiind despre căderea Imperiului Babilonian în mâinile mezilor şi perşilor. Daniel a citit cuvântul *peres*, care înseamnă „împărţit", şi l-a interpretat ca o referinţă la Paras, sau persani.

Ca să fim înţeleşi, acest posibil indiciu din corpul textului nu ar trebui văzut, sub nicio formă, ca o afirmaţie negativă despre arabi. Ar putea, însă, să indice natura şi originile acestei împărăţii particulare. După cum va arăta orice analiză serioasă a cuceririlor islamice din istorie, musulmanii de la început au impus, într-adevăr, limba, cultura şi practicile religioase ale Arabiei secolului al VII-lea asupra tuturor celor pe care i-au cucerit.

Piloni şubrezi

Odată examinate textele din Daniel 2 şi 7, doi dintre pilonii cei mai importanţi ai perspectivei Anticristului european, începem să ne dăm seama că argumentul în favoarea unui Anticrist european sau roman este clădit pe o fundaţie realmente şubredă. Cum rămâne, însă, cu pilonul final, reprezentat de textul din Daniel 9:26? Să ne îndreptăm atenţia asupra acestuia.

Poporul domnului care va veni

În ultimii ani, încercând să explic fundamentul biblic pentru teoria Anticristului islamic, am avut oportunitatea să discut cu diverşi profesori de profeţii de talie internaţională, care susţineau teoria Anticristului european. În mod universal, pasajul pe care fiecare dintre aceşti profesori l-a citit ca temei al respingerii teoriei Anticristului islamic este Daniel 9:26, unde se vorbeşte despre „poporul prinţului care va veni".

Deşi acestui verset i-au fost date diverse interpretări, cele mai multe susţin că această profeţie are înţelesul că poporul specific care a distrus Ierusalimul şi templul, în anul 70 d.Cr., este strămoşul „poporului" care îl va urma pe Anticrist („domnul care va veni").[100] Conform acestei poziţii, aşadar, versetul ar trebui înţeles astfel:

> Poporul – adică, urmaşii principali – ai domnului (Anticristul) care va veni în zilele din urmă va distruge cetatea (Ierusalimul) şi locul sfânt (templul evreiesc din secolul întâi).

Deşi este un singur verset, are o greutate mare în minţile multora care demonstrează un Anticrist roman. Însă, după ce, ani de-a rândul, am examinat acest pasaj pe faţă şi pe dos, am consultat numeroase comentarii şi am luat în calcul toate opţiunile, pot spune cu încredere că

---

[100] Opinia mea este că Daniel 9:26 vorbeşte, pur şi simplu, despre lucrurile care se vor petrece sub viitoarea domnie a lui Anticrist şi nu are nicio legătură cu evenimentele din anul 70 d.Cr. Cu toate acestea, din cauza copleşitoarei popularităţi a perspectivei preteriste de aici, mi-am propus doar să arăt că, chiar dacă pasajul ar vorbi despre anul 70 d.Cr., el indică tot spre Orientul Mijlociu, şi nu spre Roma.

interpretarea tradiţională europeană sau romano-centrică a versetului din Daniel 9:26 este una greşită. Vă rog, îngăduiţi-mi să explic.

Cei mai mulţi eruditi cred că distrugerea „cetăţii şi a locului sfânt" din acest verset se referă la anul 70 d.Cr., când legiunile romane aflate sub conducerea generalului Titus au distrus atât capitala evreiască a Ierusalimului, cât şi templul ei. Pentru că soldaţii erau cetăţeni romani, mulţi conchid că principalii urmaşi ai lui Anticrist în zilele din urmă vor fi europeni, în general, sau, mai specific, italieni. Problema, însă, este că, de fapt, foarte puţini dintre soldaţii care au distrus templul şi Ierusalimul, în anul 70, erau italieni sau măcar europeni. În realitate, istoria ne dezvăluie o imagine dramatic diferită.

Înainte să devină imperiu, Imperiul Roman se numea Republica Romană. În primele zile ale Republicii, pe măsură ce evolua spre forma de imperiu, majoritatea soldaţilor recrutaţi să servească în legiunile romane erau italieni din cetatea Romei şi din suburbiile ei. Însă, cu cât imperiul s-a extins şi a devenit mai vast, a devenit aproape imposibil să recruteze, pentru întregul imperiu, soldaţi romani provenind exclusiv din Italia. Pur şi simplu, nu erau destui bărbaţi italieni care să fie împrăştiaţi în toată Europa, nordul Africii şi Orientul Mijlociu. Aşadar, la începutul secolului întâi, împăratul Augustus a făcut o serie de reforme radicale, care a condus la o schimbare semnificativă a componenţei etnice a armatelor romane. Până în anul 15 d.Cr., singura porţiune a armatei romane care a continuat să fie alcătuită în mare parte din italieni era Garda Pretoriană, o unitate militară de elită însărcinată cu protecţia împăratului. Restul armatei era compus, din ce în ce mai mult, din „provinciali", cetăţeni care trăiau în provincii – la marginile imperiului, departe de capitala Romei. „Provincializarea" armatei a fost valabilă pentru toate legiunile romane din această perioadă, dar a fost cu atât mai marcantă în cazul legiunilor estice care au fost folosite ca să atace Ierusalimul. Acest lucru este clar atestat, atât de consemnările istorice, cât şi de eruditii moderni.

În acord cu scrierile lui Publius Cornelius Tacitus, senator şi istoric roman, „Titus Cezar... a găsit în Iudeea trei legiuni, a V-a, a X-a şi a XV-a [care să atace Ierusalimul]… Acestora le-a adăugat-o pe a XII-a din Siria şi câţiva bărbaţi aparţinând legiunii a XVIII-a şi a III-a, pe care le retrăsese din Alexandria. Această forţă era însoţită… de un contingent puternic de arabi, care îi urau pe evrei cu obişnuita ură a vecinilor."[101]

Există mai multe informaţii importante pe care le putem extrage din această referinţă. Mai întâi, aflăm că legiunile romane fuseseră staţionate în Iudeea, Siria şi Egipt. În afară de legiunile romane, „un contingent puternic de arabi, care îi urau pe evrei" a însoţit soldaţii. Nici nu mai este nevoie să amintesc că lucrurile nu s-au schimbat câtuşi de puţin, din secolul întâi încoace, în ce priveşte ura regională faţă de poporul evreu.

Mai târziu, Flavius Iosefus, un alt istoric de neînlocuit din această perioadă, a confirmat raportul lui Titus: „Aşadar, Vespasian şi-a trimis fiul, pe Titus... [care] a venit pe uscat în Siria, unde a adunat forţele romane, împreună cu un număr considerabil de auxiliari [sau voluntari] trimişi de regii din vecinătatea ei."[102] Altundeva, Iosefus a descris un număr şi mai mare de soldaţi arabi, care şi-au unit forţele cu armatele invadatoare: „Malhus, regele Arabiei, a trimis şi el o mie de călăreţi, pe lângă cinci mii de pedestraşi."[103] Nu uitaţi că numărul unei legiuni întregi

---

[101] Tacitus, *The History*, New Ed., cartea 5.1, ed. Moses Hadas; transs. Alfred Church and William Brodribb (New York: Modern Library, 2003).

[102] Flavius Josephus, *The Complete Works of Josephus, The Wars of the Jews or The History of the Destruction of Jerusalem*, cartea 3, cap. 1, par. 3.

[103] Ibid., cap. 4, par. 2.

era de şase mii de bărbaţi. Malhus, care era doar unul dintre cei trei regi arabi care trimiseseră voluntari, a detaşat destui soldaţi încât aceştia să poată fi socotiţi o legiune de sine stătătoare. După cum prezint în detaliu în cartea mea, *Mideast Beast,* eruditii moderni ai istoriei romane sunt în deplin accord că majoritatea soldaţilor „romani" erau etnici sirieni şi arabi – nu strămoşii europenilor moderni, ci străbunii celor care populează în prezent Orientul Mijlociu.

Chiar dacă putem, categoric, înţelege felul în care o lectură pripită a textului din Daniel 9:26 ar putea conduce la concluzia că urmaşii lui Anticrist vor fi europeni, întreprinderea unui efort în plus, examinând dovezile, conduce la descoperirea unei concluzii foarte diferite de cea crezută şi acceptată în mod popular.

Rezumat

Să recapitulăm acest capitol. Mai întâi, am discutat israelo-centrismul Bibliei. Ne-am apropiat de contextul geografic propriu-zis al marilor războaie de la sfârşitul veacului şi am arătat că toate acestea se centrează în jurul Ierusalimului. Apoi, am examinat mai multe pasaje care se referă, în mod specific, la faptul că armatele invadatoare ale Anticristului vor fi „naţiunile înconjurătoare" sau „vecinii" lui Israel. Apoi, am explorat faptul că, peste tot în profeţi, Biblia numeşte, în mod repetat, naţiunile care îl vor urma pe Anticrist. Acestea sunt naţiuni din Orientul Mijlociu şi din nordul Africii, naţiuni islamice. În sfârşit, am examinat cei trei piloni de la baza teoriei Anticristului european. În ciuda faptului că, în cea mai mare parte a istoriei Bisericii, majoritatea au presupus că împărăţia lui Anticrist va fi un Imperiu Roman resuscitat, am văzut că există un argument mult mai solid pentru un Califat Islamic resuscitat. Când înţelegem că nu doar profetul Daniel, ci şi toţi ceilalţi profeţi au vorbit despre Califatul Islamic, şi nu despre Imperiul Roman, numeroase tensiuni din Biblie dispar subit. Toate profeţiile majore ale Bibliei curg, brusc, laolaltă, fără vreun impediment. Inserând cheia islamului în lumea adesea năucitoare a profeţiilor biblice, totul se aliniază şi capătă sens.

Concluzie

Dacă imperiul final al fiarei este, într-adevăr, un imperiu islamic resuscitat, atunci acest lucru pune în lumină identitatea prostituatei Babilonului. Această cetate escatologică va fi intim legată de imperiul final al fiarei. Continuând să restrângem lista diverşilor candidaţi de care am putea ţine cont, identitatea islamică a capetelor al şaptelea şi al optulea este, în mod cert, unul dintre cele mai importante indicii. În următorul capitol, vom vedea nu doar că Babilonul final este o cetate conectată în întregime la imperiul final al fiarei, ci şi că, de fapt, aceasta este capitala religioasă şi financiară propriu-zisă a acestuia.

9

Cetatea lui Satan

După cum am arătat deja, fiara cu şapte capete reprezintă şapte imperii istorice. De îndată ce evreii s-au înmulţit, devenind un popor mare, Satan a clocit ceea ce avea să fie cel dintâi dintr-o lungă serie de comploturi menite să-i anihileze. Egiptul, sub faraon, a fost primul imperiu care a vrut să distrugă poporul legământului lui Dumnezeu, cu aproximativ treizeci şi cinci de veacuri în urmă. De atunci, Egiptul a căzut şi mai multe alte imperii păgâne s-au ridicat şi au căzut. Totuşi, cu toate că imperiile poate că s-au schimbat, de-a lungul istoriei, scopul lui Satan a rămas consecvent: să distrugă poporul lui Dumnezeu şi să năruie planurile Sale. După cum am subliniat în Capitolul 7, Satan a operat dintotdeauna prin imperii şi guverne păgâne şi prin armatele acestora ca să-şi pună în aplicare propriile planuri şi scopuri. Fie că a fost vorba de Egipt, Asiria, Babilon, Persia, Grecia, Roma sau de Califatul Islamic, toate aceste entităţi au fost folosite precum marionetele de către diavol pentru a-şi revărsa mânia împotriva Domnului şi a poporului Său. În misterioasa imagistică apocaliptică a monstrului cu şapte capete din Apocalipsa 17, avem o imagine spirituală pan-istorică a principalelor imperii de care Satan s-a folosit.

Dacă ne gândim la sensul femeii înfăţişate în parteneriat cu fiara şi numită, în mod specific, o cetate cu numele de „Babilon", aici ni se mai dă un alt indiciu critic. Foarte simplu, cetatea Babilon a fost capitala Imperiului Babilonian, cel de-al treilea cap al fiarei. După căderea Babilonului, însă, locusul puterii satanice pe pământ s-a mutat altundeva. Nici nu apuca să cadă un imperiu şi să se înalţe altul că Satan îşi şi lua catrafusele şi se muta într-o nouă capitală. Acesta este motivul pentru care evreii din secolul întâi şi primii creştini vedeau în cetatea Romei (capitala celui de-al şaselea imperiu) un „Babilon". Cetatea păgână antică a Babilonului era folosită ca arhetip al tuturor celorlalte cetăţi satanice ce aveau să urmeze. Roma era, cum s-ar zice, Babilonul spiritual al vremii. Aşadar, apostolul Petru despre Roma vorbea atunci când a scris: „Cea [biserica] din Babilon, aleasă împreună cu voi, vă salută şi, de asemenea, şi Marcu, fiul meu" (1 Petru 5:13, KJV). Versetul acesta conţine una dintre cele mai importante chei care ne ajută să interpretăm corect şi să înţelegem misterul Babilonului.

Obiecţii reacţionare

Pentru a putea discuta implicaţiile comentariului lui Petru, trebuie să tratăm, pe scurt, obiecţiile celor care neagă faptul că apostolul ar fi pus vreodată piciorul în cetatea Romei. De-a lungul anilor, unii protestanţi au susţinut că Petru nu a fost niciodată la Roma. Dacă s-ar putea dovedi acest lucru, s-ar bate un cui solid în sicriul învăţăturii romano-catolice, potrivit căreia Petru a fost cel dintâi papă. După cum se întâmplă adesea în dispute teologice, unii vor profita de fiecare ocazie de a-şi denigra oponenţii. Ca protestant, înţeleg că sunt, în mod cert, diverse chestiuni teologice asupra cărora catolicii şi protestanţii sunt în dezacord, dar, ca unii care iubim adevărul, trebuie să evităm teologia reacţionară. Scopul principal al teologiei reacţionare este să refuteze oponenţii teologici, nu să ajungă la adevăr. Nu ar trebui niciodată să ne asumăm o anumită poziţie teologică doar pentru că se opune credinţelor unei grupări rivale. Dacă am putea să evaluăm corect istoria interacţiunii dintre diverse religii, secte şi denominaţiuni, am fi şocaţi să vedem cât de multe dintre doctrinele care au schimbat istoria au fost rezultatul teologiei reacţionare. Eforturile pasionate ale unora de a nega prezenţa lui Pavel în Roma, în ciuda copleşitoarelor dovezi contrare, sunt un exemplu perfect de o astfel de abordare eronată. Să discutăm de ce aceste obiecţii sunt inacceptabile.

A fost Petru în Babilonul propriu-zis?

Unii susţin că Petru îşi scria prima epistolă din cetatea istorică a Babilonului, aflată pe malul râului Eufrat. Prima problemă cu această afirmaţie este că, la vremea scrierii epistolei lui Petru, în a doua jumătate a secolului întâi, Babilonul nu era o destinaţie de lux.

Prima distrugere semnificativă a Babilonului a avut loc aproximativ cu patru sute de ani înainte de Petru, când, în 309 î.Cr., Antigonis I al Macedoniei a făcut cetatea una cu pământul. Douăzeci şi patru de ani mai târziu, Antioh I a îndepărtat şi deportat restul populaţiei civile. Cincisprezece ani după aceea, în 260 î.Cr., Babilonul a fost refondat de Antioh al IV-lea Epifane. Mai târziu, geograful roman Strabo, scriind despre vremea lui Cristos, a spus: „Cea mai mare parte a Babilonului este atât de dezolată încât nimeni nu ar ezita să spună, alături de unul dintre poeţii comici... că «Cetatea cea Mare» este un mare deşert."[104] Strabo a continuat descriind mici aşezări ale astronomilor haldeeni, care trăiau printre ruinele cetăţii. Tot în această perioadă, râul Eufrate secase şi ceea ce era deja un loc pustiu a devenit şi mai dezolat. Cam optzeci de ani mai târziu, în 116 d.Cr., împăratul roman Traian a sosit pe locul fostei mari cetăţi şi „nu a văzut nimic altceva decât movile de pământ, pietre şi ruine."[105] Cu toate acestea, unii tot ar vrea să credem că, în acea vreme, când Babilonul era doar un deşert populat de o mână de locuitori, apostolul Pavel s-a mutat acolo şi a condus o biserică înfloritoare.

A doua problemă cu ideea că Petru se afla în Babilonul Mesopotamiei este faptul că a fost nevoit să apeleze la un limbaj codat ca să vorbească despre biserica de acolo. Petru a trimis salutări de la „cea care este în Babilon" (1 Petru 5:13). Deşi textul biblic din KJV foloseşte cuvântul *biserica*, textul original spune, simplu, „ea" (sau „cea"). NIV, NASB, ESV şi mai multe alte traduceri redau în mod similar: „Cea care este în Babilon... trimite salutări." Dar toate manuscrisele timpurii siriace, arabe şi latine au inserat cuvântul biserică în loc de „ea/cea". De ce? Pentru că primii traducători înţelegeau că Petru încerca să ascundă faptul că scria din partea unei biserici. Limbajul codat ar fi fost necesar doar dacă scria dintr-o cetate unde biserica funcţiona în subteran, din cauza persecuţiei. Dacă s-ar fi aflat în Babilonul de pe malul râului Eufrat, nu ar fi avut absolut nicio nevoie să fie secretos sau precaut. Chiar dacă ar fi fost vorba de o mică populaţie de evrei pe care o evangheliza, apostolului i-ar fi fost imposibil să ascundă scopurile pentru care se afla acolo. Însă, dacă Petru se afla în Roma, unde este temeinic documentat faptul că, în acea perioadă, creştinii erau persecutaţi, atunci ar avea sens să simtă nevoia de a fi atât de prudent.

A treia problemă cu această perspectivă potrivit căreia Petru se afla în Babilonul propriu-zis, de pe Eufrat, este că toate referinţele, până la ultima, din partea scriitorilor Bisericii primare îl plasează pe Petru, în acel timp, în cetatea Romei. Nu există, literalmente, nicio urmă de dovadă istorică care să ateste că Petru ar fi fost vreodată în Babilonul de pe malul Eufratului.

Babilon sau Egipt

Alţii susţin că Petru se afla într-un orăşel numit Babilon, la ieşirea din Cairo. Consensul larg al eruditilor respinge, din capul locului, această idee. În afară de numele Babilon, nu există nicio dovadă în sprijinul ei. Orăşelul egiptean Babilon era atât de neînsemnat încât s-ar fi cuvenit ca Petru să dea o explicaţie, dacă ar fi scris, într-adevăr, de acolo. În Orientul Apropiat din antichitate, simpla referire la „Babilon" cu scopul de a vorbi despre orăşelul din Egipt ar fi

[104] Strabo, *The Geography of Strabo*, cartea 16, cap. 1, 739.
[105] Cassius Dio, *Roman History: Epitome of Book LXVIII*, par. 30, r. 1.

similară situaţiei în care, în zilele noastre, cineva afirmă că a fost în „Paris“, când el se afla, de fapt, în Paris, Texas, nu în capitala Franţei. Neclarificarea acestui lucru ar produce de-a dreptul confuzie, dacă nu chiar înşelare.

În plus, ca şi cu Babilonul literal, dacă Petru s-ar fi aflat într-un astfel de sătuc, unde persecuţia ar fi fost puţin probabilă şi unde i-ar fi fost imposibil să-şi ascundă planurile, nu ar fi existat niciun motiv ca să folosească cuvinte de cod pentru a vorbi despre credincioşii de acolo. Până la urmă, aceasta este o simplă altă opţiune, care nu are absolut niciun sprijin istoric.

Babilonul văzut ca Roma

Spre deosebire de ultimele două sugestii, toate dovezile istorice arată că Petru se afla în Roma când şi-a scris prima epistolă. Se crede că apostolul a sosit în Roma în jurul anului 47 d.Cr. şi a rămas acolo până la moartea sa, douăzeci de ani mai târziu. Prima epistolă a lui Petru a fost scrisă, cel mai probabil, cu puţin timp înainte de martirajul acestuia, sub domnia lui Nero.

Scriind creştinilor romani în 110 d.Cr., la doar patruzeci de ani după moartea lui Petru, Ignaţiu din Antiohia afirma: „Eu nu vă dau porunci, asemenea lui Petru şi Pavel. Ei sunt apostoli, dar eu sunt unul condamnat; ei, într-adevăr, sunt liberi.“[106] Ideea implicată este, desigur, că atât Petru, cât şi Pavel au prezidat cândva ca apostoli peste credincioşii din Roma. Mărturia lui Ignaţiu este importantă deoarece el era în viaţă atunci când Petru şi Pavel slujeau biserica.

Nouăzeci de ani mai târziu, Tertullian, în *Prescripţii contra ereticilor*, nota despre Roma: „Ce fericită este biserica asupra căreia apostolii şi-au vărsat toată doctrina, alături de sângele lor! Unde Petru a suferit o patimă ca a Domnului! Unde Pavel îşi câştigă cununa într-o moarte precum a lui Ioan.“[107] Bineînţeles, toată lumea recunoaşte că Pavel a fost martirizat în Roma, iar aici Tertullian vorbea deopotrivă despre Petru şi Pavel că ar fi fost martirizaţi în aceeaşi cetate. Cam în aceeaşi perioadă, Irineu din Lyon scria despre „marea şi glorioasa Biserică de la Roma, care a fost fondată de cei doi apostoli, Petru şi Pavel.“[108] Alte surse şi voci timpurii, precum Didache, Policarp, Clement, Lactanţiu, Chiril, Eusebiu, Ieronim şi mulţi alţii, au făcut, la rândul lor, comentarii care sprijină ideea unui timp petrecut de Petru la Roma. În lucrarea sa în trei volume, *The Faith of the Early Fathers* [Credinţa primilor părinţi], William A. Jurgens enumeră, de fapt, treizeci de referinţe, provenind de la primii scriitori creştini şi alte documente bisericeşti timpurii, care stabilesc prezenţa lui Petru în Roma. Mărturia Bisericii primare potrivit căreia Petru a fost în Roma când a aşternut pe hârtie 1 Petru este atât de consecventă încât *Unger's Bible Dictionary* afirmă fără echivoc: „Dovezile martirajului său acolo sunt complete, iar din scrierile primilor părinţi lipseşte cu desăvârşire orice afirmaţie contrară.“[109]

Puţini sunt conştienţi că dovezile ştiinţifice şi arheologice în sprijinul îngropării lui Petru sub Basilica Sfântului Petru din Roma sunt, de asemenea, constrângătoare. Investigatorul John Evangelist Walsh, în cartea *Moaştele Sf. Petru*, relatează fascinanta cercetare ştiinţifică şi arheologică a validităţii tradiţiei îndelung păstrate de creştini. Cartea lui Walsh descurcă, într-o

---

[106] Ignatius of Antioch, "The Third Epistle of Ignatius to the Ephesians," in *The Apostolic Fathers with Justin Martyr and Irenaeus*, ed. Alexander Roberts, James Donaldson, and A. Cleveland Coxe, vol. 1, *The Ante-Nicene Fathers* (Buffalo: Christian Literature Co., 1885), 103.

[107] Tertullian, "The Prescription against Heretics," in *Latin Christianity: Its Founder, Tertullian*, ed. Alexander Roberts, James Donaldson, and A. Cleveland Coxe, trans. Peter Holmes, vol. 3, *The Ante-Nicene Fathers* (Buffalo: Christian Literature Co., 1885), 260

[108] Irenaeus of Lyons, "Irenæus against Heresies," in *The Apostolic Fathers with Justin Martyr and Irenaeus*, vol. 1, 461.

[109] *Unger's Bible Dictionary* 3rd ed. (Chicago: Moody, 1960), 850.

manieră ştiinţifică şi imparţială, diversele fire ale excavaţiilor, lăsând cititorul obiectiv cu puţine îndoieli asupra faptului că ceea ce a fost descoperit sub Basilică sunt, în realitate, rămăşiţele apostolului Petru. Deşi ar fi prea mult să detaliem aici maniera în care s-a ajuns la aceste concluzii cu o acurateţe ştiinţifică, ajunge să spunem că oricine este dispus să privească faptele în mod obiectiv va conchide că Petru a fost, cel mai probabil, îngropat în Roma.

Aşadar, în lumina greutăţii copleşitoare a dovezilor nu ar trebui să fim surprinşi să descoperim că Eusebiu Pamfilie, marele istoric al Bisericii primare, s-a referit la acest verset specific în anul 303 d.Cr., afirmând: „Petru face menţiune la Marcu în prima sa epistolă, pe care se spune că a scris-o chiar în Roma, după cum indică el însuşi atunci când numeşte cetatea, printr-o figură de stil, Babilon."[110] Dovada că Petru folosea Babilonul ca un cuvânt de cod este amplificată prin faptul că, în loc să folosească cuvântul *biserică*, a spus, din nou, „cea/ea", cel mai probabil pentru a-şi ascunde locaţia şi planul în timp ce îşi desfăşura munca sub o grea persecuţie.

Mărturia apocrifă şi pseudepigrafică

Utilizarea de către Petru a numelui Babilon cu referire la Roma pare să fi fost o practică obişnuită deopotrviă la creştinii şi evreii din această perioadă. Câteva lucrări apocrife şi pseudepigrafice folosesc şi ele numele Babilon cu referire la cetatea Romei.[111] În *Oracolele sibiline*, cartea 5, datată în general în jurul anului 80 d.Cr., autorul prezice o mare cădere de stele din ceruri şi arderea Babilonului, la care se referă prin sintagma „ţara Italiei... cetatea ţării latine, necurată în toate lucrurile... în văduvie vei sta lângă malurile tale, iar râul Tibru va boci după tine."[112] *Apocalipsa lui Baruh* şi 2 *Ezdra* folosesc şi ele Babilonul în mod similar.

Deoarece „Babilonul" era un cuvânt de cod folosit în mod obişnuit pentru Roma în acea perioadă, audienţa lui Petru ar fi înţeles, probabil, imediat că acesta vorbea despre Roma. Exista un motiv pentru care evreii şi creştinii deopotrivă vedeau o legătură între Babilon şi Roma. Amândouă cetăţile erau capitalele marilor puteri păgâne din vremea lor. Erau fermecătoare, seducătoare, păgâne, bogate şi puternice peste măsură. Aşadar, în anul 70 d.Cr., când armatele romane au distrus Ierusalimul şi templul evreiesc, Roma a fost, pur şi simplu, din nou Babilonul pentru evrei.

Babilon: cetatea migratoare a lui Satan

Înţelegerea faptului că biserica apostolică vedea Roma ca fiind „Babilonul" zilelor din urmă este vitală în orice încercare de a stabili identitatea Babilonului final – marea prostituată. Pentru credincioşii primari, Babilonul era mai mult decât simpla cetate antică propriu-zisă a Babilonului. Tot ceea ce întruchipa şi reprezenta Babilonul migrase. Ca şi concept spiritual, Babilonul nu era static, nu era încremenit într-o singură locaţie. „Babilonul" reprezenta marea fortăreaţă a Satanei

---

[110] Eusebius of Caesaria, "The Church History of Eusebius," in *Eusebius: Church History, Life of Constantine the Great, and Oration in Praise of Constantine*, eds. Philip Schaff and Henry Wace, trans. Arthur Cushman McGiffert, vol. 1, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 2nd ser. (New York: Christian Literature Co., 1890), 116.

[111] Acestea includ, în mod cert, Oracolele Sibiline, cartea 5; Apocalipsa lui Baruc 11:1 şi posibil 2 Ezdra (numită de obicei şi 4 Ezra) 3:31; 15:43-60; 16:1.

[112] James H. Charlesworth, *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1 (New York; London: Yale University Press, 1983), 397. Pentru o discuţie mai aprofundată legată de folosirea de Sibil a motivului Babilonului pentru Roma, vezi G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 903.

pe pământ într-o perioadă dată de timp. După căderea Babilonului, spiritul satanic care cândva îşi făcuse casă pe malul râului Eufrat pur şi simplu s-a mutat într-o altă cetate şi şi-a aşezat tronul acolo. Fiecare imperiu domnitor succesiv a împărtăşit aceleaşi caracteristici: Aceste imperii gravitau în jurul unei forme sau alta de religie păgână care încorpora ura faţă de poporul evreu şi o poftă demonică de a intra în posesia ţării promise a lui Dumnezeu. După Babilon, Imperiul Medo-Persan a fost urma de cel Grec şi apoi de Imperiul Roman. După cum afirma Beale, „În vremea lui Ioan, «cetatea cea mare» se referea în principal la Roma şi la oricare dintre aliaţii ei, întrucât era centrul imperiului păcătos care persecuta poporul lui Dumnezeu la vremea aceea."[113] Cu fiecare imperiu, „Babilonul" a migrat. Ca atare, Tyconius, un teolog creştin din secolul al IV-lea, a caracterizat Babilonul, pe şleau, astfel: „Prin el, este semnificată cetatea poporului diavolului."[114] Aşadar, în efortul nostru de a înţelege şi identifica misterul Babilonului, avem acum următoarea definiţie operaţională:

> Un termen simbolic folosit pentru a identifica capitala marelui imperiu satanic final. Este capitala finală a idolatriei globale şi cea din urmă mare fortăreaţă demonică de pe pământ, din care Satan va declara război împotriva Ierusalimului şi planurilor răscumpărătoare ale lui Dumnezeu.

Diverşi comentatori împărtăşesc această perspectivă. De exemplu, Kendall Easley, în comentariul său la cartea Apocalipsa, afirma:

> În zilele lui – vremea celui de-al şaselea cap al monstrului – forma femeii era Roma. În zilele celui de-al şaptelea cap al monstrului, se va ridica o altă mare şi ticăloasă cetate. Ca splendidă capitală a lui Anticrist, aceasta nu va avea rival.[115]

După ce înşiră capitalele egipteană (Memfis), asiriană (Ninive), babiloniană (Babilon), persană (Persepolis) şi romană (Roma), Easley continuă:

> Fiecare a fost Babelul din vremea sa. Fiecare s-a ridicat ca o expresie a ingenuităţii inginereşti, susţinută de putere miliară şi abilitate politică. Fiecare a fost un centru comercial, religios şi cultural. Fiecare s-a opus cu mândrie lui Dumnezeu şi poporului lui Dumnezeu. Puneţi-le pe toate laolaltă şi ele devin predecesorul perfect pentru o viitoare mare cetate şi civilizaţie finală în opoziţie faţă de Dumnezeu – „Marele Babilon", ibovnica lumii. După cum s-a întâmplat cu prima mare cetate a lumii, Babel, aşa va fi şi cu cea din urmă cetate Babel: Dumnezeu o va judeca în mod direct şi dramatic.[116]

În mod cert, Easley s-a prins cum stă treaba. De-a lungul istoriei, întotdeauna a fost vorba de Ierusalim versus „Babilon". În secolul întâi, Ierusalimul a fost contra Romei. Astăzi, însă, Roma

---

[113] Beale, *The Book of Revelation*, 593.

[114] William C. Weinrich, ed., *Tyconius's Commentary on the Apocalypse of John,* from *Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament,* vol. 12, *The Book of Revelation* (Downer's Grove, IL: IVP Academic, 2006), 225.

[115] Kendell H. Easley, *Revelation*, vol. 12, *Holman New Testament Commentary* (Nashville:Broadman & Holman, 1998), 314.

[116] Ibid., 303.

nu mai este principalul scaun de domnie al puterii satanice pe pământ. După căderea celui de-al şaselea imperiu, s-a ridicat altul.

Capitala celui de-al şaptelea imperiu

Odată stabilită definiţia Babilonului misterios ca fiind fortăreaţa migratoare a lui Satan şi capitala imperiului-fiară aflat la domnie, următorul pas este să ne uităm, pur şi simplu, la al şaptelea cap al fiarei din Apocalipsa 17. Ce imperiu reprezintă acesta? După cum am demonstrat deja, este vorba despre Califatul Islamic istoric, singurul candidat din istoria lumii care împlineşte toate pasajele profetice relevante şi tiparul clar stabilit de cele şase imperii anterioare. Spre deosebire de orice altă entitate din istoria umană, Califatul Islamic istoric a fost un campion al spiritului antisemit, anti-iudaic, anti-sionist, anti-Yahve şi anti-Cristos. Acest lucru este valabil atât ca doctrină, cât şi în practică. Deşi Califatul a fost, în mod oficial, dizolvat de mai bine de nouăzeci de ani de-acum, el trăieşte încă în inimile şi imaginaţia a mare parte din lumea musulmană, întrucât mulţimile continuă să ceară restaurarea lui. Eforturile Statului Islamic al Irakului şi Siriei sunt, pur şi simplu, cel mai recent exemplu de întreprindere musulmană întru restabilirea califatului. Cel care va veni sub domnia lui Anticrist, însă, va întrece cu mult SIIS-ul în mărime, putere şi impact global. În zilele noastre, al optulea imperiu al fiarei începe să se ridice chiar sub ochii noştri. Eu cred că este doar o chestiune de timp până când a opta împărăţie va fi pe deplin resuscitată.

Odată identificat al şaptelea imperiu, trebuie să ne punem întrebarea: care „cetate" este capitala spirituală şi inima lumii musulmane? După toate aparenţele, acestea sunt, în mod cert, cetatea Mecca şi Regatul Arabiei Saudite. Fără îndoială, Arabia Saudită este epicentrul spiritual al lumii islamice. Dacă Roma era Babilonul secolului întâi, în ultimele paisprezece secole, un nou Babilon a domnit peste inimile mulţimilor din Orientul Mijlociu.

Acest Babilon este Mecca, cea mai mare cetate a idolatriei pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.[117]

[117] Ibid.

10

Regina luxului

În acest capitol vom discuta câteva descrieri şi caracteristici finale ale prostituatei din profeţia din Apocalipsa 17. Fiecare dintre aceste caracteristici este critică pentru identificarea marii prostituate, definind însăşi esenţa a cine este femeia, pe cine reprezintă şi, în sfârşit, natura judecăţii ei finale.

Îmbătată de sângele sfinţilor

Printre primele observaţii pe care le-a făcut apostolul Ioan a fost aceea că prostituata era „îmbătată cu sângele sfinţilor şi cu sângele martorilor lui Isus" (Apocalipsa 17:6). Nu trebuie să ne scape gravitatea a ceea ce este descris aici. Zilele din urmă vor aduce apogeul mărturiei bisericii în faţa lumii, mare parte din care se va împlini prin martirizarea sfinţilor la un nivel fără precedent în istorie. După cum Isus Însuşi a învins lumea lăsându-Se mutilat şi zdrobit, la rândul lor, sfinţii din zilele din urmă vor călca pe urmele Stăpânului lor, învingând lumea prin martiraj, în contextul proclamării Evangheliei. Din acest motiv, un glas puternic din cer declară viitoarea victorie a sfinţilor: „Ei l-au învins [pe Satan] prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor; ei nu şi-au iubit viaţa, chiar până la moarte" (Apocalipsa 12:11). Conform acestei profeţii, principala entitate responsabilă de măcelărirea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă va fi marea prostituată. Cetatea aceasta şi sistemul reprezentat de ea va ucide atât de mulţi sfinţi încât este înfăţişată ca fiind beată de sângele lor.

Am subliniat deja faptul că, de-a lungul istoriei, fiecare dintre cele şapte imperii a persecutat şi a urmărit să distrugă poporul evreu. Mai târziu, după apariţia creştinismului, şi creştinii au fost persecutaţi, atât sub Imperiul Roman, cât şi sub islam. În zilele din urmă, însă, furia lui Satan îşi va atinge apogeul şi expresia sa deplină. Apocalipsa 12 descrie acest atac final şi fără precedent:

> În cer a avut loc un război. Mihail şi îngerii lui s-au războit cu balaurul. Balaurul şi îngerii lui s-au războit şi ei,dar nu au putut învinge şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Marele balaur a fost aruncat, şi anume şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satan, cel care înşală întreaga omenire, a fost aruncat pe pământ, iar împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui. Apoi am auzit în cer un glas puternic spunând: „Acum au venit mântuirea, puterea, Împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său, căci acuzatorul fraţilor noştri a fost aruncat, a fost aruncat cel care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte. Ei l-au învins prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor; ei nu şi-au iubit viaţa, chiar până la moarte. De aceea, bucuraţi-vă ceruri şi voi, cei ce locuiţi în ele! Vai de voi, pământ şi mare, pentru că diavolul a coborât la voi cuprins de o mare furie, fiindcă ştie că are puţin timp!" Când balaurul a văzut că a fost aruncat pe pământ, a urmărit-o pe femeia care născuse băiatul. Femeii i s-au dat două aripi mari de vultur, ca să zboare în deşert, în locul pregătit pentru ea, unde să fie hrănită o vreme, vremi şi jumătatea unei vremi, departe de faţa şarpelui. Şarpele a aruncat din gura lui apă, ca un râu, după femeie, pentru ca s-o ducă râul, dar pământul a venit în ajutorul femeii; şi-a deschis gura şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul din gură. Atunci balaurul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să poarte război cu rămăşiţa seminţei ei, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus. (vv. 7-17)

Trebuie să notăm că, indiferent dacă vorbim de Anticristul însuşi, de urmaşii lui sau de prostituata însetată de sânge, toţi aceştia operează împreună în scopul realizării furiei lui Satan. Lenski a afirmat, pe bună dreptate: „Într-un sens, Babilonul, curva, regii, locuitorii pământului, sunt unul şi acelaşi lucru."[118] Creştinii se gândesc adesea la persecuţia din timpul Anticristului, dar rareori se gândesc că persecuţia din zilele din urmă va veni din partea prostituatei. De fapt, cei doi sunt, în esenţă, unul şi acelaşi. Aşa stând lucrurile, înţelegem chemarea adresată sfinţilor ucişi, apostolilor şi profeţilor din cer: „Bucuraţi-vă de ea... pentru că Dumnezeu a rostit judecată împotriva ei în favoarea voastră!" (Apocalipsa 18.20). Sângele vărsat în umbra marii prostituate va fi atât de mult încât s-ar părea că aceasta este trasă la răspundere, în mod personal, pentru tot sângele sfinţilor vărsat de-a lungul istoriei. De aceea profeţia se încheie într-o notă atât de puternică: „...şi în tine s-a găsit sângele profeţilor, al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ!" (Apocalipsa 18:24). Bineînţeles, Babilonul nu este, propriu-zis, responsabil pentru vărsarea sângelui tuturor sfinţilor, până la cel din urmă, din toată istoria. Însă, persecuţia care va avea loc sub influenţa ei este destul de amplă încât să justifice un asemenea limbaj hiperbolic şi atotcuprinzător.

Regină a regilor

O imagine şocantă şi tulburătoare este aceea că femeia este atât o criminală însetată de sânge, cât şi o entitate cu o influenţă globală, intermediatoare a puterii peste regi, stăpâni ai lumii şi popoare de pe tot pământul. De fapt, profeţia începe scoţând în evidenţă faptul că regii pământului sunt principalii ei patroni. Femeia este descrisă ca una „cu care împăraţii pământului s-au desfrânat" şi „locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei" (Apocalipsa 17:2). În timp ce popoarele pământului sunt îmbătate de religia ei falsă şi de măcelărirea poporului sfânt al lui Dumnezeu, ea se bucură de susţinerea domnitorilor pământului. Lucrul acesta este ceva de groază.

Influenţa curvei este prezentată ca întinzându-se până la marginile pământului. Vedem limpede lucrul acesta atunci când îngerul explică faptul că apele pe care şade prostituata sunt „popoare, mulţimi, neamuri şi limbi" (17:15, 18). Până unde va ajunge influenţa prostituatei este, fără îndoială, discutabil. Să conchidem, oare, că aceasta „stăpâneşte", la propriu, peste fiecare „rege" sau domn de pe pământ sau că, pur şi simplu, exercită un grad cu adevărat mare de control şi influenţă, peste un număr mare de lideri mondiali? Pentru că există un pasaj care vorbeşte despre naţiuni, armate şi popoare oponente sau rezistente, aş sugera că este mai rezonabil să presupunem cea de-a doua variantă. Ce ştim, însă, cu certitudine este că prostituata exercită o măsură atât de mare de influenţă şi control peste regi şi popoare încât Scripturile sunt justificate să folosească un limbaj atât de tare.

O mare influenţă economică

Am discutat deja despre importanta influenţă religioasă a prostituatei. Trebuie să recunoaştem, de asemenea, accentul semnificativ pe care profeţia îl pune pe puterea şi influenţa economică a acesteia. Bineînţeles, prostituţia a fost dintotdeauna o realitate cu resorturi economice. În toată profeţia, femeia este portretizată ca o seducătoare, nu doar prin senzualitatea ei, ci şi prin bogăţia ei. Ni se spune că „regii pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogăţit din puterea senzualităţii ei" (Apocalipsa 18:3). Altundeva,

[118] R. C. H. Lenski, *The Interpretation of St. John's Revelation* (Columbus: Lutheran Book Concern, 1935), 493.

textul spune că „regii pământului... s-au împărtăşit din luxura ei“ (18:9, NIV). Traducerea englezească KJV face referire la relaţia femeii cu regii, numindu-i, în mod interesant, „cei ce au trăit în luxură împreună cu ea.“ Foarte simplu, atât comercianţii, cât şi regii s-au îmbogăţit prin relaţia cu această regină, care trăieşte ea însăşi într-un lux excesiv. După cum afirma Beale, „Descrierea femeii confirmă faptul că reprezintă forţe economice lumeşti... Ea este simbolul culturii care menţine prosperitatea comerţului economic... Încearcă să seducă prin atractivitatea ei economică.“[119]

În modurile cele mai făţişe, adulterul spiritual se referă la orice formă de închinare sau devoţiune care îi este dată oricui altcuiva în afară de Dumnezeul Bibliei. Cu toate acestea, nu trebuie restrâns doar la actele flagrante de închinare. În această profeţie, mai cu seamă, „desfrânarea“ se referă la toate diversele forme de susţinere; de fapt, s-ar părea că cel mai evidenţiat este compromisul economic. Vedem acest lucru în 18:3, unde „regii pământului s-au desfrânat cu ea“ este echivalent cu „negustorii pământului s-au îmbogăţit din puterea senzualităţii ei.“ În plus, versetul 18:9 vorbeşte despre „împăraţii pământului care s-au desfrânat cu ea şi care au dus o viaţă senzuală“. În loc de „au dus o viaţă senzuală“, ESV redă o formulă mai precisă: „au făcut luxură împreună cu ea.“ Unii ar putea ridica obiecţia că simplul„sprijin“ financiar nu merită eticheta de adulter (NIV) sau fornicare (KJV). Imaginaţi-vă, însă, un soţ care susţine financiar, în secret, o altă femeie decât soţia lui. Deşi implicarea financiară nu implică, tehnic vorbind, actul adulterului, foarte puţini ar spune că această practică nu ar putea fi descrisă, în mod justificat, ca necredincioşie sau infidelitate. În acelaşi fel este prezentată situaţia şi în Apocalipsa, unde seducţia femeii are la bază motivaţii deopotrivă religioase şi economice. Vina de a-i oferi susţinere acestei femei este, însă, puternic amplificată de faptul că este vinovată de vărsarea sângelui poporului sfânt al lui Dumnezeu. Am auzit adesea expresia: „Duşmanul duşmanului meu îmi este prieten.“ În acelaşi fel, pasajul acesta ne informează că prietenii şi susţinătorii acestei femei, ea însăşi un suprem inamic al lui Dumnezeu, se poziţionează, la rândul lor, ca inamici ai lui Dumnezeu. Deşi multe naţiuni vor comite adulter spiritual cu prostituata – îngroşând, literalmente, rândurile adepţilor falsei ei religii – multe altele, fără îndoială, o vor susţine prin relaţii economice sau chiar militare. Unele acte de necredincioşie sunt mai puţin deschise şi mai puţin lipsite de scrupule decât altele, dar Dumnezeu le vede pe toate ca fiind condamnabile.

Regalitatea

O altă descriere importantă are de-a face cu rafinamentul înfăţişării prostituatei: „Femeia era îmbrăcată în purpură şi stacojiu, fiind împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare“ (17:4). Aceste culori pot fi interpretate în două moduri. Mai întâi, reprezintă culorile regalităţii. Când Isus a fost luat prizonier, centurionul roman L-a îmbrăcat într-o robă descrisă în Evanghelii ca fiind „stacojie“ (Matei 27:28) şi „purpurie“ (Marcu 15:17). Mantaua era, în esenţă, o batjocorire a hainelor împărăteşti. În acelaşi fel, „I-au împletit o coroană de spini, I-au aşezat-o pe cap, I-au pus o trestie în mâna dreaptă şi apoi au îngenuncheat înaintea Lui şi şi-au bătut joc de El zicând: «Salutare, împărate al iudeilor!»“ (Matei 27:29).

Hainele stacojii şi purpurii ale curvei sunt, de asemenea, o aluzie la pretenţiile regeşti ale acesteia. Şi pentru că strălucesc, literalmente, datorită aurului, nestematelor şi perlelor, hainele ei

---

[119] G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 854.

descriu o bogăţie nemăsurată. Prostituata este fabulos de înstărită şi se îmbracă în straie împărăteşti.

De asemenea, ar trebui să vedem în culorile veşmintelor ei un simbol al păcătoşeniei acesteia: „Deşi păcatele voastre sunt ca o haină stacojie, ele se vor face albe ca zăpada; deşi sunt roşii ca purpura, ele se vor face ca lâna" (Isaia 1:18), i-a zis cândva Dumnezeu lui Israel. Această interpretare se bucură de sprijinul restului pasajului din Apocalipsa 17 – femeia este, la o adică, o prostituată coruptă şi criminală. După toate probabilităţile, ar fi corect să înţelegem înfăţişarea ei ca o aluzie la amândouă aceste realităţi. Este regină, dar şi o prostituată păcătoasă şi o criminală mânjită de sânge. Oricât de bizar ne-ar părea acest lucru, ea este toate acestea laolaltă.

Ascunsă la vedere

Mai este o descriere a femeii care este adesea trecută cu vederea. În capitolul 18, ni se spune că aceasta „zice în inima ei: «Şed ca o împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea!»" (v. 7). Această parte a profeţiei este un citat direct dintr-o altă profeţie mai veche despre Babilon, pe care a rostit-o profetul Isaia. Este important să ne întoarcem şi să citim contextul mai larg al acestui pasaj:

> „Ziceai: «Voi fi stăpână pentru totdeauna!» Aşa că n-ai ţinut seama de aceste lucruri, nici nu ai cugetat la viitorul lor. Acum dar, ascultă aceasta, tu, iubitoare de plăceri, tu, care şezi în siguranţă, care te gândeşti: «Eu sunt şi nu este alta în afară de mine! Nu voi fi văduvă şi nu voi şti cum e să-ţi pierzi copiii!» Amândouă aceste lucruri vor veni asupra ta dintr-odată, într-o singură zi. Pierderea copiilor şi văduvia, vor veni pe deplin asupra ta, în ciuda multelor tale vrăji şi a marii puteri a descântecelor tale. Te-ai încrezut în răutatea ta, zicând: «Nu mă vede nimeni.» Înţelepciunea şi cunoaşterea ta e cea care te conduce greşit atunci când îţi zici: «Eu sunt şi nu e alta în afară de mine!»"(Isaia 47:7-10)

Avem aici imaginea unei femei care este cu totul arogantă, pe de-a-ntregul înşelată de statutul ei exaltat. Ea este convinsă că domnia ei nu va avea sfârşit. Din punctul ei de vedere, nu poate fi dislocată, nu poate fi detronată – nu va şti niciodată ce înseamnă jalea. Însă textul continuă, accentuând rapiditatea şi puterea cu care îşi va întâlni sfârşitul când judecata lui Dumnezeu va cădea asupra ei: „De aceea, urgiile vor veni asupra ei într-o singură zi – moarte, jale şi foamete – şi va fi arsă în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care o judecă, este puternic" (Apocalipsa 18:8).

Un alt element important aici este credinţa prostituatei că „nimeni nu mă vede" (Isaia 47:10). Este oarecum şocant. În mijlocul luxului ei excesiv, al destrăbălării, crimelor şi prostituării ei, ea crede că nimeni nu îi cunoaşte păcatele. Bineînţeles, nimic nu scapă neobservat de Dumnezeu, iar ceea ce este făcut în secret va fi dat pe faţă. În acest caz, toată lumea va vedea cum prostituata va fi dată în vileag, judecată şi distrusă.

Judecata ei va fi bruscă, şocantă, totală şi eternă

Cu aceasta, ajungem la o observaţie finală. În profeţie se pune mare accent pe distrugerea şi judecata marii prostituate. Au existat ceva dezbateri între comentatori cu privire la judecata prostituatei. Pe de o parte, ni se spune că „cele zece coarne... şi fiara, o vor urî pe prostituată şi o vor lăsa pustiită, goală, iar carnea i-o vor mânca şi o vor arde în foc" (Apocalipsa 17:16). Pe de altă parte, ulterior în text ni se spune că Domnul este Cel care o judecă: „urgiile vor veni asupra ei într-o singură zi... şi va fi arsă în foc; pentru că Domnul Dumnezeu, care o judecă, este

puternic... Un înger puternic a luat o piatră, ca o piatră mare de moară, şi a aruncat-o în mare spunând: «Cu o asemenea violenţă, va fi aruncat Babilonul, marea cetate, şi niciodată nu va mai fi de găsit!»“ (18:8, 21). Deci, care va fi? Fiara distruge prostituata, sau Dumnezeu distruge prostituata? Această posibilă tensiune este uşor de rezolvat când înţelegem că Domnul Se va folosi, pur şi simplu, de fiară şi de regii acesteia pentru a-Şi duce la îndeplinire planurile: „Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I înfăptuiască scopul prin faptul că ei vor lua decizia să-i dea fiarei împărăţia lor, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu“ (17:17).

Profeţia aceasta nu accentuează doar natura bruscă a judecăţii acesteia (v. 19: „într-un ceas a fost pustiită!“), ci şi efectele totale şi eterne ale acestei judecăţi:

> Un înger puternic a luat o piatră, ca o piatră mare de moară, şi a aruncat-o în mare, spunând: „Cu o asemenea violenţă va fi aruncat Babilonul, marea cetate, şi niciodată nu va mai fi găsit! Iar sunetul harpiştilor, al muzicienilor, al flautiştilor şi al trompetiştilor nu se va mai auzi niciodată în tine! Nici un meseriaş, de nici o meserie, nu se va mai găsi vreodată în tine; sunetul morii nu se va mai auzi niciodată în tine; lumina lămpii nu va mai străluci niciodată în tine; glasul mirelui şi al miresei nu se vor mai auzi niciodată în tine – întrucât negustorii tăi erau oamenii de seamă ai pământului, întrucât prin vrăjitoria ta au fost înşelate toate neamurile.“ (Apocalipsa 18:21-23)

După ce este distrusă cu atâta violenţă şi rapiditate – într-o zi, cu „violenţă“, fiind mistuită de foc – judecata ei este descrisă ca permanentă şi absolută. În această cetate nu se va mai auzi vreodată sunetul muzicii. Muncitorii nu o vor reconstrui niciodată. Comercianţii nu vor mai fi din nou activi în ea. Toată agricultura va înceta. Nu vor mai fi căsătorii, nunţi. Viaţa omenească nu se va întoarce acolo. Descrierea stării ei în veacul viitor, după întoarcerea lui Isus, este un factor important pe măsură ce înaintăm şi evaluăm diversele interpretări date acestei profeţii.

11
Ce am aflat, pe scurt

Odată parcursă profeţia din Apocalipsa 17-18, observând diversele descrieri, acţiuni şi caracteristici menite să identifice marea prostituată, să facem acum un scurt rezumat al lucrurilor pe care le-am aflat. Trecând mai departe la analiza punctelor tari şi slabe ale diverselor interpretări, vom fi nevoiţi să facem referire la această listă de criterii. După cum vom vedea, unii candidaţi la titlul de Prostituata Babilonului pot fi făcuţi să se alinieze destul de bine cu o parte din descrieri, dar nicicum cu altele. Ca să luăm în calcul la modul serios o interpretare, nu este suficient ca ea să se alinieze doar parţial criteriilor din această listă. Trebuie să le bifeze pe toate. În fond, oricare ar fi perspectiva pe care am avea-o asupra misteriosului Babilon, aceasta trebuie să fie deopotrivă formată şi informată de textul propriu-zis şi să nu o adoptăm doar pentru că ne confirmă presupoziţiile apriorice sau tradiţiile. Să trecem în revistă aceste diverse cerinţe.

O cetate propriu-zisă

Peste tot în Apocalipsa 17 şi 18, Babilonul zilelor din urmă este numit de opt ori „o cetate" (17:18; 18:10, 16, 18-19, 21). În plus, profeţia continuă intrând în nişte detalii care trebuie înţelese a fi o listă propriu-zisă a multora din principalele produse de import ale acestuia (18:11-13). Alte porţiuni ale profeţiei îl descriu într-o manieră care poate fi atribuită doar unei locaţii geografice propriu-zise (17:3; 18:17, 19).

O mare cetate

Această cetate este descrisă, în repetate rânduri, ca fiind „marea cetate" (17:18; 18:10, 18, 19, 21). Deşi „măreţia" ei ar putea sta în dimensiunile impresionante, accentul pare a fi pus mai mult pe măsura amplă a influenţei pe care o exercită asupra regilor şi liderilor pământului, precum şi a diverse popoare. De asemenea, este foarte probabil ca măreţia acestei cetăţi să stea în faptul că ea este mai mult decât o simplă cetate, făcând parte dintr-o sferă de influenţă geopolitică mai largă. În perioada biblică, orice mare cetate de renume era inima unei cetăţi-stat mai ample, care stăpânea peste porţiuni întinse ale lumii antice. Lucrul acesta a fost valabil atât despre Babilonul antic, cât şi despre Roma antică. În acelaşi fel, am putea înţelege Babilonul din zilele din urmă ca fiind o cetate-stat sau o naţiune mai mare.

O cetate în deşert

La începutul capitolului 17, apostolului Ioan îi este arătată cetatea aflată într-un deşert (gr. *erēmos*). Faptul că Babilonul zilelor din urmă este înfăţişat, precum Babilonul antic, într-un deşert, este foarte probabil să fie un indiciu important asupra împrejurimilor şi locaţiei cetăţii.

O cetate portuară sau de coastă

Biblia indică puternic faptul că aceasta este o cetate portuară sau cel puţin aflată în apropierea mării. După distrugerea cetăţii, cei care bocesc şi jelesc pierderea ei sunt, în mod specific, stăpânii de vase, pasagerii şi marinarii. Accentul cade din nou asupra celor care „lucrează pe mare" şi care vor sta departe şi vor striga văzând „fumul arderii ei... [căci] din prosperitatea ei s-au îmbogăţit toţi cei ce aveau corăbii pe mare" (Apocalipsa 18:17-19).

O cetate consumatoare, nu producătoare

Multe dintre mărfurile de import ale cetăţii (Apocalipsa 18:11-13) indică faptul că aceasta nu este o mare producătoare, nici în termeni de manufactură, nici în agricultură. Cetatea pare a-şi aduce din import atât obiectele de lux, cât şi necesităţile de bază. Comercianţii pământului s-au îmbogăţit în urma tuturor mărfurilor pe care aceasta le cumpără. Prin urmare, lucrul acesta adaugă la probabilitatea ca aceasta să fie un oraş în deşert.

Cea mai mare cetate a idolatriei

Referinţele repetate, de-a lungul profeţiei, la prostituţia şi imoralitatea cetăţii sunt referinţe metaforice la o religie falsă şi la idolatrie. Descrierea specifică care îi stă scrisă, literalmente, pe frunte, „Marele Babilon, mama prostituatelor" (Apocalipsa 17:5) indică faptul că nu este vorba de o simplă cetate a unei religii false, ci de cea mai importantă cetate a idolatriei şi a religiei false care a existat vreodată.

Capitală religioasă şi centru misionar

În afară de faptul că este cea mai mare cetate a idolatriei şi a falsei închinări care a existat vreodată, ea este, totodată, o cetate misionară care îşi răspândeşte falsa religie peste tot în lume. Ea deţine influenţă, în mod specific, asupra „regilor... popoarelor şi neamurilor şi naţiunilor şi limbilor" (Apocalipsa 17:2, 15). Ni se spune, în mod repetat, că regii pământului păcătuiesc cu ea şi iau parte la religia ei falsă şi idolatră. Limbajul emfatic indicând că „toate naţiunile au băut din vinul mâniei datorat desfrânării ei, regii pământului s-au desfrânat cu ea" (18:3) confirmă că influenţa religioasă a acestei cetăţi este, într-adevăr, de nivel mondial.

O cetate a luxului excesiv

Între descrierile unice atribuite acestei cetăţi se numără, în mod consecvent, şi aceea că este o cetate a luxurii şi a excesului material. Ea este nu doar „împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare" (17:4), ci şi „şi-a dat ea însăşi glorie şi viaţă senzuală" (sau „luxură", NKJV) (18:7). La distrugerea ei, citim că „toate lucrurile tale de lux şi strălucitoare sunt pierdute pentru tine şi niciodată nu vor mai fi găsite" (18:4). De aici se trage bocetul pentru că „o bogăţie atât de mare a fost distrusă într-un singur ceas!" (18:17). Multe dintre mărfurile specifice pe care le importă sunt lucruri care necesită bogăţie şi trădează luxul.

O seducătoare economică

Excesul material şi luxura acestei cetăţi servesc la amplificarea seducţiei şi influenţei acesteia cu mult peste atracţia pe care ar exercita-o doar prin religia ei. Atât „negustorii" (18:3), cât şi „căpitanii de corăbii"(18:17) „s-au îmbogăţit prin belşugul luxului ei" (18:3, NKJV). Mai important de-atât chiar, toată această bogăţie materială este direct răspunzătoare pentru faptul că regii pământului s-au unit cu ea în corupţia spirituală şi în vărsările ei de sânge (17:2; 18:3).

O cetate a sclaviei

În coada listei mărfurilor de import ale cetăţii se află, în mod specific, „sclavi şi sufletele oamenilor" (Apocalipsa 18:11-13). În timp ce fiecare oraş major al lumii de azi este implicat, într-o măsură sau alta, în traficul de fiinţe omeneşti, faptul că importul „sclavilor" este accentuat aici vorbeşte, probabil, despre un fenomen mai extraordinar decât acela din alte cetăţi.

O cetate care promovează omorârea deopotrivă a evreilor şi a creştinilor

Cetatea este „îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus“ (Apocalipsa 17:6). Mai devreme în text, fiara cu care femeia se află în parteneriat „devorează“ Israelul, precum şi „rămăşiţa seminţei ei, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus“ (Apocalipsa 12:17). Când, în sfârşit, este judecată, „sfinţilor şi apostolilor şi profeţilor“ li se spune să se bucure „pentru că Dumnezeu a rostit judecata împotriva ei în favoarea voastră“ (Apocalipsa 18:20). Vărsarea de sânge pe care această cetate o aduce poporului evreu şi creştinilor este atât de spectaculoasă încât ni se spune „şi în tine s-a găsit sângele profeţilor, al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ“ (Apocalipsa 18:24).

Reprezintă regalitatea

Portretizarea cetăţii asemenea unei femei „îmbrăcate în stacojiu şi purpuriu, şi împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare“ (Apocalipsa 17:4) indică faptul că ea reprezintă regalitatea.

Ascunsă în plină lumină

Ni se spune că cetatea aceasta „zice în inima ei: «Şed ca o împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea!»“ (Apocalipsa 18:7). Aceasta este o imagine a unei cetăţi guvernate prin aroganţă, convinsă că, în ciuda neobrăzării ei, nu va fi niciodată detronată. Declaraţia acesteia, „nimeni nu mă vede“ (Isaia 47), arată, de asemenea, convingerea că neruşinarea ei trece neobservată de cei mai mulţi. Ea este, cum s-ar zice, ascunsă la vedere. Lucrul acesta este oarecum şocant. În mijlocul destrăbălării, crimelor şi perversiunilor ei, ea crede că cei mai mulţi nu îi cunosc păcatele.

Capitala spirituală şi financiară a lumii islamice

Relaţia acestei cetăţi din zilele din urmă cu cel de-al şaptelea şi cu cel de-al optulea imperiu al fiarei este aceea că se află în inima acestora, fiindu-le capitală. Dat fiind că cetăţile antice ale Babilonului şi Romei servesc ca prototipuri ale Babilonului de pe urmă, aflându-se, ele însele, în inima acelor imperii, fiindu-le capitale, şi Babilonul din zilele din urmă este capitala imperiului satanic final.

Cetatea aceasta va fi distrusă total şi definitiv

În sfârşit, când această cetate este distrusă, va fi distrusă brusc, rapid şi total. Distrugerea ei va fi „într-un ceas... cu violenţă... va fi arsă de foc“ (Apocalipsa 18:19, 21, 8). Mai mult, judecata ei este permanentă şi eternă: „Babilonul... nu va mai fi de găsit“ (18:21).

Concluzie

Oricare ar fi perspectiva pe care am avea-o asupra prostituatei Babilonului, aceasta trebuie să fie conformă cu toate criteriile din acest capitol. Acum că am recapitulat aceste cerinţe, să trecem mai departe şi să punem în balanţă diversele opţiuni pentru a determina cine pare a împlini cel mai bine această profeţie antică şi misterioasă.

Partea a II-a
Să cântărim opţiunile

12
Roma

În primele câteva secole ale Bisericii, cei mai mulţi dintre cei ce studiau Biblia au crezut că Roma era marea prostituată din Apocalipsa 17-18. Scriitorii timpurii, incluzându-i pe Lactanţiu, Tertullian, Irineu şi Ieronim s-au referit, cu toţii, la Roma ca fiind „Babilonul".[120] Însă, odată cu declinul treptat şi, în cele din urmă, căderea Romei păgâne, această perspectivă a fost abandonată. În secolul al şaselea, Andrei din Cezareea a respins, în mod deschis, vechea interpretare şi şi-a exprimat îndoielile asupra faptului că Roma avea să-şi recapete vreodată „stravechiul statut". Dimpotrivă, el credea că Apocalipsa 17-18 vorbea o cetate care avea să apară în zilele din urmă.[121] Circa o mie de ani mai târziu, reformatorii protestanţi au revenit asupra Romei, dar de astă dată au arătat cu degetul, specific, spre Biserica Romano-Catolică. Mulţi protestanţi încă mai fac acest lucru, azi. Dar stă vreuna dintre aceste două perspective în picioare?

Roma păgână

Cât despre Roma păgână din antichitate, această cetate întruneşte, la nivel superficial, mai multe din criteriile stabilite în profeţie. Bineînţeles, Roma era, într-adevăr, o cetate foarte literală, reală şi „mare". Era un centru economic şi un oraş de un extraordinar lux şi exces material. Era, totodată, o cetate de extremă idolatrie şi o sursă de aprigă persecuţie pentru primii credincioşi. Mulţi dintre primii creştini vedeau Roma ca fiind Babilonul, inclusiv apostolul Petru, care chiar vorbeşte despre Roma cu acest nume, în 1 Petru 5:13. Sunt, de asemenea, multe paralelisme foarte puternice între Roma şi Babilonul antic. Conducătorii şi popoarele amândurora au distrus Ierusalimul şi au determinat exilul poporului evreu. Mai mult, imagistica celor „şapte munţi pe care şade femeia" (Apocalipsa 17:9) ar fi fost, fără îndoială, recunoscută de primii credincioşi ca fiind o referinţă la cetatea Romei. Monede din secolul întâi o portretizează pe zeiţa Roma, o personificare a cetăţii, întinsă pe şapte dealuri, pe malul râului Tibru.

În ciuda acestor prime puncte tari, însă, această poziţie este nevoită să susţină că profeţia a fost împlinită în secolul întâi şi că nu are, de fapt, nicio aplicaţie în zilele din urmă. Deşi multe probleme fatale ale ideii că Apocalipsa s-a împlinit în secolul întâi sunt, pur şi simplu, prea

[120] Marvin Richardson Vincent, *Word Studies in the New Testament*, vol. 2 (New York: Charles Scribner's Sons, 1887), 545.

[121] Andrew of Caesarea, in *The Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, vol 12, ed. William C. Weinrich. (Downers Grove, IL: IVP, 2005), 226.

numeroase ca să le abordăm aici, diverşi eruditi biblici au făcut deja acest lucru, cu multă abilitate.[122] Cu toate acestea, vom aduce în discuţie doar câteva dintre erorile mai bătătoare la ochi ale acestei poziţii.

Probleme ale poziţiei că prostituata este Roma păgână istorică

Problema cea mai stridentă este că cetatea Romei nu a avut parte de o prăbuşire bruscă, dramatică şi totală, după cum s-ar fi cuvenit potrivit descrierii atât de răspicate din profeţie. Dimpotrivă, după mulţi ani de declin şi decădere treptată, cetatea Romei a „căzut", în sfârşit, în anul 476 d.Cr., când hoardele germanice au răsturnat ultimii împăraţi romani. Grant R. Osbourne, erudit în Noul Testament, a articulat în mod corect această problemă, punctând faptul că, de fapt, ar trebui să credem că „profeţia nu s-a adeverit niciodată, întrucât Roma a mai dăinuit încă alte patru secole. Altfel, am fi nevoiţi să spunem că triburile germanice şi gotice care au atacat şi au jefuit Roma mai târziu au făcut parte dintre cei zece regi [din Apocalipsa 17:12]."[123] În realitate, colapsul Romei a fost atât de lent şi de prelungit încât mulţi susţin că Roma nici nu a căzut vreodată, ci continuă să trăiască prin civilizaţia occidentală. Nu asta spune, însă, profeţia. Aceasta declară foarte limpede că „într-un ceas a fost pustiită… Cu o asemenea violenţă va fi aruncat Babilonul, marea cetate, şi niciodată nu va mai fi găsit" (18:19,21). Căderea marii cetăţi-prostituată este descrisă fără urmă de ambiguitate ca fiind una bruscă, rapidă, totală şi permanentă. Pur şi simplu, oricât de mult am forţa lucrurile, declinul istoric prelungit şi lent al Romei şi, până la urmă, căderea acesteia nu s-ar potrivi în această profeţie. Chiar şi numai în acest punct, interpretarea istorică (preteristă) eşuează lamentabil.

O altă problemă evidentă cu înfăţişarea Romei ca marea prostituată este faptul că, deşi aceasta a fost, într-adevăr, capitala fortăreţei satanice din secolul întâi, Imperiul Roman nu mai este un imperiu al fiarei aflat la putere. Roma a fost al şaselea imperiu, dar profeţia afirmă răspicat că, după Roma, va veni un alt imperiu. În Capitolele 7-9, am argumentat faptul că al şaptelea/al optulea imperiu este Imperiul Islamic, sau Califatul, şi că, aşa stând lucrurile, ar trebui să ne îndreptăm privirile spre capitala acestuia. A ne uita azi la Roma nu este cu nimic mai relevant decât dacă ne-am uita la oraşul antic Ninive. Amândouă acestea au fost capitale ale imperiilor din care făceau parte şi ale fortăreţelor satanice din zilele lor – dar nu mai sunt. Ca să vedem care este împlinirea profeţiei din Apocalipsa, trebuie să ne uităm la capitala celui de-al şaptelea imperiu al fiarei, nu la imperiile precedente care au domnit în regiune cu mii de ani în urmă.

Pentru a da deoparte această problemă, preterişii sunt forţaţi să susţină că, în loc să arate către cele şapte imperii istorice, cele şapte capete ale fiarei din Apocalipsa 17 simbolizează şapte împăraţi romani din istorie. Este uşor ironic să observăm că niciunul dintre cei care şi-au însuşit această poziţie nu se poate hotărî asupra căror împăraţi sunt avuţi în vedere aici de text. Redăm mai jos un grafic cu cinci liste diferite, fapt care demonstrează varietatea interpretărilor oferite de preterişti.

---

[122] Concepţia generală că Apocalipsa a fost împlinită în istorie, cunoscută sub denumirea de interpretare preteristă, este în mare parte refutată doar prin stabilirea unei date ulterioare pentru profeţie, aceasta fiind scrisă după căderea Ierusalimului. Vezi disertaţia de doctorat a pastorului Mark Hitchcock, din decembrie 2005, susţinută la Dallas Theological Seminary), pe tema datării mai târzii a Apocalipsei, intitulată *O apărare a datării domiţiane a cărţii Apocalipsa*, la http://www.joelstrumpet.com/wp-content/uploads/2013/11/hitchcock-dissertation.pdf.

[123] Grant R. Osbourne, *Revelation, The Baker Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids: Baker Academic, 2002), 228.

Data domniei	**Împăratul**	**Posibile enumerări ale domniei în Apocalipsa 17:10**				
49-44 î.Cr.	Cezar	1	1			
31 î.Cr. – 14 d.Cr.	Augustus	2	2	1	1	
14-37	Tiberiu	3	3	2	2	
37-41	Caligula	4	4	3	3	1
41-54	Claudiu	5	5	4	4	2
54-68	Nero	6	6	5	5	3
68-69	Galba	7		6		
69	Otho	8		7		
69	Vitellius			8		
69-79	Vespasian		7		6	4
79-81	Titus		8		7	5
81-96	Domiţian				8	6

Evident, preteriştii nu au izbutit să ajungă la vreun consens asupra acestei chestiuni. Evaluând eforturile mai degrabă deznădăjduite de a reconcilia profeţia cu istoria, Beale a conchis:

> Încercarea de a identifica cei şapte regi cu imperii mondiale particulare ar putea avea un mai mare succes, întrucât este mai în conformitate cu cele „şapte capete" din Daniel 7:3-7, care reprezintă patru imperii specifice. Primii cinci regi, care „au căzut", sunt identificaţi cu Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia şi Grecia; Roma este cel care „este", fiind urmat de o împărăţie încă necunoscută şi viitoare.[124]

Alte probleme ale acestei perspective includ faptul că Roma nu este situată într-un deşert. Până la urmă, faptul că profeţia are legătură cu zilele din urmă, şi nu cu istoria antică, şi că prăbuşirea istorică a Romei nu se aliniază, pur şi simplu, cu anihilarea abruptă şi eternă a Babilonului, aşa cum este aceasta descrisă în profeţie, face ca cetatea istorică a Romei să nu fie o opţiune acceptabilă.

Biserica Romano-Catolică

Cum rămâne, atunci, cu a doua perspectivă, aceea că cetatea Romei urmează să împlinească profeţia în zilele din urmă? În mod inerent, aceasta trebuie să vadă Vaticanul şi Biserica Romano-Catolică într-o legătură integrală cu cetatea şi judecata finală a acesteia. Ca şi perspectiva precedentă, şi aceasta are câteva puncte tari, dar şi câteva erori fatale.

Bineînţeles, astăzi, Vaticanul – sau Roma – este, într-adevăr, o cetate foarte reală, de extraordinar lux, care se bucură, în mod evident, de o imensă influenţă religioasă asupra multor popoare, regi şi naţiuni. În funcţie de cum sunt privite diferitele doctrine şi practici liturghice romano-catolice, între care amintim cultul sfinţilor, concepţia imaculată şi mijlocirea prin Maria, un mare număr de protestanţi vor vedea Roma, fără îndoială, ca pe o cetate a unei mari idolatrii. Şi, din nou, putem apela la faptul că credincioşii din primul secol, inclusiv Petru, vedeau în Roma

[124] G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 874.

Babilonul (cf. 1 Petru 5:13). De asemenea, mulţi au subliniat, în mod corect, faptul că, de la Reformă încoace, Biserica Catolică a fost responsabilă de moartea a zeci de milioane de protestanţi. Mai mult, astăzi, Biserica Romano-Catolică tinde să asume o poziţie rece şi, pe alocuri, adversativă faţă de statul Israel. În unele părţi ale lumii, catolicismul continuă să fie o sursă de persecuţie faţă de protestanţi.[125]

Numeroase alte idei mai îndoielnice sunt adesea puse pe tapet în sprijinul identificării Bisericii Romano-Catolice cu marea prostituată. Dave Hunt, de exemplu, în cartea sa *A Woman Rides the Beast*, declară: „Culorile purpuriu şi stacojiu o identifică, încă o dată, pe femeie cu Roma deopotrivă păgână şi creştină... Culorile femeii sunt încă, literalmente, culorile clerului catolic!"[126]

Problemele echivalării marii prostituate cu Biserica Romano-Catolică

O parte din aceleaşi probleme care există în raport cu Roma antică păgână se menţin şi pentru ideea unei Rome din zilele din urmă. Cetatea Romei a fost, într-adevăr, fortăreaţa satanică a secolului întâi, dar Imperiul Roman, cel de-al şaselea imperiu-fiară, pur şi simplu nu mai este o fiară aflată la putere. După cum am afirmat adineauri, Roma nu este mai relevantă azi decât Memphis, Ninive, Babilon, Persepolis sau Antiohia. Toate acestea au fost capitale ale imperiilor-fiară care au fost, dar care nu mai sunt. „Babilonul" migrează – iar cea de-a şaptea fiară a venit deja. Aşa stând lucrurile, trebuie să ne uităm la capitala imperiului al şaptelea/al optulea.

Prin urmare, care sunt câteva dintre cele mai importante probleme cu perspectiva că Biserica Catolică este Babilonul din zilele din urmă? Mai întâi, este dificil să privim Biserica Catolică ca şi când ar fi puterea economică care îi controlează pe regii pământului. Asta nu înseamnă că aceasta nu are nicio putere economică sau nicio influenţă. Cu siguranţă, are, dar nu pare să aibă nivelul de putere descris în Apocalipsa. Dacă Vaticanul ar fi distrus azi, mă îndoiesc că negustorii şi manufacturierii pământului i-ar jeli sfârşitul ca şi când ar fi fost o mare sursă de comerţ. De asemenea, cu greu am putea spune că cetatea Romei este o mare importatoare de sclavi şi vieţi omeneşti (vezi Apocalipsa 18:11-13). În sfârşit, Vaticanul nu este un oraş deşertic.

Vina de sânge a Bisericii Romano-Catolice

Deşi este, categoric, adevărat că un număr mare de prostestanţi au fost ucişi de Biserica Romano-Catolică, gândiţi-vă la ceea ce se întâmplă de douăzeci de ani încoace. În data de 1 martie 2000, în timpul unei conferinţe de presă la Paris, reprezentanţii Bisericii Romano-Catolice au emis un nou document intitulat „Memorie şi reconciliere: Biserica şi greşelile trecutului". Documentul citează scrisoarea apostolică scrisă în 1994 de Papa Ioan Paul al II-lea, *Tertio Millennio Adveniente*:

> Aşadar, se cuvine ca, pe măsură ce al doilea mileniu al creştinismului se apropie de încheiere, Biserica să devină mai deplin conştientă de păcatele fiilor ei, evocând toate acele momente ale istoriei în care s-au îndepărtat de duhul lui Cristos şi de Evanghelia Sa şi, în loc să ofere lumii mărturia unei vieţi inspirate de valorile credinţei ei, s-au dedat la moduri de a gândi şi de a acţiona care erau, cu adevărat, forme de contra-mărturie şi

---

[125] Sarah Eekhoff Zylstra, "Pope Francis Quiet on Catholic Persecution of Protestants in Mexico," *Christianity Today*, February 18, 2016, http://www.christianitytoday.com/gleanings/2016/february/pope-francis-catholic-persecution-protestant-mexico-chiapas.html.

[126] Dave Hunt, *A Woman Rides the Beast: The Roman Catholic Church and the Last Days* (Eugene, OR: Harvest House, 1994), 74.

> scandal. Deşi este sfântă graţie încorporării sale în Hristos, Biserica nu oboseşte să se pocăiască. Înaintea lui Dumnezeu şi a omului, ea îşi recunoaşte întotdeauna fiii şi fiicele păcătoase.[127]

Unsprezece zile mai târziu, în duminica din 12 martie 2000, Papa Ioan Paul al II-lea a rostit o predică la Basilica Sf. Petru, intitulată „Rugăciune universală: Mărturisirea păcatelor şi implorarea iertării". În omilie, papa şi-a exprimat deopotrivă regretul şi pocăinţa pentru păcatele istorice ale acelor catolici care au persecutat sau au păcătuit împotriva „evreilor, ţiganilor, altor creştini".[128] În timpul omiliei, papa şi-a cerut scuze în numele Bisericii Romano-Catolice şi a implorat iertarea:

> Ne cerem iertare pentru diviziunile dintre creştini, pentru violenţa de care unii au făcut uz în slujba adevărului şi pentru atitudinile de neîncredere şi ostilitate asumate faţă de urmaşii altor religii.[129]

Şaisprezece ani mai târziu, în ianuarie 2016, Papa Francis a oglindit sentimentele lui Ioan Paul al II-lea, scuzându-se şi faţă de protestanţi în numele Bisericii Romano-Catolice, spunând: „Ca episcop al Romei şi pastor al Bisericii Catolice, aş vrea să invoc îndurarea şi iertarea pentru conduita neevanghelică a catolicilor faţă de creştinii altor biserici... Nu putem anula cele întâmplate, dar nu vrem să dăm voie greutăţii daunelor trecutului să continue să ne polueze relaţiile."[130]

Aceste acte şi declaraţii publice de căinţă sunt importante pentru demersul nostru de a identifica marea prostituată. Deşi Biserica Catolică a admis că a păcătuit faţă de „alţi creştini", mare parte din violenţa şi vărsarea de sânge care au avut loc în zilele Reformei protestante nu a fost păcatul exclusiv al catolicismului roman. Protestanţii sunt, la rândul lor, vinovaţi de propria lor măsură de vărsare de sânge. Această parte a ecuaţiei, însă, este rareori discutată. În ciuda faptului că păcatul şi vina sângelui există de ambele părţi, mulţi protestanţi cred că trebuie judecată doar Biserica Catolică, pe ei înşişi scutindu-se de orice astfel de pedepse. Dar oricare ar fi partea de care ne poziţionăm în diviziunea catolică/protestantă, toţi suntem de acord că Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni pentru păcate care au fost mărturisite public şi pentru care oamenii s-au pocăit. Dacă lucrurile nu ar sta aşa, toţi am fi acum într-un mare bucluc.

În timp ce Biserica Romano-Catolică din istorie este, în mod cert, vinovată de vărsarea sângelui multor sfinţi, este vreun creştin sau evreu al cărui sânge este vărsat în Roma azi? Oricare ar fi prejudiciile religioase şi chiar ostilităţile care continuă să existe în diverse părţi ale lumii,

---

[127] International Theological Commission, "Memory and Reconciliation: The Church and the Faults of the Past," December 1999, http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/cti_documents/rc_con_cfaith_doc_20000307_memory-reconc-itc_en.html..

[128] Steve Kloen, "Pope Repents, Seeks Forgiveness for Social Sins Through the Ages," *Toronto Star*, March 13, 2000; Ontario Consultants on Religious Tolerance, "A Roman Catholic Apology for the Past Sins Of Its Members: Overview, the Document, Verbal Apology," ReligiousTolerance.org.

[129] "Pope Apologises for Church Sins," BBC News, March 12, 2000, http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/674246.stm..

[130] Associated Press, "Pope to Visit Sweden, Apologizes for Catholic Wrongs," Daily Mail, January 25, 2016, http://www.dailymail.co.uk/wires/ap/article-3415549/Pope-visit-Sweden-commemorate-500-years-Reformation.html#ixzz49E0w8oUh.

când ne uităm la Vatican, nu vedem instigări la violenţă. Dimpotrivă, vedem prezentări de scuze şi pocăinţă publică. E cale lungă de aici şi până la ceea ce este descris în cartea Apocalipsei, unde citim despre o cetate care, de fapt, se îmbată cu sângele poporului sfânt al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, când ne uităm la Orientul Mijlociu de azi, la naţiunile Irakului şi Siriei, unde SIIS şi-a instalat Califatul temporar, majoritatea celor care sunt ucişi pentru numele lui Isus sunt, de fapt, catolici asirieni şi haldeeni.

Concluzie

Fie că supunem consideraţiei cetatea păgână istorică a Romei sau Roma modernă/Vaticanul, amândouă au mai multe caracteristici care se aliniază cu profeţia, şi totuşi, în anumite puncte esenţiale, nu pot fi făcute să se potrivească. Până la urmă, niciuna nu este o interpretare satisfăcătoare a Apocalipsei 17-18. Unii ar putea întreba: „Atunci, cum se face că o parte din limbajul textului pare a vorbi atât de clar despre Roma, dacă nu acesta este subiectul profeţiei?" Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Babilon. Dacă Babilonul propriu-zis nu este subiectul profeţiei, atunci de ce să folosim denumirea propriu-zisă de „Babilon"? Răspunsul, în amândouă cazurile, este simplu: cetăţile antice ale Babilonului şi Romei erau prototipuri istorice ale celei care va veni, o cetate mult mai mare, prostituata zilelor din urmă.

13
Ierusalimul

Sunt două viziuni distincte în ceea ce privește Ierusalimul, întocmai cum sunt în privința Romei. Mai întâi, este cea preteristă, susținând că Ierusalimul istoric al secolului întâi este Babilonul din Apocalipsa 17-18. În al doilea rând, este perspectiva futuristă, potrivit căreia Ierusalimul zilelor din urmă va împlini profeția. Deși unele argumente aparțin în mod unic uneia sau celeilalte, cele mai multe dintre aceleași argumente sunt reciclate deopotrivă de preterişti și futurişti. Așadar, vom examina majoritatea argumentelor pro și contra acestor două perspective.

Viziunea preteristă

Un număr de voci notorii îmbrățișează viziunea preteristă, aceea că Ierusalimul istoric este Babilonul din Apocalipsa. Între acestea se numără și N. T. Wright, erudit în Noul Testament; R. C. Sproul, binecunoscutul și iubitul pastor, autor și personalitate radiofonică; Hank Hanegraaff, „Omul cu răspunsul biblic"; David Chilton, autor dominionist; Don Preston, hiper-preterist; și Scott Hahn, teolog romano-catolic.

Această viziune este, în mare parte, înrădăcinată în presupoziția greșită că Domnul a respins Israelul înlocuindu-l cu „noul Israel" sau cu Biserica din secolul întâi. Așadar, cei ce susțin această paradigmă o fac în virtutea angajamentului lor aprioric față de teologia înlocuirii. Pericolul acestei perspective este că prezentarea Ierusalimului istoric (reprezentând națiunea evreilor mai amplă) ca fiind însăși întruchiparea lui Satan are ca rezultat nu doar potențiale expresii dure de anti-semitism, ci și câteva acuzații foarte serioase la adresa însuși caracterului lui Dumnezeu. Gândiți-vă, de exemplu, la limbajul lui Joel McDurmon, președinte al organizației American Vision, din cartea *Jesus versus Jerusalem*:

> Poporul evreu din vechime nu a fost exilat din împărăția lui doar ca să se întoarcă în ea, într-o bună zi. Nu. De astă dată, Împărăția a fost luată de la el și dată adevăratei națiuni care aducea roade vrednice de ea. Cristos a creat o nouă mireasă. De ce ar dori Cristos să Se întoarcă la curva pe care a alungat-o și de care a divorțat, când El are o mireasă virgină care se coboară din cer, îmbrăcată în neprihănire și necoruptă de idolatrie? El nu dorește. A lăsat curva aceea să-și călărească protectorul, fiara Romei. Iar marea mamă a curvelor a suferit judecata curviilor ei. A fost divorțată și dezmoștenită.[131]

Acum, dați-mi voie să vă pun o întrebare: ce fel de imagine zugrăvește acest comentariu lui Dumnezeu? Aduce El mai mult cu Dumnezeul Scripturilor, Cel veșnic credincios, păstrător al legământului, sau mai mult cu bărbatul de un egoism stereotipic care dă vina pe criza vârstei mijlocii pentru a divorța de „bătrâna" lui soție și a o schimba cu o mireasă „nouă", mai tânără?

Nimeni nu va susține, desigur, că, în secolul întâi, asupra Israelului au căzut judecățile legământului din Deuteronom. Sugestia, însă, că Domnul a respins Israelul pentru totdeauna, că Și-a renegat în mod etern „legământul Său veșnic" cu Avraam, Isaac, Iacov și David (vezi Geneza 17:7, 13, 19 et al.), nu este doar fundamental nebiblică, ci și o gravă acuzație la adresa înseși integrității și caracterului lui Dumnezeu. În timp ce preterişti precum McDurmon ar putea

[131] Joel McDurmon, Jesus *v. Jerusalem: A Commentary on Luke 9:51–20:26, Jesus' Lawsuit Against Israel* (n.p.: American Vision, 2016), apud McDurmon, "Who is Babylon the Great, The Mother of Prostitutes?" American Vision, August 8, 2016, https://americanvision.org/6461/babylon-the-great-the-mother-of-prostitutes/.

spune că exilele lui Israel sunt permanente şi că „Cristos a creat o nouă mireasă", apostolul Pavel spune: „Şi-a respins Dumnezeu poporul? Nicidecum! Eu însumi sunt un israelit, un urmaş al lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu nu Şi-a respins poporul pe care l-a cunoscut mai dinainte... Atunci întreb: s-au împiedicat ei ca să cadă pentru totdeauna? Nicidecum... " (Romani 11:1, 2, 11).

În plus, consecinţa logică a acestei viziuni proiectează statul modern al Israelului şi poporul evreu ca descendenţi şi reprezentanţi moderni ai prostituatei pe care Domnul a vrut să o elimine. Tot pe cale logică ar rezulta şi că eforturile Domnului de a distruge definitiv Israelul ca naţiune au dat greş. La urma urmei, Israelul a fost restabilit ca naţiune de mai bine de şaizeci de ani de-acum.

Folosind limbajul standard al altor teologi ai înlocuirii, N. T. Wright a afirmat: „În loc să vedem Ierusalimul ca victimă a agresiunii sau corupţiei păgâne", reinterpretarea pe care o dă Isus diverselor pasaje ale Vechiului Testament „desemnează Ierusalimul însuşi ca fiind Babilonul, inamicul adevăratului popor al Dumnezeului legământului" şi aşa se face că „Ierusalimul a devenit Babilonul; Isus şi ucenicii Săi au devenit Ierusalimul."[132]

Gândiţi-vă, rogu-vă, ce anume se spune aici. Peste tot în profeţiile din Isaia, Ieremia, Ezechiel, Zaharia şi Ioel, Domnul vorbeşte despre judecarea naţiunilor păgâne după ce acestea se vor fi angajat într-un atac militar unificat împotriva Ierusalimului. După o perioadă în care vor fi călcaţi în picioare de naţiuni (Luca 21:24; Apocalipsa 11:2), Domnul Se va întoarce şi va elibera rămăşiţa Israelului, aflată la grea ananghie (cf. Isaia10:20-22; 37:31-32; Ieremia 23:3; Mica 5:7-8; Zaharia 9:14-15; Matei 24:30). De fapt, însă, în înţelegerea lui Wright, multe dintre profeţiile despre judecăţile Domnului asupra invadatorilor şi atacatorilor păgâni ai Israelului au nevoie de o reinterpretare pentru a avea sensul că Domnul va judeca şi distruge însuşi Ierusalimul. Ar fi imposibil să răstălmăcim mai desăvârşit naraţiunea biblică pentru a-i da tocmai sensul opus celui pe care îl are în realitate. Wright citeşte profeţii despre eliberarea Ierusalimului şi spune că sunt despre distrugerea lui. Ca atare, în opinia lui, atunci când Roma a distrus Ierusalimul, în anul 70, nu Roma, ci însăşi naţiunea evreiască era întruchiparea lui Satan, meritând astfel mânia lui Dumnezeu. Deşi nu încape îndoială că evenimentele anului 70 au fost rezultatul mustrării credincioase de către Domnul a poporului căzut în păcat, sub nicio formă nu ar trebui să vedem în aceste evenimente un indiciu că Domnul Şi-a renegat promisiunile legământului Său cu poporul evreu sau că poporul evreu era întruchiparea răului. *Nicidecum!* Dimpotrivă, mustrările de care a avut parte poporul lui Israel de-a lungul istoriei au venit ca rezultat al faptului că Domnul a onorat promisiunile legământului Său. În Ziua Domnului, în ciuda repetatelor căderi în păcat ale poporului Său, Isus va aduce înapoi la Sine pe rămăşiţa supravieţuitoare a acestuia şi Îşi va răscumpăra poporul, în mod specific, ca o demonstraţie a credincioşiei Sale înaintea întregului pământ.

Preteriştii se grăbesc să citeze Apocalipsa 11:8, unde Ierusalimul este numit „Sodoma şi Egiptul", dar ignoră cu consecvenţă pasajul aflat cu doar şase versete mai înainte, unde Ierusalimul este numit „cetatea sfântă" (v. 2). Oricare ar fi opinia noastră despre Israelul rebel şi păcătos, trebuie să recunoaştem că planurile şi promisiunile Domnului sunt de a-l restaura, într-o bună zi. În ciuda neajunsurilor sale, în ochii lui Dumnezeu, el continuă să fie „sfânt". Prezentarea Ierusalimului ca fiind nu un copil profund iubit, chiar dacă a căzut în păcat, ci răul deplin care merită mânia deplină a lui Dumnezeu, este o pervertire fundamentală a poveştii mai

[132] N. T. Wright, *Jesus and the Victory of God* (Minneapolis: Fortress, 1996), 354, 356.

mari a credincioşiei lui Dumnezeu faţă de poporul Său. În lipsa altor motive, acesta ar fi suficient pentru a respinge această paradigmă.

Căderea Babilonului versus Căderea Ierusalimului

O altă problemă fatală a viziunii preteriste este că Ierusalimul, pur şi simplu, nu şi-a găsit sfârşitul prezis în profeţie. În descrierea biblică, căderea Babilonului este drastică, bruscă şi totală (vezi Apocalipsa 18:10, 21). Ca o simplă chestiune de istorie, însă, căderea Ierusalimului a fost parte dintr-un proces lung – un asediu prelungit, care a durat aproape cinci ani (66-70 î.Cr.). Mai mult, Ierusalimul a fost rezidit de mai multe ori de-a lungul istoriei. Astăzi, nu doar că Ierusalimul a fost restaurat; el este o metropolă plină de freamăt. Toate acestea sunt departe de ceea ce denotă limbajul folosit în versetele finale ale capitolului 18, care vorbesc despre o cetate ce avea să fie pustiită pentru totdeauna şi golită de orice viaţă omenească. Oricât de mult s-ar strădui, interpreţii preterişti nu pot explica drastica discontinuitate dintre ceea ce este descris în Apocalipsa şi ceea ce s-a întâmplat, de fapt, în istorie.

Babilonul

O altă problemă importantă cu interpretarea preteristă este, după cum am discutat deja, că termenul *Babilon* era înţeles, în mod clar, de primii creştini şi de evrei ca o referire nu la Ierusalim, ci la Roma. Fiecare document evreiesc sau creştin din acea perioadă, inclusiv Noul Testament (1 Petru 5:13), foloseşte termenul de *Babilon* cu referire la Roma. A vedea Apocalipsa ca pe o totală anomalie în această privinţă, fără vreun temei solid pentru a proceda aşa, ar putea friza iresponsabilitatea.

Chemarea de a fugi din Babilon

Un alt argument al preteriştilor este că porunca de a fugi din Babilon, „Ieşi afară din ea, poporul Meu" (Apocalipsa 18:4), este remarcabil de similară cu chemarea lui Isus, în Predica de pe Munte, de a fugi din Ierusalim chiar înainte de distrugerea acestuia (Matei 24:15-18; Luca 21:20-21). Preteriştii susţin că această chemare de a fugi a fost auzită, ascultată şi, astfel, împlinită în secolul întâi, atunci când creştinii din Ierusalim au fugit, pentru siguranţă, în Pella, cu câţiva ani înainte de distrugerea cetăţii. Cu toate acestea, Eusebiu a scris că creştinii au fugit din Ierusalim înainte să înceapă războiul evreiesc,[133] în anul 66 d.Cr., în timp ce preteriştii spun că Apocalipsa a fost scrisă în anul 65. Asta ar însemna că Apocalipsa „profeţea" şi chema creştinii să plece după ce ei făcuseră deja acest lucru. Simplu spus, „profeţia" scrisă după împlinirea unui fapt nu mai este profeţie.

Ierusalimul ca putere economică

Această următoare problemă este uriaşă. Deopotrivă preteriştii şi futuriştii se izbesc de un zid încercând să explice faptul că Babilonul este portretizat ca o cetate de o imensă bogăţie economică şi influenţă globală, lucru care, pur şi simplu, nu poate fi spus despre Ierusalim, nici în secolul întâi, nici astăzi. Deşi s-ar putea zice, cu siguranţă, că Ierusalimul era faimos în secolul întâi, sugestia că acesta domnea peste regii şi popoarele pământului întrece orice exagerare.

---

[133] Eusebius of Caesarea, "The Church History of Eusebius," in *Eusebius: Church History, Life of Constantine the Great, and Oration in Praise of Constantine*, ed. Philip Schaff and Henry Wace, trad. Arthur Cushman McGiffert, vol. 1, *A Select Library of the Nicene and Post-Nicene Fathers of the Christian Church*, 2nd ser. (New York: Christian Literature Co., 1890), 138.

Departe de a stăpâni pământul, Ierusalimul secolului întâi era sub ocupaţie, dominat şi, până la urmă, călcat în picioare de puterile păgâne ale neamurilor. În secolul întâi, Ierusalimul atingea cel mai jos nivel de influenţă regională din ultimele două secole, iar căderea Babilonului din Apocalipsa este zugrăvită ca o prăbuşire dramatică din vârful puterii şi al prosperităţii.[134] Acelaşi lucru este valabil şi despre influenţa religioasă a Ierusalimului. În secolul întâi, iudaismul nu controla pământul. La fel şi azi, însăşi sugestia că întreaga lume este sedusă de iudaism sau că excesiva bogăţie a Ierusalimului controlează pământul este de-a dreptul ridicolă.

Marea cetate

Deopotrivă preteriştii şi futuriştii susţin că sintagma „cetatea cea mare" din Apocalipsa 17-18 nu are cum să nu vorbească despre Ierusalim. În Apocalipsa 11, după ce sunt ucişi cei doi martori, Scripturile spun că „cadavrele lor vor zăcea pe strada marii cetăţi, care, în mod figurat, este numită „Sodoma" şi „Egipt", unde a fost răstignit şi Domnul lor" (v. 8). Bineînţeles, cetatea în care Isus a fost răstignit este Ierusalimul. Întrucât este numită „marea cetate" în capitolul 11, preteriştii şi futuriştii cred că tot despre această „mare cetate" trebuie să fie vorba şi în capitolele 17-18; la o adică, nu poate exista decât o „mare cetate". Ierusalimul e musai să fie misticul Babilon!

Răspunsul simplu la acest argument este că, peste tot în cartea Apocalipsa, sunt două mari cetăţi, menite să fie puse în contrast. Una este marea cetate a lui Dumnezeu, iar cealaltă este marea cetate a Satanei. După cum am arătat, au existat întotdeauna alte „mari cetăţi" în duşmănie cu Ierusalimul. Într-un timp, a fost Babilonul; în altul, Ninive. Domnul i-a spus lui Iona: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi vesteşte acolo mesajul pe care ţi-l spun!" (Iona 3:2). O înţelegere mai deplină a naraţiunii din Apocalipsa scoate la iveală faptul că aceste două cetăţi sunt reprezentate prin două femei diferite, două mame diferite. Încă din secolul al optulea, Beda Venerabilul, comentând asupra Apocalipsei, a făcut observaţia: „Căci sunt două cetăţi în lume, una născută din abis, cealaltă, din cer."[135] Elaborând pe seama observaţiilor lui Beda, la sfârşitul anilor 1800, J. A. Seiss a pus în contrast cele două femei din Apocalipsa:

> Primul lucru care mă şochează în studiul acestui subiect este unul pe care nu l-am văzut nicăieri luat în consideraţie, şi anume: vădita corelaţie şi văditul contrast dintre Femeia înfăţişată aici şi cealaltă femeie descrisă în capitolul al doisprezecelea. Acolo, „un mare semn s-a arătat în cer, o Femeie"; aici, se remarcă, „m-a răpit în duh şi m-a dus într-o pustie şi am văzut o Femeie." Amândouă aceste Femei sunt mame; cea dintâi a născut un fiu, un prunc de sex masculin, care va stăpâni peste toate naţiunile; cea de-a doua „este mama prostituatelor şi a urâciunilor pământului". Amândouă sunt îmbrăcate în haine splendide; cea dintâi este „îmbrăcată în soare". Veşmântul ei este lumina cerului. Cea de-a doua este „îmbrăcată în purpuriu şi stacojiu, împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare." Toate straiele ei sunt de jos, croite din lucrurile pământului şi ale mării.[136]

În sfârşit, Beale oferă şapte puncte de contrast între cele două femei:

---

[134] G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 889.

[135] Beda Venerabilul, *The Explanation of the Apocalypse*, trad. Edward Marshall (Oxford: James Parker, 1878), 121-122.

[136] J. A. Seiss, *The Apocalypse*, ed. a III-a (Grand Rapids, Zondervan, 1957), 386.

> (1) Una este o mireasă pură şi mamă a unor copii legitimi, pe când cealaltă este o prostituată mizerabilă. (2) Paralelismul frazeologiei introductive este folosit în 17:1 şi 21:9-10 pentru a introduce, respectiv, prostituata şi mireasa Mielului. (3) Babilonul este îmbrăcat în veşminte bătute cu nestemate şi „în in subţire" (17:4; 18:6), care îi ascunde corupţia, în contrast cu mireasa Mielului, care este împodobită cu bijuterii costisitoare (21:2, 9-23) şi „se îmbracă în haine de in curat şi strălucitor", care, la rândul lor, dezvăluie glorioasa reflecţie a prezenţei lui Dumnezeu şi „faptele neprihănirii sfinţilor" (19:8; cf. îndeosebi 17:4 şi 21:19: „poleită" sau „împodobită cu pietre preţioase"). (4) Amândouă sunt mame persecutate (17:5, 16; cap. 12). (5) Femeia din capitolul 12 este eliberată, dar femeia din capitolul 17 este distrusă. (6) O femeie îşi are siguranţa „în cer" (12:1) şi cealaltă în mulţimile şi „regii pământului" (17:15, 18). (7) Babilonul este văzut într-un „deşert" şi descris ca o „cetate", lucru valabil şi pentru femeia din capitolul 12 şi mireasa Mielului (19:7-8; 21:2, 10).[137]

Deşi Ierusalimul, atât cel din trecut, cât şi cel din prezent, nu este nici pur, nici desăvârşit în sfinţenie, Domnul este cel ce „cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi" (Romani 4:17) şi aşa se face că uneori Se raportează la Israel potrivit cu ceea ce ea va deveni, după ce El Îşi va fi încheiat lucrarea răscumpărătoare cu ea, şi nu după starea ei prezentă. Iată de ce Domnul putea vorbi despre Ierusalim, chiar şi în starea ei de păcătoşenie, folosind denumirea de „cetatea sfântă" (Apocalipsa 11:2). Nu este cu nimic diferit de maniera în care Se raportează la mine şi la tine: un creştin slab, frânt şi încrâncenat în lupte acum, dar inimaginabil de glorios în veacul viitor.

Prostituţia spirituală

Un alt argument susţine că deoarece, peste tot în Scripturi, Domnul a acuzat de nenumărate ori Ierusalimul sau Israelul de curvie spirituală, Apocalipsa 17-18 trebuie neapărat să fie o referire, evident, la Ierusalim. Într-adevăr, Ierusalimul este personificat ca o prostituată în mai multe rânduri în Vechiul Testament. Cel mai cunoscut exemplu este Ezechiel 16:

> Aşa vorbeşte Stăpânul Domn Ierusalimului... Dar te-ai încrezut în frumuseţea ta şi *te-ai prostituat* pe măsura renumelui tău. *Ţi-ai revărsat desfrânările* asupra tuturor trecătorilor şi frumuseţea ta a devenit a fiecăruia. Ai luat din hainele tale, ţi-ai făcut din ele înălţimi viu colorate şi *te-ai prostituat pe ele*. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple şi nu va trebui să se mai întâmple vreodată. Ai luat din minunatele tale podoabe, din aurul şi argintul pe care Eu ţi-l dădusem, *ţi-ai făcut chipuri de bărbaţi şi te-ai prostituat cu ele*. (vv. 3, 15-17; sublinierea noastră)[138]

Din cauza necredincioşiei Ierusalimului şi pentru prostituarea sa, Domnul a explicat apoi că avea să îl judece şi să îngăduie ca păcatele să i se întoarcă asupra lui. Mulţi citesc pasaje ca acesta şi presupun că Ierusalimul este, în mod necesar, marea prostituată din Apocalipsa, care va fi, de asemenea, judecată cu asprime. Este, însă, un uriaş avertisment. Dacă am citi restul acestei profeţii, am vedea că Domnul Îşi califică promisiunile de judecată cu promisiuni care să

---

[137] Beale, *The Book of Revelation*, 889-90.

[138] Vezi şi 2 Cronici 21:11 şi Ezechiel 16: 28, printre altele.

amintească de legământul Său cu Ierusalimul. Fiindcă, în ciuda necredincioşiei ei (şi a noastre), Domnul este întotdeauna credincios. Această parte a ecuaţiei este absolut critică:

> Dar Îmi voi aminti de legământul făcut cu tine în tinereţea ta şi voi încheia cu tine un legământ veşnic. Atunci îţi vei aminti de umbletele tale şi-ţi va fi ruşine când le vei primi pe sora ta cea mare şi pe sora ta cea mică. Ţi le voi da ca surori, dar nu pe temeiul legământului Meu făcut cu tine. Eu voi încheia legământul Meu cu tine şi vei şti astfel că Eu sunt Domnul. Când voi face ispăşire pentru tot ce ai făcut, îţi vei aduce aminte de trecutul tău, îţi va fi ruşine şi nu vei mai deschide niciodată gura din cauza umilinţei în care te vei afla, zice Stăpânul Domn. (Ezechiel 16:60-63)

Aşadar, o lectură mai atentă a acestui pasaj arată că prostituata Ierusalimului şi prostituata Babilonului au un viitor foarte diferit. Una este restaurată, pe când cealaltă este distrusă definitiv. Cele două nu sunt, pur şi simplu, una şi aceeaşi.

Tir şi Ninive

Deşi acest motiv al prostituatei este folosit destul de frecvent cu referire la Ierusalim în Vechiul Testament, termenul este folosit, de asemenea, cu referire la cetăţile din cale-afară de păgâne, Tir şi Ninive. Despre Tir, de exemplu, se spune:

> Din ziua aceea Tirul va fi uitat pentru şaptezeci de ani – timpul vieţii unui împărat. Iar la sfârşitul celor şaptezeci de ani, Tirului i se va întâmpla ca prostituatei din cântec: «Ia lira şi străbate cetatea, prostituată care ai fost uitată! Cântă iscusit, cântă-ţi cântecul de mai multe ori, astfel încât să-şi aducă aminte de tine!» Când se vor încheia cei şaptezeci de ani, DOMNUL va vizita Tirul. Cetatea se va întoarce la câştigul ei şi se va prostitua cu toate împărăţiile de pe faţa pământului. (Isaia 23:15-17)

Despre Ninive, se spune: „Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de jaf şi care nu renunţă la a prăda! ...din cauza multelor desfrânări ale prostituatei, fermecătoarea, stăpâna vrăjitoriilor, care subjuga neamuri prin desfrânările ei şi clanuri prin vrăjitoriile ei" (Naum 3:1, 4).

În acelaşi fel, în Exodul 34, Dumnezeu foloseşte motivul desfrânării pentru a face referire a închinarea la idoli a popoarelor neevreieşti care locuiau în ţara Canaanului:

> Dimpotrivă, să le dărâmi altarele, să le zdrobeşti pietrele sacre şi să le tai aşerele… Să nu închei legământ cu locuitorii ţării ca nu cumva, atunci când se vor prostitua înaintea zeilor lor şi le vor aduce jertfe, să te cheme şi pe tine ca să mănânci din jertfele lor. Să nu iei soţii dintre fiicele lor pentru fiii tăi, ca nu cumva fiicele lor, prostituându-se înaintea zeilor lor, să-i târască şi pe fiii tăi să se prostitueze înaintea acestor zei. (Exodul 34:13, 15-16), NKJV).

În mod evident, motivul desfrânatei este aplicat unor oraşe diverse din Vechiul Testament, nu doar Ierusalimului.

Pornē versus *moicheia*

De asemenea, unii susţin, în mod eronat, că cuvântul pentru prostituată (*pornè*) trebuie înţeles cu referire la Israelul apostat, care a ieşit din relaţia legământului preexistent. Dacă aşa ar sta lucrurile, însă, ar fi fost mai probabil să fie folosit cuvântul grecesc mai specific pentru adulter (*moicheia*). Este un termen mult mai precis pentru o parte care este necredincioasă şi încalcă legământul. Înţelegând desfrânarea în acord cu sensul biblic mai larg, marea prostituată ar trebui înţeleasă, dimpotrivă, ca fiind o entitate care îi seduce pe locuitorii lumii, conducându-i la idolatrie, în general. Ea ademeneşte pe mulţi la închinarea înaintea altui zeu decât Yahve, singurul Dumnezeu adevărat al Bibliei.

Un alt punct important este că, întrucât păcatul marii prostituate este seducerea altora şi conducerea acestora în idolatrie, putem conchide că ea reprezintă vreo formă sau alta de religie nebiblică. După cum scrie Beale, „Din moment ce figurile feminine ale acestor capitole reprezintă realităţi pur religioase, Babilonul trebuie să fie şi el, în esenţă, religios."[139] De fapt, pentru că femeia este o seducătoare religioasă, ademenind lumea să venereze zei falşi, este clar că nu este vorba de o referire la Ierusalim, ci de una la un sistem religios păgân.

Cetatea vărsării de sânge

Un alt argument în favoarea ideii că Ierusalimul este misteriosul Babilon este acela că, din moment ce în Babilon „s-a găsit sângele profeţilor, al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ!" (Apocalipsa 18:24), aceasta nu poate fi decât o referire la Ierusalim, despre care Isus Însuşi a declarat: „să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ" (vezi Matei 23:34-37; cf. Luca 13:34).

Este adevărat că, în anul 70, Ierusalimul a suferit judecăţile Domnului pentru păcatele ei grele şi pentru respingerea celor trimişi la ea. Începând cam de la mijlocul secolului întâi, însă, responsabilitatea pentru sângele sfinţilor şi profeţilor a trecut, în mare parte, la lumea păgână. Cu siguranţă, Roma a vărsat o grămadă de sânge de creştini, în primele câteva secole ale Bisericii. Nimeni nu ar protesta la numirea lui Pavel şi a lui Petru apostoli sau profeţi, dar aceştia nu au fost martirizaţi în Ierusalim, ci în Roma. În acelaşi fel, apostolul Ioan a fost ucis în Asia Mică, sau în Turcia modernă. Isus, pur şi simplu, generaliza ceea ce era adevărat până în acel punct, şi anume că cei mai mulţi profeţi muriseră în Ierusalim. Când ne uităm la lume astăzi, nu Ierusalimul este vinovat de creştinii sirieni, irakieni şi turci omorâţi în nordul Orientului Mijlociu sau de creştinii ucişi, zi de zi, în regiunea Africii de nord, în naţiunile Nigeriei, Sudanului, Somaliei şi Kenyei. În mod cert, nu Ierusalimul este vinovat de moartea creştinilor care sunt atacaţi şi ucişi, cu regularitate, pe tot cuprinsul Pakistanului. Deşi Ierusalimul a suferit, într-adevăr, pentru istoria persecuţiilor profeţilor trimişi în el, nu mai este cazul. Nu trebuie să confundăm acuzaţia adusă de Isus Ierusalimului din secolul întâi cu absoluta condamnare pe care o rosteşte Isus asupra Babilonului din zilele din urmă.

Cerul se bucură

O altă problemă importantă cu echivalarea Ierusalimului cu prostituata Babilonului este contrastul izbitor dintre reacţia pozitivă a cerului după distrugerea Babilonului şi ceea ce găsim în alte părţi în Scriptură cu privire la judecata Ierusalimului pământesc. În Apocalipsa 19:1-6, o mulţime cerească celebrează şi îşi exprimă bucuria negrăită produsă de vestea căderii Babilonului. Această reacţie este tocmai opusul celei pe care o găsim în alte părţi, de exemplu

[139] Beale, *The Book of Revelation*, 859.

atunci când Ieremia deplânge căderea Ierusalimului (Plângerile 2:11) şi când Isus Însuşi a plâns la simpla anticipare a căderii Ierusalimului (Luca 19:41). De ce s-ar bucura cerul de un lucru care pe Isus L-a făcut să plângă? Acesta este un alt motiv pentru care perspectiva potrivit căreia Ierusalimul este curva Babilonului, pur şi simplu, nu funcţionează.

Femeia stă călare pe fiară

Relaţia dintre femeie şi fiară este, de asemenea, un factor care exclude ideea că Ierusalimul ar putea fi Babilonul. Preterişti susţin că conducerea Ierusalimului se afla într-o relaţie ilicită cu Roma, împlinind astfel descrierea profeţiei. Cu acest argument, însă, au pierdut din vedere câteva probleme foarte serioase. Mai întâi, relaţia cu Roma de care se bucura Ierusalimul se deteriorase semnificativ până la mijlocul anilor 50. Cu toate acestea, preterişti pretind că Apocalipsa a fost scrisă la mijlocul anilor 60, timp până la care această relaţie se acrise de-a dreptul. Aşadar, chiar dacă datarea preteristă a Apocalipsei ar fi corectă, asta tot ar însemna că Apocalipsa prezicea ceva ce se întâmplase deja. Nu are niciun sens. În al doilea rând, relaţia femeii cu fiara este descrisă ca fiind una de parteneriat foarte strâns, ceva mult mai intim decât orice a experimentat vreodată Ierusalimul cu Roma.

O cetate portuară

O altă potenţială problemă a concepţiei că Ierusalimul este misteriosul Babilon este că, în timp ce Babilonul este descris a fi o cetate portuară, Ierusalimul este orice, numai nu cetate portuară. Apocalipsa nu se mulţumeşte să descrie Babilonul ca şezând pe multe ape (Apocalipsa 17:1), ci Ioan a folosit patru termeni greceşti specifici pentru a-i descrie pe cei aflaţi în relaţie cu Babilonul şi apele sale. Aceştia sunt căpitani de corăbii, pasageri, marinari şi cei ce îşi fac un trai pe lângă mare (18:17). Ierusalimul, însă, este înconjurat de uscat, situat la circa 65 km depărtare de mare, în zonă de munte. Această problemă ar fi rezolvată doar dacă am vedea Ierusalimul ca fiind capitala şi reprezentanta statului Israel în general, care este, într-adevăr, o naţiune formată din porturi şi oraşe portuare.

Babilonul este distrus definitiv

Ultima mare problemă a concepţiei că Ierusalimul este Babilonul se referă la natura comprehensivă şi permanentă a distrugerii Babilonului. Amintiţi-vă că, după ce aruncă „piatra mare de moară... în mare", îngerul dn Apocalipsa 18:21 declară: „Cu o asemenea violenţă va fi aruncat Babilonul, marea cetate, şi *niciodată* nu va mai fi găsit!" (sublinierea noastră).

Această imagine, pur şi simplu, nu poate fi reconciliată cu imaginea Ierusalimului zugrăvită în mod consecvent în Biblie. Ieremia 17:25 ne spune că Ierusalimul „va fi locuit pe vecie." Isus Se va întoarce la Ierusalim pentru a restaura tronul lui David (vezi 2 Samuel 7:11-16; Isaia 9:6-7; Matei 25:31; Luca 1:30-33). Isus va conduce naţiunile, în mod specific, de pe Muntele Sionului (vezi Psalmii 110:2).

Propunătorii ideii că misteriosul Babilon ar fi Ierusalimul zilelor din urmă – precum Chris White, autorul cărţii *Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist* [Babilonul cel misterios: Când Ierusalimul îl îmbrăţişează pe Anticrist, n.t.]– sunt forţaţi să-şi asume perspectiva, din cale-afară de stânjenitoare, că Ierusalimul actual va deveni pentru totdeauna un pustiu mistuit de flăcări şi că Isus va conduce dintr-o cu totul altă locaţie, care va continua să fie numită Ierusalim. Ţinând cont de faptul că cetatea din care va conduce Isus îşi va păstra nu doar numele, ci şi locaţii geografice specifice precum Muntele Sionului, această perspectivă devine o imposibilitate. Deşi viitorul Ierusalim milenist va fi mult mai mare decât cel prezent, rămâne o oarecare

corelaţie geografică directă între cele două. La urma urmei, după cum afirmă atât de răspicat Scripturile, în timpul mileniului,

> „Multe popoare vor veni şi vor zice: «Să mergem şi să ne suim la muntele DOMNULUI, la Casa Dumnezeului lui Iacov! El să ne înveţe căile Sale, şi noi să umblăm pe cărările Sale!» Căci din Sion va ieşi Legea, iar Cuvântul DOMNULUI – din Ierusalim" (Isaia 2:3).

Peste tot în Scripturi, binecuvântările împărăţiei milenare sunt, în mod consecvent şi integral, legate de viitoarea glorie a Ierusalimului:

> În vremea aceea, Ierusalimul va fi numit Tronul Domnului. Toate neamurile se vor aduna la Ierusalim în Numele Domnului şi nu-şi vor mai urma încăpăţânarea inimilor lor rele. În zilele acelea, casa lui Iuda se va întovărăşi cu casa lui Israel şi vor veni împreună din ţara de nord, în ţara pe care am dat-o drept moştenire strămoşilor lor. (Ieremia 3:17-18)

Aceasta este cetatea despre care psalmistul a declarat: „Domnul a ales Sionul; El a dorit să locuiască acolo" (Psalmii 132:13). Altundeva, acesta a scris că pietrele şi până şi ţărâna Ierusalimului sunt sfinte pentru cei ce înţeleg planurile lui Dumnezeu cu acest oraş: „Tu Te vei ridica şi vei avea milă de Sion, căci e timpul să te înduri de el. I-a sosit vremea! Slujitorii Tăi îndrăgesc pietrele Sionului şi le este milă de ţărâna lui" (Psalmii 102:13-14). Însăşi noţiunea că Domnul îşi va încheia planul de răscumpărare, care se desfăşoară în jurul Ierusalimului de mii de ani, nu prin răscumpărarea acestuia, ci prin mistuirea în flăcări şi distrugerea lui definitivă este de neconceput. Ferească Dumnezeu! Dimpotrivă, El a promis că, atunci când se vor fi spus şi făcut toate, El va fi „gata să întind spre el pacea, asemenea unui râu şi asemenea unui şuvoi care iese din matcă, bogăţia neamurilor!" (Isaia 66:12). Mijlocitorii sunt chemaţi: „şi nu-I daţi pace până nu restaurează Ierusalimul şi până nu-l face o laudă pe pământ! " (Isaia 62:7). Domnul declară: „De dragul Sionului nu voi tăcea, de dragul Ierusalimului nu voi avea odihnă, până când dreptatea lui nu va răsări ca zorile şi mântuirea lui nu va arde ca o torţă. Neamurile vor vedea dreptatea ta şi toţi împăraţii vor privi slava ta" (Isaia 62:1-2). Departe de a deveni un loc al dezolării pe vecie, Ierusalimului

> „ţi se va da un nume nou, unul pe care-l va hotărî gura DOMNULUI. Vei fi o coroană minunată în mâna DOMNULUI şi o cunună regală în palma Dumnezeului tău. Nu te vor mai chema «Cea părăsită», iar ţara ta n-o vor mai numi «Pustie», ci te vor chema «Plăcerea Mea este în ea», iar ţara ta o vor numi «Măritată», pentru că DOMNUL Îşi va găsi plăcerea în tine, iar ţara ta va fi măritată." (Isaia 62:2-4)

Am putea cita multe alte pasaje. Faptul că Ierusalimul va deveni scaunul de domnie al Regelui Isus şi capitala întregului pământ este o temă repetată la nesfârşit în Scripturi. În afara cazului în care cineva ignoră cu desăvârşire aceste pasaje (sau le reinterpretează în mod radical, aşa cum sunt nevoiţi să procedeze avocaţii Ierusalimului-Babilon), simpla sugestie că Ierusalimul va fi distrus definitiv nu este doar de neconceput, ci şi, literalmente, însăşi antiteza planului lui Dumnezeu şi a dorinţelor fierbinţi ale inimii Lui.

Concluzie

Ţinând cont de toate lucrurile, pur şi simplu, sunt mult prea multe contradicţii şi dificultăţi insurmontabile pentru ca această perspectivă să poată fi considerată o interpretare viabilă. Acest lucru este adevărat atât pentru poziţia preteristă, cât şi pentru cea futuristă. Deşi folosirea simbolului prostituatei în Apocalipsa ne aminteşte de diversele pasaje din Vechiul Testament care vorbesc despre Ierusalim, a vedea în Ierusalim subiectul acestei profeţii denotă o înţelegere fundamental greşită a adevăratei intenţii a acesteia. De aceea, trebuie să o ştergem de pe lista posibilelor interpretări – şi să trecem mai departe, la analiza următoareai opţiuni.

14
Illuminati sau Noua Ordine Mondială

Credinţa că Babilonul zilelor din urmă din Apocalipsa reprezintă Noua Ordine Mondială sau „Illuminati" a devenit tot mai populară în rândul creştinilor. Deşi sunt numeroase variaţii ale acestei paradigme, în general ea susţine că Babilonul se referă la un cabal global al liderilor mondiali, intermediatori de putere şi bancheri care controlează aproape totul. Se spune că această grupare constă într-o reţea de societăţi, cluburi şi organizaţii secrete din toată lumea. Această reţea clandestină de lideri mondiali este implicată în diverse forme de ritualuri oculte care stau la baza religiei lor luciferice, care este, simplu spus, cultul lui Satan.

Punctul forte al acestei perspective, în raport cu criteriile biblice, este că, cel puţin la nivel conceptual, Illuminati/Noua Ordine Mondială ar fi deopotrivă un sistem religios şi economic. Acesta ar controla multe dintre popoarele şi regii pământului. Din cauza naturii ei secretive, această grupare s-ar potrivi, în mod cert, descrierii unei entităţi care îşi zice în sinea ei că: „Voi fi regină pentru totdeauna" şi că „Nimeni nu mă vede" (Isaia 47:7, 10). În afară de aceste caracteristici de bază, însă, viziunea aceasta întâmpină câteva probleme foarte importante în încercarea de a se alinia criteriilor scripturale.

Fundamentarea pe mitul lui Nimrod

Dintr-o perspectivă pur scripturală, una dintre primele probleme ale concepţiei că Illuminati ar fi Babilonul este faptul că se bizuie pe mitul lui Nimrod, în general, şi, mai specific, pe cartea *The Two Babylons* a lui Alexander Hislop. În opinia adepţilor acesteia, o reţea amplă de lideri mondiali, cunoscută sub numele de Illuminati, practică o religie care a fost creată de Nimrod la Turnul din Babel. Scopul acestei reţele secrete este de a crea o „Nouă Ordine Mondială", care este, pur şi simplu, o încercare de a reveni la Turnul din Babel. Ca atare, însuşi fundamentul întregii naraţiuni a Illuminati/Noii Ordini Mondiale este povestea lui Nimrod şi a Turnului din Babel. Dintr-o carte recentă, din 2016, *The Babylon Code* [Codul Babilonului, n.t.], citim:

> Pentru soluţionarea celei mai mari enigme a Bibliei, avem nevoie să ne întoarcem în trecutul îndepărtat, în perioada imediat următoare potopului lui Noe, în Babilonul antic. Aici, în leagănul civilizaţiei, pe râul Eufrat, se află indiciile de care avem nevoie ca să îmbinăm un puzzle cosmic care prezice ceea ce se întâmplă în lumea noastră azi.
>
> Această încuietoare profetică îşi are originile în Babilon… În povestea biblică, rasa umană – vorbind o singură limbă – s-a strâns în ţara Şinear, la câteva generaţii după Marele Potop.
>
> La vremea când Nimrod conducea Babilonul… Nimrod s-a căsătorit cu o prostituată seducătoare pe nume Semiramida şi a zidit… Turnul din Babel.[140]

Aşadar, însăşi baza teoriei Illuminati/Noii Ordini Mondiale, este nevoia de a înţelege povestea turnului lui Nimrod. În lipsa acestui fundament, întreaga naraţiune se destramă. De asemenea, se apelează la naraţiunea despre Nimrod pentru a susţine alte câteva idei foarte neobişnuite, ca să ne exprimăm indulgent:

---

[140] Paul McGuire şi Troy Anderson, *The Babylon Code: Solving the Bible's Greatest End Time Mystery* (New York: Faith Words, 2015), 172–73.

> Turnul din Babel implica, probabil, tehnologii avansate. Turnul din Babel şi cuvântul Babel, sau Barb-ili, înseamnă „poarta zeilor". Adesea, singura cale de a înţelege cu adevărat Biblia este să studiezi sensul-rădăcină al limbajului biblic original. Aşadar, este posibil ca scopul Turnului din Babel să fi fost acela de a funcţiona ca un soi de portal prin care fiinţe interdimensionale să pătrundă în tărâmul pământului. Acolo, în Babilonul antic, s-au născut toate religiile mistice antice şi societăţile secrete oculte. Codul antic este ţesut în fibra interdimensională a Babilonului antic, care este conectat la o dimensiune exterioară timpului şi spaţiului, pe care noi abia acum începem să o înţelegem.[141]

Lăsând la o parte „fiinţele interdimensionale" şi portalurile, am arătat, în Capitolele 4 şi 5, că până şi elementele cele mai de bază din povestea lui Nimrod, care se bucură de popularitate în rândurile teoreticienilor Illuminati/Noii Ordini Mondiale, nu au absolut niciun temei în Scripturi, istorie sau chiar realitate. Nu există nici umbră de dovadă că Nimrod s-ar fi căsătorit cu o femeie pe nume Semiramida sau că ar fi pus bazele unei religii. Iar informaţiile pe care le avem în Biblie despre Nimrod sunt, în cel mai bun caz, insuficiente. Toate aceste idei provin din mituri şi tradiţii extrabiblice care au apărut în secolul întâi, înflorind şi umflându-se până în zilele noastre. Propunătorii acestei perspective, pur şi simplu, nu au niciun temei real pentru a-şi lega teoria de istorisirea biblică.

Aduceţi-vă aminte: interpretarea responsabilă a Bibliei nu ar trebui să graviteze în jurul tradiţiilor, miturilor sau a simplelor speculaţii şi nici să se bizuie pe acestea. În plus, nu avem nevoie să ne concentrăm pe informaţii extrabiblice despre Babilonul antic pentru a înţelege identitatea marii prostituate/misteriosului Babilon. Biblia ne pune deja la dispoziţie tot ceea ce avem nevoie să ştim pentru a înţelege corect Babilonul şi modul în care ar fi fost văzut şi înţeles el de către primii credincioşi.

Care cetate?

O altă ciocnire majoră a acestei concepţii cu Scripturile implică faptul că Noua Ordine Mondială este un concept, nu o cetate, şi mai ales nu o cetate identificabilă, specifică. Cu toate acestea, Biblia descrie Babilonul în termeni foarte literali. Faptul că teoria Illuminati/Noii Ordini Mondiale nu numeşte o capitală clară în care îşi are centrul de operaţiuni este profund problematic. Bineînţeles, mulţi dintre adepţii acestei perspective o combină adesea cu una dintre celelalte perspective, căutând să lege Illuminati de, să zicem, New York City, Bruxelles, Roma sau Babilonul propriu-zis (actualul Hillah) din Irak. În alte cuvinte, ei duc în spate alte interpretări, combinând, de fapt, punctele forte din două teorii. Problema este că, procedând astfel, nu se combină doar punctele tari ale celor două teorii, ci şi slăbiciunile lor.

Illuminati nu este o religie globală

O altă problemă cu a pretinde că satanismul Illuminati este religia lui Anticrist este că aceasta nu reprezintă o religie practicată deschis de mase. Întotdeauna vor fi câţiva căutători de atenţie iraţionali şi nesăbuiţi care practică satanismul făţiş, dar acesta, pur şi simplu, nu va deveni niciodată o religie globală populară. Adăugând la dificultăţi, în această perspectivă, cabalul iluminist îl venerează pe Satan în mod specific în ascuns. Dacă există un asemenea cabal, în mod cert aceşti oameni nu vorbesc deschis despre religia lor şi nu se angajează în campanii

[141] Ibid., 124.

„evanghelistice“ publice. Prostituata din Apocalipsa, pe de altă parte, își flutură în înălțimi potirul aurit. Este neobrăzată în eforturile ei evanghelistice de a seduce și de a ademeni regii și popoarele pământului în a i se alătura.

Ca regulă generală, Satan tinde să fie un falsificator care își caramelizează otrava. Este mai curând îndoielnic, așadar, că vreo grupare va vrea să seducă popoarele lumii pentru ca acestea să se închine în mod deschis lui Satan, în zilele din urmă. Mult mai rezonabil este să presupunem că Satan va înșela lumea pentru a-i aduce închinare sub masca vreunei religii bine-cunoscute. La o adică, acesta a fost dintotdeauna modul lui de operare. În secolul întâi, cei mai mulți romani se închinau lui Zeus. Cu toate acestea, când a vorbit despre Templul lui Zeus din Pergam (sau Pergamon), Isus l-a numit „scaunul de domnie al Satanei“ (Apocalipsa 2:13). Inutil să mai spun, dar acest lucru este departe de a fi corect din punct de vedere politic.

Îmi vine în minte un moment ilustrativ pe care l-am avut cu ani în urmă, pe când eram încă la colegiu. Ani de-a rândul, în fiecare marți seara obișnuiam să dau o masă pentru oamenii fără adăpost, într-o parcare vacantă din centrul orașului. Într-o seară, pe când vorbeam cu un prieten fără adăpost (pe care îl știam după porecla „Urs-de -Zahăr“), un cuplu de tineri satanești a venit spre noi să ia cârnați și supă. (Se vedea că sunt satanești după felul în care erau îmbrăcați.) Urs-de-Zahăr s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: „Știi, nu prea îi înțeleg pe ăștia. Adică, ori crezi în Biblie, ori nu crezi în Biblie. Dar nu pretinzi că nu crezi în Biblie și apoi te duci și aduci laude celui mai mare pierzător din Biblie.“ Urs-de-Zahăr avea dreptate! Este dubios să crezi că lumea va îmbrățișa vreodată, de bună voie, închinarea la Satana, pentru că lucrul acesta este contraintuitiv. Consecvent cu modul de operare standard din istorie, este mai probabil că Satan va seduce un număr mare de oameni prin, de exemplu, închinarea la Allah, zeul Coranului, care nu este decât Satan deghizat în Dumnezeul Bibliei. După cum am spus, Satan își tăvălește prin zahăr otrava.

Illuminati nu au nicio legătură cu islamul

Lucrul acesta duce, desigur, la o altă potențială problemă cu noțiunea că Illuminati/Noua Ordine Mondială reprezintă Babilonul din Apocalipsa. În mod specific, Illuminati nu au nicio legătură identificabilă cu islamul, cu cel de-al șaptelea și al optulea cap al fiarei. Bineînțeles, poate că cineva își asumă altă perspectivă asupra celei de-a șaptea/a opta împărății. Dacă așa stau lucrurile, însă, acea persoană trebuie să poată identifica, în mod concludent și convingător, împărățiile-fiară a șaptea și a opta într-o manieră clar reconciliabilă cu Daniel 2 și 7 și să explice cum se raportează Illuminati la această împărăție finală.

Durabilitatea teoriei conspirației Illuminati

Deși teoria Illuminati/Noii Ordini Mondiale întâmpină serioase probleme din punct de vedere scriptural, ea este, cu adevărat, o meta-narațiune a cărui principal punct forte este că pare să explice de ce se întâmplă aproape toate lucrurile din lume. În acest sens, este o superconspirație, un construct conspiraționist în care un șir de conspirații de mai mică amploare sunt cuibărite laolaltă într-o structură ierarhică amplă. În vârful acesteia se află însuși diavolul, care supraveghează, orchestrează și controlează aproape toate lucrurile care se petrec pe pământ. Fiind o narațiune atât de atotcuprinzătoare, aceasta poate absorbi, în esență, aproape orice altă perspectivă sub umbrela ei. Așadar, dacă un număr de creștini ar fi ucis de o grupare de islamiști violenți, adepții acestei perspective ar susține, pur și simplu, că islamiștii sunt controlați în secret de Illuminati. Dacă un dictator islamist ar fi să apară din sânul vreunei națiuni din Orientul

Mijlociu, s-ar putea susţine că este o simplă marionetă a Illuminati. Dacă papa ar fi să emită vreun edict satanic, atunci, evident, şi el este un pion al Illuminati.

Problema, desigur, este că nimic din toate acestea nu poate fi dovedit vreodată. După cum am discutat, mai în glumă, în capitolul introductiv al acestei cărţi, eu însumi am fost acuzat de teoreticieni aleatorii ai conspiraţiei Illuminati de pe Internet că aş fi un agent secret al unui cabal clandestin. Atunci când nu a putut aduce nicio dovadă propriu-zisă, un asemenea teoretician a pretins că m-a văzut „tranzacţionând criptovalută". Bineînţeles, aş putea face cu uşurinţă vreo douăsprezece glume aici şi la fel de uşor ar fi, pur şi simplu, să ignor asemenea indivizi conduşi de iluzii şi instabili, dar este o chestiune serioasă faptul că acest fel de gândire nu este deloc neobişnuit până şi în rândul unor lideri, pastori şi profesori creştini care se bucură de o amplă recunoaştere.

Din nou, noţiunea unei organizaţii mondiale a liderilor mondiali care se închină, toţi, în secret, lui Satan, căutând să împlinească voia lui, este, în mod evident, ceva ce nu poate fi dovedit. Este, prin definiţie, un secret. Puterea de convingere a acestei perspective este, tocmai de aceea, şi cea mai mare slăbiciune a ei. Sau cel puţin ar trebui să fie. Deşi dă răspunsuri la aproape orice, ea nu pretinde nicio verificare. Acesta ar trebui să fie un mare semnal de alarmă. Ar avea sens ca Domnul să ne ceară, pe de o parte, să „cercetaţi toate lucrurile" (1 Tesaloniceni 5:21), aşa cum făceau nobilii bereeni (vezi Fapte 17:10-11), pentru a verifica ce este adevărat şi ce nu, aşteptându-Se, pe de altă parte, să acceptăm, pur şi simplu, ceva ce, prin însăşi natura sa, este imposibil de verificat? Oare i-ar pune El pe ai Săi într-o poziţie atât de deznădăjduită?

Ca să o spun pe şleau, această perspectivă, pur şi simplu, este de necrezut. Fiecare organizaţie omenească este plină de diviziuni interne, conflicte şi rupturi. Oare acest lucru nu ar fi cu atât mai adevărat pentru o organizaţie compusă în întregime din închinători ai diavolului? Cum este posibil ca un cabal global de închinători ai Satanei să reuşească să creeze o reţea amplă, atât de disciplinată încât să poată controla aproape orice în lume, când până şi cele mai evlavioase şi dedicate organizaţii creştine tind să se fractureze şi să se descompună, în doar câteva decenii? Când ne gândim la nivelul de putere, disciplină şi organizare descris adesea de cei ce aderă la teoriile conspiraţioniste Illuminati, pare că ar fi vorba de o grupare omniprezentă, omniscientă şi omnipotentă precum Dumnezeu. Cu toate acestea, cunoscând natura omenirii, le-aş sugera credincioşilor care gândesc să considere această naraţiune fundamentală a teoriei conspiraţiei Illuminati de-a dreptul dubioasă, din capul locului.

Dacă îmi permiteţi să mai înaintez un pas, mulţi profesori creştini adepţi ai acestei teorii nu doar că plonjează în tot soiul de improvizaţii, metamorfozându-şi şi ajustându-şi părerile cu multă fluiditate, în funcţie de nevoile momentului, dar au şi tendinţa de a o lua pe arătură, mult pe lângă Biblie, în tot felul de idei bizare. Dorinţa mea nu este să critic vreun profesor, autor sau slujitor anume, pentru că am convingerea că mulţi dintre cei ce îmbrăţişează aceste idei sunt cu totul sinceri. Dar nu vom ajunge să înţelegem naraţiunea biblică despre vremurile din urmă şi, mai important, felul în care noi, ca urmaşi ai lui Isus, ar trebui să trăim în aceste zile, prin discuţii despre piramide, OZN-uri, portaluri interdimensionale şi Nefilimi, ci printr-o viaţă dedicată rugăciunii şi prin studiu biblic minuţios.

Concluzie

Îmbinarea teoriilor conspiraţiei Illuminati cu escatologia biblică reprezintă mult prea adesea o fundamentală depărtare de exegeza biblică atentă şi se bizuie, în schimb, pe scotocirea după

texte-dovadă şi sprijin extrabiblic care să demonstreze o teorie preexistentă. Considerând greutatea dovezilor împotriva ideii că Noua Ordine Mondială ar fi Babilonul zilelor din urmă, nu doar în termenii bunului-simţ, ci şi în ce priveşte abilitatea acesteia de a îndeplini criteriile expuse în Scripturi, această perspectivă nu este sustenabilă.

15
New York City/ SUA

În ultimii ani, a apărut un număr tot mai mare de cărţi care consideră că Babilonul final este, în mod specific, New York City sau, la general vorbind, Statele Unite ale Americii. În cartea lor, *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* [Babilonul final: America şi venirea lui Anticrist, n.t.], coautorii Kreiger, McGriff şi Woodward susţin, fără a-şi argumenta punctul de vedere, că „doar Statele Unite ale Americii... pot strânge banii şi puterea necesare pentru a fi BABILONUL FINAL din Apocalipsa 18.“[142] Aceştia merg mai departe, afirmând: „Am făcut cunoştinţă cu duşmanul, iar acesta suntem noi.“[143] În cartea sa, *America, The Babylon: America's Destiny Foretold in Biblical Prophecy* [America, Babilonul: Destinul Americii prezis în profeţiile biblice, n.t.], autorul R. A. Coombes pretinde că a găsit treizeci şi trei de caracteristici definitorii specifice Babilonului, care se aliniază cu Statele Unite. Mai multe alte cărţi, precum *The End of America* [Sfârşitul Americii, n.t.] de John Price, şi *America Will Burn* [America va arde, n.t.], de Nathan Ford, susţin, în mod similar, că Statele Unite sunt marea prostituată şi că creştinii ar trebui să urmeze instrucţiunile biblice de a „ieşi afară din ea“ şi de a fugi în ţări străine (vezi Apocalipsa 18:4). Cărţi precum *Getting Out: Your Guide to Leaving America* [Cum să ieşi afară: ghid pentru plecarea din America, n.t.], de Mark Ehrman, merg până acolo încât oferă creştinilor sugestii pentru cum să „fugă“ din Statele Unite. Dacă Statele Unite ale Americii sunt Babilonul zilelor din urmă, implicaţiile sunt profunde. Iată un motiv în plus pentru a vedea de ce înţelegerea corectă a pasajului din Apocalipsa 17-18 este, cu adevărat, o chestiune pastorală şi practică atât de importantă pentru zilele noastre.

De ce Statele Unite ale Americii?

Punctele tari ale acestei perspective sunt că New York City este, într-adevăr, un oraş propriu-zis şi „o mare cetate“ (vezi Apocalipsa 17:18; 18:10; et al.). Fiind căminul Wall Street-ului, el este, de asemenea, însăşi inima economiei globale. După cum a afirmat Steve Cioccolanti, pastor senior la Discover Church, Melbourne, Australia, într-o predică recentă:

> Cine controlează banii are control asupra lumii. Şi, ia ghiciţi? Nu este ONU; nu este moneda europeană. Dolarul american este valuta de garanţie a lumii, din 1944 încoace. Asta îmi dă mie un răgaz de gândire. Stai puţin. Babilonul ar putea să se refere la America... America este, literalmente, centrul lumii fizice, materiale... America nu exista în vremurile biblice, aşadar este de înţeles că a fost nevoie de o alternativă şi poate că Babilon este un cod.[144]

New York City este, de asemenea, un oraş portuar aşezat ferm „pe multe ape“ (Apocalipsa 17:1). Însă, dacă ne gândim la interpretarea mai largă a Statelor Unite, atunci, fie că prin Washington, Hollywood, Las Vegas sau Wall Street, avem, într-adevăr, o entitate care este

---

[142] Douglas W. Kreiger, Dene McGriff, şi S. Douglas Woodward, *The Final Babylon: America and the Coming of Antichrist* (Oklahoma City, Faith Happens, 2013), 59-60.

[143] Ibid., 60.

[144] Steve Cioccolanti, "Is America Mystery Babylon?" YouTube video, 19:11, dintr-o serie de predici intitulată "21 Future Events Predicted in the Book of Revelation," postată de Discover Ministries TV, 16 ianuarie 2014, https://www.youtube.com/watch?v=nOL_Ozm4P90.

deopotrivă profund influentă şi coruptă în probabil prea multe privinţe. Categoric, nu este greu să vedem multe paralelisme între Statele Unite şi Roma antică. La acest moment din istorie, Statele Unite sunt, precum Roma altădată, vârful puterii globale. Ca şi Roma, influenţa lor este vastă, iar armata lor – până de curând, cel puţin – este temută în lungul şi-n latul pământului. Din nefericire, tot ca în cazul Romei, reperele noastre morale se află într-o rapidă decădere, americanii urmărind, din ce în ce mai abitir, tot soiul de extravaganţe, impuritate sexuală, lăcomie şi câte şi mai câte. În ciuda acestor lucruri, însă, ca şi în cazul celorlalte interpretări pe care le-am supus consideraţiei, această paradigmă are câteva probleme care îi sunt fatale.

Statele Unite nu sunt o religie falsă

Deşi este, în mod cert, corect să scoatem în evidenţă influenţa financiară şi morală coruptă a Statelor Unite peste tot în lume, acestea nu satisfac cea mai importantă parte a ecuaţiei; Statele Unite ale Americii nu au o componentă religioasă propriu-zisă. Nici New York City, nici Statele Unite nu reprezintă o religie, un sistem religios, capitala globală a idolatriei, sau, mai specific, cea mai mare religie falsă care a existat vreodată. După cum am arătat deja, marea prostituată din Apocalipsa reprezintă toate acestea. Babilonul, fiind „mama prostituatelor şi a urâciunilor pământului" (Apocalipsa 17:5), nu reprezintă o simplă formă generală de idolatrie, precum „materialismul" sau „consumerismul". Nu, ci reprezintă cel mai mare, cel mai important, cel mai draconic şi cel mai însetat de sânge sistem religios pe care l-a văzut vreodată lumea. În ciuda tuturor greşelilor Americii, pur şi simplu nu am putea critica şi răstălmăci New York City sau Statele Unite îndeajuns de mult încât să se potrivească cerinţelor profeţiei.

În ciuda vreunei influenţe negative pe care ar putea-o avea în străinătate Statele Unite, cealaltă faţă a monedei pare a lipsi din toate cărţile pe care le-am citit în favoarea Americii-Babilon. Oricare ar fi neajunsurile de care s-ar face vinovate Statele Unite, nimeni nu poate nega că această ţară este, în acelaşi timp, o sursă de mult bine în lume. Statele Unite furnizează mare parte din ajutoarele umanitare din lume. De exemplu, în 2003, atunci când un cutremur masiv de pământ a devastat oraşul iranian Bam, Statele Unite au cheltuit zeci de milioane de dolari şi au dat fuga în echipe de salvare şi asistenţă umanitară pentru a aduce alinare. Acest exemplu unic s-a repetat, literalmente, de mii de ori. Mai important, însă, este că Statele Unite sunt inima mişcării misiunilor globale. În afară de faptul că pune la dispoziţie cel mai mare procentaj dintre misionarii lumii care slujesc şi proclamă Evanghelia peste tot în lume, Biserica Creştină din Statele Unite este, de asemenea, de departe principala sursă de finanţare a misiunilor peste graniţe. Lucrul acesta nu este neînsemnat. Cum ar fi posibil ca cea mai mare sursă a evanghelizării naţiunilor, deopotrivă în termeni de finanţe şi de misionari trimişi, să fie în acelaşi timp „mama... urâciunilor pământului?" Această dihotomie, aş sugera eu, descalifică Statele Unite ale Americii, şi doar de una singură, de la statutul de Babilon al zilelor din urmă.

Cum se sustrag adepţii acestei perspective acestei probleme evidente? Autorul R. A. Coombes sugerează că Statele Unite reprezintă, într-adevăr, o religie, una care o venerează pe „Doamna Libertăţii". Deşi idolatria se poate manifesta adesea în moduri diverse şi foarte subtile, a compara valorile libertăţii, egalităţii şi libertăţilor civile ce stau la baza Constituţiei Statelor Unite cu descrierile marii prostituate – beţive, seducătoare şi însetate de sânge – din Apocalipsa este de-a dreptul ridicol. Poate cineva idolatriza concepte precum libertatea? Desigur, dar nu „Doamna Libertate" este marea prigonitoare a creştinilor din vremea din urmă, la nivel mondial. În plus, americanii nu se pleacă înaintea Statuii Libertăţii, aducându-i închinare. Acest soi de speculare a intenţiilor şi sensului clare ale textului cu scopul de a ponegri Statele Unite şi de a le

face să satisfacă cerinţele profeţiei nu este nici pe departe convingător şi, aş susţine eu, este un evident călcâi al lui Ahile pentru această poziţie.

Îmbătată de sângele sfinţilor

În Apocalipsa 17, prostituata Babilonului este evidenţiată, în mod specific, pentru faptul că este beată de sângele sfinţilor (v. 5). Babilonul este nu doar responsabil pentru măcelărirea sfinţilor martiri ai lui Dumnezeu, ci sărbătoreşte şi îşi găseşte bucuria în aceasta.

Apocalipsa 12 prezintă în amănunt eforturile depuse de Satan, în zilele din urmă, nu doar pntru a devora femeia-Israel; acesta „s-a dus să poarte război cu rămăşiţa seminţei ei, cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus" (v. 17). Aşadar, curva se desfată, plină de bucurie, cu sângele vărsat de poporul lui Dumnezeu, deopotrivă evrei şi creştini – şi vrea să atragă lumea, prin înşelăciune, făcând-o să i se alăture în obsesia ei bolnavă. Deşi putem lesne vedea paralelismele dintre Statele Unite şi Imperiul Roman în ceea ce priveşte proeminenţa economică şi militară a acestora la nivel mondial, eu nu îmi pot explica cum ar fi posibil ca cineva să spună că imagistica curvei însetate de sânge care ucide sfinţii descrie cu acurateţe Statele Unite.

Din păcate, singurul mod prin care propunătorii acestei paradigme şi-ar putea susţine argumentele este să se aventureze pe drumul întunecos şi lugubru al nesfârşitelor teorii conspiraţioniste, care prezintă Statele Unite într-o lumină pur negativă. În *The Final Babylon*, de exemplu, autorii petrec multă vreme zugrăvindu-i pe fiecare dintre părinţii fondatori fie ca neo-păgâni urâtori de Dumnezeu, fie ca ocultişti. De acolo, merg mai departe denigrând aproape fiecare aspect al sistemului american pe care ni-l putem închipui. În timp ce parcurgeam acest material, am dat peste o referinţă la mine însumi – şi, în opinia acestor autori, eu sunt un posibil „musulman în secret care nu doreşte să fie dat în vileag."[145] Din nefericire, aceasta este mentalitatea de care ar fi nevoie ca să îmbrăţişezi un scenariu în care Statele Unite sunt, de asemenea, în mod secret, cea mai mare naţiune satanică din lume.

Admiţând problema relativ stridentă pe care o ridică acest lucru pentru paradigma Statelor Unite Babilon, Doug Woodward, unul dintre cei mai vocali promotori ai acestei poziţii, susţine că Statele Unite satisfac această parte a profeţiei, prin susţinerea avortului.[146] Problema, însă, este că păcatul prostituatei este uciderea, nu doar a celor inocenţi, ci, în particular, a „martorilor lui Isus" (Apocalipsa 17:6; vezi şi 12:17; 19:10; 20:4). Ea se face vinovată, în mod specific, de vărsarea sângelui „profeţilor şi sfinţilor" (Apocalipsa 18:24). Tocmai de aceea, martirii zilelor din urmă sunt descrişi ca fiind „decapitaţi din pricina mărturiei lui Isus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu" (Apocalipsa 20:4). Avortul, oricât este de oribil şi înfiorător ar fi, pur şi simplu nu este o chestiune de martiraj biblic pentru numele lui Isus sau pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Cu tot respectul cuvenit lui Woodward (pe care îl cunosc şi apreciez), eforturile de a lega avortul din America de omorârea sfinţilor şi a profeţilor de către marea prostituată îmi par a fi un gest oarecum disperat de a explica eliminarea uneia dintre cele mai importante porţiuni ale profeţiei şi eşecul foarte clar al Statelor Unite de a împlini descrierile acesteia.

---

[145] Kreiger, McGriff, and Woodward, *The Final Babylon*, 45.

[146] Woodward a invocat acest argument într-o discuţie/dezbatere radiofonică pe care am avut-o la Southwest Radio Network. Vezi "The Antichrist: Islamic or Not? with: Larry Spargimino and Joel Richardson, S. Douglas Woodward," YouTube video, 49:42, postat de Dave Flang, 1 iunie 2016, https://www.youtube.com/watch?v=-B8yfgRZW2c.

Să fim înţeleşi, nimeni nu susţine că Statele Unite sunt un far călăuzitor, curat, strălucitor şi lipsit de păcate, defecte, contradicţii, excese şi secrete întunecate. A spune că Statele Unite nu sunt Babilonul zilelor din urmă nu înseamnă că sunt perfecte. Departe de asta. Însă, faptul că unii propunători ai paradigmei Babilonului Statelor Unite sunt dispuşi să meargă până în pânzele albe ca să le zugravească drept întruchiparea răului în zilele din urmă este nu doar tulburător, ci, pentru că cei care procedează astfel sunt creştini care şi-au asumat rolul de învăţători, şi foarte dezamăgitor. Într-o vreme când liderii creştini ai Americii ar trebui să îndemne Biserica să îşi ridice glasul în mijlocire pentru ca naţiunea să fie trezită de un val de pocăinţă, aşa cum s-a întâmplat în trecut, ei încearcă, dimpotrivă, să pledeze pentru distrugerea ei şi îi cheamă şi pe alţi creştini să plece din ea. Cel mai uşor rol din lume este acela al acuzatorului. A lupta pentru răscumpărare, însă, presupune acea muncă de mijlocire pe care Isus Cristos ne-a lăsat-o de model celor ce dorim să fim ucenicii Săi.

Trăim într-o vreme când grupări precum Al-Qaeda, SIIS şi alte organizaţii teroriste recrută zeci de mii de copii din toată lumea în rândurile războinicilor jihadului, implicându-i în acte nesăbuite şi neruşinate de crime în masă, distrugere, violuri, înrobire şi genocid propriu-zis al diverse grupări etnice, incluzând creştinii din Orientul Mijlociu. Numeroase naţiuni pun presiune fără întrerupere asupra Organizaţiei Naţiunilor Unite şi fac demersuri pentru a şterge de pe hartă statul Israel. A sugera că, dintre toate naţiunile pământului, Statele Unite sunt naţiunea cea mai vinovată de sângele evreilor şi al creştinilor, meritând cel mai mult urgia totală a lui Dumnezeu, astfel încât să fie distrusă cu desăvârşire şi pentru totdeauna şi să nu mai fie găsită niciodată, este absurd.

Unde este deşertul?

Ca şi celelalte oraşe despre care am discutat până acum, New York City nu se potriveşte cu descrierea topografică a unei cetăţi aflate într-un „deşert“ (Apocalipsa 17:3; HCSB). Cei ce aderă la convingerea că America este prostituata susţin că Ioan a folosit cuvântul *erémos*, care, în majoritatea versiunilor biblice, a fost tradus prin „pustie“ şi care, prin urmare, nu ar trebui văzut ca denotând un deşert propriu-zis. Dimpotrivă, ar trebui să ne imaginăm o pustietate împădurită – America, aşa cum era când a fost descoperită, pentru prima dată, de diverşii exploratori europeni. După cum am subliniat deja, însă, cuvântul *erémos* nu se referă, în context, la un ţinut împădurit, ci, specific, la un deşert. În Isaia 21, pasaj la care face apel şi Apocalipsa 17, Babilonul este numit, în mod specific, „deşertul mării“ (Isaia 21:1, KJV). De ce? Pentru că Babilonul antic se afla într-un deşert. Acesta este contextul cuvântului folosit în Isaia şi în Apocalipsa. Propunătorii paradigmei SUA nu pot să facă trimitere doar la acele porţiuni ale profeţiilor biblice care par a fi pe aceeaşi linie de interpretare cu SUA, ignorându-le pe celelalte. Nu există rezolvare pentru faptul că nici New York City, nici Statele Unite în general, nu îndeplinesc acest semn foarte simplu, totuşi foarte important pentru identificarea prostituatei din zilele din urmă.

Unde este capitala lumii islamice?

Un alt factor care descalifică, după cum se poate demonstra, atât New York City, cât şi Statele Unite, în general, este că niciuna nu este capitala celui de-al şaptelea/optulea imperiu al fiarei, care este, după cum am arătat, reprezentat de Califatul Islamic istoric şi de Califatul resuscitat al lui Anticrist. Ba dimpotrivă, Statele Unite sunt văzute, cel mai adesea, drept „Marele Satan“ de către majoritatea islamiştilor şi jihadiştilor. Împreună, Statele Unite şi Israelul sunt consideraţi a fi duşmanii islamului cei mai de temut din toată lumea. Fireşte, dacă ne înşelăm în

identificarea celui de-al şaptelea/optulea imperiu cu islamul, atunci cei ce acceptă viziunea că Statele Unite sunt Babilonul final trebuie să poată furniza o explicaţie concludentă şi scripturală cu privire la care sunt acele împărăţii şi modul în care ele reprezintă o progresie naturală a celor şase împărăţii precedente.

Aplicarea greşită a textelor

Cei ce cred că Statele Unite sunt misteriosul Babilon se bazează, în mare măsură, pe o lectură foarte selectivă a Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51, în sprijinul perspectivei lor. Woodward, Kreiger şi McGriff, în *The Final Babylon*, apelează de multe ori la aceste pasaje pentru a-şi susţine argumentul în favoarea ideii că Statele Unite reprezintă Babilonul. Woodward, mai cu seamă, susţine că distrugătorul din nord, despre care se vorbeşte în amândouă profeţiile, este Rusia, care va ataca Statele Unite. Problema evidentă cu această idee este, însă, că textul numeşte în mod direct atacatorul din nord, acesta fiind mezii (Isaia 13:17; Ieremia 51:11). Bineînţeles, istoria ne confirmă că cei care au cucerit Babilonul în 539 î.Cr. (cf. Dan 5:31) au fost mezii, împreună cu persanii şi alte împărăţii regionale mai neînsemnate. Este imposibil să spunem că „mezii" este o referire la Rusia.

Isaia 13:20 prezintă o altă problemă pe care o întâmpinăm când încercăm să vedem Statele Unite ale Americii în aceste texte. După distrugerea Babilonului, ni se spune că acesta „nu va mai fi locuit niciodată, nu va mai fi nimeni în el pentru tot restul generaţiilor. Nici un arab nu-şi va întinde cortul acolo." Acum, să fim oneşti şi să ne punem întrebarea: pare a fi vorba de Statele Unite sau de Orientul Mijlociu?

Iată o altă problemă stridentă: Atunci când entitatea descrisă în Ieremia 51 este, în sfârşit, judecată, în care corp de apă este aruncată? Oceanul Atlantic? Pacific? Fluviul Mississippi? Bineînţeles că nu. Dimpotrivă, este aruncată „în mijlocul râului Eufrat" (Ieremia 51:63). Profeţia se încheie cu „aşa se va scufunda şi Babilonul şi nu se va mai ridica..." (v. 64).

De asemenea, Woodward vede în termenul „fiica Babilonului" o etichetă pentru Statele Unite (vezi Isaia 47:1; Ieremia 50:42 et al.). Din nou, acest lucru se datorează, în mare parte, uzului naraţiunii frauduloase a lui Hislop (vezi Capitolul 5). Termenul se referă, de fapt, la Babilonul însuşi sau, mai specific, la cetăţenii săi. O expresie similară, „fiica Sionului" este folosită peste tot în Scripturi cu referire la Ierusalim şi cetăţenii săi. Ţefania 3:14, de exemplu, spune: „Strigă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă tare, Israele! Veseleşte-te şi bucură-te din toată inima, fiică a Ierusalimului!" *The Hexam Bible Dictionary* descrie această expresie ca „o expresie poetică cu referire la poporul Ierusalimului, precum şi la cetatea însăşi (Psalmi 9:14; Isaia 1:8; 16:1; 52:2; Ieremia 6:2; Ieremia 6:23; Plângerile 1:6; 4:22; Zaharia 2:10; Ţefania 3:14)."[147] *The Baker Encyclopedia of the Bible* afirmă, în mod similar: „Întrucât cetăţile antice erau considerate, metaforic vorbind, a fi mama locuitorilor lor, referirea la poporul Ierusalimului prin «fiicele Sionului» era cu totul adecvată, mai cu seamă în literatura poetică."[148] La încheierea marii lamentaţii din Psalmul 137, psalmistul declară: „Fiică a Babilonului, sortită pustiirii! Ferice de acela care-ți va răsplăti ceea ce tu ne-ai făcut! Ferice de cel ce-i va apuca pe copiii tăi şi-i va zdrobi de stâncă!" (vv.8-9). Ar trebui, oare, să credem că Biblia spune că oricine zdrobeşte de stânci pruncii americani va avea parte de mari binecuvântări? Temeiul acestei plângeri, din cale-afară de îndurerate, este tratamentul extrem de aspru de care avuseseră parte evreii în mâinile

[147] *Lexham Bible Dictionary*, s.v. "Daughter of Zion" (Bellingham, WA: Lexham Press, 2012, 2013, 2014, 2015).
[148] Walter A. Elwell and Barry J. Beitzel, *Baker Encyclopedia of the Bible* (Grand Rapids: Baker, 1988), 2204.

nemiloşilor babilonieni, atunci când au fost duşi în exil. Aşadar, „fiică a Babilonului“ înseamnă însuşi Babilonul; nu este vreo referinţă criptată la Statele Unite.

De fapt, sunt mai multe alte probleme cu tentativa de a aplica aceste pasaje din Vechiul Testament la Statele Unite, dar deocamdată, vom lăsa greutatea acestor câteva exemple să vorbească de la sine. Vom relua discuţia noastră pe marginea pasajului din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51 mai în amănunt, în Capitolul 16.

Concluzie

Statele Unite nici nu se apropie măcar de împlinirea câtorva dintre cele mai de bază cerinţe ale profeţiei din Apocalipsa 17-18. Această naţiune nu are componenta religioasă care este, indiscutabil, atât de centrală în această profeţie. Statele Unite nu sunt principala capitală a idolatriei globale. Cu siguranţă, nu se află în inima persecuţiilor religioase împotriva evreilor şi creştinilor din lume. Nu se află într-un deşert. Statele Unite, pur şi simplu, nu întrunesc criteriile date în text.

Capitolul 16
Babilonul propriu-zis

În ciuda faptului că ruinele magnificului Babilon de odinioară sunt astăzi ceva mai mult decât o atracţie turistică rareori frecventată, mulţi profesori creştini cred că, în zilele ce vin, Babilonul va fi rezidit şi va întrece cu mult gloria celui antic, împlinind profeţia din Apocalipsa despre cetatea-prostituată din zilele din urmă. În numărul celor care acceptă această viziune sunt şi comentatori clasici precum B. W. Newton, E. W. Bullinger, J. A. Seiss, Arthur Pink şi G. H. Lang (unul dintre comentatorii mei preferaţi). Mai recent, această opinie a fost promovată şi de răposatul J. Vernon McGee, de Arnold Fruchtenbaum, Robert Thomas, John MacArthur, Charles H. Dyer, Any Woods, Chuck Missler, Mark Hitchcock şi Joel C. Rosenberg. Ani de-a rândul, eu însumi am înclinat puternic în această direcţie.

Deloc surprinzător, aceasta a câştigat o popularitate importantă în comunitatea profesorilor de profeţii, după invazia americană a Irakului, în 2003. Aproape imediat după căderea guvernului lui Saddam Hussein, pastorul Mark Hitchcock a declarat: „Eu cred că ceea ce vedem întâmplându-se înaintea ochilor noştri, în Irak şi în Orientul Mijlociu, pregăteşte scena pentru ascensiunea rapidă... a Babilonului."[149] Oglindind sentimente similare, în 2005, Joel C. Rosenberg a prezis că titlurile ziarelor din lume aveau să sune, în scurt timp, astfel: „Irakul se ridică din haos devenind cea mai bogată ţară din regiune".[150] Criticilor invaziei americane a Irakului, le-a adresat următoarele cuvinte:

> Irakul va forma un guvern central puternic, stabil şi central. Forţele militare şi de securitate internă ale Irakului vor fi bine instruite, bine echipate şi de o eficienţă crescândă. Insugernţa va fi zdrobită, susţinerea ei se va evapora, iar teroriştii străini vor înceta să infuzeze ţara. Pe măsură ce situaţia se stabilizează, drumurile şi aeroporturile irakiene vor deveni sigure, iar oamenii vor putea, în sfârşit, să se deplaseze liber prin ţară. Turiştii se vor revărsa spre nenumăratele situri arheologice antice şi comori naţionale... În scurt timp, Irakul va deveni o superputere a petrolului, rivalizând cu Arabia Saudită. Trilioane de petrodolari vor potopi ţara... Cetatea antică a Babilonului se va ridica aproape ca peste noapte, precum o pasăre phoenix ce renaşte din propria cenuşă spre a deveni una dintre minunile moderne ale lumii... Poporul irakian este pe cale să experimenteze un nivel de bogăţie şi putere personală şi naţională pe care nu-l credea posibil. Pandiţii care, prin scrierile lor, au sortit ţara eşecului şi haosului vor fi absolut şocaţi de o asemenea turnură dramatică a evenimentelor.[151]

Ca să fim cinstiţi faţă de Hitchcock şi Rosenberg, deşi situarea în timp pe care o operează ei este greşită, viziunea unui Babilon reînviat este, încă, în întregime posibilă. Irakul ar putea, foarte bine, să îşi găsească, în sfârşit, stabilitatea şi să devină un centru religios global şi o superputere economică. La momentul scrierii acesteia, însă, când naţiunea îşi târşâie picioarele, lucrul acesta

---

[149] Mark Hitchcock, *The Second Coming of Babylon: What Bible Prophecy Says about Iraq in the Last Days* (Sisters, OR: Multnomah, 2003), 91.

[150] Joel C. Rosenberg, *Epicenter: Why the Current Rumblings in the Middle East Will Change Your Future* (Coral Stream, IL: Tyndale, 2006), 171.

[151] Ibid., 173.

este foarte greu de închipuit, cel puţin în viitorul imediat previzibil. Bineînţeles, viitorul are, în mod cert, felul lui de a ne arunca la fileu tot soiul de mingi şi orice este posibil.

În treacăt fie spus, această perspectivă ar funcţiona cel mai bine dacă cel de-al optulea imperiu al fiarei ar fi, într-adevăr, Califatul Islamic. De fapt, ar fi dificil să ne închipuim că s-ar putea împlini în afara unui scenariu în care fiara este islamică. Dacă Babilonul ar fi resuscitat în Irak, pare aproape imposibil că ar putea fi capitala unei puteri anticristice occidentale. Este foarte peste mână să ne imaginăm că un oraş major din Irak ar fi condus de un alt sistem religios decât islamul.

Argumentul în favoarea ideii că Babilonul propriu-zis este marea prostituată

Argumentele care susţin ideea că oraşul-prostituată al zilelor din urmă va fi un Babilon propriu-zis, rezidit pe malul fluviului Eufrat, sunt destul de directe:

1. Contextul din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51 este vremea sfârşitului.
2. Pentru că mai multe dintre evenimentele descrise în aceste profeţii nu au fost împlinite în istorie, ele trebuie înţelese în legătură cu o viitoare judecată a Babilonului.
3. Deoarece se bazează atât de mult pe Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51, profeţia din Apocalipsa 17-18 trebuie să fie, pur şi simplu, o reiterare şi o expansiune a acestor profeţii din Vechiul Testament.
4. În Zaharia 5:5-10, femeia trimisă la Babilon (numit Şinear în text) ca să-i fie zidit un templu este nimeni alta decât marea prostituată, care a fost trimisă, până în zilele din urmă, în Irak, unde va fi descoperită lumii ca Babilonul final.

Să discutăm, pe rând, fiecare dintre aceste patru argumente. Cât de bine rămân în picioare în urma unei cercetării atente?

Contextul din Isaia şi Ieremia

Mai întâi, indică oare contextul din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51 o împlinire istorică sau una escatologică? Propunătorii Babilonului propriu-zis ar spune că se referă la vremurile sfârşitului. Răspunsul corect, însă, este că are legătură cu amândouă. Orice evaluare corectă a acestor capitole trebuie să înceapă cu afirmaţia că atât Isaia, cât şi Ieremia profeţeau judecata asupra Babilonului care urma să aibă loc într-un viitor nu foarte îndepărtat. Nu numai că acesta este contextul clar al profeţiilor, în general, dar multe dintre detaliile individuale din text arată acest lucru. În ambele profeţii, de exemplu, se spune că Babilonul va fi cucerit de mezi (Isaia 13:17; Ieremia 51:11, 28). După cum am discutat în capitolul precedent, aşa s-a şi întâmplat. Profeţia din Daniel ne informează că cel care a cucerit cetatea a fost întocmai Darius, împăratul mezilor (Daniel 5:31).

În ciuda naturii istorice a acestor profeţii, însă, în ele se întreţese şi un limbaj foarte clar escatologic. Isaia 13:6, de exemplu, vorbeşte despre „ziua Domnului". Deşi sunt ocazii în Scriptură unde această sintagmă se referă, pur şi simplu, la o intervenţie divină profundă în istorie (ca în Amos 5:18, 20; Ezechiel 13:5; 30:3), folosirea preponderentă a acestui termen se referă la sfârşitul acestui veac. Fireşte, după cum ne aminteşte legendarul comentator, J. Alec Motyer, „ziua Domnului are multe împliniri interimare."[152] Cel mai probabil, acesta este cazul şi

[152] Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction & Commentary* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1996), 140.

aici. Isaia 14 continuă relatându-ne o profeţie direcţionată către regele Babilonului, de unde se face o tranziţie la profeţirea împotriva marelui dictator din zilele din urmă, numit şi Anticristul. Însă, în ciuda diverselor indicii din text care trimit la vremea sfârşitului, acestea nu neagă contextul istoric al profeţiilor.

Confruntaţi fiind cu pasaje precum acesta, interpreţii preterişti, care consideră că majoritatea profeţiilor s-au adeverit în istorie, şi interpreţii futurişti, în a căror concepţie împlinirea multor profeţii va avea loc în zilele din urmă, pur şi simplu se ciocnesc. Mulţi susţin că profeţii precum acestea ar trebui înţelese ca având o împlinire rigidă de tip ori/ori – fie s-au împlinit în istorie, fie îşi aşteaptă împlinirea în viitor – cu puţin spaţiu de manevră sau deloc între aceste două variante. Eu aş sugera că o asemenea abordare inflexibilă este cu totul nenecesară. Orice tratare onestă şi atentă a acestor profeţii trebuie să admită aşezarea în straturi deopotrivă a istoricului şi a viitorului, în acelaşi text. Bineînţeles, pentru minţile occidentale moderne, care preferă să se lase călăuzite de metodele istorice în demersul de a diseca în mod abil până şi Cuvântul lui Dumnezeu, acest concept poate fi extrem de frustrant. Însă natura profeţiilor ebraice, atât de bogate în poezie şi hiperbole, nu confirmă întotdeauna categoriile şi regulile occidentale.

Chiar dacă nu există un principiu universal de interpretare pe care să-l aplicăm oricărui pasaj profetic din Biblie, este o practică relativ comună ca profeţii să vorbească despre evenimente din viitorul imediat sau apropiat, profeţind totodată, prin aceste evenimente, despre un orizont mai depărtat, numit zilele din urmă. Aceasta este cea mai bună abordare, aş susţine eu, pentru înţelegerea pasajelor din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51. Incontestabil, aceste profeţii trebuie înţelese în legătură cu prăbuşirea istorică a Babilonului şi cu o viitoare judecată a lui Dumnezeu în zilele din urmă. Înseamnă asta că cetatea Babilonului trebuie să fie rezidită pe vechile ei fundaţii? Deşi acest lucru este posibil, nu cred că textul îl reclamă. Dar dacă lectura acestor profeţii ne determină să conchidem că trebuie rezidit un Babilon viitor, propriu-zis, în ultimă instanţă trebuie să avem aceeaşi pretenţie şi de la alte împărăţii şi popoare care, tehnic vorbind, nu mai există, precum Edomul, Moabul, Amonul şi Amalecul. Deşi au existat, în mod clar, judecăţi istorice asupra tuturor acestor împărăţii/triburi, sunt profeţii care vorbesc despre judecarea acestora şi în zilele din urmă. Rareori se întâmplă, însă, ca cineva să pretindă ca acestea să aibă parte de vreo resuscitare sau renaştere foarte literală. Nu avem nevoie să căutăm o renaştere în sens literal a împărăţiei Edomului sau Moabului, de exemplu. Cel mai adesea, profeţiile care vorbesc despre o judecată escatologică a acestora două sunt înţelese, pur şi simplu, în sensul că regiunile ocupate anterior de aceste împărăţii vor avea parte de o judecată în zilele din urmă. Alternativ, în unele cazuri, aceste denumiri antice par a asuma un sens mai larg, reprezentând toţi inamicii Israelului la sfârşitul veacului, fără vreo corelaţie directă cu locul în care locuiesc. Profeţia lui Obadia, de exemplu, susţine că muntele (sau împărăţia) Edomului va fi judecat în ziua Domnului. Majoritatea interpreţilor futurişti, însă, înţeleg prin asta mult mai mult decât o judecată escatologică a regiunii din sudul Iordaniei. Edomul, în acest context, este cel mai adesea văzut ca o reprezentare a tututor antagoniştilor Israelului din vremurile sfârşitului, posedaţi de ceea ce Ezechiel numeşte „o ură veşnică" (Ezechiel 35:5, AMP).

Dacă am vedea că Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51 vorbesc, în primul şi în primul rând, despre o judecată istorică a Babilonului antic şi totodată, la modul mai general, despre judecata Domnului de la sfârşitul veacului împotriva inamicilor lui Dumnezeu din regiunea din sudul Irakului, cred că aceasta ar fi suficient pentru a satisface înţelesul textului. Cu referire la Ieremia 50-51, profesorul Dr. Michael Brown, evreu mesianic, comentează, în mod corect: „Babilonului i se dă

o asemenea proeminenţă în Scripturi... pentru că reprezintă epitomul mândriei omeneşti şi al cuceririlor lumeşti, el devine un tip al tuturor puterilor lumeşti ostile, servind ca simbolul ultim anti-Dumnezeu în Apocalipsa 17:1 – 19:5."[153]

Zidurile Babilonului

Următorul argument adus în favoarea caracterului viitor al profeţiilor din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51 este acela că multe dintre detaliile acestora nu şi-au găsit împlinirea în istorie. Propunătorii perspectivei Babilonului literal atrag atenţia, de exemplu, că în descrierea lui Ieremia, zidurile Babilonului sunt pe de-a-ntregul demolate, lucru care, de fapt, nu s-a întâmplat la căderea Babilonului. În mod similar, Ieremia descrie colapsul fizic al Babilonului ca având loc foarte brusc, iar în realitate acesta a fost lung şi tărăgănat. Tot în descrierea lui Ieremia, Babilonul rămâne nelocuit pentru totdeauna, fără a mai fi rezidit vreodată, dar, din zilele profetului şi până în prezent, acesta a fost şi rezidit şi locuit. La o primă consideraţie, acesta pare a fi un argument puternic în sprijinul ideii că această profeţie urmează încă să fie împlinită. O consideraţie mai atentă a fiecărui punct, însă, dezvăluie câteva slăbiciuni ale argumentului per ansamblu.

Să ne gândim la zidurile Babilonului. Aceste ziduri înalte erau atât de masive încât, la un moment dat, erau considerate una dintre cele şapte minuni ale lumii antice. Deşi aceste descrieri trebuie să fie exagerate până la un punct, Herodot a scris că zidurile erau lungi de 90 kilometri, groase de 24 metri şi înalte de 98 metri![154] Aşadar, când Ieremia a spus că aceste ziduri aveau să fie „dărâmate" (51:58), era o afirmaţie profundă. Profeţia mai spune şi că „porţile lui cele înalte vor fi arse în foc." Anterior în profeţie, se prezicea că Babilonul avea să cadă „deodată" şi într-o manieră dramatică (51:8). Totuşi, atunci când Babilonul a căzut, zidurile sale nu au fost dărâmate, porţile nu i-au fost arse în foc, iar căderea i-a fost lungă şi prelungită. În loc să zdrobească acele ziduri mari, armatele mezilor şi persanilor s-au strecurat, de fapt, pe sub ziduri, prin râul Eufrat, luând cetatea prin surprindere. Zidurile înalte ale cetăţii au rămas în picioare, secole de-a rândul, surpându-se şi dărăpănându-se cu timpul.

Considerând contrastul izbitor dintre ceea ce a descris profetul şi ceea ce s-a întâmplat în realitate în istorie, suntem puşi în faţa câtorva decizii de interpretare. Mai întâi, am putea să înţelegem, simplu, că Ieremia a făcut uz de un limbaj dramatic şi exagerat pentru a descrie prăbuşirea Babilonului. Unii interpreţi au sugerat că Ieremia a folosit limbajul unui colaps fizic pentru a descrie, poetic şi elocvent, ceea ce, în fapt, a fost un colaps devastator, drastic şi brusc din punct de vedere politic. În al doilea rând, am putea pretinde că acest limbaj al zidurilor zdrobite şi al porţilor arse trebuie înţeles într-un sens literal foarte strict, care nu poate să descrie decât o cădere viitoare a Babilonului. Problema pe care o ridică această opţiune, însă, este că ea necesită ca orice Babilon viitor să fie înconjurat de ziduri masive şi porţi impunătoare. În caz contrar, nici măcar o distrugere viitoare a Babilonului nu ar satisface, în mod literal, descrierile din text. Ideea unei cetăţi moderne fortificate, însă, ar părea puternic anacronică. Deşi cetăţile antice aveau adesea ziduri şi porţi care să le păzească de invadatori, cetăţile moderne nu au. Aşa stând lucrurile, este mult mai probabil ca limbajul zidurilor şi porţilor sfărâmate să fi fost menit să fie înţeles mai mult ca o hiperbolă decât ca o descriere literală rigidă. Ca să fim clari, eu ader la o hermeneutică mai literală. În alte cuvinte, interpretez Scriptura în sens literal ori de câte ori acest lucru este posibil, dar, în acest demers al meu, ader la ceea ce numesc „literalism raţional",

[153] Michael Brown, *The Expositor's Bible Commentary: Jeremiah–Ezekiel* (Grand Rapids: Zondervan, 2010), 531.
[154] Herodot, apud Brown, *The Expositor's Bible Commentary*, Jeremiah–Ezekiel, 554.

care admite că profeţiile biblice folosesc destul de frecvent exagerarea poetică şi hiperbola. Chiar şi când citim Biblia în sens literal, trebuie totuşi să ţinem cont de diversele tipuri de literatură pe care le citim. Literatura profetică şi apocaliptică foloseşte adesea acest fel de limbaj poetic, exagerat.

Gândiţi-vă la un alt detaliu care demonstrează foarte bine acest lucru. Cu referire la distrugerea Babilonului, Ieremia 51:42 spune: „Marea se va înălţa peste Babilon, valurile ei învolburate o vor acoperi." Acum, evident, lucrul acesta nu s-a împlinit, propriu-zis în istorie. Marea nu a inundat cetatea Babilonului. Mai degrabă, soldaţii mezilor şi persanilor au inundat-o şi au copleşit-o. Interpretul hiperliteralist, care refuză să vadă limbajul profetic de aici, este nevoit să susţină că Babilonul din zilele din urmă va fi inundat de mare. Dar Babilonul se află la aproape 482 kilometri depărtare de Golful Persic, iar râul Eufrat nu este, cât se poate de cert, o mare. Un literalism raţional ar recunoaşte că această porţiune a profeţiei foloseşte, pur şi simplu, un limbaj profetic oarecum bombastic pentru a descrie căderea istorică foarte drastică a Babilonului.

Din nou, abordarea cea mai rezonabilă este să spunem că, deşi vorbea în principal despre căderea istorică a Babilonului, Ieremia avea, totuşi, privirea aţintită înainte, către judecata din zilele din urmă a duşmanilor lui Dumnezeu, mai cu seamă a celor din regiunea din sudul Irakului.

Cetatea compozită a lui Satan

Al treilea argument adus de adepţii concepţiei Babilonului literal este că, din moment ce Apocalipsa 17-18 se bazează atât de mult pe Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51, Apocalipsa însăşi este o simplă reiterare a acelor profeţii din Vechiul Testament. Însă şi acest argument ridică o serie de dificultăţi însemnate. Chiar dacă reia, într-adevăr, fragmente din profeţiile din Isaia şi din Ieremia cu privire la Babilon, Apocalipsa 17-18 preia şi din alte profeţii ale Vechiului Testament, care ne trimit la mai multe alte cetăţi. De fapt, apelează la imagistica şi profeţiile legate de mai multe cetăţi, cu scopul de a zugrăvi un tablou al „Babilonului" viitor, din zilele din urmă, care nu avea să fie dezvăluit până atunci. Analizând cu atenţie profeţia din Apocalipsa 17-18 şi luând în consideraţie toate diversele citate, aluzii şi ecouri regăsite acolo, vedem că ne vorbeşte despre Babilon, da, dar şi despre Roma, Ninive, Tir, Edom, Sodoma şi Gomora şi chiar despre Ierusalim. Însă, în loc să înţelegem Babilonul din zilele din urmă ca fiind una dintre aceste cetăţi antice, ar trebui să îl gândim ca pe o compunere a tuturor acestora. Să trecem în revistă câteva dintre pasajele şi simbolurile preluate în Apocalipsa.

Babilon

Puţini ar putea nega că profeţia din Apocalipsa se fundamentează pe câteva profeţii din Vechiul Testament care vorbesc despre judecata Babilonului. Cele mai importante dintre acestea sunt Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51. Descriind judecata ce plana asupra Babilonului, Ieremia a chemat poporul lui Dumnezeu să iasă din Babilon, ca nu cumva să fie prins în distrugerea ei: „Ieşi din mijlocul ei, popor al Meu! Fiecare să fugă şi să-şi scape viaţa de mânia aprigă a Domnului!" (Ieremia 51:45). În Apocalipsa, auzim o chemare aproape identică: „Ieşi afară din ea, poporul Meu, ca să nu fii părtaş păcatelor ei şi să nu primeşti din urgiile ei" (Apocalipsa 18:4).

Declarând căderea propriu-zisă a Babilonului, Isaia a văzut un mesager venind călare pe un cal şi strigând: „A căzut! Babilonul a căzut! Toate chipurile zeilor lui stau sfărâmate la pământ!" (Isaia 21:9). Relatarea din Ieremia conţine o declaraţie similară: „Cetatea Babilonului va cădea dintr-odată şi va fi zdrobită! Plângeţi pentru ea! Aduceţi balsam pentru rana ei; poate va putea fi

vindecată!... Babilonul va ajunge un morman de dărâmături, o vizuină de şacali, o pricină de groază şi de batjocură, un loc în care nu va mai locui nimeni" (51:8, 37). Pasajul din Apocalipsa combină cele două pasaje, îngerul strigând: „A căzut, a căzut marele Babilon, a devenit o locuinţă a demonilor, un adăpost pentru orice duh necurat, un adăpost pentru orice pasăre necurată, un adăpost pentru orice fiară necurată şi detestată" (18:2).

Mai departe, judecata Domnului faţă de Babilon este descrisă în Ieremia prin cuvintele: „Ţie, care locuieşti lângă ape mari şi ai mari bogăţii, ţi-a venit sfârşitul, iar firul vieţii tale a ajuns la capăt!" (51:13). Apocalipsa, pe de altă parte, spune: „Unul din cei şapte îngeri, care au avut cele şapte vase, a venit şi a vorbit cu mine, spunându-mi: «Vino! Îţi voi arăta pedeapsa marii prostituate, care şade pe ape multe!»" (17:1). În mod similar, Isaia 21 este o profeţie împotriva Babilonului, numit aici „pustia de lângă mare" (v. 1, KJV), pe când în Apocalipsa lui Ioan, Babilonul se află deopotrivă într-un deşert şi pe multe ape (17:1, 3, 15).

Lângă Eufrat sau lângă mare

Este important să observăm aici o importantă distincţie între Babilonul din Ieremia 51 şi Babilonul din Apocalipsa 18. De îndată ce Ieremia îşi încheie profeţia, i se spune: „Când vei termina de citit acest sul, leagă-l de o piatră şi aruncă-l în mijlocul Eufratului" (Ieremia 51:63). Gestul de a arunca sulul în Eufrat este el însuşi profetic, reprezentând faptul că Babilonul va fi aruncat în râu. În Apocalipsa, însă, se aruncă o piatră, dar nu în Eufrat, ci în mare: „Un înger puternic a luat o piatră, ca o piatră mare de moară, şi a aruncat-o în mare, spunând: «Cu o asemenea violenţă va fi aruncat Babilonul, marea cetate, şi niciodată nu va mai fi găsit!»" (18:21). Aşadar, o cetate este descrisă ca fiind aşezată pe malul Eufratului, iar cealaltă, lângă mare. După cum vom vedea mai târziu, în ce priveşte proximitatea faţă de mare, „Babilonul" din Apocalipsa este descris în termeni mult mai asemănători vechiului port maritim al Tirului decât cetăţii istorice a Babilonului, la o depărtare de aproape 482 km de Golful Persic.

Cu toate acestea, este limpede că Apocalipsa 17-18 se bazează foarte mult pe profeţiile din Isaia şi Ieremia, care vorbesc despre judecata Babilonului propriu-zis. De fapt, tocmai din cauza acestor aluzii clare, propunătorii acestei viziuni susţin că Babilonul din zilele din urmă este, pur şi simplu, Babilonul literal. Fireşte, observaţiile lor sunt corecte. Însă, este deosebit de important să ţinem cont de numeroase alte citate şi aluzii din diverse pasaje ale Vechiului Testament, precum şi de imagistica şi simbolismul care ar fi fost înţelese la scară largă de credincioşii secolului întâi.

Roma

După cum am discutat adineauri, există puţine îndoieli asupra faptului că primii creştini ar fi înţeles că profeţia din Apocalipsa 17-18 se referea, într-o oarecare măsură, la cetatea păgână a Romei. Lucrul acesta nu ar fi fost o greşeală din partea lor; aceasta era intenţia clară a Domnului când a inspirat această profeţie. Nu numai că termenul Babilon era folosit, de obicei, de creştinii şi evreii secolului întâi în mod specific cu referire la Roma (vezi Capitolele 9 şi 12), dar Domnul a ales dinadins să facă apel la simbolismul unei femei care şade pe şapte coline. Acesta este un limbaj relativ specific. Am arătat că monezile romane din acea perioadă aveau pe ele tocmai o astfel de imagine. Roma era cunoscută sub denumirea de oraşul celor şapte coline. Nimănui dintre cei ce ar fi citit profeţia în secolul întâi nu i-ar fi scăpat acest lucru. La vremea aceea, Roma era principalul centru economic al lumii şi centrul deopotrivă al idolatriei şi al persecuţiei. Multe din caracteristicile cetăţii din secolul întâi cadrează cu descrierile din profeţie. A sugera că un credincios cunoscător al Bibliei, din secolul întâi, ar fi înţeles profeţia cu referire nu la Roma, ci

la Babilonul propriu-zis, ar însemna să ignorăm aceste fapte. Bineînţeles, după cum am explicat în Capitolul 12, sunt alte motive pentru care cetatea Romei nu se potriveşte sau nu împlineşte profeţia. Prin urmare, trebuie să admitem, pe de o parte, că profeţia foloseşte mare parte din simbolurile, caracteristicile şi spiritul cetăţii Romei şi, pe de alta, că ea trimite, totuşi, spre altceva.

Tir

Apocalipsa 17-18 se inspiră în foarte mare măsură din profeţiile care vorbesc despre distrugerea Tirului. În Isaia, în vremea profetului, Tirul era un renumit centru economic. Ca cetate portuară situată în nordul Israelului, în ţara numită astăzi Liban, Tirul era un centru firesc de comerţ regional. Negustorii din Tir porneau pe apele mediteraneene şi întemeiau diverse colonii pe coastele Greciei şi Africii de nord, în Cartagina, şi până în Sicilia şi Corsica, în Spania.[155] În mod interesant, Tirul era faimos pentru producţia de vopsea purpurie scumpă, numită „purpuriu de Tir", care era extrasă dintr-un soi de melc de mare.[156] Amintiţi-vă că, în antichitate, culoarea aceasta era apanajul exclusiv al regalităţii. Faptul că regina-prostituată din Apocalipsa este îmbrăcată, în mod specific, în stacojiu şi purpuriu de Tir nu este, cel mai probabil, o coincidenţă. Mai sunt şi alte aluzii la Tir în profeţia despre prostituată.

În Apocalipsa 17:2, ni se spune că „regii pământului s-au desfrânat" cu femeia. G. K. Beale şi alţi comentatori văd aici o aluzie clară la Isaia 23, un oracol îndreptat în mod direct împotriva cetăţii antice a Tirului. Acolo, Tirul este numit, în repetate rânduri, o prostituată economică care „se va prostitua cu toate împărăţiile de pe faţa pământului" (v. 17). Vorbind despre judecata împotriva Babilonului, îngerul din Apolcalipsa spune: „negustorii tăi erau oameni de seamă ai pământului" (18:23). Acest limbaj este preluat, fără îndoială, din Isaia 23, unde citim că negustorii Tirului „erau prinţi" şi comercianţii săi erau „cei mai onoraţi de pe pământ" (v. 8).

De asemenea, Apocalipsa preia o profeţie majoră din Ezechiel. În Apocalipsa 18, când aud de colapsul Babilonului, negustorii, căpitanii de vase şi marinarii izbucnesc într-un bocet, care este aproape integral preluat din Ezechiel 27, o profeţie împotriva Tirului. Citiţi următoarele două pasaje şi notaţi numeroasele similarităţi dintre ele:

> Bogăţia ta, produsele tale, marfa ta, marinarii tăi, cârmacii tăi, cei ce-ți dregeau fisurile, cei ce făceau schimb de mărfuri cu tine, toţi ostaşii pe care-i aveai şi toată mulţimea din mijlocul tău se vor prăbuşi în inima mărilor, în ziua scufundării tale. La vuietul țipetelor cârmacilor tăi ostroavele se vor cutremura. Toţi cei ce trag la rame, marinarii şi toţi cârmacii de pe mare, se vor da jos din corăbiile lor şi vor sta pe țărm. Vor striga cu glas tare din pricina ta şi se vor tângui cu amărăciune; îşi vor arunca cu țărână pe cap şi se vor acoperi cu cenuşă. Se vor rade pe cap din pricina ta şi se vor îmbrăca cu saci; te vor plânge cu sufletul amărât, bocind cu amar. În tânguirea lor, vor face o cântare de jale cu privire la tine şi te vor boci astfel: «Cine era ca Tir, ca cel ce zace acum în mijlocul mării?» Când ieşeau mărfurile tale din mijlocul mărilor, săturai multe popoare. Prin mulţimea bogăţiilor şi produselor tale îi îmbogăţeai pe regii pământului. Acum însă eşti sfărâmat de mări, în adâncurile apelor. Încărcătura ta şi toată mulţimea din mijlocul tău s-a scufundat odată cu tine. Toţi locuitorii ostroavelor sunt înmărmuriţi din pricina ta;

[155] *Easton's Bible Dictionary*, s.v. "Tyre" (New York: Harper & Brothers, 1893).

[156] *Ancient History Encyclopedia*, s.v. "Tyre," accessed September 14, 2016, http://www.ancient.eu/Tyre/; "Countries: Tyre," MiddleEast.com, accessed September 14, 2016, http://www.middleeast.com/tyre.htm.

regilor lor li s-a zbârlit părul de groază şi li s-au înspăimântat feţele. Negustorii popoarelor fluieră de uimire din pricina ta. Îngrozitor îţi este sfârşitul şi nu te vei mai ridica niciodată!»" (Ezechiel 27:27-36)

Observaţi acum cât de mult sunt adaptate limbajul şi imagistica în Apocalipsa 18:

> Cei ce fac comerţ cu aceste lucruri, care s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe, înfricoşaţi de chinul ei, plângând, jelindu-se şi spunând: «Vai, vai, cetatea cea mare, îmbrăcată în in fin, în purpură şi în ţesătură stacojie, împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare! O bogăţie atât de mare a fost distrusă într-un singur ceas!» Orice căpitan de corabie, toţi cei ce călătoresc pe mare, marinarii şi cei care lucrează pe mare vor sta departe şi, văzând fumul arderii ei, vor striga, zicând: «Care cetate a mai fost ca cetatea cea mare?» Îşi vor arunca ţărână pe capete şi vor striga plângând şi jelindu-se: «Vai, vai, cetatea cea mare, din prosperitatea căreia s-au îmbogăţit toţi cei ce aveau corăbii pe mare! Într-un ceas a fost pustiită!» «Bucuraţi-vă de ea, tu, cerule, şi voi, sfinţilor, apostolilor şi profeţilor, pentru că Dumnezeu a rostit judecata împotriva ei, în favoarea voastră!»" (Apocalipsa 18:15-20)

Despre relaţia clară dintre aceste două pasaje, Beale a scris:

> Dintre toate metaforele prostituatelor din Vechiul Testament, care în majoritatea lor se referă la Israel, cea din Isaia 23, despre Tir, este cea mai apropiată din punct de vedere verbal cu cea din Apocalipsa 17:2. Faptul că Tirul este avut în vedere aici în Apocalipsa reiese limpede din referirea repetată, în Apocalipsa 18, la judecata Tirului din Ezechiel 26-28 şi din aluzia specifică, în Apocalipsa 18:23, la Isaia 23:8.[157]

Aşa stând lucrurile, Domnul nu numai că a folosit cetăţile antice ale Babilonului şi Romei ca tipuri istorice ale Babilonului din zilele din urmă, ci a preluat din abundenţă şi din profeţiile despre Tir.

Ninive

Apocalipsa 17-18 preia, de asemenea, din profeţiile despre Ninive, o altă capitală a unuia dintre cele şapte împărăţii ale fiarei. Ca şi Babilonul şi Roma, Ninive era o mare putere regională a vremii sale. În Naum 3, Domnul mustră această mare cetate păgână din vechime:

> *Vai de cetatea vărsătoare de sânge*, plină de minciună, plină de jaf şi care nu renunţă la a prăda! Se aude pocnetul biciului şi uruitul roţii, galopul cailor şi huruitul carelor! Călăreţii se năpustesc, săbiile scânteiază, iar suliţele fulgeră! Peste tot sunt o mulţime de morţi, grămezi de cadavre, hoituri fără număr, oameni care se împiedică de hoituri – şi aceasta *din cauza multelor desfrânări ale prostituatei, fermecătoarea, stăpâna vrăjitoriilor, care subjuga neamuri prin desfrânările ei şi clanuri prin vrăjitoriile ei.* (Naum 3:1-4, sublinierea noastră)

Regăsim aici, din nou, motivul unei cetăţi prostituate şi însetate de sânge, descrisă şi ca o cetate a „vrăjitoriilor". Apocalipsa preia din acest oracol spunând despre Babilon că „prin

---

[157] G. K. Beale, *The Book of Revelation: A Commentary on the Greek Text, New International Greek Testament Commentary* (Grand Rapids; Carlisle, UK: Eerdmans; Paternoster Press, 1999), 849–50.

vrăjitoria ta au fost înşelate toate neamurile" (Apocalipsa 18:23). Aşadar, în Ninive, capitala Asiriei, avem o altă cetate antică ce prefigurează un tip al marii cetăţi prostituate din zilele din urmă.

Edom

În Isaia 34, găsim o profeţie despre Edom, folosită adesea de profeţi pentru a reprezenta principalii adversari ai Israelului, în vremea din urmă. Descrierea judecăţii finale a Edomului sună astfel: „Pâraiele Edomului vor fi prefăcute în smoală, iar pulberea lui în pucioasă. Ţara lui va fi ca smoala aprinsă! Nu se va stinge nici noaptea, nici ziua*, iar fumul ei se va înălța veșnic.* Din generaţie în generaţie, va rămâne pustie şi nimeni nu va mai trece vreodată prin ea" (Isaia 34:9-10, sublinierea noastră). Apoi, în Apocalipsa 19, diverse glasuri din ceruri se bucură de căderea Babilonului, ca o aluzie directă la acest pasaj din Isaia: „El a judecat-o pe marea prostituată care a pervertit lumea cu desfrânarea ei!... Aleluia! *Fumul ei se va ridica în vecii vecilor!*" (Apocalipsa 19:2, sublinierea noastră). Beale a comentat: „Aici, căderea Edomului este înţeleasă ca un tipar tipologic anticipatoriu al căderii [Babilonului], care nu se va mai ridica niciodată după judecata lui Dumnezeu."[158] Aşadar, Edomul este a cincea cetate care reprezintă un tip istoric al Babilonului escatologic.

Sodoma şi Gomora

După cum distrugerea Edomului serveşte ca o prefigurare a judecăţii asupra Babilonului, la fel este şi cu Sodoma şi Gomora. După cum detaliază relatarea distrugerii acestor două cetăţi:

> Avraam... S-a uitat în jos spre Sodoma şi Gomora şi spre tot ţinutul câmpiei şi a văzut un fum gros ca fumul unui cuptor de ars, ridicându-se de pe pământ. (Geneza 19:27-28)

Epistola a doua a lui Petru vorbeşte şi ea, în mod specific, despre distrugerea Sodomei şi a Gomorei şi despre faptul că Dumnezeu a folosit-o ca pe un avertisment pentru generaţiile viitoare. Ni se spune că Domnul „a condamnat cetăţile Sodoma şi Gomora la distrugere, transformându-le în cenuşă şi făcându-le astfel un exemplu cu privire la ce urmează pentru cei neevlavioşi" (2 Petru 2:6). Aşadar, Sodoma şi Gomora sunt un alt exemplu din Vechiul Testament care este preluat în Apocalipsa pentru a zugrăvi o imagine compozită a marii cetăţi prostituată din zilele din urmă.

Ierusalimul

Deşi am eliminat ideea că Ierusalimul, alături de Roma, ar fi fost principala ţintă a profeţiei din Apocalipsa 17-18, am da dovadă de neglijenţă dacă nu am admite că profeţia preia, în mod clar, din limbajul şi pasaje specifice din Vechiul Testament care se aplicau iniţial Ierusalimului. Mai întâi, este vorba de folosirea evidentă a termenul de *prostituată* sau *curvă*, care, după cum am discutat, este folosit adesea peste tot în Biblie cu referire la Israel (de ex. 2 Cronici 21:11; Ezechiel 16:15 et al.). În observaţia lui Beale,

> Într-adevăr, portretul curvei din Apocalipsa 17 se bazează şi pe descrierea Israelului ca o curvă din Ieremia 2:20-4:30: acolo, Iuda este o curvă (2:20) cu „fruntea de curvă" (3:3) care îi face pe alţii să păcătuiască (2:33). Pe „fustele ei se găseşte sângele vieţii celor

[158] Ibid., 929.

nevinovaţi“ (2:34), rochia ei este „stacojie“, se „împodobeşte cu podoabe de aur“ (4:30), iar ibovnicii ei o dispreţuiesc şi încearcă să o omoare (4:30).[159]

Alţi comentatori au atras atenţia asupra faptului că veşmintele marelui preot sunt descrise în LXX ca fiind făcute din „aur, fire de culoare albastră, purpurie şi cărămizie şi fir de in subţire“ (Exodul 28:5), fiind întrucâtva similare celor ale prostituatei din Apocalipsa, care este „îmbrăcată în purpuriu şi stacojiu şi împodobită cu aur“ (Apocalipsa 17:4).[160]

Cetatea prostituată compozită

Ca atare, pentru a răspunde celor ce aderă la interpretarea Babilonului literal, deşi este adevărat că Apocalipsa 17-18 preia mult din Isaia 13-14 şi Ieremia 50-51, asta nu înseamnă că Apocalipsa vorbeşte, în mod necesar, despre cetatea propriu-zisă a Babilonului, din Irak. Dimpotrivă, pasajul arată spre toate aceste cetăţi cu scopul de a indica o alta, misterioasă, care nu exista pe atunci. În loc să ne uităm în mod exclusiv la Babilon – sau la oricare dintre celelalte cetăţi, de altfel – ar trebui să avem în vedere toate aceste cetăţi înţesate de răutate, care alcătuiesc împreună o imagine heteroclită a cetăţii fărădelegii din zilele din urmă.

Zaharia 5

Al patrulea şi cel din urmă argument pentru un viitor Babilon literal, reconstruit, gravitează în jurul profeţiei din Zaharia 5:5-10, pe care am atins-o doar în treacăt adineauri. Profeţia aceasta vorbeşte despre o femeie numită, în mod specific, „Răutate“, care este aşezată într-o efă, sau un coş, şi trimisă în „ţara Şinar“, unde va rămâne până când i se ridică un „piedestal“ (probabil cu sensul de altar). Femeia aceasta, se spune, reprezintă marea prostituată, care este trimisă, până în zilele din urmă, în Babilon, de unde va fi descoperită lumii ca Babilonul final.

Întrucât profeţia aceasta a fost dată în 519 î.Cr. (vezi Zaharia 1:7), la douăzeci de ani după căderea Babilonului, nu încape îndoială că vorbeşte despre un eveniment viitor, în raport cu vremea lui Ezechiel, pentru „ţara Şinar“. Mai specific, trimite la un viitor pentru această ţară care implică deopotrivă răutate şi religie. Mai mult, profeţia nu menţionează niciodată că ar fi vorba de zilele din urmă. Deşi ar putea, categoric, să fie o referinţă la zilele din urmă, ea nu precizează acest lucru. De asemenea, în loc să spună că femeia este dusă în cetatea Babilonului, Zaharia foloseşte termenul mai general de „ţara Şinar“. Deşi termenul ar putea identifica un loc specific în care se afla cetatea antică, el permite, totodată, identificarea cu o regiune mai largă.

Este interesant că, în secolul al VIII-lea, cetatea Kufa, situată la doar 56 km la sud de Babilon, pe malul Eufratului, devine, în fapt, căminul Califatului Islamic şi, ca atare, capitala lumii islamice, timp de aproximativ doisprezece ani. După aceea, Califatul a fost mutat în nord, în Baghdad, unde a şi rămas timp de aproximativ 450 ani. Faptul că însăşi capitala celui de-al şaptelea imperiu al fiarei, care domina întregul Orient Mijlociu, a fost stabilită, timp de aproape cinci sute de ani, atât de aproape de Babilon nu este, în mod cert, nesemnificativ. Este posibil ca despre aceasta să fi scris Zaharia? Deşi nu aş fi dispus să mă angajez pe deplin faţă de această interpretare, este posibil ca acest lucru să fie tot ceea ce este necesar ca să vedem profeţia lui Zaharia împlinită fără a insista pe o restaurare completă a cetăţii Babilonului.

---

[159] Ibid., 884-85.

[160] Chris White, *Mystery Babylon: When Jerusalem Embraces the Antichrist, An Exposition of Revelation 17 & 18* (Chris White Publishing, TN, 2013).

O altă posibilitate probabilă este aceea că această profeţie ar fi putut fi împlinită de cetatea Mecca, care reprezintă astăzi inima spirituală a lumii islamice. Mecca este, într-adevăr, căminul unui altar în formă de cub (Kaaba), unde oamenii din regiune se pleacă, literalmente, şi se roagă de cinci ori pe zi. Este, într-adevăr, un oraş în care, de mai bine de o mie patru sute de ani, este ridicat un altar pentru „Răutate", care funcţionează acum ca reper spiritual pentru inimile celor mai mulţi din întreaga regiune. Vom discuta despre acest altar şi importanţa lui mai în amănunt, pe măsură ce înaintăm în studiul nostru. Această posibilitate atârnă pe de-a-ntregul de cât de larg poate fi înţeles termenul „ţara Şinar". În timp ce majoritatea atlaselor şi dicţionarelor biblice identifică Şinarul cu întreaga regiune cuprinsă între Baghdadul modern şi Golful Persic, există, totodată, o oarecare ambiguitate, *Holman Illustrated Bible Dictionary* admiţând că termenul are „un sens nesigur folosit în diverse documente antice din Orientul Apropiat, aparent cu locaţii oarecum diferite în minte."[161] Deşi aş ezita să pronunţ această înţelegere ca fiind sensul cel mai probabil al profeţiei, ea ar putea fi o opţiune legitimă pentru a explica textul.

Până la urmă, deşi provoacă, cu siguranţă, câteva întrebări dificile, profeţia lui Zaharia nu este o temelie destul de solidă pe care să construim un argument în favoarea unui Babilon literal, reconstruit, care să fie marea prostituată.

Realitatea pe teren

După ce am trecut în revistă câteva dintre dificultăţile şi slăbiciunile principalelor argumente în favoarea unui Babilon viitor şi propriu-zis, care va fi reconstruit şi apoi distrus de Domnul, aş vrea să concluzionez evidenţiind câteva alte dificultăţi pe care le ridică această interpretare. Pentru început, deşi sunt câteva argumente scripturale puternice în favoarea ei, prin prisma realităţilor actuale din lumea reală şi de pe teren, ea este, de fapt, cea mai slabă dintre toate.

La momentul actual, Babilonul sau, mai specific, Hillah, din Irak, nici nu ar merita să fie considerat subiectul textului din Apocalipsa 17-18. Hillal nu este un centru religios global şi nici o putere economică. Nu stăpâneşte peste regii pământului. Nu se îmbată cu sângele sfinţilor. Această interpretare se bazează în întregime pe ideea că ceva s-ar putea întâmpla în viitor, dar actualmente, şansele ca acest ceva să se întâmple în orizontul imediat sunt slabe sau inexistente. Înseamnă asta că nu poate sau nu se va întâmpla niciodată? Bineînţeles că nu. Însă, cel puţin deocamdată, pare improbabil. După invazia şi ocupaţia americană, timp de un deceniu, a Irakului şi după preluarea de către SIIS a controlului asupra multora din teritoriile centrale şi nordice ale Irakului, mare parte a naţiunii funcţionează în starea de supravieţuire. Cu atacurile sinucigaşe care au loc oarecum regulat în Baghdad, Irakul nu este pregătit să construiască, la doar 80 km depărtare de capitală, o mega-cetate demnă de a fi considerată o capitală globală a finanţelor.

Cu toate acestea, orice este posibil. În următorii cinci şi până la treizeci de ani se pot desfăşura nenumărate evenimente. Cu toată onestitatea, însă, mă îndoiesc că mai este atât de mult timp până la întoarcerea lui Isus. Dacă ajungem în anul 2045 şi Isus încă nu Se va fi întors, voi fi puţin surprins. Bineînţeles, anii au un fel al lor de a se scurge pe lângă noi şi nu trebuie să presupunem că ştim cu certitudine ce ne rezervă viitorul. Lumea întreagă a fost în stare de şoc văzând cu câtă repeziciune Primăvara Arabă şi evenimentele ce i-au urmat au transformat Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, ca peste noapte. Dacă ar fi să izbucnească un război major în regiune (sau chiar un război mondial) în anii ce ne stau înainte, lucru care ar putea foarte bine

[161] *Holman Illustrated Bible Dictionary*, s.v. "Shinar, Plain Of" (Nashville: Holman, 2003), 1489.

să se adeverească, atunci şi acesta ar modifica radical peisajul politic al Orientului Mijlociu şi al lumii. Aşa că, da, cam orice este posibil.

Propunătorii acestei viziuni ar putea, de asemenea, şi pe bună dreptate, să arate cât de rapid a fost construit Dubaiul. În 1990, Dubaiul abia dacă era un oraş, era o singură fâşie de pământ ce străbătea un orăşel relativ pustiu din deşert, cu câteva clădiri înalte şi un aeroport. Totuşi, până în 2009, s-a profilat ca un oraş regional major, cu zeci de zgârie-nori, inclusiv cea mai înaltă clădire a lumii, Burj Khalifa. Astăzi, cu tehnologiile în plină dezvoltare, cu noile tehnici din construcţii şi cu destul capital, un oraş major ar putea fi construit în zece-cincisprezece ani. Dacă în următorii câţiva ani s-ar demara un astfel de proiect, ar putea fi finalizat, probabil, până în 2030. Aşadar, acest scenariu este, categoric, posibil. Cu toate acestea, ideea că Hillal, căminul ruinelor Babilonului, va renaşte, în viitorul apropiat, ca un centru religios şi economic major şi va împlini toate profeţiile din Apocalipsa 17-18 pare, cu adevărat, greu de crezut.

Mister? Care mister?

O altă dificultate pe care o am cu această interpretare este natura ei profund anticlimactică, poate chiar contradictorie. Mi se pare ciudat faptul că îngerul vorbeşte despre această cetate din vremea sfârşitului ca despre un „mister", dacă, în realitate, ea nu reprezintă câtuşi de puţin un mister. Doamnelor şi domnilor – priviţi! Dezlegarea acestei mari enigme a veacurilor, răspunsul la ceea ce a intrigat, secole de-a rândul, exegeţi, profesori şi studenţi ai Bibliei, urmează să fie descoperită. Bateţi din tobe, vă rog! Identitatea marelui mister al Babilonului din zilele din urmă este... Babilonul.

Ia stai puţin. Poftim?

Dacă misterul Babilonului din zilele din urmă este, pur şi simplu, Babilonul literal, cât de anticlimactic este acest lucru?

Gânduri de încheiere

Chiar dacă ideea că marea prostituată este, pur şi simplu, Babilonul propriu-zis este, poate, mai puternică decât interpretările anterioare pe care le-am adus în discuţie până acum, ea are, totuşi, câteva neajunsuri, unele dintre ele potenţial fatale. Ca întotdeauna, Dumnezeu ştie cel mai bine şi, în curând, timpul va da la iveală adevărul. Până atunci, trebuie să rămânem smeriţi şi atenţi la semnele care se desfăşoară înaintea ochilor noştri.

Mireasa sau prostituata?

Înainte de a încheia acest capitol, oarecum ca notă marginală, aş menţiona că mi se pare foarte fascinantă o propunere de proiect pentru Basra, un oraş situat la aproximativ 450 km la sud de Hillah/Babilon. Basra este un oraş portuar din Irak, situat pe malul Golfului Persic. Este poreclit „mireasa golfului". Elaborând pe această temă, există actualmente în lucru nişte planuri de a construi „un oraş vertical", o clădire masivă, pe care planificatorii ei o numesc, simplu, „Mireasa".[162] Un raport din cotidianul britanic *The Guardian* ne relatează detaliile fascinante despre ceea ce ar putea începe în curând să aibă loc acolo:

> Ne-am obişnuit ca coroana „celei mai înalte clădiri din lume" să urmeze centrul de gravitate al economiei mondiale: SUA în cea mai mare parte a secolului al XX-lea, apoi

[162] Stu Roberts, "The Bride: Basra's Ambitious Vertical City to Become World's Tallest Building," New Atlas, November 25, 2015, http://newatlas.com/bride-vertical-city-basra/40588/.

> Orientul Îndepărtat (Turnurile Petronas din Malayasia, Taipei 101 din Taiwan), iar acum Dubai, cu Burj Khalifa, care va fi întrecut, conform planurilor, de Turnul Regatului Arabiei Unite, în 2019. Dar iată că vine un turn care le va eclipsa pe toate celelalte – în Irak. Da, aţi citit bine: cea mai înaltă clădire din lume este programată să fie construită în Basra, în sudul Irakului. Se numeşte Mireasa din Golf şi va avea 230 de etaje – 1.152 metri în înălţime. În linii mari, este Burj Khalifa cu The Shard deasupra... Va mai fi o amplă zonă publică acoperită, la baza turnurilor, numită „Vălul". Mireasă, văl – vedeţi ce-au făcut acolo?... Dacă imaginea mintală pe care o aveţi despre Basra este încă cea a zonei de război care era în 2003, atunci când trupele britanice şi americane au intrat pentru prima dată în Irak, aveţi nevoie, în mod clar, de o actualizare. Basra este un oraş prosper şi relativ paşnic în zilele noastre, „mai asemănător cu Kuweitul decât cu Baghdadul". Tentaculele Statului Islamic se află la mai bine de 600 km depărtare. Banii din petrol curg gârlă acolo. Pe toate drumurile noi se văd maşini noi. De curând, s-au deschis un hotel de cinci stele şi un nou stadion sportiv (s-ar părea că Basra este ahtiată după fotbal). Guvernul lucrează la un master-plan pentru extinderea oraşului, în care Mireasa, finanţată din bani publici, va constitui piesa de rezistenţă. Mireasa din Golf este, de fapt, o poreclă locală a oraşului. Basra era considerat cândva cel mai frumos şi mai cosmopolit loc din Golf – înainte ca Saddam Hussein să pedepsească populaţia majoritar şiită a acestuia şi înainte ca războiul din Irak să îşi lase amprenta asupra lui. Mai era, de asemenea, aşa-zisa locaţie a Grădinii Edenului.[163]

Este oare posibil ca descrierile biblice ale Babilonului zilelor din urmă să fie împlinite într-un oraş aflat la aproape 482 km mai spre sud, pe malul Eufratului, decât Babilonul originar? Nu putem exclude cu totul această posibilitate. Este greu să nu fii şocat de caracterul potenţial profetic al acestei istorioare. Nu ar fi ceva tipic lui Satan să îşi numească capitala „Mireasă" în loc de prostituată, cum o numeşte Domnul? Însă, chiar dacă se construieşte un oraş, ideea că acesta ar deveni o capitală religioasă majoră şi un centru economic global continuă să rămână, încă, greu de închipuit. Oricât de mult ne-ar intriga speculaţiile asupra acestor lucruri, deocamdată ele sunt doar teoretice. Oraşul acesta există, actualmente, doar în minţile arhitecţilor săi. Nu a început încă nicio construcţie propriu-zisă. Oricum ar fi, este un lucru asupra căruia să fim cu ochii în patru în anii ce vin, alături de o potenţială reconstrucţie a Babilonului.

---

[163] Steve Rose, "The world's Tallest Building Planned – in Ex-Warzone Basra," *Guardian*, November 20, 2015, https://www.theguardian.com/artanddesign/2015/nov/20/the-worlds-tallest-building-planned-in-ex-warzone-basra-iraq.

Partea a III-a
Babilonul final

17
Mecca/Arabia Saudită

În acest capitol, vom trece în revistă argumentul în favoarea concepţiei că profeţia despre marea prostituată vorbeşte de Mecca sau de Regatul Arabiei Saudite. Dacă aceasta este prima oară când auziţi această interpretare, poate că vi se pare incredibil de nouă sau chiar dubioasă. Vă înţeleg complet. Eu însumi am avut îndoieli când am început să cântăresc această interpretare. Dar, după ce am examinat argumentele biblice în favoarea ei, am conchis că are un merit autentic. Iată de ce.

Peste tot în cartea aceasta, am urmărit să clădim pe principiul că nu ajunge să găsim o interpretare care să împlinească unul, câteva sau chiar mai multe dintre criteriile scripturale, atâta timp cât eşuează în privinţa altora. Doar o interpretare care satisface toate criteriile biblice va fi suficientă. Dintre toate posibilele poziţii, aceasta este singura care pare că îndeplineşte această cerinţă. De fapt, se potriveşte şocant de bine.

Aşadar, să pornim la drum analizând diferitele criterii şi descrieri pe care le-am extras din Apocalipsa 17-18, punându-le faţă în faţă cu realitatea politică, financiară, religioasă, morală şi chiar geografică a cetăţii Mecca şi a Regatului Arabiei Saudite.

Un oraş propriu-zis

Evident, Mecca este un oraş foarte real şi tangibil, nu doar vreun concept vag, precum „sistemul lumii" sau „apostazie globală". Dacă ne gândim la regatul mai larg a cărei inimă spirituală este Mecca, atunci acesta ar fi, fără îndoială, Regatul Arabiei Saudite. Într-un sens mai larg de-atât, Mecca este capitala spirituală a întregii lumi musulmane. Să fim înţeleşi, eu nu pledez pentru o interpretare strict limitată, care vede Mecca singură ca fiind Babilonul, ci pentru una care permite realităţile mai ample din Regatul Arabiei Saudite, incluzând capitalele economice ale acesteia, Riyadh, Jeddah şi chiar şi Oraşul Economic al Regelui Abdullah, aflat în plină emergenţă. După cum am discutat, în perioada biblică, oricare cetate de mare renume ar fi fost inima unei regiuni, stat, regat sau împărăţii mai largi. Lucrul acesta era, în mod cert, valabil pentru Babilonul antic, precum şi pentru Roma antică, cetăţi care reprezintă cele mai importante prototipuri profetice la care să ne uităm.

Cetatea cea mare

Mecca joacă rolul „cetăţii celei mari" din Apocalipsa 17-18, în sensul în care ea este matca, inima, însuşi centrul de gravitate spirituală pentru întreaga lume islamică. Aduceţi-vă aminte: măreţia „marelui Babilon" nu are de-a face cu numărul clădirilor înalte de care dispune şi nici cu numărul de kilometri pătraţi pe care se întinde. Mai degrabă, profeţia pare a se focaliza mai mult pe influenţa extinsă a acestuia peste regi, popoare, naţiuni şi triburi. Sunt mai multe aspecte notabile în care Mecca ar putea fi văzută ca fiind cetatea cea mare. Să începem cu cel mai evident.

Matca şi inima islamului

Mai întâi, cetatea Mecca este însăşi vatra în care s-a născut religia islamului. Fiecare eveniment important de la începutul islamului, în timpul lui Mohamed, a avut loc ori în Mecca, ori în Peninsula Arabă. În Mecca s-a născut şi a crescut Mahomed şi tot acolo şi-a lansat cariera „profetică", începând să îşi propovăduiască noua religie; în Mecca, islamul avea să înregistreze, în

cele din urmă, cel mai notabil succes. Arabia Saudită este căminul deopotrivă al Meccăi şi al Medinei, cele două oraşe în care Mahomed şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii.

Tocmai în virtutea conexiunii lui Mahomed atât cu Mecca, cât şi cu Medina, acestea sunt, fără îndoială, cele mai sacre două oraşe din întreaga lume musulmană. Cei ce nu sunt musulmani nici măcar nu au voie să pătrundă în aceste oraşe. Aşadar, nu doar că Mecca/Arabia Saudită este leagănul islamului; este, de asemenea, însăşi inima lumii musulmane. Una dintre cele mai importante descrieri ale prostituatei pe care am identificat-o se referă la cel mai semnificativ centru de idolatrie globală care a existat vreodată. Babilonul este numit, în mod specific, „mama tuturor prostituatelor", reprezentând marea mamă a religiilor false. Mecca este, în fapt, mai vrednică de titlul de „capitală spirituală" decât orice alt oraş din lume. Gândiţi-vă puţin: Ori de câte ori cineva descrie epicentrul arhetipal al unui fenomen, acea persoană îl numeşte „mecca" respectivului fenomen. Hollywood-ul, de exemplu, este „mecca" filmului. Wall Street-ul este „mecca" finanţelor şi investiţiilor. Numele Mecca este cvasi-sinonim cu capitala supremă. Mecca propriu-zisă, însă, nu este capitala filmului sau a finanţelor, ci a singurei religii false care se bucură de cea mai mare răspândire în lume.

Astăzi, Mecca serveşte ca centru spiritual pentru 1,6 miliarde de musulmani. Este capitala spirituală a celei de-a doua religii a lumii, stăpânind peste şi controlând fiecare naţiune care înconjoară Israelul. Dacă înţelegem naraţiunea profund israelo-centrică a Scripturilor, acest fapt este deosebit de profund. Desigur, islamul controlează mult mai mult decât doar naţiunile din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Influenţa lui este resimţită, din ce în ce mai mult, şi în naţiunile din toată lumea. În 2016, Londra a fost martoră la primul primar musulman ales. Fără îndoială, influenţa şi impactul islamului la nivel global va continua să fie simţită în anii ce vin. De cinci ori pe zi, mulţimi peste mulţimi de musulmani, din aproape toate naţiunile lumii, îşi îndreaptă faţa în rugăciune către Mecca. Magazinele musulmane au în vânzare o varietate de busole şi ceasuri electronice făcute, în mod specific, pentru a ajuta musulmanii să ştie întotdeauna când este timpul de rugăciune şi direcţia către Mecca – indiferent de locul în care s-ar afla. Mai mult, fiecare musulman are datoria de a face, măcar o dată în viaţă, un pelerinaj spiritual la Mecca. De fapt, Masjid al-Haram, sau Moscheea Sacră, care găzduieşre Kaaba (vezi Capitolul 16), este cea mai vizitată locaţie din toată lumea. Nu există îndoială că Mecca este inima geografică şi spirituală a întregii lumi musulmane. Dintre toate oraşele lumii, care ar împlini mai adecvat descrierea de a avea influenţă asupra regilor şi „neamurilor şi mulţimilor şi naţiunilor şi limbilor" (vezi Apocalipsa 17:15)?

Matca şi inima islamului radical Wahhabi

Arabia Saudită este, totodată, matca wahhabismului – sau salafismului, după cum preferă adepţii acestuia să îl numească. În secolul al XVIII-lea, când Ibn Saud, patriarhul tribului Al-Saud, ducea lupte pentru consolidarea puterii tribale, a încheiat o alianţă cu patriarhul islamului radical sunnit modern, Muhammad al-Wahhab. Din acele zile încoace, Casa lui Saud şi Casa lui Wahhab au fost inseparabile. După cum a remarcat un observator iscusit, „Saud şi Wahhabi, Wahhabi şi Saud încă stăpânesc peste Arabia Saudită."[164]

Wahhabismul/salafismul este, în esenţă, o mişcare de reformă de sorginte musulmană sunnită, al cărei scop este revenirea la practicile primilor musulmani. Salafii urmăresc să purifice

[164] Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 145.

islamul de orice elemente şi inovaţii introduse mai târziu (arabă: *bid'ah*), care, pretind ei, compromit expresia cea mai pură a islamului, pe care Mohamed şi discipolii săi cei mai apropiaţi şi de la început au predicat-o şi au practicat-o. Din acest motiv, wahhabismul are ca rezultat cele mai extreme expresii ale islamului şi este principala sursă a atâtor musulmani sunniţi radicali din toată lumea. Al-Qaeda, SIIS, talibanii, Boko Haram şi mai multe alte mişcări jihadiste radicale s-au născut, toate, din gândirea salafi, prin identificarea cu aceasta.

În 2016, o comisie de experţi, numită Integrity UK, a tradus o apariţie a Şeicului Adel al-Kalbani, fostul imam al Marii Moschei din Mecca. Potrivit lui al-Kalbani, islamul practicat la scară largă şi sancţionat de guvernul saudit „urmează aceeaşi gândire [ca şi SIIS], dar o pune în practică într-o manieră rafinată. Ei îşi preiau ideile din ceea ce este scris în propriile noastre cărţi, din propriile noastre principii... Noi nu criticăm gândirea pe care se bazează (SIIS)."[165]

Pentru a înrăutăţi lucrurile, Arabia Saudită este nu doar principala sursă ideologică directă pentru radicali, ci şi principala sursă de finanţare pentru wahhabismul radical din toată lumea. Vom discuta această chestiune în mai multe detalii pe măsură ce înaintăm. Deocamdată, pe lângă recunoaşterea faptului că Arabia Saudită este însăşi matca şi inima islamului mondial, mai trebuie să înţelegem şi că Arabia Saudită este matca şi miezul celei mai criminale, violente, determinate şi periculoase forme de islam radical ce i-a fost dat lumii să o cunoască.

Dacă Mecca şi Arabia Saudită reprezintă, într-adevăr, marea prostituată, atunci nu este deloc dificil să vedem de ce se spune că mare parte a lumii se află într-o stare de beţie, sub vraja şi influenţa ei. Cât despre rolul misteriosului Babilon ca cea mai mare sursă de influenţă religioasă peste popoarele pământului şi de răspândire a celei mai aprige şi mai setoase de sânge forme de religie falsă pe care a cunoscut-o omenirea vreodată, Mecca/Arabia Saudită se potriveşte perfect descrierii. Astăzi, vinul dătător de dependenţă şi înnebunitor al farmecelor prostituatei se răspândeşte rapid peste tot în lume, pe măsură ce SIIS şi grupări similare preiau controlul asupra unor naţiuni întregi şi, într-un fel sau altul, fac jihadismul radical să pară în vogă, în rândurile milioanelor de tineri musulmani de pe tot pământul. Când mă gândesc că SIIS a fost în stare să recruteze aproape treizeci de mii de musulmani, din ce în ce mai tineri, care au lăsat totul în urmă şi s-au mutat în Siria, cu riscul de a muri acolo, îmi vine uşor să înţeleg de ce îngerul a spus că „locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei" (Apocalipsa 17:2). Înţelegând că „desfrânarea" din profeţie este idolatria sau religia falsă şi că Regatul Arabiei Saudite este întru totul responsabil de răspândirea celei mai rele şi mai demonice forme de islam radical – cu siguranţă despre Arabia Saudită este vorba când se spune „pentru că din vinul mâniei datorat desfrânării ei au băut toate neamurile, regii pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogăţit din puterea senzualităţii ei!" (Apocalipsa 18:3).

Ciocnirea a două cetăţi

După cum am discutat în Capitolul 9, cartea Apocalipsa este, în mare parte, o poveste despre două cetăţi. Este o poveste despre ciocnirea dintre prostituată şi mireasă, cetatea lui Satan şi, respectiv, cetatea marelui Rege. Încă de acum mai bine de trei mii de ani, când regele David a preluat tronul pe Muntele Sionului din Ierusalim, Ierusalimul a fost deopotrivă un oraş profetic şi epicentrul aşteptărilor religioase ale evreilor. Acolo a fost construit templul evreiesc de către regele Solomon şi apoi de către Irod. Şi acolo va fi tronul restaurat al lui David pe care evreii

[165] "Leading Saudi Cleric Says IS and Saudi Arabia 'Follow the Same Thought'" Assyrian International News Agency, January 28, 2016, http://www.aina.org//news/20160128183033.htm.

evlavioşi aşteaptă să Se aşeze Mesia al lor – pentru ca de acolo stăpânirea şi binecuvântarea lui Mesia al evreilor să se întindă până la marginile pământului. După cum declara profetul Isaia:

> Autoritatea Sa va creşte neîncetat şi va fi o pace fără sfârşit pentru tronul lui David şi împărăţia Sa. El o va întemeia şi o va întări prin judecată şi dreptate, de acum şi pe vecie. Râvna DOMNULUI Oştirilor va face aceasta. (Isaia 9:7)

În acelaşi fel, cartea Apocalipsa descrie ziua când un Ierusalim reînnoit şi ceresc va fi condus de către Yeshua (Isus), Mesia al evreilor. Stăpânirea Lui se va întinde peste tot pământul şi, citând din nou din Isaia, „pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului aşa cum apele acoperă adâncul mării" (Isaia 11:9). Profetul Mica descrie probabil cel mai bine această epocă când domnia mesianică din Ierusalim se va extinde peste tot pământul. În timpul celor aproape două mii de ani de risipire a evreilor în afara ţării lor, aceştia nu au dat niciodată uitării aceste profeţii:

> În zilele de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi aşezat drept cel mai înalt dintre munţi, va fi înălţat deasupra dealurilor şi popoarele vor curge spre el. Multe neamuri vor veni şi vor zice: «Să mergem şi să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov! El să ne înveţe căile Sale, şi noi să umblăm pe cărările Sale!» Căci din Sion va ieşi Legea, iar Cuvântul Domnului – din Ierusalim. El va judeca între multe popoare şi va hotărî pentru neamuri puternice, depărtate. Ei îşi vor făuri din săbii pluguri, şi din suliţe – cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam şi nu vor mai învăţa războiul. (Mica 4:1-3)

Este un pasaj în care şi-au găsit inspiraţia mulţi poeţi şi visători. În mod cert, vorbeşte despre o epocă după care tânjesc toţi cei ce iubesc adevărul şi caută pacea.

Ideea este că, deopotrivă pentru evrei şi creştini, Ierusalimul reprezintă culmea tuturor aşteptărilor, tânjirilor şi nădejii religioase. Este cetatea păcii – cetatea lui Yahve. Pe de altă parte, musulmanii au un cu totul alt oraş către care se uită ca la centrul spiritual al lumii. Acesta este Mecca – cetatea lui Allah. Deşi profeţiile islamice au în vedere, într-adevăr, o zi când musulmanii vor stăpâni peste Ierusalim, pentru ei acesta nu este cetatea „sfântă" ultimă. Această poziţie îi aparţine Meccăi. Ierusalimul este doar pe locul trei în topul celor mai sfinte oraşe ale islamului.

În cartea Ezechiel, citim propria declaraţie a lui Yahve legat de faptul că Israelul şi Ierusalimul sunt centrul pământului: „Acesta este Ierusalimul pe care Eu l-am pus în mijlocul neamurilor şi împrejurul căruia am aşezat ţări" (Ezechiel 5:5). Ulterior în Ezechiel, Domnul numeşte din nou Ierusalimul „centrul ţării" [lumii] (38:12). Poate chiar mai emfatic de-atât, Tanchuma Midrash evreiască prezintă în mod articulat locul pe care îl ocupă Ierusalimul în gândirea evreiască, deopotrivă ca început şi centru al creaţiei lui Dumnezeu:

> După cum buricul se află în mijlocul corpului omenesc,
> Aşa este şi ţara lui Israel buricul pământului...
> Situată în centrul lumii,
> Iar Ierusalimul este centrul ţării lui Israel,
> şi locul sfânt în centrul Ierusalimului,
> şi sfânta sfintelor în centrul locului sfânt,
> şi chivotul în centrul sfintei sfintelor,
> şi piatra de temelie înaintea sfintei sfintelor,

pentru că din el a fost întemeiată lumea.[166]

Nu este deloc surprinzător, deci, că erudiţii evrei şi istoria islamică indică faptul că, în primele secole ale islamului, musulmanii au uzurpat sintagme precum „cel dintâi din creaţia [lui Dumnezeu]" din tradiţiile evreieşti aplicându-le la Mecca.[167] În schema islamică a lucrurilor, nu Ierusalimul este centrul lumii şi însuşi „buricul pământului", ci Mecca. Tradiţia musulmană susţine că, cu două mii de ani înainte de creaţie, cetatea Mecca era o simplă pată ce plutea peste ape până când Allah a lungit-o şi lăţit-o plăsmuind din ea universul.

Spiritul de dispută ce planează deasupra Meccăi, mai cu seamă în ce priveşte Ierusalimul, este transparent. Pentru a înţelege conflictul spiritual din Orientul Mijlociu, trebuie să înţelegem mai întâi mentalitatea musulmană îndeosebi faţă de Israel şi Ierusalim. Avem două principii importante care conlucrează. Unul este maniera neclintită, monocromatică în care funcţionează formele mai puritane ale gândirii islamice – în zone strict negre şi albe. Cel de-al doilea este ideea incontestabilă că islamul are un drept de sorginte divină de a stăpâni lumea. Ca atare, în mintea musulmanului radical este ceva de nesuportat faptul că există un alt oraş în Orientul Mijlociu care pretinde a fi centrul religios şi spiritual al lumii. Dacă Israelul este spinul din coasta lumii musulmane, atunci Ierusalimul este vârful otrăvit. Lumea musulmană nu îşi poate găsi odihna până când durerea zvâcnitoare cauzată de Ierusalim nu amuţeşte. După cum a spus lămurit profetul Zaharia, în zilele din urmă, Ierusalimul va fi ca un potir de băutură tare, care va ameţi toate popoarele din jur cu un duh de gelozie şi furie (Zaharia 12:2). Această furie a beţiei este evidentă în nenumărate retorici inflamatorii, precum următoarele comentarii aparţinând grupării Hamas: „Declarăm război fiilor de maimuţe şi porci, care nu se va încheia până când steagul islamului va fi înălţat în Ierusalim"[168], sau atunci când Safwat Hagazy a spus, la postul de televiziune Egyptian TV, în toiul primei Revoluţii Egiptene, că „capitala noastră... va fi, cu voia lui Allah, Ierusalimul. Cântecul nostru va fi «Milioane de martiri vor mărşălui către Ierusalim!»"[169]

Care altă religie de pe pământ îşi face urmaşii să fie atât de ameţiţi de gelozie faţă de Ierusalim, cu o asemenea poftă demonică de a poseda ţara lui Israel şi o ură atât de acerbă faţă de poporul evreu? Nu este religie pe lume care să se apropie măcar de islam. În afară de Mecca, inima spirituală a islamului, despre care altă cetate se poate spune, în mod atât de desăvârşit, că „locuitorii pământului s-au îmbătat?" (Apocalipsa 17:2).

Astăzi, peste tot în lume, se desfăşoară o încleştare spirituală ce pune capăt acestui veac. Este o ciocnire între multe popoare, două religii, două cărţi şi, în ultimă instanţă, între zeii a două cetăţi foarte diferite. Este o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru supremaţie spirituală peste Orientul Mijlociu – şi, în cele din urmă, peste întreg pământul. Conflictul spiritual dintre sfânt şi demonic, dintre Ierusalim şi Mecca, nu poate fi supraestimat. Povestea care spune că, într-o bună zi, Ierusalimul va deveni bucuria întregii lumi şi cetatea Marelui Rege (Psalmul 48:2) este, în fond, punctul focal al nădejdii şi aşteptării din tot cuprinsul Bibliei. Ca cetate care reprezintă un efort demonic deliberat şi concertat de a răsturna aceste planuri, Mecca este fără precedent.

---

[166] Midrash Tanchuma, Qedoshim.

[167] *E.J. Brill's First Encyclopaedia of Islam*, 1913–1936, ed. M. Th. Houtsma et al., vol. 4, (Leiden, NL: Brill, 1927), 590.

[168] Haaretz, September 6, 1995; *Jerusalem Post*, September 7, 1995.

[169] Barry Shaw, "Original Thinking: Palestinian Flags over Jerusalem" *Jerusalem Post*, January 3, 2013, http://www.jpost.com/Opinion/Columnists/Original-Thinking-Palestinian-flags-over-Jerusalem.

18
Marea cetate păgână

În acest capitol, vom continua să analizăm posibilitatea ca oraşul Mecca, Regatul Arabiei Saudite şi, într-o mai largă măsură, însăşi religia islamului să fie, de fapt, marea prostituată din Apocalipsa. Cântărind această paradigmă, se cuvine să examinăm cu mai mare atenţie Mecca, precum şi altarul oarecum misterios numit Kaaba, sau „Cubul", aşezat în centrul ei. Kaaba este înconjurat de un mare mister şi de mari controverse. De unde a apărut şi ce semnificaţie are el pentru musulmanii de azi?

Conform istoriei islamice, altarul a fost ridicat iniţial de Adam, fiind reconstruit ulterior de către Avraam şi Işmael. Pagina de web musulmană Al-Islam.org îl descrie astfel:

> Din punct de vedere istoric, atunci când lui Ibrahim i s-a poruncit de către Allah să zidească Altarul pentru închinare... el a descoperit temeliile originale ale Kaaba, care fusese construit de Adam. Ibrahim, cu ajutorul fiului său Işmael, a ridicat noul altar pe aceleaşi temelii.[170]

Conform Coranului, Avraam a construit altarul pentru venerarea unui singur Dumnezeu:

> Iată! Am dat locul lui Ibrahim, din Casa (Sfântă), (spunând): „Nu asocia nimic (în închinare) cu Mine şi sfinţeşte Casa Mea pentru cei care o încercuiesc sau stau în picioare, sau fac plecăciuni sau se prosternă (acolo în rugăciune)." (Coranul 22:26, traducere de Yusuf Ali)

Musulmanii sunt învăţaţi că, la scurt timp după moartea lui Avraam, Kaaba a fost luat de către păgâni, care au început să-l folosească pe post de casă de închinare la idoli.[171] De fapt, în timpul copilăriei şi tinereţii lui Mahomed, în Mecca, Kaaba era căminul a 360 de idoli! Mai târziu, după ce a cucerit Mecca, se spune că acesta a curăţit Kaaba de toţi idolii, până la cel din urmă, dedicându-l exclusiv venerării zeului său, Allah.

Fig. Kaaba sau „Cubul"

Astăzi, Kaaba este un cub cu latura de şaizeci de picioare (aproximativ 18 m). La circa şapte picioare (aprox 2 m) deasupra pământului este aşezată o uşă orientată către nord-est. În colţul de

[170] S.M.R. Shabbar, "The Ka'aba, the House of Allah," from the book *Story of the Holy Ka'aba and Its People*, Al-Islam.org, accessed June 10, 2016, https://www.al-islam.org/story-of-the-holy-kaaba-and-its-people-shabbar/kaaba-house-allah.

[171] Ibid.

jos al acesteia, spre răsărit, la o înălţime de cinci picioare (aprox. 1,5 m) se află o piatră mare şi neagră, într-o cutie de argint.

Originile păgâne ale Kaabei

Deşi însăşi istoria islamului recunoaşte că, multă vreme, Kaaba a fost folosit ca altar păgân, nu există nicio dovadă reală că acesta ar fi fost construit cândva de Avraam. Dimpotrivă, există multe altele care indică faptul că, încă de la bun început, Kaaba a fost un altar păgân. Să trecem în revistă câteva dintre dovezi.

Spre şocul unora, este foarte posibil ca, în realitate, Kaaba să fi fost un altar hindus, cămin al 360 de idoli, dar dedicat, probabil, şi lui „Shiva". Unii au venit cu sugestia că, etimologic, cuvântul Kaaba provine din *Kabaalishwaran*, din limba tamilă, care face referire la un templu pentru Shiva. Limba tamilă, considerată una dintre cele mai vechi limbi, se vorbeşte în sudul Indiei şi în Sri Lanka, imediat în sudul Indiei. Astăzi, un templu masiv dedicat lui Shiva (transliterat uneori ca Templul Kapaleeshawarar) se înalţă peste oraşul Mylapore, Chennai, în statul Tamil.[172]

Shiva este unul dintre cei trei zei de primă importanţă din hinduism, numit adesea şi „nimicitorul lumii".[173] Între principalele simboluri folosite în icoane şi imagini ale lui Shiva se numără şi un al treilea ochi în frunte, un şarpe mare încolăcit în jurul gâtului şi o semilună deasupra capului. Ar fi posibil ca semiluna lui Shiva să aibă vreo legătură istorică cu semiluna care figurează, cu atâta proeminenţă, în simbolismul islamic şi se regăseşte în vârful moscheilor din toată lumea? Poate că nu avem de unde şti cu certitudine acest lucru, dar, după cum vom vedea, simbolul unei luni în creştere are o lungă istorie, în care a fost asociat cu diverşi zei păgâni din Orientul Mijlociu antic.

Fig. Shiva: Zeul hindus al distrugerii cu o semilună la cap

Merită, de asemenea, amintit faptul că cel mai cunoscut simbol al hinduismului, Aum-ul, îi înfăţişează, în fapt, pe Shiva, Brahma şi Vishnu, cei trei zei principali ai hinduismului. Partea de sus a Aum-ului, reprezentându-l pe Shiva, este nimic altceva decât o redare caligrafică a semilunii şi a stelei.

---

[172] James Hurd, *Temples of Tamilnad: Travels in South India* (Bloomington, IN: Xlibris, 2010).

[173] Jayram V, "Hindu God Lord Shiva (Siva) – the Destroyer," Hinduwebsite.com, accessed September 15, 2016, http://www.hinduwebsite.com/hinduism/siva.asp.

Fig. Aum-ul hindus. Shiva este reprezentat de semiluna din partea de sus.

Zeii astrali şi ai războiului din Orientul Mijlociu

Peste tot în Orientul Mijlociu antic, diverşi zei şi diverse zeiţe astrale, ale războiului şi ale fertilităţii foloseau soarele sau luna ca simboluri prime de identificare. Dovezile arheologice din diverse temple de pe teritoriul Turciei, precum şi din ţări din tot cuprinsul Imperiului Asirian din antichitate, ne pun la dispoziţie numeroşi idoli, monede şi sculpturi care atestă acest lucru. Nu este greu să vedem continuitatea dintre aceşti zei astrali şi ai războiului şi zeul Coranului, al cărui simbol este semiluna şi a cărui chemare este la jihad sau la „războiul sfânt".

Fig. Un idol antic al Astarteei, sau Afrodita, cu o semilună deasupra capului.

Semiluna în Biblie

De asemenea, mulţi sunt surprinşi să afle că există referinţe la semilună până şi în Biblie. Un astfel de exemplu avem în Judecători 8, unde Ghedeon îi înfrânge pe midianiţi. Iată povestea (observaţi ce se află între lucrurile ce au constituit pradă de război):

> Ghedeon s-a sculat şi i-a ucis pe Zebah şi pe Ţalmuna, luând apoi lunişoarele care erau la gâtul cămilelor lor. Bărbaţii lui Israel i-au zis lui Ghedeon:
> – Domneşte tu peste noi fiindcă tu ne-ai eliberat din mâna midianiţilor! Domneşte tu, fiul tău şi nepotul tău!
> Ghedeon le-a răspuns:
> – Nu eu voi domni peste voi şi nici urmaşul meu nu va domni peste voi, ci Domnul va domni peste voi!
> Ghedeon le-a mai zis:
> – Doresc însă să vă cer ceva: daţi-mi fiecare câte un cercel din prada voastră! Duşmanii lor purtaseră cercei de aur, pentru că fuseseră ismaeliţi.
> – Ţi-i vom da! i-au răspuns ei.
> Apoi au aşternut o învelitoare şi fiecare om a aruncat pe ea cerceii luaţi ca pradă.

> Greutatea cerceilor de aur pe care i-a cerut a ajuns la o mie şapte sute de şecheli de aur, în afară de *lunişoare*, ornamente şi hainele de purpură pe care le purtau regii Midianului şi în afară de lănţişoarele de la gâtul cămilelor lor.
> (Judecători 8:21-26, sublinierea noastră)

Este fascinant de văzut că, încă din vremea lui Ghedeon, cu mii de ani înainte de Mahomed, păgânii ismaeliţi ai deşertului se împodobeau deja, ei înşişi şi cămilele lor, cu semnul unei luni în creştere.

Cuvântul folosit pentru „lunişoare" este ebraicul *saharonim*. Cuvântul este apropiat de *sahar*, care apare mai târziu, în Isaia 14, pasaj unde Domnul vorbeşte despre Satana numindu-l „Lucifer, fiul dimineţii" (KJV) sau, în alte traduceri, ca pe cel care a căzut din cer, „luceafărul de dimineaţă, fiul zorilor" (ebraică *heylal heylal ben sahar*) (v. 12). În limba arabă, denumirea lunilor puse deasupra moscheilor este *hillal,* echivalentul ebraicului *heylal*. Prin urmare, în sens foarte literal, formularea folosită în Scripturile evreieşti cu referire la Satan, „luceafărul de dimineaţă" (HCSB), este folosită în limba arabă denotând semiluna care se găseşte pe aproape fiecare steag naţional musulman şi în vârful fiecărei moschei din lume. Faptul că ceea ce constituie, încă din negura istoriei, simbolul islamului este tocmai simbolul folosit în Biblie cu referire la Satan nu este, categoric, lipsit de relevanţă şi nu ar trebui ignorat.

Circumambulaţiunea de la Kaaba

O altă practică musulmană care îşi are obârşia în istoria păgână preislamică este circumambulaţiunea, sau înconjurarea ceremonială a Kaabei. Această practică, ritual integral în timpul pelerinajului sfânt la Mecca, este numită *Tawaf* în arabă. Kaaba este structura care beneficiază cel mai mult de această practică la nivel mondial, fiind încercuită de pelerini, la propriu, douăzeci şi patru de ore pe zi, cu excepţia celor cinci momente ale zilei când pelerinii se opresc să-şi facă rugăciunile.

Dar circumambulaţiunea rituală este totodată o practică obişnuită în hinduism şi budism, numită *pradakshina,* sau *parikrama*. O pagină de web hindusă explică rostul religios al acesteia:

> Pradakshina (sanscrită), însemnând circumambulaţiune, constă din mersul într-un „cerc" ca formă de închinare în ceremoniile hinduse din India. Credincioşii înconjoară garbha griha, camera interioară a altarului care găzduieşte zeitatea templului. Acest mers se face în jurul focului sacru (Agni), precum şi al copacilor şi plantelor... Pradakshina sau

> Prakirama se face şi în centre de pelerinaj.[174]

[174]Bharath K., "Why Do We Do Pradakshina or Parikrama? (Going around Deities and Temples)," IndiaDivine.org, May 14, 2014, http://www.indiadivine.org/why-do-we-do-pradakshina-or-parikrama-going-around-deities-and-temples/.

Fig. Sculptură antică înfăţişând practica hindusă pradakshina în jurul unui templu

Această practică nu are absolut nicio rădăcină evreiască, creştină sau biblică, oricât de neînsemnată. Este o tradiţie în întregime păgână. Aşadar, avem aici încă un exemplu de ritual islamic care nu doar că este comun altor religii păgâne ale zilelor noastre, ci derivă totodată, în mod integral, din păgânismul antic.

Ramadanul şi Hajj-ul

La lista practicilor păgâne preislamice care au fost, pur şi simplu, adoptate de Mahomed şi de urmaşii acestuia se adaugă pelerinajul anual la Mecca, cunoscut sub numele de Hajj, precum şi luna anuală de post, numită Ramadan. Pe vremea lui Mahomed, o dată pe an, în timpul Ramadanului, diverşii păgâni care trăiau în Arabia posteau, se îmbrăcau într-o mantie de pelerin şi îşi croiau drum spre Mecca ca să aducă închinare diverşilor lor zei la Kaaba. După fondarea islamului, Mohamed a continuat această practică. Până azi, întreprinderea acestui pelerinaj la Mecca este unul din cei cinci „piloni" de temelie ai islamului. Fiecare credincios musulman care poate să-şi strângă fondurile necesare trebuie să pornească cel puţin o dată pe an într-un pelerinaj religios la Mecca, în timpul Ramadanului. Coranul menţionează Ramadanul şi pretinde că a fost dat omenirii de către Allah (Coranul 2:185). Pentru a reda cât de puternică poate fi experienţa hajj-ului, un lucrător saudit al hajj-ului a afirmat că acesta este precum „douăzeci de campionate de fotbal pe un singur stadion, la care vin două milioane de oameni şi... aceşti două milioane de oameni vor participa propriu-zis la joc."[175]

Unii au sugerat chiar că însuşi numele de Ramadan derivă de la zeul hindus Rama sau, mai precis, o manifestare umană a zeului Vishnu. Musulmanii, însă, pretind că acesta provine de la cuvântul arab pentru „ardere", întrucât această lună îndepărtează prin ardere păcatele musulmanilor. După cum a afirmat Imam Al Qurturbi: „(Această lună) a fost numită Ramadan pentru că mistuie păcatele oamenilor prin fapte bune."[176]

Pelerinajul din mileniu

După ce descrie strângerea militară a naţiunilor împotriva Ierusalimului, în zilele din urmă, urmată de revenirea lui Isus pe Muntele Măslinilor, profetul Zaharia şi-a continuat profeţia prezentând amănunţit magnificul pelerinaj care va avea loc, an de an, atunci când multe naţiuni vor călători până la Ierusalim ca să aducă închinare lui Isus şi să celebreze sărbătoarea corturilor (ebr. Sukkot). Mulţimi de oameni vor merge, în fiecare an, la Ierusalim, pentru sărbătoare. Gândiţi-vă cât de puternică este această imagine a viitoarei împărăţii a evreilor:

> Toţi cei rămaşi, din toate neamurile care au atacat Ierusalimul, se vor duce an de an să se închine Împăratului, Domnul Oştirilor, şi să celebreze Sărbătoarea Corturilor. Iar dacă vreuna din neamurile pământului nu se va duce la Ierusalim să se închine Împăratului, Domnul Oştirilor, atunci peste ei nu va cădea ploaie. Dacă clanul Egiptului nu se va duce şi nu va intra în Ierusalim, atunci nu va mai cădea ploaia peste el, ci va fi lovit de

---

[175] Bahsarat Peer, "Modern Mecca: The Transformation of a Holy City," New Yorker, April 16, 2012, http://www.newyorker.com/magazine/2012/04/16/modern-mecca.

[176] Tafseer al-Qurtubi 2/271, Fatul Bayan 1/293, in Sh. Abdullah Hasan, "The Meaning of the Word Ramadan," muslimmatters.org, July 22, 2012, http://muslimmatters.org/2012/07/22/the-meaning-of-the-word-rama%E1%B8%8Dan/.

molima cu care va lovi Domnul toate neamurile care nu vor veni să celebreze Sărbătoarea Corturilor. (Zaharia 14:16-18)

Şi Isaia vorbeşte tangenţial pe această temă: „Multe popoare vor veni şi vor zice: «Să mergem şi să ne suim la muntele DOMNULUI, la Casa Dumnezeului lui Iacov! El să ne înveţe căile Sale, şi noi să umblăm pe cărările Sale!» Căci din Sion va ieşi Legea, iar Cuvântul DOMNULUI – din Ierusalim“ (Isaia 2:3).

Hajj-ul: marea contrafacere a Sukkot-ului

Bineînţeles, este greu să vizualizăm această imagine a oamenilor provenind din fiecare naţiune a pământului care se revarsă, an de an, către Ierusalim ca să se închine lui Isus, fără să ne ducem cu gândul la hajj, care, în atâtea privinţe, este marea falsificare satanică a viitorului pelerinaj anual întreprins de Sukkot. De fapt, sunt atâtea similarităţi izbitoare între Sukkot şi hajj. Însă, în timpul hajj-ului, în loc să se reverse către Ierusalim, ca în Sukkot, pelerinii musulmani din toată lumea se varsă, rânduri-rânduri, spre Mecca. Şi în loc să se închine lui Yahve, Dumnezeul Bibliei, vin să aducă închinare lui Allah, zeul Coranului.

Fig. An de an, zeci de mii de corturi sunt aranjate în afara Marii Moschei pentru a găzdui

pelerinii musulmani porniţi în hajj.

Milioane de pelirini care "curg" ca râurile spre piatra Kabba în centrul Marii Moschei din Mecca.

Piatra cea neagră

Apogeul ritualului hajj-ului este, probabil, actul de a săruta sau freca piatra neagră care este aşezată în colţul Kaabei. Numeroşi istorici au observat că, de obicei, în lumea antică, meteoriţi de culoare neagră erau folosiţi în asociere cu venerarea zeilor şi zeiţelor păgâne. Rocile de culoare neagră sunt înfăţişate, cel mai adesea cu proeminenţă, în diverşi idoli sau zeităţi precum Venus sau Afrodita din Paphos, Cybele în Roma, Astarteea la Byblos şi, desigur, faimoasa Artemis/Diana din Efes. Acesta este motivul pentru care „chipul" lui Artemis din cartea Faptelor Apostolilor a fost văzut ca fiind căzut din cer:

> Funcţionarul cetăţii a reuşit să liniştească mulţimea, zicând: „Bărbaţi ai Efesului, cine este omul acela care să nu ştie că cetatea Efes este păzitorul templului măreţei Artemis şi a imaginii ei căzute din cer?!" (Faptele Apostolilor 19:35)

Deci, de unde a venit piatra neagră a Kaabei? Nu este o surpriză faptul că, aidoma pietrei negre din care a fost sculptat capul măreţei zeiţe Artemis, şi piatra neagră venerată de musulmani a căzut, conform tradiţiei lor, din cer:

> S-a zis că Ibn Abbas a zis: Solul lui Allah (pacea şi binecuvântările lui Allah să fie peste el) a spus: „Piatra Neagră a căzut din Paradis."[177]

Cine va nega că această piatră neagră, o trăsătură atât de centrală pentru hajj-ul musulman, este, de fapt, legătura reziduală cu păgânismul preislamic antic al Kaabei? Acum, gândiţi-vă la următorul lucru: musulmanii cred cu adevărat că această piatră are abilitatea de a absoarbe şi de a ierta păcatele tuturor celor ce o sărută sau o ating în timpul hajj-ului:

> S-a zis că Ibn Abbas a zis: Solul lui Allah (pacea şi binecuvântările lui Allah să fie peste el) a spus. „Atunci când Piatra Neagră a venit jos din Paradis, era mai albă decât laptele, dar păcatele fiilor lui Adam au înnegrit-o."[178]

Aşadar, conform doctrinei islamice, toate păcatele musulmanilor, comise până în acel punct al vieţii lor, sunt şterse. Din nou, această ştergere şi curăţire de păcate este apogeul şi scopul întregului pelerinaj.

> S-a zis că Ibn Umar a zis: L-am auzit pe Solul lui Allah (pacea şi binecuvântările lui Allah să fie peste el) a spus: „Atingerea [Pietrei Negre] este o ispăşire de păcate."[179]

Se spune chiar şi că piatra neagră se va însufleţi, având ochi şi o gură, şi că în ziua judecăţii va depune mărturie, fie condamnând, fie achitând de pedeapsă pe cei ale căror păcate le-a absorbit:

> S-a zis că Ibn Abbas a zis: Solul lui Allah (pacea şi binecuvântările lui Allah să fie peste el) a spus despre Piatră: „Pe Allah, Allah o va ridica în Ziua Învierii şi aceasta va avea doi

---

[177] Al-Tirmidhi, 877; al-Nasaa'i, 2935.
[178] Al-Tirmidhi, 877; Ahmad, 2792.
[179] Al-Tirmidhi, 959.

ochi cu care va vedea şi o limbă cu care va vorbi şi va depune mărturie în favoarea celor care au atins-o cu inimă sinceră.“[180]

Idolatria acestui act nu a trecut neobservată. La doar treizeci de ani de la începuturile islamului, Ioan din Damasc, un călugăr creştin sirian, a scris despre evidenta idolatrie a pietrei negre:

> Mai mult, ei ne acuză că suntem idolatri, pentru că venerăm crucea, pe care ei o privesc ca urâciune. Iar noi le răspundem: „Cum se face, atunci, că voi vă frecaţi de o piatră în Kaaba voastră şi o sărutaţi şi o îmbrăţişaţi?“[181]

În mod uimitor, Ioan merge mai departe spunând că piatra neagră a Kaabei era o bucată dintr-un idol antic, care era nimeni alta decât zeiţa iubirii şi a fertilităţii!

> Această piatră despre care vorbesc ei este un cap al Afroditei pe care aveau obiceiul să o venereze şi pe care o numeau Khabar. Până în zilele noastre, urmele acestei sculpturi sunt vizibile pe ea pentru observatorii atenţi.[182]

Referinţa lui Ioan la capul Afroditei, care fusese sculptat dintr-un meteorit negru, este temeinic documentată, deoarece în regiune exista obiceiul de a folosi meteoriţi negri pentru a sculpta capetele idolilor pentru Artemis, sau Diana, precum şi Afrodita şi alte zeităţi astrale, ale

războiului şi ale fertilităţii.

Fig. Idol al Dianei sau Artemis, cu capul sculptat dintr-un meteorit negru.

Utilizarea pietrelor negre ca obiecte de cult între păgânii din Orientul Mijlociu este şi ea temeinic documentată. În Paphos, Cipru, s-a găsit o piatră neagră de mari dimensiuni care este aproape identică cu piatra neagră a Kaabei. Această piatră conică este acum expusă în Muzeul Kouklia. Era venerată ca o reprezentare a lui Venus sau Afrodita.

---

[180] Al-Tirmidhi, 961; Ibn Maajah, 2944.

[181] John of Damascus, *Against Heresies, Writings, The Fathers of the Church*, vol. 37, trans. Frederick Chase Jr. (Washington, D.C.: Catholic University of America Press, 1958), 156.

[182] Ibid., 157.

Observatorii au mai băgat de seamă că neobişnuita cutie din argint care acoperă piatra neagră a Kaabei pare a fi concepută în asemănarea unui organ sexual feminin şi ar putea foarte bine să îşi confirme originile în venerarea uneia dintre multele zeiţe păgâne ale fertilităţii din regiune.

Aşadar, încă o dată, doar pentru a sublinia contrastul izbitor pe care îl avem aici, deşi Biblia vorbeşte despre o zi viitoare când oameni din fiecare grup etnic vor veni la Ierusalim ca să se închine lui Isus, Singurul care poate cu adevărat să ierte păcatele, astăzi musulmani din toate naţiunile pornesc în pelerinaj la Mecca, în fiecare an, pentru a săruta o piatră neagră din idolul unei zeiţe păgâne, crezând că aceasta le aduce iertarea păcatelor. Chiar şi în zilele noastre, aceasta este, fără îndoială, forma cea mai pură a idolatriei antice. După cum piatra neagră este, în esenţă, marea contrafacere a sângelui lui Cristos, tot aşa hajj-ul islamic este marea falsificare satanică a adevăratului pelerinaj de Sukkot, pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru toate naţiunile, care vor merge, în fiecare an, la Ierusalim.

Fig. Piatra neagră de la Paphos

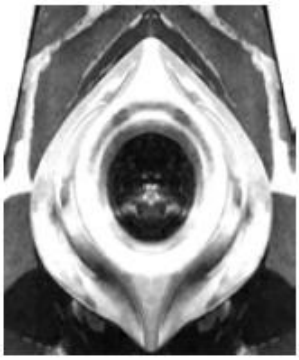

Fig. Piatra neagră de la Kaaba, în cutia ei de argint.

Vălul

Merită să facem observaţia că Kaaba este, aidoma unei femei musulmane, acoperită cu un văl. Cele patru ziduri exterioare ale Kaabei sunt acoperite cu ceea ce este, în fapt, un uriaş *burqa*. Precum *burqa*-urile întregi purtate de cele mai stricte femei musulmane, perdeaua care acoperă Kaaba este făcută din material negru. Precum acoperământurile mai decorate pentru cap, vălul Kaabei are înfăţişat pe el Shahada, sau crezul islamic (Nu este alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este ultimul mesager al lui Allah), evidenţiat cu fir de aur în ţesătura materialului. La

aproximativ două treimi din văl, trece o altă bandă cu text coranic, brodat cu fir de aur. Faptul că Kaaba este, în esenţă, „îmbrăcată“ ca o femeie ar putea fi, de asemenea, o dovadă reziduală a rădăcinilor antice păgâne ale altarului dedicat vreunei forme a zeiţei fertilităţii din Orientul Mijlociu antic.

Cosmologia musulmană a Kaabei

Astăzi, în ciuda naturii evident păgâne a Kaabei, musulmanii consideră că acest altar îndeplineşte un rol similar cortului şi Sfintei Sfintelor din iudaism. Deşi Kaaba se află, de fapt, într-o mică vale, cosmologia islamică sacră susţine că Kaaba este locul cel mai înalt din lume şi că nimic nu se află mai aproape de cer.[183] Kaaba, se spune, este o reprezentare pământească a însuşi tronului lui Allah, care se află direct deasupra Kaabei din Mecca şi care este în permanenţă înconjurat de îngeri.[184] După cum a afirmat istoricul musulman Muhammad Wajid Akhter, „Direct deasupra Kaabei, în cer, este o replică exactă a acesteia.“ În virtutea presupusei proximităţi faţă de tronul lui Allah, Kaaba este numită şi „poarta cerului“, sau *bab al-Jannah* în arabă. Aceasta, fireşte, nu este decât o imitare a relatării biblice a cortului construit de Moise, care a urmat modelul Cortului din cer. După cum ne aminteşte autorul cărţii Evrei, templul pământesc şi diversele ritualuri asociate servesc ca „o copie şi o umbră a celui ceresc – aşa cum i-a fost arătat lui Moise atunci când urma să ridice cortul. Lui i-a spus: «Vezi să faci totul după modelul care ţi-a fost arătat pe munte!»“ (Evrei 8:5). Acesta este un aspect în plus în care Kaaba deserveşte eforturile lui Satan de a reproduce adevăratul templu din Ierusalim.

Abraj Al-Bait

În 2012, Saudi Binladin Group a încheiat construcţia Abraj al-Bait, cunoscută şi ca Hotelul Turnului Regal cu Ceas din Mecca. Abraj al-Bait este o structură masivă din şapte clădiri, înfăţişând cel mai înalt turn cu ceas din lume în centru, deasupra căruia se află o semilună masivă şi numele Allah scris în caligrafia arabă. Construcţia a început în 2002, după ce saudiţii au demolat Fortăreaţa Ajyad, o citadelă otomană din secolul al XVIII-lea situată pe un deal de unde se vedea Marea Moschee, demolare care a atras proteste zgomotoase din partea Turciei. Deşi nu este chiar cea mai înaltă clădire din lume, Abraj al-Bait este clasificată a fi cea mai amplă clădire din lume, acoperind o zonă mult mai extinsă decât oricare alt turn.

În 2014, lumea profeţiei biblice a explodat în urma unui articol care pretindea că Abrajul se află deasupra „Muntelui Babel“, fiind, ca atare, adevăratul „Turn Babel“ al zilelor din urmă. Această pretenţie este, însă, incorectă, întrucât dealul cu pricina se numeşte, de fapt, Bulbul, nume primit după o pasăre cântătoare comună în Orientul Mijlociu. (Privighetoarea a fost cât pe-aci să ajungă pasărea naţională a Israelului.) Fiind cea mai amplă clădire din lume şi decorată atât de proeminent cu simboluri păgâne şi semilune, Abraj al-Bait este, în mod cert, o structură fascinantă, care ar putea, probabil, aminti de Turnul Babel din vechime. Numele dealului pe care a fost ridicată această structură nu are, însă, absolut nicio relaţie cu numele Babel sau Babilon.[185]

---

[183] *E.J. Brill's First Encyclopaedia of Islam*, 1913–1936, ed. M. Th. Houtsma et al., vol. 4, (Leiden, NL: Brill, 1927), 590, 590..

[184] "Ka'Ba," Inter Religious Federation for World Peace, accesat iunie 10, 2016, http://www.irfwp.org/content/archives/000219.shtml.

[185] Shoshana Kordova, "Word of the Day Bulbul: Just Don't Confuse the Bird With the Man," Jul 13, 2014 Haaretz, http://www.haaretz.com/jewish/features/1.604755.

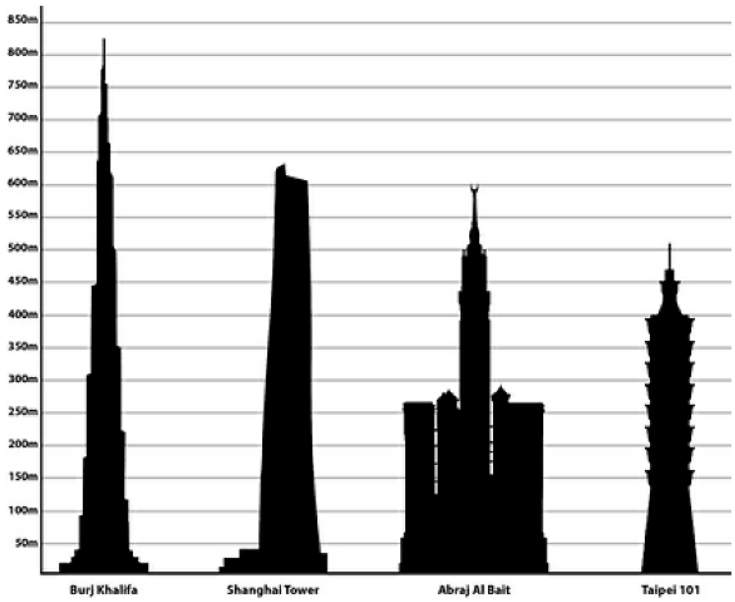

Fig. Abraj al-Bait în comparaţie cu alte trei cele mai înalte clădiri din lume.

Concluzie

Odată analizată măsura în care aproape toate practicile şi simbolurile asociate cu Kaaba sunt atât de profund păgâne, este şocant să ne dăm seama că acesta este altarul către care se roagă, de cinci ori pe zi, 1,6 miliarde de musulmani. Oriunde ar fi în lume, se aşteaptă de la musulmani să îşi îndrepte faţa spre Kaaba atunci când îşi spun rugăciunile. După cum afirma Akhter, „Nu există loc pe pământ care să fie atât de venerat, atât de central sau atât de sfânt pentru atât de mulţi oameni pe cât este Mecca. Mii şi mii de oameni se învârt în jurul Kaabei, în centrul sanctuarului Haram, 24 de ore pe zi... Kaaba este epicentrul Meccăi."[186] Acesta este altarul păgân despre care Coranul afirmă: „Aşa că întoarce-ţi faţa spre al-Masjid al-Haram (Moscheea Sacră). Şi oriunde v-aţi afla, credincioşilor, întoarceţi-vă faţa spre el în rugăciune" (Coranul 2:144, traducerea Sahih International).

Ani de-a rândul, mulţi profesori protestanţi s-au uitat la Roma şi la Biserica Catolică, văzând în ele un centru primar al unei religii globale false. Prin comparaţie, atenţia de care are parte Mecca este minimală. Este ca şi când ar fi dispărut de pe hartă. Deşi sunt conştienţi de importanţa şi locul central pe care îl ocupă aceasta pentru musulmani, cei mai mulţi nu recunosc pe deplin gradul de profund control pe care Mecca îl exercită asupra regilor şi popoarelor din jurul Israelului. Preocupaţi să pretindă, în mod eronat, că fiecare ritual şi practică a Bisericii Catolice este, în fapt, doar o manifestare modernă a păgânismului „babilonian" antic, aceştia pierd din vedere relevanţa oraşului ale cărui temelii sunt înrădăcinate în soiul cel mai primar de păgânism antic – dovada căruia poate fi clar văzută până în zilele noastre. Distraşi de cinci sute de ani de polemici sectante şi arătând cu degetul către Roma, multor protestanţi le scapă ceea ce ar trebui să fie deosebit de evident: aproape toate diversele practici asociate cu oraşul Mecca, fără îndoială cel mai influent oraş religios de pe pământ, sunt profund păgâne. Marele oraş al

[186] Muhammad Wajid Akhter, "Ten Things You Didn't Know about the Kaaba," muslimmatters. org, November 15, 2012, http://muslimmatters.org/2012/11/15/ten-things-you-didnt-know-about-the-kaaba/.

prostituţiei, care controlează inimile şi minţile majorităţii celor din Orientul Mijlociu, este chiar în faţa noastră. Acum, pe măsură ce jihadul violent şi terorismul continuă să explodeze peste tot în lumea occidentală, făcându-şi simţită relevanţa tot mai mare, oraşul Mecca, însăşi matca şi inima celei mai anti-semite, anti-cristice, violente şi păgâne religii care i-a fost dat lumii să o cunoască, începe, în sfârşit, să aibă parte de atenţia noastră. Deşi este posibil ca în viitor să se ridice un alt oraş care să înlocuiască Mecca pe postul de marea cetatea păgână a religiei false, nimeni nu poate nega faptul că Mecca este, într-adevăr, una dintre marile oraşe prostituate, o cetate păgână care, până în acest punct al istoriei omeneşti, nu are pereche.

19
Regii luxului

O altă semnificativă trăsătură a marii prostituate, definită de textul din Apocalipsa 17-18, este excesiva bogăţie a acesteia şi măsura în care se lăfăie în excese materiale. În Apocalipsa 18:3, citim despre „abundenţa luxului ei" (NKJV). Doar câteva versete mai târziu, ni se spune că „se slăvea pe sine şi trăia în lux" (18:7, NKJV). Ar fi aproape imposibil să ne imaginăm o descriere mai nimerită a Casei lui Saud, familia regală a Arabiei Saudite.

De la zdrenţe la bogăţii: Povestea familiei regale saudite

La începutul anilor 1930, după ani lungi de lupte şi bătălii pentru putere din toate părţile, Mohamed Ibn Saud, un beduin din Deşertul Arabiei, a izbutit să-şi consolideze supremaţia tribală peste întreaga Peninsulă Arabă şi să îi dea numele lui: Arabia Saudită. Sincronizarea sa a fost impecabilă. În 1933, la doar un an după venirea la putere a tribului lui Al Saud, Ibn Saud „a acordat ample drepturi de explorare companiei Standard Oil din California."[187] Trei ani mai târziu, în 1936, au dat peste petrol în ceea ce avea să devină cel mai bogat şi mai productiv lanţ de câmpuri petroliere pe care avea să-l vadă lumea. Acest lucru a condus rapid la formarea unui mega-consorţiu al petrolului numit Aramco (Arabian American Oil Company). S-a încheiat o serie de alianţe guvernamentale şi corporatiste între Statele Unite ale Americii şi tribul Al-Saud, Al Doilea Război Mondial s-a încheiat, iar lumea a devenit o piaţă deschisă pentru saudiţi. Nu a existat vreodată ascensiune mai rapidă în vârful lanţului trofic global al bogăţiei şi influenţei. Ca peste noapte, un deşert obscur din Orientul Mijlociu s-a transformat într-o reţea industrializată, aflată în plină dezvoltare, de sonde de ţiţei, rafinării şi conducte. În acelaşi fel, masivul triburilor deşertice, multă vreme divizat, a fost transformat într-o prezenţă internaţională unificată şi formidabilă: „Regatul Arabiei Saudite". Deodată, într-un singur deceniu, pe scena lumii a apărut o nouă familie regală. Din acele zile, după cum a afirmat, sarcastic, răposatul francez neoconservator, Laurent Murawiec, membrii familiei regale saudite „aud zilnic «înălţimea voastră regală» mai mult decât oricine altcineva de la Regele Sun încoace."[188] Robert Baer, fost agent CIA şi autor, a descris rezultatele practice ale transformării Casei Saudite:

> Progeniturile lui Ibn Saud şi progeniturile acestora aveau să devină unii dintre cei mai bogaţi oameni ai lumii, faimoşi de la cazinourile din Monte Carlo şi până la bordelurile din Londra pentru destrăbălările lor; lorzii unor palate de miliarde de dolari, proprietarii celor mai buni pur-sânge şi ai celor mai bune yahturi, donatori de catedre universitare şi laboratoare de colegii, cumpărători de influenţă în fiecare capitoliu al Occidentului, gata să întoarcă lumea pe dos, în orice clipă, cu flote de avioane private.[189]

Incomparabila bogăţie saudită

În ce priveşte averea familiei regale saudite, ar fi aproape imposibil să supraestimăm gradul de lux în care se lăfăie. Când unii care studiază Biblia se uită la această parte a profeţiei despre

---

[187] Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 23.

[188] Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 2.

[189] Robert Baer, *Sleeping with the Devil: How Washington Sold Our Soul for Saudi Crude* (New York, Three Rivers Press, 2003), 76.

misteriosul Babilon – excesivul materialism în care se lăfăie prostituata – imediat se duc cu gândul la Statele Unite ale Americii. Este ceva de înţeles. Se spune că America este cea mai afluentă şi materialistă societate imaginabilă. Fără îndoială, sunt multe aspecte ale societăţii americane care pot fi, destul de justificabil, criticate, iar materialismul este, în mod cert, una dintre problemele cele mai notabile. Cu toate acestea, oricare ar fi exemplele scandaloase de exces pe care am putea să le găsim în societatea americană, acestea pălesc în comparaţie cu ceea ce găsim, nu ca anomalii, ci ca regulă generală în familia regală saudită. De fapt, excesele făţişe, extravagante, au ajuns să definească elita saudită. S-ar putea umple o carte întreagă cu anecdote, care mai de care mai bizare. Pentru scopurile noastre, însă, ne vom limita la câteva exemple mai ilustrative.

Să începem cu răposatul rege Fahd. În 1974, Fahd a petrecut o seară pariind în Monte Carlo. Într-o singură noapte, a pierdut la pariuri aproape 5 milioane de dolari. Asta se petrecea în 1974 – 5 milioane de dolari de atunci ar valora astăzi aproximativ 25 milioane dolari. Când aţi auzit ultima oară de vreun membru al elitei holliwoodiene, poate vreun director executiv american excentric, vreo figură din lumea sporturilor, vreun muzician sau vreun preşedinte sau senator american, care să parieze şi să piardă 25 milioane de dolari într-o singură noapte, doar pentru distracţie? Au fost cunoscuţi Bill Gates sau Warren Buffett pentru a fi făcut vreodată una ca asta? S-au purtat vreodată Ronald Reagan sau chiar Barack Obama în felul acesta? Chiar şi în comparaţie cu elita cea mai avută, cea mai puternică, cea mai cea, excesele saudiţilor se situează într-o ligă proprie lor.

Un articol recent apărut în *Daily Mail* evidenţia stilul de viaţă exagerat al miliardarului saudit în vârstă de douăzeci şi trei de ani, Turki Bin Abdullah. Abdullah este cunoscut ca fiind prietenul cel mai bun al legendei americane din lumea rap-ului, Dr. Dre, şi pentru că a condus de jur împrejurul Londrei cu o mică flotă de maşini făcute la comandă, aurite, toate importate în oraş. Vehiculele sale includ: un Aventador în valoare de 500.000 de dolari, un Mercedes off-roader AMG cu şase roţi, în valoare de 540.000 de dolari, un Rolls Phantom Coupe în valoare de 500.000 de dolari, un Bentley Flying Spur de 320.000 de dolari şi un Lamborghini Huracan de 260.000 de dolari.[190] Din nou, puştiul ăsta are douăzeci şi trei de ani şi asta este doar ceea ce aduce cu el când este plecat în călătorie.

Gerald Posner, autorul cărţii *Secrets of the Kingdom* [Secretele Regatului], a elaborat pe seama averii familiei regale saudite enumerând doar câteva dintre proprietăţile imobiliare ale răposatului rege Fahd. Una după alta, poveştile redau prăpastia de netrecut dintre averile americanilor şi averile saudiţilor. Regele Fahd a construit pentru sine „mai multe palate enorme… fiecare mai grandios decât cel căruia îi lua locul."[191] Unul dintre acestea era, de fapt, aproape o replică exactă a Casei Albe, dar după ce mai mulţi consilieri l-au sfătuit pe rege că ar transmite un mesaj greşit dacă ar locui în el, acesta a rămas vacant. Posner a continuat:

> Palatul lui „oficial" era un regres la vremea când primii regi ai Regatului trăiau în cetăţi întărite cu ziduri. Era, în esenţă, un Vatican în miniatură, cu amenajări opulente şi ziduri

---

[190] Keiligh Baker, "EXCLUSIVE: Best friends with Dr Dre and an entourage of six 'minders' wherever he goes: How Saudi billionaire playboy, 23, with a fleet of golden cars spends his summer in London," DailyMail.com, upd. May 24, 2016, http://www.dailymail.co.uk/news/article-3567339/MailOnline-meets-billionaire-Saudi-playboy-owns-gold-supercars.html#ixzz4ABtmoHlw.

[191] Posner, *Secrets of the Kingdom*, 74.

care se întindeau pe mai mulţi kilometri în jurul perimetrului. Arhitecţii care au lucrat la palate au estimat că acestea valorau mai multe miliarde de dolari, în anii 1980.[192]

Astăzi, acele miliarde ar valora aproape 30 miliarde de dolari. Şi aceasta este doar valoarea unuia dintre palatele regelui. Răposatul rege avea mai multe cămine, incluzând

> o casă cu o sută de camere în Marbella, Spania; o proprietate spectaculoasă la ieşirea din Paris, care a fost construită iniţial pentru regii francezi ai secolului al XVIII-lea; un conac lângă Londra, pentru a cărui renovare a cheltuit aproape 60 milioane de dolari; un palacio lăbărţat în Geneva, în care îi plăcea să se laude că avea mai bine de 1.500 de linii telefonice. Zbura de la un oraş la altul, cu un 747-SP privat, dotat cu un dormitor enorm de culoare roz, instalaţii de baie din aur, un ascensor din mahon, o saună şi candelabre din cristal de Baccarat. Yahtul de lux al lui Fahd – de mărimea unei aeronave de lux pentru curse regulate – a costat 50 milioane de dolari, iar regele păstra mai bine de două duzini de Rolls Royce-uri, dotate cu decoraţiuni din aur pe capotă, în diferitele sale case.[193]

De asemenea, Posner a scos în evidenţă, pentru amuzament, faptul că Fahd a mers până acolo încât a angajat o firmă britanică să-i modifice Rolls-Royce-ul Camargue, transformându-l într-o super-maşină de deşert, unicat, făcută la comandă. Un vehicul de deşert marca Rolls-Royce! Iar dacă nici asta nu ajunge, gândiţi-vă că fiul favorit al regelui Fahd, Abdul Aziz, cunoscut în sânul familiei regale drept Azouzi („Drăguţul"), şi-a făcut o casă – de fapt, mai bine zis, un parc cu tematică islamică – care l-a costat peste 4,6 miliarde de dolari. Nu milioane – miliarde.[194] Din nou, aceasta este doar una dintre casele sale. Gândiţi-vă despre câţi bani este vorba aici: nu multe case din lume s-au vândut cu mai mult de 150 milioane de dolari.[195] Versiunea islamică construită de Azouzi pentru Neverland Ranch-ul lui Michael Jackson l-a costat de peste patruzeci de ori mai mult. Prinţul Aziz nu este, nici pe departe, singurul dintre prinţii saudiţi care se înconjoară de un lux care întrece până şi cea mai sălbatică imaginaţie. În martie 2005, revista *Forbes* descria palatul din Riyadh al prinţului Alwaleed bin Talal Alsaud, care are, printre altele, 317 camere. Construcţia lui l-a costat pe prinţ peste 130 milioane de dolari. „Întinzându-se pe o suprafaţă de 12.192 metri pătraţi, are un teren de fotbal, opt ascensoare şi peste 500 de seturi de televizoare."[196] În mod cert, pare a fi o locuinţă drăguţă pentru o singură familie. Asta l-a tăiat cu atu până şi pe Donald Trump – nume care este aproape sinonimic cu averi imobiliare – care a căpătat doar 95 milioane de dolari pentru conacul său din Palm Beach.[197]

Concluzie

---

[192] Ibid.

[193] Ibid.

[194] Baer, *Sleeping with the Devil*, 25.

[195] Sara Clemence, "The World's Most Expensive Homes" Forbes, August 2, 2005, http://www.forbes.com/2005/07/29/expensivehomes-world-realestate-cx_sc_0729home_ls.html.

[196] *Forbes*, "Billionaires Own Homes Worth Their Riches," NBC.com, March 18, 2006, http://www.nbenews.com/id/11827230/ns/business-forbes_com/t/billionaires-own-homes-worth-their-riches/#.V9r8Y4YrKUk.

[197] Megan Willett, "The 11 Most Expensive US Homes Ever Sold," Business Insider, May 5, 2014, http://www.businessinsider.com/the-11-most-expensive-us-homes-ever-sold-2014-5?op=1/#-a-historic-bel-air-estate-was-scooped-up-for-94-million-2.

Una dintre trăsăturile cele mai importante şi mai definitorii ale marii prostituate este stilul ei de viaţă extravagant. Despre misterioasa cetate a Babilonului se spune: „...pe cât şi-a dat ea însăşi glorie şi viaţă senzuală!“ (Apocalipsa 18:7). Deşi am putea continua, literalmente, la nesfârşit şirul exemplelor exceselor saudiţilor, care mai de care mai răsărit ca cel dinainte, ideea este că această descriere, de o importanţă crucială, a prostituatei nu şi-ar găsi o pereche mai potrivită decât în sultanii opulenţei, regii luxului, cunoscuţi în mod colectiv drept familia regală saudită.

În afară de creştinism, islamul este singura religie majoră din lume care are o orientare evanghelistică importantă. Şi, la modul practic, responsabil de misiunea globală de a răspândi mesajul islamului este Departamentul Afacerilor Islamice al Arabiei Saudite. Deţin, în propria mea bibliotecă, mai multe cărţi şi cărţulii islamice, inclusiv un exemplar în format mare, legat, cu copertă tare, din Coran – şi toate mi-au fost trimise pe gratis de către ambasada saudită. Tot ce am făcut eu a fost să accesez pagina de web a Ambasadei Arabiei Saudite şi să completez un formular de cerere.[198] Nu a existat nicio taxă, cât de mică. La scurt timp după aceea, am primit în poştă un Coran foarte meseriaş şi, literalmente, o cutie de cărţi şi broşuri, toate declarând miracolele, minunăţiile şi frumuseţea islamului – alături de, fireşte, neajunsurile şi eşecurile creştinismului, iudaismului şi ale altor religii „corupte". Vă puteţi imagina cum ar fi dacă America sau Anglia ori vreo altă ţară occidentală ar pune la dispoziţia oricărei persoane din lume, fără costuri, o Biblie gratuită şi materiale evanghelistice creştine?

Nu doar că Mecca este matca istorică în care a luat naştere islamul, dar conducătorii moderni ai Arabiei Saudite continuă să fie sursa primară a suportului ideologic şi financiar necesar pentru răspândirea rapidă a islamului la nivel mondial. Potrivit popularei gazde a televiziunii saudite şi comentatorului Darwood al-Shirian, zecile de miliarde de dolari folosiţi de familia regală saudită acoperă estimativ 90% din „cheltuielile întregii credinţe."[199] Daţi-mi voie să reformulez: 90% din finanţele necesare răspândirii islamului sunnit la nivel global provin din Arabia Saudită. În acelaşi fel în care Statele Unite ale Americii servesc drept cea mai importantă sursă de finanţare pentru misiunile creştine globale, Arabia Saudită reprezintă cea mai importantă sursă de finanţare a islamului.

Programul saudit pentru atingerea lumii este simplu. Mai întâi, construiesc şi finanţează *madrassa*, centre islamice, şi moschei care promovează exclusiv propriul brand acid al islamului wahhabi saudit. Le construiesc peste tot în lume. Dacă există o moschee mare în oraşul în care locuieşti, cel mai probabil aceasta a fost construită din finanţe puse la dispoziţie de guvernul saudit. În afară de ridicarea de moschei, guvernul saudit mai instruieşte, trimite şi finanţează *ulema* (eruditi şi profesori islamici) – misionari ai wahhabismului –, peste tot în lume. Mii dintre aceşti misionari sunt plătiţi mai bine decât în visele cele mai îndrăzneţe ale majorităţii misionarilor creştini. Odată ajunşi în ţara-ţintă, aceştia înfiinţează şi susţin diversele centre şi organizaţii de acoperire islamice saudite, precum *World Assembly of Muslim Youth* (WAMY) sau *World Muslim League* (WML). Laurent Murawiec, răposatul autor al *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* [Prinţii întunericului: Atacaul saudit asupra Vestului], descrie natura influenţei saudite asupra lumii,

> centre islamice finanţate de Riyadh, moschei şi şcoli coranice unde este învăţată doar doctrina wahhabi, universităţi obscurantiste, misionari cu bani de aruncat şi scopuri măreţe, care predică din Maroc şi până în Indonezia, din Nigeria şi până în Uzbekistan,

---

[198] În urma presiunilor exercitate de către Statele Unite ale Americii, guvernul saudit a întrerupt programul Coranului gratuit.

[199] Dawood al-Shirian, "What Is Saudi Arabia Going to Do?" Al-Hayat, May 19, 2003.

presa internaţională în limba arabă aflată în monopolul oligarhilor saudiţi, organizaţii arabe internaţionale, toate converg producând o imagine unitară.[200]

În sfârşit, guvernul saudit umple, propriu-zis, acele moschei, centre islamice şi şcoli cu propriile cărţi, tractate şi literatură educaţională. Ce fel de materiale trimit ei, mai specific?

Îndoctrinarea wahhabi a lumii

Într-un raport relativ comprehensiv, din anul 2005, intitulat *Saudi Publications on Hate Ideology Invade American Mosques* [Publicaţiile saudite despre ideologia urii invadează moscheile americane], gruparea Freedom House pentru drepturile omului a relatat că literatură sancţionată de guvernul saudit, promovând brandul radical al islamului de tip wahhabi, era distribuită la scară largă în moscheile din America. Raportul a urmat unui studiu extins pe un an de zile, în care au fost examinate mai bine de două sute de cărţi şi tractate găsite în moschei din Los Angeles, Dallas şi Oakland şi până la Houston, Chicago, New York şi Washington.[201] În materialele examinate, musulmanii care locuiesc în America sunt încurajaţi să „se poarte ca şi când s-ar afla într-o misiune în spatele liniilor inamice."[202] Celor care se convertesc la creştinism sau iudaism li se spune: „Dacă nu vă pocăţi, sunteţi apostaţi şi ar trebui să fiţi omorâţi pentru că aţi tăgăduit Coranul."[203] Potrivit Ninei Shea, directoarea organizaţiei Freedom House:

> Examinarea unei mostre din manualele saudite oficiale pentru studiile islamice folosite în cursul acestui an academic scoate la iveală faptul că, în ciuda declaraţiilor contrare ale guvernului saudit, o ideologie a urii faţă de creştini şi evrei şi musulmanii care nu urmează doctrina wahhabi rămâne în această zonă a sistemului şcolii publice.[204]

Câteva exemple pentru soiul de declaraţii regăsite în literatura aprobată de guvernul saudit includ următoarele:

- Dintr-un manual de clasa întâi: „Orice altă religie în afară de islam este falsă."
- Dintr-un manual de clasa a patra: „Adevărata credinţă înseamnă... să urăşti politeiştii şi infidelii."
- Dintr-un manual de clasa a ş asea: „După cum musulmanii au izbutit în trecut atunci când s-au unit într-un efort sincer de a evacua cruciaţii creştini din Palestina, tot aşa şi arabii şi musulmanii vor ieşi victorioşi, cu voia lui Dumnezeu, împotriva evreilor şi a aliaţilor lor, dacă rămân uniţi şi luptă un adevărat jihad pentru Dumnezeu, căci lucrul acesta stă în puterea lui Dumnezeu."

---

[200] Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 200.

[201] Center for Religious Freedom, *Saudi Publications of Hate Ideology Invade American Mosques* (Washington, D.C.: Freedom House, 2005), https://freedomhouse.org/sites/default/files/inline_images/Saudi%20Publications%20on%20Hate%20Ideology%20Invade%20American%20Mosques.pdf.

[202] Katherine Clad, "Group Cites Saudi 'Hate' Tracts," *Washington Times*, January 29, 2005, http://www.washtimes.com/world/20050128-100245-8571r.htm.

[203] Ibid.

[204] Ibid.

- Dintr-un manual de clasa a opta: „Maimuţele sunt evreii, poporului Shabatului; în timp ce porcii sunt creştinii, infidelii comuniunii lui Isus."
- Dintr-un manual de clasa a noua: „Conflictul dintre comunitatea [musulmană] (umma) ş i evrei şi creştini a dăinuit şi va continua să o facă atâta vreme cât voieşte Dumnezeu," şi din nou: „Face parte din înţelepciunea lui Dumnezeu ca lupta dintre musulmani şi evrei să continue până în ceasul [judecăţii]."
- Dintr-un manual de clasa a douăsprezecea: „Jihadul în calea lui Dumnezeu – care constă în lupta cu necredinţa, opresiunea, injustiţia şi cu cei care le promovează – este apogeul islamului. Religia aceasta s-a ridicat prin jihad şi prin jihad a fost înălţat stindardul ei. Este unul dintre actele cele mai nobile, care aduce omul mai aproape de Dumnezeu şi unul dintre cele mai magnifice acte de obedienţă faţă de Dumnezeu."[205]

Raportul mai afirmă şi că

> Implicarea guvernului saudit a fost imediat evidentă din sigiliul sau numele unui departament guvernamental al cărei blazon împodobea coperta literaturii. Materialele examinate au fost uşor de identificat ca avându-şi originea în Ambasada Saudită din Washington, Ministerul Educaţiei, forţele aeriene saudite sau alte ramuri ale guvernului saudit.[206]

Aşa stând lucrurile, trebuie să înţelegem că atunci când Arabia Saudită răspândeşte islamul pe pământ, nu este vorba de un islam simplu, ci de propria versiune unică a islamului radical de tip wahhabi. Mai rău de-atât, acest fel de materiale nu sunt trimise doar în Statele Unite ale Americii. Ele sunt trimise, de fapt, în toată lumea. După cum a scris autorul Gilles Kepel: „Din câmpiile africane şi până la orezăriile din Indonezia şi blocurile din proiectele de găzduire a imigranţilor musulmani din oraşele europene, aceleaşi cărţi pot fi găsite, graţie finanţării oferite de guvernul saudit."[207]

Seducţia saudită

Cele discutate până aici reprezintă doar vârful aisbergului marii seducţii saudite. S-au scris tomuri întregi pe acest subiect şi, după cum vom vedea, degetele de păianjen ale lorzilor petro-islamului au ajuns în fiecare cotlon al pământului. În 2005, prinţul Alwaleed bin Talal, prinţul fabulos de bogat menţionat adineauri, a donat 20 milioane de dolari Universităţii Harvard şi alte 20 milioane de dolari Universităţii din Georgetown pentru a înfiinţa două programe de studii islamice în Statele Unite.[208] Patru alte astfel de centre au fost înfiinţate la Universitatea din Cambridge, Universitatea din Edinburg, Universitatea Americană din Cairo şi Universitatea Americană din Beirut. Acum, daţi-mi voie să vă întreb: Cum ar putea aceste instituţii şi numai să critice acelaşi regim, aceleaşi mâini care le-au dat cea mai importantă donaţie privată din istoria

---

[205] Apud Robert Spencer, "The Swine Are Christians and the Apes Are Jews," FrontPageMag.com, May 23, 2006, http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=4320.

[206] Clad, "Group Cites Saudi 'Hate' Tracts."

[207] Gilles Kepel, *Jihad: The Trail of Political Islam* (London: I. B. Tauris, 2006), 72.

[208] "Prince Alwaleed Bin Talal Centers," Georgetown University School of Foreign Service website, accessed September 15, 2016, https:// acmcu.georgetown.edu/centers.

şcolii? Banii de soiul acesta cumpără mai mult decât un simplu centru de Studii Islamice; ei cumpără totodată conformitate şi îngăduinţă.

Cu prilejul anunţării donaţiei către Harvard, Alwaleed a ţinut un discurs în care a predicat: „Ridicarea unui pod al înţelegerii între Est şi Vest este importantă pentru pace şi toleranţă."[209] Vă rog, opriţi-vă şi întrebaţi-vă: Există mai multă intoleranţă şi înţelegere eronată a creştinismului în Arabia Saudită sau mai multă intoleranţă şi înţelegere eronată a islamului la Universitatea Harvard? Un program de studii creştine la oricare universitate din Arabia Saudită ar fi ilegal. Ca să demonstrez mai departe absurditatea acestui gând, acesta este prinţul care, cu doar un an înainte, donase 27 milioane de dolari pentru a susţine familiile islamicilor care s-au sinucis în bombardamentele din Israel.[210] Vom aprofunda această chestiune în Capitolul 22, dar, deocamdată, gândiţi-vă la gradul de ipocrizie de care a dat dovadă un prinţ saudit venind la Universitatea Harvard şi predicând despre nevoia americanilor de a se deschide către înţelegere şi toleranţă religioasă, în timp ce propria sa ţară este una dintre cele mai restrictive naţiuni de pe pământ în ceea ce priveşte religia. Acolo nu poate fi practicată în public nicio altă religie în afară de islam. De fapt, este perfect legal să decapiteze apostaţii. Creştinii nu pot nici măcar să poarte un crucifix, de teamă să nu fie aspru pedepsiţi de legea saudită. Mai mult de-atât, până cel puţin în anul 2002, evreilor li s-a interzis şi numai să pună piciorul pe pământ saudit. Colac peste pupăză, cu doar o lună înainte de anunţul lui Alwaleed, în 12 noiembrie 2005, o profesoară saudită de chimie a fost condamnată la 750 de lovituri de bici pentru că „a vorbit pozitiv despre evrei" la ora de curs.[211] *Cum a îndrăznit?* Este acesta tipul de toleranţă religioasă pe care prinţul Alwaleed doreşte ca Vestul să-l deprindă la Harvard, Georgetown, Cambridge şi Edinburgh?

În ciuda reputaţiei Harvard-ului de bastion al minţilor deschise şi al toleranţei, pentru 20 de milioane de dolari au fost fericiţi să se prostitueze cu cel mai restrictiv regim religios din lume. Cum seduce prostituata saudită lumea, convingând-o să se desfrâneze cu ea şi să îi sprijine curvăreala? Fiecare îşi are preţul lui şi, în cele mai multe cazuri, saudiţii îşi permit şi sunt dispuşi să îl plătească.

Marea curvă evanghelistă

Aşadar, cât de mult cheltuiesc saudiţii pentru a răspândi mesajul islamului? În 2005, fostul director al CIA-ului din SUA, James Woolsey, a depus mărturie înaintea Comitetului pentru Reforma Guvernului al Camerei Reprezentanţilor din SUA că „în ultimii 30 de ani, s-au cheltuit undeva între 85 şi 90 miliarde de dolari, din surse provenind din Arabia Saudită, pentru răspândirea credinţelor wahhabiste în lume."[212] Potrivit lui Yousaf Butt, fizician nuclear şi cercetător proeminent al Centrului pentru Tehnologie şi Politică de Siguranţă Naţională, aflat în vizită la Universitatea Apărării Naţionale:

---

[209] Gitika Ahuja, "Saudi Prince Donates $40 Million to Harvard, Georgetown Universities," ABC News, December 13, 2005, http://abcnews.go.com/International/story?id=1402008.

[210] Kenneth Timmerman, *Preachers of Hate: Islam and the War on America* (New York: Three Rivers Press, 2004), 119.

[211] Saudi Tolerance Watch, "750 Lashes for Teacher Who Discussed Bible and Spoke Positively of Jews," *Justify This* (blog), November 15, 2005, http://justifythis.blogspot.com/2005/11/saudi-tolerance-watch-750-lashes-for.html.

[212] Rachel Ehrenfeld, "Saudi Dollars and Jihad," FrontPageMag.com, October 24, 2005, http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=6835.

> Nu se cunosc cifrele exacte, dar se crede că s-au cheltuit mai bine de 100 miliarde de dolari cu exportarea wahhabismului fanatic în diverse naţiuni musulmane mai sărace din lume, în ultimele trei decenii. Se prea poate să fie vorba de un număr dublu. Prin comparaţie, sovieticii au cheltuit aproximativ 7 miliarde de dolari pentru răspândirea comunismului la nivel mondial, în 70 de ani, din 1921 şi până în 1991.[213]

Opriţi-vă şi gândiţi-vă la cifrele acestea. Comitetul Baptiştilor Sudici pentru Misiuni Internaţionale (IMB) este una dintre cele mai mari organizaţii misionare protestante din lume. Bugetul lor anual este de aproximativ 300 milioane de dolari.[214] Dacă saudiţii au cheltuit 100 miliarde de dolari în decursul a treizeci de ani pentru a răspândi wahhabismul la nivel mondial, asta înseamnă că au cheltuit, în linii mari, echivalentul întregului buget anual pentru misiuni al IMB-ului la fiecare trei săptămâni, fără excepţie, timp de treizeci de ani. Campania saudită pentru îndoctrinarea naţiunilor cu mesajul islamului este, literalmente, cea mai mare campanie „evanghelistică" sau de propagandă pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Nimic altceva nu se apropie de amploarea ei. Prieteni, ar fi justificat să spunem că acest regat joacă rolul „marii cetăţi" care îşi răspândeşte influenţa şi religia falsă pe tot pământul?

Concluzie

Arabia Saudită, în calitate de vârf de lance şi lider proeminent al evanghelizării islamice a lumii, este, într-adevăr, angrenată într-un proces de seducţie a lumii cu barilii ei doldora de bani care ies, propriu-zis, bulbucind din pământ. Ea seduce şi evanghelizează lumea cu o religie falsă care, deşi zugrăvită ca o „religie a păcii", este, în realitate, fundamental totalitaristă în natură – violentă, extremă şi cu adevărat anticristică până în miezul fiinţei. Aidoma prostituatei care îşi înalţă cu trufie potirul aurit, chemând lumea întreagă să se împărtăşească din băutura ei ameţitoare, Arabia Saudită cheamă, la rândul ei, lumea întreagă să îmbrăţişeze ceea ce ea numeşte singura religie adevărată şi ultimă. Adevărul este că ceea ce saudiţii oferă lumii este un potir de urâciuni, murdăria cea mai neagră a unei religii esenţialmente păgână şi, neîndoielnic, de inspiraţie demonică.

---

[213] Yousaf Butt, "How Saudi Wahhabism Is the Fountainhead of Islamist Terrorism," *Huffington Post*, January 20, 2015, http://www.huffingtonpost.com/dr-yousaf-butt-/saudi-wahhabism-islam-terrorism_b_6501916.html.

[214] Guest blogger, "IMB Questions (Thomas L Law)," *SBC Voices*, September 2, 2015, http://sbcvoices.com/imb-questions-thomas-l-law/.

21 Mituitoarea regilor

În acest capitol, vom aborda imensa influenţă pe care Arabia Saudită o exercită la nivel global prin abundenţa bogăţiilor petroliere. După cum ne aminteşte autorul Gerald Posner:

> Arabia Saudită acţionează în mare parte ca oricare altă ţară care încearcă să cultive susţinerea S.U.A. şi să influenţeze politica externă a acestora în chestiuni pe care le consideră importante... Dar ceea ce diferenţiază Regatul de multe alte ţări cu ambiţii similare este puterea banilor. Acesta a izbutit la o scală neegalată de alte ţări.[215]

Simplu spus, există dovezi ample că familia regală saudită cumpără influenţă, favoruri şi privilegii, trăieşte mai presus de lege şi apoi, când s-au spus şi s-au făcut toate, cumpără tăcere. Familia regală saudită – care numără acum peste patruzeci de mii de membri – este cea mai privilegiată familie din lume. Datorită sumelor cu adevărat ridicole de bani pe care îi are la dispoziţie, aceasta este, totodată, cea mai mare sursă de corupţie din sânul guvernului Statelor Unite. *Iar asta înseamnă mult.*

Cu câţiva ani în urmă, PBS *Frontline* a scos un documentar numit *Black Money,* în care l-a intervievat pe fostul ambasador saudit în Statele Unite, prinţul Bandar. Întrebat fiind, în mod specific, despre astronomica sumă de bani lichizi pe care saudiţii îi pierd în fiecare an prin corupţie şi mită, Bandar a răspuns simplu: „Şi ce-i cu asta? Nu noi am inventat corupţia."[216] Ce trebuie să înţelegem este că coruperea guvernului american de către saudiţi la nivelurile cele mai înalte nu este un simplu efect secundar al imensei lor bogăţii, ci însăşi fundaţia abordării lor deliberate şi calculate a diplomaţiei. Departe de a încerca să ascundă acest lucru, Bandar s-a grozăvit cu metoda saudiţilor: „Dacă saudiţii îşi construiesc reputaţia că au grijă de prietenii lor după ce aceştia îşi părăsesc funcţia, aţi fi suprinşi să vedeţi câţi prieteni mai buni avem care tocmai îşi ocupă funcţia."[217] Ca să o zicem pe şleau, familia regală saudită este amanta mai în vârstă a regilor pământului şi a aproape fiecărui politician american de rang înalt care vă vine în minte. Autorul Laurent Murawiec a spus lucrurilor pe nume:

> Arabia Saudită... cumpără politicieni, oficiali guvernamentali, jurnalişti, academicieni, diplomaţi, coloneli, generali şi ofiţeri de inteligenţă. Ea cumpără „experţi" la preţuri de nimic şi nenumăraţi propagandişti şi lobby-işti. Când i se pare nimerit, pretinde cenzurarea programelor de televiziune. A inundat cercurile puterii cu petro-dolarii ei. Are pretenţia ca companiile americane să accepte condiţiile ei politice pentru a putea face afaceri, chiar dacă acestea violează flagrant Constituţia Statelor Unite.[218]

Fostul agent al CIA, Robert Baer, subscrie cu însufleţire la afirmaţiile lui Murawiec:

---

[215] Gerald Posner, Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection (New York: Random House, 2005), xi.

[216] Prince Bandar bin Sultan, apud Craig Unger, *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties* (New York: Scribner: 2004), 87.

[217] Robert Baer, Sleeping with the Devil: How Washington Sold our Soul for Saudi Crude (Santa Barbara: Three Rivers Press, 2003), 60.

[218] Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 120.

> Orice birocrat care posedă Q.I. al temperaturii ambientale ştie că, dacă rămâne de partea corectă a Regatului Saudit, într-un fel sau altul, va fi capabil să-şi găsească drumul până la troaca saudiţilor şi să se hrănească din ea. Un contract de consultare cu Aramco, o catedră la Universitatea Americană, o slujbă la Lockheed – nu are importanţă. Cu greu există vreun fost asistent de secretar de stat pentru Orientul Mijlociu, vreun director de CIA, vreun membru al personalului de la Casa Albă, sau vreun membru al Congresului care să fie în viaţă şi să nu fi ajuns, într-un fel sau altul, pe statul de plată al saudiţilor, sau cel puţin aşa par a sta lucrurile. Când soiul acesta de bani stă în aşteptare acolo, fireşte că birocraţii americani nu au verticalitatea de a se atinge de Arabia Saudită.[219]

Acesta continuă:

> La nivel corporatist, aproape fiecare figură din Washington care merită amintită a servit în comitetul al cel puţin unei companii care a încheiat o înţelegere cu Arabia Saudită şi, practic, fiecare înţelegere cu saudiţii devine opacă, pierdută în vreo furtună de nisip, în apropierea gurilor de sondă din care au ţâşnit toţi banii.[220]

Dovezi ample atestă faptul că corupţia saudită este răspândită în Statele Unite. Acolo unde Baer a lăsat lacune, a intervenit Posner:

> Petrodolarii saudiţi care au inundat Statele Unite în ultimii treizeci de ani au afectat afacerile, politica şi societatea americane. Banii aceia au adus Casei lui Saud un scaun mult râvnit la masa elitei politice şi corporatiste a Americii, iar saudiţii au făcut avansuri asidue puterii şi accesului care rezultă dintr-un asemenea enorm influx de lichidităţi.[221]

Imensele sume de bani ale saudiţilor nu au corupt, însă, doar politicieni americani. Problema este, cât se poate de literalmente, una globală. După cum a mărturisit Murawiec:

> Al-Sauzii au folosit enorma putere şi avere care a venit pe urma petrolului pentru a cumpăra ţări, conştiinţe, partide politice, celebrităţi şi mercenari. Şi asta nu doar în lumea musulmană. Corupţia a jucat un rol însemnat, mai cu seamă în Orientul Mijlociu. Dar Al-Saud a fost destul de deştept ca să-şi extindă achiziţiile dincolo de lumea musulmană: putregaiul a atins, de asemenea, Europa şi Statele Unite.[222]

În 2011, la scurt timp după izbucnirea Primăverii Arabe, am fost invitat la emisiunea lui Glenn Beck de pe Fox News. Într-o mişcare fără precedent, Beck m-a invitat la unul dintre cele mai vizionate programe la nivel naţional, în intervalul orar cu maximă audienţă, pentru a discuta rolul islamului şi al lui Anticrist în zilele din urmă. Chiar înainte de a intra în direct, m-am uitat la Glenn şi i-am zis: „Îmi cer iertare pentru eventualele efecte negative care vor apărea mâine." Deloc surprinzător, în doar câteva săptămâni, s-a anunţat că Beck avea să părăsească postul Fox News. Deşi au existat diverse motive menţionate public pentru plecarea sa, din culise am aflat că

---

[219] Baer, *Sleeping with the Devil*, 44.
[220] Ibid., 54.
[221] Posner, *Secrets of the Kingdom*, xi.
[222] Murawiec, *Princes of Darkness*, 200.

Beck a fost forţat să facă acest lucru, în mare parte din cauza faptului că prinţul Al-Waleed bin Talal deţine mari interese în compania-mamă a Fox News, News Corporation.[223] După câte s-ar părea, emisiunea realizată de noi a fost ultima picătură. Dacă acest lucru este sau nu adevărat nu sunt în măsură să spun cu certitudine, dar ar trebui să ne alarmeze foarte tare, pe toţi americanii, faptul că un om care a donat aproape 30 milioane de dolari pentru a încuraja bombardamentele sinucigaşe în Israel deţine, în fapt, una dintre cele mai mari mize într-un canal de ştiri american atât de renumit.

Citind mai multe cărţi care expun relaţia dintre Arabia Saudită şi Statele Unite, am fost şocat de măsura în care atât de multe dintre declaraţiile făcute de aceşti autori seculari par a răsuna ca un ecou al descrierilor din cartea Apocalipsa. Acolo unde Biblia vorbeşte despre „marea prostituată care a pervertit lumea cu desfrânarea ei" (Apocalipsa 19:2), Baer scria despre „ţiţeii care alimentau curvăreala şi corupţia lor".[224] Biblia spune: „din vinul mâniei datorat desfrânării ei au băut toate neamurile, regii pământului s-au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogăţit din puterea senzualităţii ei!" (Apocalipsa 18:3) Baer afirmă: „Washingtonul ne-a pus să ne culcăm cu diavolul. A făcut patul, a tras draperiile şi a invitat diavolul înăuntru. Noi i-am şoptit la ureche şi i-am spus că îl iubim."[225]

Mituitoarea regilor

Ca să ducem lucrurile mai departe, gândiţi-vă la impactul pe care mita, şantajul şi corupţia saudiţilor l-a avut nu doar asupra corporaţiilor, universităţilor şi diverşilor politicieni americani, ci şi asupra „regilor" propriu-zişi, după cum descrie profeţia în repetate rânduri. A ajuns oare mâna Casei lui Saud până la cea mai înaltă funcţie politică din lume, aceea a preşedintelui Statelor Unite?

Preşedintele Jimmy Carter

Să începem cu preşedintele Jimmy Carter. Mai mulţi autori şi reporteri au prezentat amănunte despre relaţia profund compromiţătoare financiar dintre Carter şi familia regală saudită. Fie că a făcut-o pentru a-şi asigura împrumuturi extrem de avantajoase cu care să îşi scoată de la ananghie afacerea cu arahide aflată în pragul falimentului, fie pentru a strânge cei peste 100 de milioane de dolari care au fost donaţi Centrului Carter, este foarte posibil ca preşedintele acesta să le fi vândut saudiţilor, literalmente, sufletul său.[226] Conform cărţii *Bearing False Witness: Jimmy Carter's Palestine: Peace Not Apartheid* [Mărturie falsă: Palestina lui Jimmy Carter – Pace nu apartheid], publicată de Comitetul pentru Corectitudine a Rapoartelor Americane despre Orientul Mijlociu (CAMERA):

> Dependenţa lui Jimmy Carter de finanţele arabe poate fi văzută încă de la primele legături de afaceri, din anii 1970, şi continuă în prezent cu donaţiile de milioane de dolari

---

[223] Vezi Kris Broughton, "Sharia Prince Owns Stake in FOX News Parent," Big Think, accessed September, 16, 2016, http://bigthink.com/Resurgence/sharia-prince-owns-stake-in-fox-news-parent.

[224] Baer, *Sleeping with the Devil*, xviii.

[225] Ibid., 212.

[226] Vezi Carter Center Annual Report 1998–1999, https://www.cartercenter.org/documents/520.pdf, 30; Annual Report for 2006–2007 (https://www.cartercenter.org/documents/annual_report_07.pdf), 60; şi "Carter Center Featured Partner: The Alwaleed Bin Talal Foundation," September 2011, https://www.cartercenter.org/donate/corporate-government-foundation-partners/archives/alwaleed-bin-talal-foundation.html.

> către bine dotatul său Centru Carter din Atlanta, Georgia. Raportul anual din 2006 al centrului dă la iveală un total net de active de 412.393.757 dolari, o cifră şocant de mare pentru o organizaţie non-profit.[227]

Reflectând asupra acestor sentimente, într-o declaraţie mai curând îndrăzneaţă, profesorul Alan Dershowitz de la Harvard a spus că Jimmy Carter

> a fost cumpărat cu milioane de dolari donate de guverne arabe care refuză să recunoască Israelul şi de conducători arabi care promovează activ ura faţă de evrei, în Orientul Mijlociu şi în alte părţi. Jurnalişti de investigaţii au dat în vileag măsura în care Carter a fost „cumpărat şi plătit" cu bani arabi şi islamici. Centrul Carter, o fundaţie filantropică pe care fostul preşedinte a pus-o pe picioare înainte de a ieşi din funcţie, a primit donaţii de peste 1 milion de dolari de la Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite şi Sultanatul Oman şi din partea unor grupări şi indivizi cu legături strânse cu aceste guverne, inclusive OPEC, Gruparea Saudită Binladin şi răposatul rege saudit Fahd, un membru „fondator" al centrului.[228]

Ce este absolut critic de înţeles de aici este că nimic din toate acestea nu s-a făcut din preaplinul bunătăţii inimilor saudiţilor. Acestea sunt acte calculate şi au un scop foarte clar definit. După cum s-a exprimat, atât de corect, fostul diplomat britanic John Kelly, „Conducătorii statelor arabe ale petrolului nu sunt nici simpli filantropi, nici patroni dezinteresaţi… Ei aşteaptă ceva în schimb pentru donaţiile lor."[229] Dacă, într-adevăr, preşedintele Carter a fost cumpărat, atunci ce le-a dat saudiţilor pentru investiţiile lor? Ei bine, preşedintele Carter a devenit un critic virulent şi făţiş al Israelului, desigur! Dat fiind faptul că veneau din partea unui fost preşedinte american şi laureat al premiului Nobel, criticile sale la adresa Israelului cântăreau enorm. Retorica sa anti-Israel şi-a atins apogeul, însă, când a scris cartea *Palestine: Peace Not Apartheid*. După publicare, aceasta a fost criticată la scară largă ca fiind „imbecilă" (revista *Slate*), „anti-istorică" (*Washington Post*) şi „de tot râsul" (*San Francisco Chronicle*).[230] De fapt, cartea a fost atât de sfruntată încât, după scoaterea ei din tipar, cincisprezece membri ai consiliului lui Carter şi-au dat demisia, inclusiv Kenneth Stein, care făcuse parte din consiliul Centrului Carter mai bine de douăzeci şi trei de ani. Într-o scrisoare deschisă, Stein a scris că tratatul lui Carter împotriva Israelului era „doldora de erori factuale, materiale copiate fără citare, platitudini, omisiuni flagrante şi segmente, pur şi simplu, inventate."[231] Care a fost răspunsul lui Carter în faţa demisiilor atâtor membri ai consiliului? A pretins, în mod eronat, că toţi plecaseră pentru că erau evrei aflaţi sub presiunea grupărilor de lobby evreieşti. Gândiţi-vă la culmea ipocriziei de care a dat dovadă aici. Deşi preşedintele Carter a lansat el însuşi numeroase acuzaţii şi inferenţe cu privire la influenţa „banilor evreilor" în politica americană, conform Comitetului pentru Corectitudinea Rapoartelor Americane despre Orientul Mijlociu:

---

[227] CAMERA, *Bearing False Witness: Jimmy Carter's Palestine: Peace Not Apartheid*, ed. Andrea Levin (Boston: CAMERA, 2007), 89.

[228] Alan Dershowitz, *The Case Against Israel's Enemies: Exposing Jimmy Carter and Others Who Stand in the Way of Peace* (Hoboken, NJ: John Wiley, 2008), 33.

[229] Murawiec, *Princes of Darkness*, 51.

[230] CAMERA, *Bearing False Witness*, 69.

[231] Ibid., 40.

> Rapoartele privitoare la sutele de milioane de dolari, proveniţi de la contributorii saudiţi şi din Golf, care s-au scurs în Centrul Carter, precum şi vastele sume de bani arabi donaţi către universităţi americane, comisii de experţi, grupuri de presiune, instituţii religioase şi alte instituţii formatoare de opinie, nu-i stârnesc lui Jimmy Carter nicio îngrijorare legată de influenţa arabă asupra politicii externe americane.[232]

Comentatorii moderni anti-Israel şi teoreticienii conspiraţionişti spun atâtea despre atotputernicul „lobby al Israelului", dar cât de des auzim despre „lobby-ul saudit"? Şi totuşi, presiunea saudită este nu numai cât se poate de reală, ci şi cea mai puternică şi mai bine finanţată, nu doar în Washington, ci în toată istoria lumii!

Dincolo de crâncena sa opoziţie faţă de Israel, în virtutea căreia a acuzat statul evreu, în mod repetat, de toate încălcările drepturilor omului imaginabile, Carter a păstrat o tăcere totală asupra nesfârşitelor cazuri, foarte temeinic documentate, ale celor mai flagrante forme de încălcări ale drepturilor omului în Regatul Saudit. Aşadar, nu doar că familia regală saudită a cumpărat, în sens foarte literal, un preşedinte american care să slujească de purtător de cuvânt în campania sa anti-Israel, ci, mai mult de atât, a plătit aceeaşi gură pentru a rămâne închisă atunci când acest lucru le deservea interesele. Ştiţi zicala: „Ţopăie, maimuţo, ţopăie."

Preşedinţii George Herbert Walker Bush şi George W. Bush

În acest punct, unii cititori probabil vor pune corupţia lui Carter pe seama înclinaţiilor sale politice liberale. Saudiţii, însă, i-au corupt deopotrivă pe democraţi şi pe republicani. De fapt, oricare ar fi nivelul de bogăţie pe care preşedintele Carter a fost capabil să-l smulgă de la saudiţi, familia Bush l-a întrecut cu mult. În cartea sa din 2004, *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties* [Casa lui Bush, Casa lui Saud: Relaţia secretă dintre cele mai puternice două dinastii ale lumii], autorul Craig Unger a prezentat, pe îndelete şi cu migală, lunga istorie a familiilor regale Bush şi Saud. Unger a descurcat în mod sistematic iţele încâlcitei reţele de companii, afaceri, bănci de acoperire şi de împrumuturi prietenoase, al cărei rezultat final a fost că aproape un miliard şi jumătate de dolari au fost transferaţi din mâinile saudiţilor în cele ale familiei Bush. Unger scria:

> În total, cel puţin 1,476 miliarde de dolari şi-au găsit drumul de la saudiţi la Casa Bush şi companiile şi instituţiile aliate acesteia. S-ar putea spune, fără riscul de a greşi, că niciodată până atunci în istorie un candidat prezidenţial – şi cu atât mai puţin un candidat prezidenţial şi tatăl său, un fost preşedinte – nu a fost atât de strâns legat, financiar şi personal, de familia conducătoare a unei alte puteri străine. Niciodată până atunci averile personale ale unui preşedinte şi politicile publice ale acestuia nu s-au întreţesut atât de profund cu ale unei alte naţiuni.[233]

De fapt, Unger merge mai departe spunând că această cifră de 1,47 miliarde de dolari este o estimare conservatoare. Aceasta este doar suma care poate fi identificată fără doar şi poate. Din nou, opriţi-vă, vă rog, şi daţi voie realităţii să vi se aşeze în minte. Nu vorbim despre vreo firmă

---

[232] Ibid., 89.

[233] Unger, *House of Bush, House of Saud*, 200.

oarecare de lobby, care a făcut o donaţie vag importantă vreunui politician obscur. Vorbim despre un miliard şi jumătate de dolari care au fost transferaţi către doi preşedinţi americani, direct de către un guvern străin care este, fără umbră de îndoială, cea mai mare sursă a islamismului radical din lume. Oare cum se face că acest lucru nu este strigat de pe acoperişurile caselor? Cum putem gândi că acest soi de bani nu are niciun efect asupra procesului decizional şi asupra politicii externe? Cum se poate să nu vedem aici împlinirea Apocalipsei 18:9, „regii pământului s-au desfrânat cu ea şi au dus o viaţă senzuală"?

Înainte să continuu, aş vrea să fiu cât se poate de clar; nu sunt, sub nicio formă, adeptul vreunei teorii a conspiraţiei legate de evenimentul de la 11 septembrie. Am convingerea că atacurile de la 11 septembrie au fost duse la îndeplinire de către terorişti islamici. Au fost, însă, câteva muşamalizări evidente pe care administraţia George W. Bush le-a făcut, atât în 11 septembrie, cât şi în zilele, săptămânile, lunile şi anii care au urmat. Mai specific, mă refer la relaţia oficialilor guvernamentali saudiţi de rang înalt cu atacatorii. De fapt, abia în ianuarie 2016, a apărut ştirea că administraţia Bush mersese până acolo încât scosese douăzeci şi opt de pagini din Raportul Congresului pentru Investigarea Comună a atacurilor din 11 septembrie. Conform *Foreign Policy Journal*:

> Sunt douăzeci şi opt de pagini, clasificate drept secrete, despre o investigaţie a Congresului asupra evenimentului din 11 septembrie, care pretinde că a găsit susţinere financiară saudită pentru aşa-zişii deturnători de la 11 septembrie. Nici regimul lui George W. Bush, nici cel al lui Obama nu au vrut să facă publice paginile secrete. Doar câtorva membri ai Congresului li s-a permis să îl citească, sub pază, şi nu li se dă permisiunea de a vorbi despre el.[234]

Când au izbucnit ştirile despre redactări, portalul de ştiri britanic *The Guardian* l-a intervievat pe John F. Lehman, care făcuse parte, între 2003 şi 2004, din comitetul congresional:

> „A existat o masivă participare a unor indivizi saudiţi la sprijinirea deturnătorilor, iar unii dintre aceşti indivizi lucrează în guvernul saudit," zicea Lehman într-un interviu, sugerând că era posibil ca acea comisie să fi făcut o greşeală prin faptul că nu a declarat explicit acest lucru în raportul său final. „Raportul nostru nu ar fi trebuit niciodată citit ca o exonerare a Arabiei Saudite."[235]

După cum spuneam, banii saudiţi cumpără nu doar influenţă şi privilegiu, ci şi tăcere. Nicio altă naţiune a lumii nu ar fi putut scăpa basma curată comiţând actele pentru care saudiţii au rămas nepedepsiţi în acea zi. Amintiţi-vă: cincisprezece dintre cei optsprezece deturnători erau cetăţeni saudiţi. Dacă exista pe lume o naţiune ai cărei cetăţeni ar fi trebuit priviţi cu suspiciune, aceea era Arabia Saudită. Şi totuşi, contrar aşteptărilor, în timp ce spaţiul aerian al Statelor Unite era cu totul inaccesibil, singurele avioane cărora li s-a permis accesul au fost cele deţinute de prinţi saudiţi. Familia regală saudită a avut parte de privilegii speciale, care nu le-au fost date nici măcar liderilor guvernului american! Ei au fost singura grupare cu totul scutită de la supunerea

---

[234] Paul Craig Roberts, "9/11 Disinformation: Saudi Arabia Attacked America," *Foreign Policy Journal*, May 28, 2016, http://www.foreignpolicyjournal.com/2016/05/28/911-disinformation-saudi-arabia-attacked-america/.

[235] Philip Shenonm, "Saudi Officials Were 'Supporting' 9/11 Hijackers, Commission Member Says," Guardian, May 12, 2016, https://www.theguardian.com/us-news/2016/may/12/911-commission-saudi-arabia-hijackers.

faţă de lege. Toate acestea au avut loc în timpul administraţiei lui Bush şi nu s-au întâmplat din greşeală.

> Daţi-i tot atâta suferinţă şi jale, pe cât şi-a dat ea însăşi glorie şi viaţă senzuală! Pentru că zice în inima ei: „Şed ca o împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi vedea niciodată jalea!“ (Apocalipsa 18:7)
>
> Te-ai încrezut în răutatea ta, zicând: „Nu mă vede nimeni.“ Înţelepciunea şi cunoaşterea ta e cea care te conduce greşit atunci când îţi zici: „Eu sunt şi nu e alta în afară de mine!“ (Isaia 47:10)

Bill şi Hillary Clinton

Să ne gândim, de asemenea, la influenţa saudită asupra lui Bill şi Hillary Clinton. Înainte de alegerile din 2016, media zumzăia de indignare când s-a descoperit ce sume colosale de bani fuseseră donate Fundaţiei Clinton de către saudiţi şi statele din Golful Arab. După cum explica un raport din *Daily Caller*:

> Bill şi Hillary Clinton au primit cel puţin 100 milioane de dolari din partea statelor autocrate din Golful Persiei şi a liderilor acestora, subminând potenţial afirmaţia candidatului prezidenţial democrat, Hillary, potrivit căreia aceasta poate duce la îndeplinire politici independente în Orientul Mijlociu. În calitate de candidat prezidenţial, suma de lichidităţi străine pe care cei doi Clintoni au acumulat-o de la statele din Golful Persiei este „pur şi simplu fără precedent“, afirmă analistul pe probleme de siguranţă naţională, Patrick Poole.[236]

Aceşti 100 de milioane de dolari, însă, au venit din partea unei mâini de state din Golful Arab. Potrivit Politifact, donaţiile Arabiei Saudite, mai cu seamă, s-au ridicat la aproape 35 milioane de dolari.[237] Această cifră nu include donaţiile făcute de indivizi din regat sau de grupări precum Prietenii Arabiei Saudite sau Conferinţa Lumii Islamice.

De ce ar dona familia regală saudită zeci de milioane de dolari Fundaţiei Clinton? Ar trebui, oare, să credem că familia regală saudită este dedicată cu atâta pasiune diverselor proiecte umanitare ale lui Clinton? Sau poate acele donaţii colosale au avut legătură, de exemplu, cu vânzările colosale de arme către regat, pe care Clinton le-a supravegheat pe când era secretar de stat? Conform cu *Mother Jones*:

> În 2011, Departamentul de Stat a autorizat o tranzacţie uriaşă de arme: În frunte cu Boeing, un consorţiu de contractori ai apărării americane a livrat avioane de luptă avansate, în valoare de 29 miliarde de dolari către Arabia Saudită, în ciuda îngrijorărilor legate de istoria tulbure a încălcărilor drepturilor omului în regat. În anii dinainte ca Hillary Clinton să ajungă secretar de stat, Arabia Saudită contribuise cu 10 milioane de dolari la Fundaţia Clinton, iar cu doar două luni înainte ca tranzacţia cu avioane să fie

---

[236] Richard Pollock, "Persian Gulf Sheikhs Gave Bill & Hillary $100 Million," *Daily Caller*, May 11, 2016, http://dailycaller.com/2016/05/11/exclusive-persian-gulf-sheikhs-gave-bill-hillary-100-million/.

[237] Tom Kertscher, "Hillary Clinton Took Money from the Kings of Four Countries, GOP Chief Reince Priebus says," Politifact, April 20, 2015, http://www.politifact.com/wisconsin/statements/2015/apr/20/reince-priebus/hillary-clinton-took-money-kings-four-countries-go/.

> încheiată, Boeing a donat 900.000 de dolari Fundaţiei Clinton, potrivit unei investigaţii întreprinse de International Business Times, publicată marţi. Tranzacţia cu saudiţii este doar un exemplu de naţiuni şi companii care au făcut donaţii către Fundaţia Clinton, înregistrând o creştere a tranzacţiilor cu arme pe durata mandatului lui Hillary Clinton în Departamentul de Stat.[238]

Saudiţii ştiu cum se face jocul. Ştiu ce vor şi ştiu şi cum să obţină ceea ce vor. Unii ar putea nutri speranţa că funcţia de preşedinte al Statelor Unite ale Americii ar fi mai presus de influenţa grupărilor şi statelor care finanţează teroarea, dar, după cum am arătat deja, accesul puternicei şi persuasivei Case a lui Saud la fiecare preşedinte american este, pur şi simplu, fără precedent.

Concluzie

S-au scris tomuri întregi despre detaliile coruperii de către saudiţi a sistemului politic american până la nivelul cel mai înalt. Efectele acestei corupţii variază de la deservirea agendei islamiste anti-Israel a saudiţilor, la ignorarea atrocităţilor comise prin încălcarea generalizată a drepturilor omului, la acordarea privilegiului de a trăi mai presus de lege, la facilitarea unor tranzacţii cu arme în valoare de zeci şi sute de milioane de dolari, la cine ştie ce altceva? Saudiţii dispun de mijloacele şi de competenţele practice necesare pentru a obţine ceea ce vor. Din nefericire, fiecare îşi are preţul lui, inclusiv aproape fiecare preşedinte al Statelor Unite ale Americii din ultimele câteva generaţii. Gândindu-ne din nou la descrierea potrivit căreia marea prostituată este cea „cu care regii pământului s-au destrăbălat" (Apocalipsa 17:2, NKJV), care „domneşte peste împăraţii pământului" (17:18) şi cu care aceştia trăiesc „în lux" (18:9, NKJV), familia regală saudită se potriveşte ca turnată cu ea. De fapt, aş susţine că nicio altă religie sau entitate politică din lume nu se încadrează atât de perfect.

---

[238] Bryan Schatz, "Hillary Clinton Oversaw US Arms Deals to Clinton Foundation Donors," *Mother Jones*, May 28, 2015, http://www.motherjones.com/politics/2015/05/hillary-clinton-foundation-state-arms-deals.

22

Îmbătată de sângele sfinţilor

Una dintre caracteristicile cele mai importante ale Babilonului din zilele din urmă este aceea că acesta este marele persecutor al sfinţilor. Printre primele observaţii ale apostolului Ioan despre prostituată se numără aceea că aceasta era „beată cu sângele sfinţilor şi cu sângele martorilor lui Isus" (Apocalipsa 17:6). Deşi există aici un element istoric, profeţia vorbeşte în principal despre martirajul din zilele de pe urmă. Persecuţia iniţiată de marea prostituată va avea ca rezultat culminarea furiei lui Satan împotriva sfinţilor din toată istoria biblică. Iată de ce profeţia se încheie într-o notă atât de categorică: „şi în tine s-a găsit sângele profeţilor, al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ!" (Apocalipsa 18:24, HCSB). Cât de bine împlinesc Mecca, Arabia Saudită şi islamul această descriere?

Primele cuceriri islamice

După moartea lui Mahomed, în iunie 632 î.Cr., cel mai bun prieten al acestuia, Abu Bakr, i-a devenit succesor. Sub conducerea lui Abu Bakr şi a generalului său, Khalid ibn al-Walid – cunoscut ca Sayf-Allah al-Maslul (sabia scoasă a lui Allah) – noua mişcare musulmană a explodat în nordul Peninsulei Arabe şi în Orientul Mijlociu, incluzând regiunile Iordaniei moderne, sudul Siriei şi Irakul. După doi ani, Abu Bakr a murit şi a fost succedat de Uma, un altul dintre prietenii de încredere ai lui Mahomed. Umar a domnit timp de zece ani. În timpul domniei sale, islamul s-a extins într-un ritm fără precedent, cucerind Persia, mare parte din Africa de Nord şi mai mult de două treimi din Imperiul Bizantin.[239] Al treilea Califat, sub Uthman, a dus cucerirea islamică tocmai până în Afghanistan şi în nord, până în Armenia. Dacă parcurgem cu atenţie istoria tuturor celor întâmplate în aceşti ani – cetăţile creştine distruse, creştinii măcelăriţi, femeile şi copiii care au fost luaţi ca sclavi – numerele sunt absolut devastatoare.[240] Această parte a istoriei este rareori predată în universităţile seculare de azi, care par atât de hotărâte să se lanseze într-un revizionism istoric ce pune islamul într-o lumină favorabilă.

Iată care sunt datele: În decursul a patru ani de la moartea lui Mahomed, au fost măcelăriţi aproximativ 300.000 de creştini. În următorii zece ani, au fost ucişi alţi un milion. După şase sute de ani de extindere a Bisericii în întreaga regiune mediterană şi în Orientul Mijlociu, într-o singură generaţie, matca străveche a Bisericii a fost zdrobită. Toate marile capitale antice şi cetăţile care trimiteau misionari ai creştinismului în regiune au ajuns sub dominaţie islamică. Antiohia, Ierusalimul, Alexandria, precum şi Efesul şi alte şase biserici enumerate în Apocalipsa au fost reduse, toate, la avanposturi greu încercate ale lumii creştine. În răstimpul a doar o sută de ani, 50% din creştinismul global ajunsese sub jugul şi stăpânirea islamică.[241]

Războiul islamului cu evreii

---

[239] Albert Hourani, *A History of the Arab Peoples* (n.p.: Faber and Faber, 1991), 23.

[240] Aceste cifre provin dintr-o analiză complexă a următoarelor lucrări: Bat Ye'or, *The Decline of Eastern Christianity under Islam: From Jihad to Dhimmitude* (Cranberry, NJ: Fairleigh Dickinson University Press, 1996); Andrew Bostom, *The Legacy of Jihad: Islamic Holy War and the Fate of Non-Muslims* (Amherst, NY: Prometheus, 2005); and Imam al-Waqidi, *The Islamic Conquest of Syria* (Ta-Ha, 2005).

[241] Ibid.

Cuceririle islamice nu au fost mai blânde faţă de evrei. Gândiţi-vă la mărturia lui Maimonide, marele înţelept evreu care a trăit în Spania şi Egipt, ambele ajunse sub controlul islamic în Evul Mediu:

> Naţiunea lui Işmael... ne persecută aspru şi născoceşte metode de a ne face rău şi de a ne umili... Nimeni nu o întrece în înjosirea şi umilirea noastră. Nimeni nu a fost în stare să ne reducă numărul aşa cum au făcut-o ei. Am făcut întocmai cum ne-au instruit înţelepţii noştri de binecuvântată pomenire, îndurând minciunile şi absurdităţile lui Işmael. Ascultăm, dar rămânem tăcuţi... În ciuda tuturor acestora, nu suntem cruţaţi de ferocitatea răutăţii lor şi de răbufnirile lor în orice vreme. Dimpotrivă, cu cât îndurăm mai multe şi alegem concilierea cu ei, cu atât ei aleg să se poarte beligerant faţă de noi.[242]

Războiul saudit cu Israelul şi evreii

În timp ce Occidentul abia începe să simtă cu adevărat boldul terorismului, israelienii, care au fost dintotdeauna primul front al lumii musulmane, resimt de multă vreme durerea aceasta. Cel mai adesea, saudiţii încearcă să îşi ascundă legătura cu terorismul din Europa şi din Statele Unite (acte precum 11 septembrie), dar, când vine vorba de Israel, abia dacă au încercat să îşi ascundă susţinerea acordată teroriştilor islamici. Ani de-a rândul, prin intermediul Comitetului Saudit pentru Susţinerea Intifadei al-Quzilor (SCSQI), saudiţii au pus la dispoziţia familiilor supravieţuitoare ale sinucigaşilor palestinieni cu bombe o recompensă de 25.000 de dolari.

Nu mai demult de 2002, Arabia Saudită a avut o transmisie televizată-maraton pentru a strânge fonduri pentru SCSQI. Prinţul saudit Alwaleed bin Talal a făgăduit solemn suma de 27 milioane de dolari. Transmisia-maraton a fost găzduită de un proeminent funcţionar guvernamental, Sheikh Saad al-Buraik, care, în timpul transmisiunii în direct, a spus audienţei:

> Sunt împotriva Americii până la sfârşitul acestei vieţi, până în Ziua Judecăţii, sunt împotriva Americii chiar dacă piatra s-ar lichefia. Ura pe care o nutresc faţă de America – dacă universul ar cuprinde o parte din ea, s-ar prăbuşi. Ea este rădăcina tuturor relelor şi răutăţilor de pe pământ... Fraţi musulmani din Palestina, să nu aveţi nicio milă, nicio compasiune faţă de evrei, faţă de sângele, banii şi carnea lor. Femeile lor sunt, în mod legitim, ale voastre să le luaţi. Dumnezeu le-a făcut ale voastre. De ce nu le înrobiţi femeile? De ce nu le declaraţi jihad? De ce nu îi prădaţi?[243]

Contribuţia totală a familiei regale saudite a fost de circa 50 milioane de dolari. În urma unor proteste zgomotoase din partea Americii, un alt prinţ saudit, Naif bin Abdulaziz, ministrul saudit al afacerilor interne din 1975 şi până în 2012, a declarat, în mod sfidător, următoarele: „Comitetul va continua să ofere asistenţă directă familiilor martirilor palestinieni şi celor răniţi în rezistenţa faţă de ocupaţie."[244] În iulie 2003, Institutul de Cercetare Mediatică în Orientul

---

[242] Maimonide, citat în Andrew Bostom, *The Legacy of Islamic Antisemitism* (Amherst, NY: Prometheus, 2008), cuvânt-înainte.

[243] "Key Context Missing in Globe Article about Saudi Donor to Harvard and Georgetown," CAMERA, December 21, 2005, http://www.camera.org/index.asp?x_article=1043&x_con-text=2.

[244] William Mayer and Beila Rabinowitz, "CAIR, Georgetown University, John Esposito and Keith Ellison Participate in Bin Talal Wahhabist Puppet Show," PipelineNews.org, accessed September 16, 2016, http://www.pipelinenews.org/2008/apr/08/cair-georgetown- university-john-esposito-keith-ellison.html.

Mijlociu a publicat un raport despre susţinerea financiară acordată de familia regală saudită palestinienilor, din 1998 şi până în 2003. Raportul afirmă:

> Decenii la rând, familia regală a Regatului Arabiei Saudite a fost principala sursă de finanţare a grupărilor palestiniene angajate în luptă cu Israelul, prin intermediul creării a două comitete majore. Comitetul Popular pentru Asistarea Mujahideen-ilor Palestinieni şi Comitetul de Susţinere al Intifadei Al-Quzilor şi Fondul Al-Aqsa au primit, până în prezent, peste 15 miliarde de Riyali Saudiţi (4 miliarde de dolari americani) şi, potrivit rapoartelor, au promis palestinienilor până la 1 miliard de dolari în finanţe pentru continuarea Intifadei, numită, în mod obişnuit, de către oficialii saudiţi, „Jihad" sau „rezistenţă".[245]

Am auzit adesea acuzaţia că adevărata problemă a Orientului Mijlociu este Israelul: dacă Israelul nu ar fi fost restaurat în Orientul Mijlociu, musulmanii şi evreii s-ar fi bucurat de relaţii paşnice. Această opinie ignoră faptul evident că istoria antisemită a islamului se întinde până la Mahomed însuşi. Antisemitismul este o parte fundamentală a doctrinei islamice, motiv pentru care, în 1937, cu mult înainte de formarea ca stat a Israelului, Ibn Saud, fondatorul Arabiei Saudite moderne, a spus unui reporter: „Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă – şi noi credem acest lucru implicit – că dacă un musulman omoară un evreu sau este ucis de către un evreu [în Jihad], acest lucru îi asigură intrarea imediată în Rai şi în prezenţa august a Atotputernicului Dumnezeu."[246]

Fireşte, ura şi setea de sânge a prostituatei nu este îndreptată doar către poporul evreu, ci şi către creştini şi, în ultimă instanţă, către întreaga lume (vezi Apocalipsa 18:24).

Beată de sânge

Astăzi, cele mai violente organizaţii teroriste jihadiste din lume îşi găsesc rădăcinile ideologice în Arabia Saudită. Fie că vorbim despre al-Qaeda (la nivel global), SIIS (Siria, Irak, Libia, Sinai), Talibani (Afghanistan), Abu Sayyaf (Filipine), Lashkar-e-Taiba (Pakistan), Jabhat al-Nusra (Siria), Al-Shabab (Somalia), sau de Boko Haram (Nigeria), acestea sunt, toate, grupări salafi ale căror rădăcini ideologice se întind direct până la Regatul Arabiei Saudite. Dacă este pe lume o singură naţiune care să fie cea mai vinovată de numărul uriaş de atacuri teroriste, care continuă să se extindă pe tot pământul, în ultimele câteva decenii, nu poate exista îndoială că aceasta este Arabia Saudită.[247]

Este temeinic documentat faptul că mulţi dintre membrii familiei regale saudite finanţează sau sprijină Islamul radical de tip Wahhabi/Salafi şi jihadul. În expozeul lui Gerald Posner pe marginea vieţii din Arabia Saudită, *Why America Slept* [De ce America a dormit], acesta detaliază o poveste cu adevărat fascinantă. În primele zile ale războiului din Afghanistan, imediat după 11 septembrie, trupele americane îl capturaseră pe omul numărul trei (la acea vreme) al lui Osama

---

[245] MEMRI Special Report – Saudi Arabia / Jihad & Terrorism Studies, July 3, 2003, no. 17, Steven Stalinsky, "The Saudis: $4 Billion to the Palestinians (1998–2003)," Jewish Post, http://www.jewishpost.com/archives/news/the-saudis-4-billion-to-the-palestinians.html.

[246] Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom: The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 44.

[247] Edward Clifford, "Financing Terrorism: Saudi Arabia and Its Foreign Affairs," Brown Political Review, December 6, 2014, http://www.brownpoliticalreview.org/2014/12/financing-terrorism-saudi-arabia-and-its-foreign-affairs/.

bin Laden, pe nume Abu Zubaydah. Militarii americani au conceput un plan care, credeau ei, avea să dezlege gura lui Zubaydah. Acesta a fost dus la o facilitate a CIA-ului din Afghanistan, ce fusese construită astfel încât să semene cu interiorul unei închisori militare din Arabia Saudită. Zubaydah a fost făcut să creadă că fusese predat autorităţilor saudite. Doi soldaţi din Forţele Speciale Arabo-Americane l-au interogat. Argumentul era că, dacă Zubaydah ar fi crezut că se afla, într-adevăr, în custodia saudiţilor, teama de asprele torturi ale acestora avea să-l facă să vorbească sau să îşi ofere cooperarea cu (de departe mai puţin asprii) americanii.

Dar s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. De îndată ce Zubayadah şi-a dat seama că se afla în custodia saudită, a avut un sentiment total de uşurare. S-a mulţumit să le spună interogatorilor să apeleze unul din două numere de telefon celular pe care le-a rostit din memorie. „Sunaţi", i-a asigurat Zubaydah, iar „el vă va spune ce să faceţi."

„Subterfugiul a fost cu dus şi întors," a scris Posner. CIA-ul a fost şocat să afle că numerele de telefon mobil aparţineau prinţului Ahmed bin Salman Abdul Aziz, nepotul regelui de atunci, Fahd. Aziz era un om de afaceri educat în Occident şi unul dintre cei mai înstăriţi dintre membrii familiei regale saudite. Tatăl său fusese guvernatorul oraşului Riyadh, capitala Arabiei Saudite, timp de mai bine de patruzeci de ani.[248]

Pomeni pentru Jihad

În 2006, o lucrare fără precedent, *Alms for Jihad: Charity and Terrorism in the Islamic World* [Pomeni pentru Jihad: Caritate şi terorism în lumea islamică], scrisă de J. Millard Burr şi Robert O. Collins, a fost publicată de Cambridge University Press. Această carte relativ exhaustivă documentează numeroase exemple de finanţare a terorismului de către membri proeminenţi ai familiei regale şi ai guvernului saudit. Deloc surprinzător, Khalid Salim A. Bin Mahfouz, un miliardar saudit, bancher şi fost preşedinte al Băncii Naţionale Comerciale, care a fost identificat drept un finanţator al al-Qaeda, a dat în judecată editura cerând scoaterea din circulaţie a cărţii. Într-o mişcare fără precedent, editura a fost de acord, iar cărţile au fost, literalmente, scoase din rafturile librăriilor şi bibliotecilor. Astăzi, cartea este aproape imposibil de găsit, cu excepţia câtorva fişiere piratate care circulă pe internet. Avem aici o lecţie de o importanţă critică. Banii saudiţi nu au finanţat doar organizaţii teroriste globale, ci au cumpărat, în mod consecvent, şi tăcerea oricărui informator. De fapt, conformitatea familiei regale saudite la jihadul islamic radical este probabil unul dintre cele mai cunoscute, dar mai puţin discutate, fapte în Washington şi la Naţiunile Unite. Într-un raport din 2002 adresat Pentagonului, Comitetul de Consiliere pentru Politici de Apărare – o comisie federală de experţi consilieri pentru Departamentul Apărării Statelor Unite ale Americii – a vorbit despre Arabia Saudită cu mai multă candoare decât s-ar fi încumetat vreodată cineva din Washington să vorbească în public:

> Arabia Saudită este principalul vector al crizelor arabe şi al agresiunii făţişe şi orientate. Saudiţii sunt activi la fiecare nivel al lanţului terorii, de la planificatori la finanţatori, de la cadru la infanterist, de la ideolog la suporter entuziast.[249]

---

[248] Posner, *Secrets of the Kingdom*, 4.

[249] Vezi Jack Shafer, "The PowerPoint That Rocked the Pentagon," Slate, August 7, 2002, http://www.slate.com/articles/news_and_politics/press_box/2002/08/the_powerpoint_that_rocked_the_pentagon.html. Jaime Holguin, "Pentagon Blasts Saudi Arabia Report," CBS News, August 6, 2002, http://www.cbsnews.com/news/pentagon-blasts-saudi-arabia-report/.

Deşi preşedintele George W. Bush a declarat, pe bună dreptate, că „banii sunt sângele şi viaţa operaţiunilor teroriste“, potrivit unui raport incriminatoriu trimis Consiliului de Securitate al O.N.U., „Arabia Saudită a transferat jumătate de miliard de dolari către al Qaeda, în cei zece ani începând din 1992.“[250]

Uitaţi-vă la cum stau lucrurile în lume, astăzi. Uitaţi-vă la naţiuni din nordul Africii. Gândiţi-vă la Nigeria, unde mai bine de şapte mii de oameni au fost ucişi, doar în 2014, de Boko Haram. Gândiţi-vă la numărul mare de biserici care au fost atacate, la numărul de femei care au fost răpite. Gândiţi-vă la oribilul carnagiu lăsat în urmă de SIIS peste tot în Siria şi Irak. Când vedem sufocanta umbră aruncată de-a lungul şi latul Afghanistanului de către talibani, sau atacaturile teroriste care se înmulţesc acum peste tot în Europa şi Statele Unite, toate acestea pot fi legate, în ultimă instanţă, de forma unică de islam care se revarsă din Arabia Saudită precum o fântână arteziană. Întrebaţi pe oricine care este principala materie de export a Arabiei Saudite şi aproape sigur acea persoană va răspunde că este petrolul. Însă prima materie de export a Arabiei Saudite este islamul radical.

Studiind imaginea zugrăvită în Scripturi marii prostituate, descoperim că, departe de a se simţi vinovată în vreun fel sau altul de sângele pe care îl varsă, aceasta este intoxicată de mândrie şi poftă după mai mult. Se dă în spectacol şi îşi înalţă potirul de aur, amăgind locuitorii lumii să se împărtăşească din vinul ei înnebunitor şi din imoralitatea falsei ei religii. Cine altcineva se potriveşte mai bine acestei descrieri decât Arabia Saudită şi religia ei naţională barbară şi acum din ce în ce mai globală – islamul?

Martirajul de la sfârşitul vremurilor – prin decapitare

Mai este un detaliu înfiorător de care se cuvine să ţinem seama când studiem descrierile biblice ale marii prostituate, ale fiarei şi ale zilelor de pe urmă. Nu doar că poporul lui Dumnezeu va fi martirizat în acea perioadă, ci, mai mult, aceştia vor fi „decapitaţi“:

> Am văzut nişte tronuri, iar celor ce şedeau pe ele li s-a dat autoritatea să judece. Am văzut şi sufletele celor ce au fost decapitaţi din pricina mărturiei lui Isus şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, care nu i s-au închinat fiarei, nici imaginii ei şi care n-au primit semnul ei pe frunte şi pe mână. (Apocalipsa 20:4)

Acesta este un fapt unic şi, categoric, foarte elocvent. Ar trebui, oare, să ne aşteptăm ca Vaticanul să înceapă să decapiteze creştinii de pe tot cuprinsul pământului, în mod specific din cauza „mărturiei lor despre Isus“? Să ne aşteptăm ca Statele Unite să înceapă să facă asta? Nu cumva ar fi mai rezonabil să ne aşteptăm ca lumea musulmană, atât de profund influenţată de wahhabismul arab saudit, să fie trasă la răspundere pentru decapitarea sfinţilor?

În 30 mai 2016, guvernul saudit a executat cea de-a nouăzeci şi cincea persoană în acel an, determinându-i pe mulţi să-şi dea glas îngrijorării cu privire la numărul ridicat de execuţii din Arabia Saudită. În 2015, 158 de oameni au fost decapitaţi pentru diverse infracţiuni. Între infracţiunile pedepsite prin decapitare se află şi apostazia.[251] Da, aţi citit bine. În Arabia Saudită,

---

[250] Robert Baer, *Sleeping with the Devil: How Washington Sold Our Soul for Saudi Crude* (Santa Barbara: Three Rivers Press, 2003), xxix.

[251] "Saudi Arabia Executes Nigerian Man, Marking 95th Execution This Year," Al Bawaba News, May 30, 2016, http://www.albawaba.com/news/saudi-arabia-executes-nigerian-man-marking-95th-execution-year-846196.

dacă cineva părăseşte islamul devenind creştin, acea persoană poate fi, prin lege, decapitată de guvern.

De ce oare suntem atât de hotărâţi să aşteptăm să apară vreo religie nouă, nedefinită, care să înceapă să decapiteze credincioşii, când există deja o asemenea religie? Din nou, Regatul Arabiei Saudite este o potrivire desăvârşită cu descrierea pe care o face Biblia marii prostituate, Babilon.

23
Prostituata deşertului

Aţi aflat deja, atât din Scriptură, cât şi din capitolele precedente, că oraşul-prostituată din Apocalipsa 17-18 este descris ca fiind situat într-un deşert. Bineînţeles, Arabia Saudită se află ea însăşi în marele Deşert Arab. Dar ce este mai interesant este că un alt nume tradiţional al oraşului sfânt al regatului, Mecca, este Faran, o referinţă la Deşertul Paran din Vechiul Testament (vezi Geneza 21:21, NIV). Acest oraş islamic nu ar putea fi o potrivire mai exactă pentru această profeţie.

Desigur, profeţia mai descrie misteriosul Babilon şi ca un oraş portuar, lucru care nu este valabil pentru Mecca însăşi, întrucât aceasta se află la o distanţă de 80 km de Marea Roşie. Însă, în acelaşi fel în care deopotrivă Roma şi Babilonul istoric erau mult mai mult decât nişte simple cetăţi, Babilonul zilelor din urmă este şi el, probabil, mai mult decât o cetate. Nu încape îndoială că această profeţie vorbeşte despre o sferă de influenţă geopolitică mai amplă.

La 80 km depărtare de Mecca, spre vest, se află oraşul portuar Jeddah. Jeddah nu este numai principalul port religios al regatului, servind milioane şi milioane de pelerini, an de an, în drumul lor spre Mecca şi Medina, ci este, totodată, cel mai important centru comercial. Fiind unul dintre cele mai dezvoltate oraşe din Arabia Saudită, Jeddah se laudă cu o varietate ameţitoare de clădiri înalte şi hoteluri de lux care se întind pe coasta Mării Roşii. În 2013, saudiţii au început, de asemenea, construcţia marelui Turn din Jeddah, conceput, conform planurilor, să devină cea mai înaltă clădire din lume până în 2020, întrecând până şi Burj Khalifa din Dubai. Turnul din Jeddah este menit să devină piesa de rezistenţă şi faza întâi a unei propuneri de dezvoltare cunoscute ca „Oraşul Economic Jeddah". Parte din planul mai amplu implică, de asemenea, construirea unui alt oraş major la circa 97 km spre nord, cunoscut ca Oraşul Economic al Regelui Abdullah (sau KAEC). Aflat în construcţie încă din 2005, KAEC este astăzi o pânză de macarale şi zeci de blocuri turn parţial finalizate. Un raport al *BBC News* descria oraşul: „Cu o suprafaţă de aproximativ 112 km pătraţi, KAEC va deveni, în cele din urmă, o metropolă ceva mai mare decât Washington DC şi la costul de 100 miliarde de dolari (67 miliarde de lire sterline), cea mai mare parte proveniţi din fonduri private, Oraşul Economic al Regelui Abdullah este neîntrecut în grandoarea viziunii sale."[252] Dezvoltatorul, descriindu-şi planurile, l-a numit un „mega-port".[253] Scopul este să transforme deopotrivă Oraşul Economic Jeddah şi Oraşul Economic al Regelui Abdullah în seria cea mai avansată tehnologic de porturi comerciale din lume, înlocuind Dubaiul în rolul de centru comercial regional în una dintre cele mai aglomerate rute de transport maritim din lume. KAEC va fi, de asemenea, căminul „Insulei Financiare", al cărei scop este să devină cel mai important centru nervos financiar al regiunii pentru băncile şi casele de investiţii de top ale lumii.

Oraşele Jeddah, Mecca, Medina şi KAEC vor fi conectate prin calea ferată de mare viteză Haramain, cunoscută şi sub numele de „calea ferată occidentală". Acest tren va călători cu o viteză de circa 306 km/oră şi va permite accesul la oricare dintre cele trei oraşe în mai puţin de treizeci de minute.

---

[252] Sylvia Smith, "Saudi Arabia's New Desert Megacity," BBC News, March 20, 2015, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-31867727.

[253] "#KAEC – King Abdullah Economic City 2015," YouTube video, 8:29, posted by KAEC Saudi, January 19, 2015, https://www.youtube.com/watch?v=cjyn5BP38_4.

Fig. Coasta de vest a Arabiei Saudite

Este clar că oraşele Jeddah şi KAEC, situate direct pe malul Mării Roşii, împlinesc la modul absolut descrierile unui port maritim important din Apocalipsa. În anii ce vin, dacă planurile saudiţilor se desfăşoară după cum le este intenţia, în mod cert lucrul acesta va deveni cu atât mai evident. În timp ce mulţi interpreţi creştini rafinaţi caută, în prezent, un centru economic puternic care să se ridice peste noapte în Babilon, chiar în momentul de faţă un astfel de proiect este în plină desfăşurare pe ţărmul Mării Roşii. Între timp, la mai puţin de o oră de condus spre estul acestei capitale financiare emergente, se află cel mai important oraş al idolatriei religioase pe care omenirea l-a cunoscut vreodată. Toate acestea vor fi interconectate prin intermediul unui sistem de transport avansat, care le va transforma, în esenţă, într-un singur mega-oraş fără precedent. Sigur, toate acestea trebuie văzute ca având o semnificaţie profetică. De fapt, dacă ne gândim ce va deveni acest proiect într-un deceniu, s-ar părea că avem o împlinire aproape perfectă a profeţiei. În timp ce Mecca este, fără îndoială, centrul de gravitaţie religios al regiunii, Jeddah şi poate KAEC sunt cele mai importante centre comerciale din zona Mării Roşii. Până când va apărea un alt mega-oraş în regiune, care să poată rivaliza în mod legitim cu Mecca şi Jeddah pe post de capitală religioasă, respectiv financiară globală, pur şi simplu nu avem de ce să ne uităm în altă parte. Deocamdată, coasta aglomerată a Mării Roşii şi marele oraş-prostituată, Mecca, par a împlini descrierile biblice ale misteriosului Babilon.

Un regat al consumerismului

În Capitolul 11, am atras atenţia asupra faptului că misteriosul Babilon este, în principal, un consumator, nu un producător de mărfuri. Deşi comercianţii îşi sporesc avuţiile din toate mărfurile pe care ea le cumpără şi le importă, se pare că singurul lucru pe care îl exportă este religia ei falsă. Ca naţiune deşertică a cărei bogăţie provine aproape exclusiv din vânzarea de petrol, o resursă care iese din pământ, Arabia Saudită importă aproape totul. Maurent Murawiec scria:

> Încă de când Casa lui Saud a orchestrat preţuri la ţiţei cu o creştere spectaculoasă, prin OPEC, în 1973 şi 1974 şi, din nou, în 1978 şi 1979, trezoreria saudită a adunat suma aproape inimaginabilă de două trilioane de dolari, care înseamnă, în medie, aproape 80 miliarde de dolari în fiecare an... Sumele de bani cad precum mana: averile se fac fără efort, fără muncă, fără investiţie, fără cercetare ştiinţifică, fără inovaţie tehnologică. Toate acestea sunt aduse din import.[254]

Un regat al sclaviei

În Capitolul 2, am menţionat că Babilonul zilelor din urmă va fi un importator, printre altele, de „sclavi şi suflete omeneşti" (Apocalipsa 18:13). Cu siguranţă, traficul uman ar putea fi avut în vedere în acest pasaj. Dar ar fi posibil ca aceasta să nu fie tot? Ar putea exista un alt înţeles, mai profund, implicat de această sintagmă – ceva ce ar putea identifica în mod implicit Arabia Saudită drept marea cetate-prostituată?

Nu există naţiune pe lume în care un procent atât de incredibil de mare din populaţie să fie alcătuit din non-cetăţeni. Arabia Saudită este o naţiune plină de persoane de naţionalităţi străine şi de muncitori expatriaţi. De fapt, dintre cei ce locuiesc în regat, unul din trei nici măcar nu sunt cetăţeni. Peste 90% din toate slujbele neguvernamentale sunt ocupate de muncitori străini.[255] Potrivit ministrului muncii saudit, dr. Ghazi al-Ghosaibi, sunt aproximativ 9 milioane de muncitori străini în Arabia Saudită.[256] Prin comparaţie, cetăţenii saudiţi din regat sunt puţin sub 19 milioane.

Condiţiile cu care se confruntă mulţi dintre aceşti muncitori străini au fost o sursă constantă de critici din partea grupărilor pentru drepturile omului. Sunt raportate, pe scară largă, tot felul de lucruri, de la tortură, la procese nedrepte, la detenţiune forţată şi abuz fizic şi violuri. Gândiţi-vă la următoarea declaraţie aparţinând lui Sarah Leah Whitson, membră a personalului organizaţiei *Human Rights Watch*: „Am găsit bărbaţi şi femei în condiţii asemănătoare sclaviei... Caz după caz demonstrează că saudiţii se fac că nu văd abuzurile sistematice comise faţă de muncitorii străini."[257] Murawiec a scris despre

> Saşe milioane de imigranţi care îndeplinesc munci – americani, europeni, indieni, pakistanezi, filipinezi, egipteni şi palestinieni, yemeniţi, coreeni, toţi mercenari privaţi de drepturile cele mai fundamentale, cvasi-sclavi care menţin în funcţiune maşinăria, care montează, repară, întreţin şi construiesc... Regatul consumă... Saudiţii... îi dispreţuiesc pe toţi cei ce produc.[258]

Ducând ei înşişi o viaţă îmbelşugată, multe gospodării de saudiţi angajează cetăţeni străini ca servitori care să le facă menajul, mai cu seamă gătitul şi curăţenia. Mulţi dintre aceşti muncitori străini provin din ţări asiatice mai sărace. Un mare număr sunt angajaţi din Sri Lanka şi Filipine.

---

[254] Laurent Murawiec, *Princes of Darkness: The Saudi Assault on the West* (Lanham, MD: Rowman and Littlefield, 2003), 3.

[255] Robert Baer, *Sleeping With the Devil: How Washington Sold Our Soul for Saudi Crude* (New York, Three Rivers Press, 2003), 161.

[256] „Saudi Arabia: Foreign Workers Abused: Torture, Unfair Trials and Forced Confinement Pervasive," Human Rights Watch, July 15, 2004, http://hrw.org/english/docs/2004/07/15/saudia9061.htm.

[257] Human Right Watch Saudi Arabia: Foreign Workers Abused Torture, Unfair Trials and Forced Confinement Pervasive July 5, 2004.

[258] Murawiec, *Princes of Darkness*, 3.

Angajarea lor se face în baza unui contract care îi permite „stăpânului“ să le reţină paşapoartele pe toată durata contractului; la rândul lor, muncitorii sunt plătiţi cu lefuri foarte mici. De asemenea, muncitorul nu poate părăsi ţara fără permisiunea sponsorului, iar femeile nu au voie să iasă din ţară fără o escortă masculină. Au existat multe rapoarte de servitoare care au fost hărţuite sexual şi violate.

Dar sclavie? Cu siguranţă, este o exagerare. Doar sclavia propriu-zisă nu este compatibilă cu legile sau cultura saudite! De fapt, în 2003, un şeic saudit proeminent, Saleh Al-Fawzan, a declarat, destul de obraznic, că „sclavia face parte din islam“.[259] Când înţelegem cine este Al-Fawzan, totul devine cu atât mai şocant. După cum ne aminteşte istoricul şi comentatorul Daniel Pipes, „Al-Fawzan nu este un non-conformist.“ El este membru Consiliului Senior al Clerului, cea mai înaltă entitate religioasă a Arabiei Saudite, şi al Consiliului Edictelor şi Cercetării Religioase; el este imamul proeminentei moschei Prince Mitaeb din capitala saudită, Riyadh, şi profesor la Universitatea Islamică Imam Mohamed Bin Saud.[260]

Până în zilele noastre, guvernul arab saudit continuă să refuze să semneze tratatele Naţiunilor Unite legate de sclavie şi chestiuni de drepturi umane, deoarece nu vor să se supună prevederilor acestora. Nu vor să semneze tratate de extrădare nici măcar cu Washingtonul. Declară, în mod constant, că ei sunt eliberaţi de sclavie, însă refuză orice examinare internaţională care ar putea indica contrariul.

Haremuri şi sclavie sexuală

Sunt multe prea multe exemple de răpiri şi trafic uman internaţional în Arabia Saudită, cu scopul exploatării sexuale şi al sclaviei, încât nu am putea nici măcar începe să le adresăm aici. Acum câţiva ani, o organizaţie numită *Americani împotriva Sauducţiei Washingtonului* era formată, în mare parte, din părinţi convinşi că ai lor copii erau duşi în Arabia Saudită ca sclavi pentru sex. O relatare succintă, provenind de pe pagina de web a acesteia, vorbeşte despre fiul fostului rege Fahd şi implicarea acestuia în traficul uman:

> Fiii regelui Fahd controlează organizaţia criminală a sexului cu minori din palatele lor din Beverly Hills. Aceştia au învăţat din scandalurile sexuale de la palatul lui Al-Fassi din Beverly Hills, din anii 1980, şi închiriază moteluri aflate la distanţă de palatele lor, în care să-şi desfăşoare orgiile cu minori procuraţi pentru ei. În jurul acestor moteluri, au un cordon de gărzi de securitate americane. Un alt cordon este format din garda de corp a prinţilor, de obicei străini. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai de dorit. Aceşti copii sunt aduşi prin intermediul canalului organizaţiei până la punctul de cumpărare, sub pretextul vreunei filmări în Arabia Saudită pentru modeling sau actorie. După cumpărare, copiii sunt duşi cu limuzina direct la avionul prinţului saudit, la aeroportul din Los Angeles. După cum am menţionat în scrisorile de informare anterioare, Washingtonul permite prinţilor saudiţi şi anturajului lor să se sustragă vămilor şi oficiului de imigrare, fapt care le permite să scoată din Statele Unite copiii pe care îi fac sclavi pentru sex, fără

[259] Daniel Pipes, "Islamist Calls for Slavery's Legalization," Daniel Pipes Middle East Forum (blog), October 15, 2014, http://www.danielpipes.org/blog/2003/11/saudi-religious-leader-calls-for-slaverys.

[260] Ibid.

> a avea nevoie de obişnuitul paşaport. Copiii sunt apoi escortaţi direct la avionul prinţilor saudiţi şi duşi în Arabia Saudită, fără a mai fi văzuţi vreodată.[261]

Nesfârşite poveşti de groază pot fi găsite pe pagina de web a organizaţiei, descriind frâul liber de care se bucură prinţii saudiţi nu doar în Statele Unite, ci peste tot în lume. În acelaşi fel în care au pervertit justiţia şi au corupt nivelurile cele mai înalte ale autorităţii politice din Statele Unite, saudiţii privesc lumea ca şi când ar fi piaţa lor personală pentru propria gratificare sexuală. Nici nu este de mirare că cetatea-prostituată este înfăţişată ca un loc care tranzacţionează „sclavi şi sufletele oamenilor" (Apocalipsa 18:3), sintagmă care este o interpretare literală a textului.

Concluzie

În concluzie, fie că vorbim despre numărul mare de muncitori străini în construcţii, adesea abuzaţi şi trăind în condiţii cu adevărat mizere, încuiaţi în rulotele lor peste noapte aidoma unor posesiuni, sau despre milioanele de servitori în casă, trataţi, la rândul lor, ca nişte sclavi, sau despre numărul nesfârşit de concubine şi sclavi propriu-zişi pentru sex, Regatul Arabiei Saudite este „fata de pe poster" pentru curva Babilonului. În mod sigur, acesta este motivul pentru care, chiar înainte de judecata ei finală, Domnul Îşi cheamă poporul să fugă, înainte ca mânia Lui să mistuie toată ţara:

> Am auzit un alt glas din cer spunând: „Ieşi afară din ea, poporul Meu, ca să nu fii părtaş păcatelor ei şi să nu primeşti din urgiile ei, pentru că păcatele ei s-au îngrămădit până la cer, iar Dumnezeu Şi-a amintit de nelegiuirile ei! (Apocalipsa 18:4-5, NIV)

[261] "Issue 12: Arabian Peninsula and the International Sex Slave Trade," Sauduction.com">Sauduction.com, accessed September 16, 2016, http://www.sauduction.com/issues/12.

Capitolul 24
Detestata prostituată din Orientul Mijlociu

O altă porţiune foarte elocventă din profeţia din Apocalipsa 17-18 despre prostituată se referă la natura distrugerii ei. În timp ce judecata îi vine, în mod clar, direct de la tronul lui Dumnezeu, după cum aţi văzut adineauri, aceasta este executată, în mod şocant şi oarecum ironic, de însăşi fiara pe care şade călare:

> Cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara o vor urî pe prostituată şi o vor lăsa pustiită, goală, iar carnea i-o vor mânca şi o vor arde în foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I înfăptuiască scopul… (Apocalipsa 17:16-17)

Fiara din acest pasaj, după cum am menţionat mai devreme, este o alianţă de zece regi care se vor supune ei înşişi, împreună cu naţiunile lor, lui Anticrist. Acesta este imperiul resuscitat al lui Anticrist. Dacă acest imperiu este islamic, după cum am argumentat, de ce s-ar întoarce vreodată o astfel de coaliţie împotriva Arabiei Saudite? Dacă Regatul Arabiei Saudite este principala sursă ideologică şi financiară a trezirii islamice globale, atunci de ce i s-ar opune o coaliţie de naţiuni musulmane? Deşi, la prima vedere, lucrul acesta vi s-ar putea părea puţin neobişnuit, în realitate, după cum veţi vedea, are mult sens.

De ce este atât de urâtă familia regală saudită

Mulţi occidentali nu sunt conştienţi că percepţia de care are parte familia regală saudită în Orientul Mijlociu, îndeosebi în cercurile musulmanilor mai devotaţi, este foarte negativă. Pentru început, familia regală este detestată din cauza relaţiilor lor prietenoase cu Statele Unite ale Americii. Potrivit autorului cărţii *Sleeping with the Devil* [În pat cu duşmanul, n.t.], Robert Baer:

> De fapt, există furie mai mult decât suficientă faţă de Occident şi faţă de Riyadh şi faţă de Casa lui Saud. Pluteşte în aer în bazarele din Riyadh şi Jeddah: convingerea că toţi banii şi banii din petrol au corupt familia conducătoare dincolo de orice speranţă de răscumpărare, că liderii saudiţi au pângărit credinţa permiţând trupelor Statelor Unite să pătrundă în regat. Retragerea armatei americane ar putea ajuta, dar mâhnirea faţă de familia conducătoare are de-a face cu mai mult decât doar Statele Unite.[262]

Mai este, de asemenea, simpla chestiune a invidiei de clasă. Ca regulă generală, indiferent de locul unde te duci, aproape oricui îi place să-i urască pe cei bogaţi. Cu cât se adânceşte polarizarea financiară dintre clasa conducătoare saudită şi cetăţenii saudiţi de rând, cu atât se extinde şi ura faţă de familia regală. Observatorii societăţii saudite avertizează asupra unor iminente revoluţii şi răzmeriţe. Baer descrie Arabia Saudită ca fiind „un butoi de pulbere ce stă să explodeze."[263]

În afară de dezaprobarea relaţiei saudiţilor cu Statele Unite şi de invidia de clasă, toată lumea urăşte ipocriţii – mai cu seamă pe cei religioşi. În lumea ipocriziei religioase, cei din familia regală saudită sunt, cu adevărat, regii. Pe de o parte, ei promovează şi finanţează răspândirea globală a

---

[262] Robert Baer, *Sleeping with the Devil: How Washington Sold Our Soul for Saudi Crude* (New York: Three Rivers Press, 2003), 161.

[263] Ibid.

celei mai radicale şi puritane forme de islam cunoscută omului, iar pe de altă parte, trăiesc în stilul clasic din *O mie şi una de nopţi* al unui nesăbuit hedonism, absolută perversitate şi supremă corupţie. Zvonurile, şoaptele şi anecdotele abundă despre cum trăiesc în realitate saudiţii, în spatele uşilor închise. Poveşti despre alcoolism (alcoolul este ilegal în Arabia Saudită), abuz de droguri scăpat de sub control, violuri în serie, orgii, homosexualitate, molestarea copiilor şi o gamă de alte activităţi profund non-islamice pe care ni le-am putea imagina par a înflori în sânul familiei regale saudite. Potrivit respectatului jurnalist şi autor Said Aburish, regele Saud, care a domnit peste regat din 1953 şi până în 1964, era un alcoolic notoriu şi un pedofil homosexual.[264] Deşi avea mai mult de o sută de soţii la vârsta de 52 de ani, acest lucru nu ajungea să-i astâmpere poftele.[265] Potrivit jurnalistului de investigaţii, Gerald Posner, tatăl lui Saud, Ibn Saud, într-una din rarele aventurări în afara ţării sale, în Egipt, chiar i-a spus ministrului de externe: „Ţara aceasta este plină de femei frumoase şi aş vrea să cumpăr câteva şi să le duc acasă. Ce aţi spune de câteva în valoare de 100.000 de lire egiptene?"[266] În aceeaşi formă de prost gust, nepoţii lui Ibn Saud, în călătoriile lor la Paris şi Londra, au plătit prostituate cu ceasuri din aur solid care aveau pe cadran o imagine a tatălui lor, regele Saud.[267]

În 2002, unul dintre membrii familiei regale saudite, Nayef bin Sultan bin Fawwaz al Shaalan, a fost pus sub acuzaţie de un mare juriu din Florida pentru că şi-ar fi folosit avionul personal pentru a transporta peste două tone de cocaină din Caracus la Apris.[268] Baer a scris despre numeroase proprietăţi private pe care diferiţi prinţi saudiţi le-au construit de-a lungul Mediteranei, cu scopul specific de a se întreţine cu prostituate şi de a găzdui petreceri sălbatice, departe de controlul băgăcios al poliţiei religioase saudite, sau, mai corect zis, al Comitetului pentru Promovarea Virtuţii şi Prevenţia Viciilor. Acesta a citat o poveste absolut de groază din Maroc asupra căreia a luat cunoştinţă în timp ce lucra pentru CIA:

> Într-una din beţiile sale frenetice, un prinţ saudit cu prieteni sus-puşi în Washington muşcase sânul unei tinere marocane. Regele Hassan [al Marocului] s-a grăbit să muşamalizeze incidentul. Familia fetei a fost plătită, iar acesteia i s-a spus să îşi ţină gura, altminteri îşi va petrece tot restul vieţii în închisoare.[269]

Ca şi poveştile despre stilul de viaţă excesiv de extravagant al membrilor casei regale saudite, şi cele despre perversiunile, corupţia şi colosala lor ipocrizie abundă şi nu îşi găsesc capăt. În timp ce se prezintă pe ei înşişi ca fiind apoteoza virtuţii islamice, ei trăiesc cu mult mai rău decât cei mai mulţi infideli.

Şi cu aceasta, ajungem la un alt motiv de o importanţă critică pentru care atâţia islamici doresc să vadă înfrângerea guvernului saudit. Cei din familia regală saudită sunt regalitate în baza simplului fapt că ei pretind a fi. Până în secolul trecut, nu era niciun fel de „regat" în Arabia Saudită. Conceptul de monarhie este privit ca o formă occidentală sau chiar păgână de guvernare, care nu are niciun loc legitim în sânul unei societăţi cu adevărat islamice. Cei ce îşi dau silinţa să

---

[264] Gerald Posner, *Secrets of the Kingdom, The Inside Story of the Saudi-U.S. Connection* (New York: Random House, 2005), 41.

[265] Ibid., 40.

[266] Ibid., 33.

[267] Ibid.

[268] Baer, *Sleeping with the Devil*, 24.

[269] Ibid., 28.

respecte preceptele islamului vor un guvern islamic – un califat –, nu un regat. Multor islamici nimic nu le-ar produce mai multă plăcere decât să vadă că o formă de guvernare islamică dobândeşte controlul asupra imensei bogăţii din petrol, care se află, actualmente, în monopolul monarhiei saudite.

Iranul

Pe lângă înţelegerea dorinţei profunde şi durabile a radicalilor wahhabi de a disloca familia regală saudită de la putere, trebuie să înţelegem şi ameninţarea cu care aceasta se confruntă din partea oponenţilor şiiţi. Astăzi, Orientul Mijlociu este profund divizat. Pe de o parte, sunt musulmanii sunniţi (circa 87% din totalul lumii musulmane), iar pe de alta, sunt şiiţii (circa 12% din lumea musulmană). În prezent, cei mai mulţi ar vedea Arabia Saudită ca fiind câinele alfa al lumii sunnite, în timp ce nu există îndoială că Iranul conduce lumea şiită. Această rivalitate este mult mai profundă decât îşi dau seama cei mai mulţi, avându-şi obârşia în începuturile islamului. Astăzi, mulţi musulmani wahhabi îi văd pe musulmanii şiiţi ca fiind mai răi decât soiul cel mai nevrednic de infideli. În părţile Siriei şi Irakului controlate de SIIS, te-ai şti mult mai în siguranţă ca creştin decât ca musulman şiit. Cei mai mulţi musulmani şiiţi care trăiesc în Arabia Saudită lucrează în provinciile estice, în sondele de ţiţei de pe coastă. În 2016, partea de est a provinciei a fost cuprinsă de proteste, care aduceau întrucâtva cu cele ce avuseseră loc în 2011, în timpul Primăverii Arabe. Protestatarii strigau slogane: „Poporul vrea căderea regimului", precum şi „Jos cu familia lui al-Saud".[270] Ca răspuns, guvernul saudit a mers până acolo încât a executat patruzeci şi şapte de musulmani şiiţi, împreună cu un cleric şiit foarte respectat, şeicul Nimr al-Nimr. În Iran, de îndată ce a izbucnit vestea, protestatarii s-au năpustit ca o furtună asupra ambasadei saudite din Teheran şi au incendiat-o. De asemenea, guvernul iranian a redenumit strada pe care se afla ambasada saudită după şeicul Nimr al-Nimr. Un canal de ştiri iranian a declarat că execuţia „a adus temeliile şubrede ale guvernului însetat de sânge al Arabiei Saudite mai aproape de colaps."[271] Timp de mulţi ani, Arabia Saudită şi Iranul s-au aflat în competiţie pentru titlul de câinele alfa al regiunii. Noţiunea unui atac al Iranului asupra Regatului nu este deloc ieşită din discuţie. De fapt, având în vedere că Orientul Mijlociu se transformă, progresiv, într-un haos, un astfel de conflict este, probabil, inevitabil.

Turcia

După cum se poate demonstra, o ameninţare chiar mai importantă la adresa Arabiei Saudite este naţiunea Turciei. Turcii, prin Imperiul Otoman, au stăpânit mare parte din Orientul Mijlociu, timp de circa cinci sute de ani. Până la desfiinţarea Califatului, în 1923, turcii controlau Hijaz – întreaga coastă de vest a Arabiei Saudite, inclusiv oraşele Mecca, Medina şi Jeddah. Turcii au, în plus, o memorie foarte lungă şi, odată cu emergenţa partidului islamic conservator AKP în Turcia, mulţi turci îşi îndreaptă atenţia din nou asupra fostei lor dominaţii. În acelaşi fel în care Iranului i-ar plăcea să-i elimine pe saudiţi, şi Turcia râvneşte la ziua când vor redobândi controlul asupra Peninsulei Arabe.

Nu ar trebui să ne surprindă să aflăm că există, de asemenea, multe dovezi scripturale în favoarea faptului că Turcia se va ridica, devenind liderul viitorului imperiu islamic al lui Anticrist.

---

[270] "Sheikh Nimr al-Nimr: Saudi Arabia Executes Top Shia Cleric," BBC News, January 2, 2016, http://www.bbc.com/news/world-middle-east-35213244.

[271] "Iran: Saudis Face 'Divine Revenge' for Executing al-Nimr," BBC News, January 3, 2016, http://www.bbc.com/news/world-middle- east-35216694.

Prezint în detaliu multe dintre aceste motive în cărţile mele *Fiara din Orientul Mijlociu* (apărută la WND, 2012, şi publicată în limba română de Editura Soli Deo Gloria, 2017) şi *Anticristul Islamic* (WND, 2009, publicată în limba română de editura Soli Deo Gloria, 2017). De fapt, încă din 2004 (când a fost scrisă *Anticristul Islamic*), am prezis ascensiunea Turciei întocmai aşa cum am trăit şi am văzut că s-a întâmplat în ultimii treisprezece ani. În 2004, declaram:

> Deşi în prezent nu există niciun motiv presant de a vedea Turcia ca liderul unui iminent imperiu mondial, aceasta este, totuşi, ceea ce a profeţit Ezechiel... Imperiul Turc a fost scaunul Califatului Islamic. Abia în 1923, Califatul Islamic a fost abolit oficial. Astăzi, lumea musulmană stă în aşteptarea restaurării acelui Califat. Biblia învaţă că, într-o zi, curând, Imperiul Turc va fi resuscitat.[272]

Dacă aşa stau lucrurile, are foarte mult sens ca, odată ce Anticristul şi-a consolidat puterea peste cei zece regi, să îşi îndrepte atenţia asupra Arabiei Saudite. De fapt, o lectură atentă a pasajului din Ezechiel 38-39 ne dezvăluie că acest viitor imperiu anticristic va include Iranul, fapt ce face ca un atac asupra Arabiei Saudite să fie cu atât mai probabil. Fără îndoială, tocmai acesta este motivul pentru care Scripturile declară: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara o vor urî pe prostituată şi o vor lăsa pustiită, goală, iar carnea i-o vor mânca şi o vor arde în foc" (Apocalipsa 17:16).

Cu viteză către o demascare – armata saudită

Familia regală saudită este foarte conştientă de situaţia în care se află. Din acest motiv, aidoma lui David Koresh şi Adventiştilor Davidici de Ziua a Şaptea (grupare cunoscută ca *The Branch* sau *The Branch Davidians*), s-au înarmat până în dinţi pregătindu-se pentru proverbiala zi a judecăţii. În ultimele câteva decenii, saudiţii au cumpărat şi acumulat grămezi de arme, cu aceeaşi viteză cu care furnizorii americani de arme le-au putut produce. Saudiţii cheltuie un procentaj imens din PIB-ul lor pe armată. Potrivit lui Robert Baer:

> Guvernul saudit probabil cheltuie pe arme mai mult per capita decât oricare altă ţară din lume. (Acesta admite că cheltuie doar 13% din produsul intern brut, dar jumătate din venitul său este alocat pentru armată.)[273]

Statele Unite ale Americii cheltuie, prin comparaţie, doar 4% din PIB-ul său anual pentru armată.[274] După toate aparenţele, saudiţii au tot atâtea arme câte boabe de nisip. Deşi faptul că sunt atât de bine înarmaţi îi ajută să evite războaie regionale, acest lucru le creşte şansele de a fi loviţi, foarte repede şi foarte puternic, în caz că ar izbucni vreodată un război în toată regula cu o altă naţiune. Este posibil ca regatul să susţină, într-o zi, un atac nuclear total? Dacă zăcămintele de petrol de pe malurile estice ale regatului ar fi eliminate, este rezonabil să sugerăm că toată economia occidentală ar suferi foarte tare, dacă ar mai supravieţui. În mod interesant, o lovitură atât de masivă şi de bruscă este, în mod cert, în armonie cu descrierea pe care o găsim în cartea Apocalipsei, despre o cetate care „într-o singură zi... va fi arsă în foc" (Apocalipsa 18:8), fără a

---

[272] Joel Richardson, *The Islamic Antichrist* (WND, 2009).
[273] Baer, *Sleeping with the Devil*, 11.
[274] Ibid.

mai fi locuită vreodată şi al cărei fum se va ridica şi va arde înăbuşit „în veci de veci“ (18:21-19:3).

Capitolul 25
Rezumat şi concluzie

În acest capitol, voi rezuma toate aspectele în care Mecca/Arabia Saudită îndeplineşte criteriile spirituale şi descrierile cetăţii-prostituată din cartea Apocalipsei.

Un loc propriu-zis: Babilonul, prostituata din zilele din urmă, este o entitate geopolitică foarte reală şi identificabilă. Aşa sunt şi oraşul Mecca şi Regatul Arabiei Saudite.

O cetate în deşert: Cetatea prostituată este situată în mod specific într-un deşert. Mecca/Arabia Saudită se potriveşte, evident, perfect acestei descrieri.

Un oraş portuar sau de coastă: Biblia pare a indica că cetatea-prostituată este un oraş portuar sau cel puţin aflat în apropierea mării. Mecca este situată la circa 80 km depărtare de Jeddah şi de emergentul Oraş Economic al Regelui Abdullah (KAEC), care în prezent sunt construite cu scopul explicit de a deveni porturile maritime cele mai avansate tehnologic şi mai active. Aceste trei oraşe formează un triunghi, aflându-se în relativă proximitate unul faţă de celălalt, şi vor fi interconectate printr-un sistem de căi ferate de mare viteză, care va permite călătoria de la un oraş la altul în aproximativ 30 minute.

O consumatoare, nu producătoare: Prostituata Babilonului importă totul. Nu pare a fi o mare producătoare în ceea ce priveşte bunurile de fabricaţie sau agricultura. Comercianţii pământului s-au îmbogăţit pe seama tuturor mărfurilor pe care aceasta le achiziţionează. Aceasta este o descriere perfectă a Arabiei Saudite. În afară de ţiţei, aceasta produce foarte puţin şi este nevoită să importe aproape totul.

Cea mai mare cetate a idolatriei: Babilonul „cel mare“ este numit „mama tuturor prostituatelor... şi urâciunilor“ (Apocalipsa 17:5). Ea este sursa cea mai însemnată pe care lumea a cunoscut-o vreodată în ce priveşte o falsă religie şi idolatria. Dat fiind că islamul este a doua cea mai răspândită religie la nivel mondial, cu cei 1,61 miliarde de musulmani, oraşul Mecca este, la modul absolut şi fără rivali, cel mai mare oraş al idolatriei care a existat vreodată. Niciun alt oraş din istoria umană nu se compară cu el.

Capitală religioasă şi centru misionar: Babilonul zilelor din urmă este, în mod specific, o forţă misionară, răspândindu-şi religia cea falsă peste tot în lume şi are stăpânire peste „regi... popoare, mulţimi, neamuri şi limbi“ (Apocalipsa 17:2, 15). În ultimii patruzeci de ani, Regatul Arabiei Saudite a cheltuit peste 100 miliarde de dolari pentru a răspândi islamul peste tot în lume. Nicio campanie religioasă, politică sau naţională de evanghelizare sau propagandă din istoria umană nu s-a apropiat măcar de aceste cifre.

O seducătoare a regilor şi popoarelor. Faptul că prostituata „are stăpânire peste împăraţii pământului“ (Apocalipsa 17:18) şi că aceştia, la rândul lor, „s-au desfrânat cu ea“ (Apocalipsa 18:3) ne lămureşte că influenţa acestei cetăţi este, într-adevăr, globală. Arabia Saudită îşi exercită influenţa peste mare parte din lume, fie prin intermediul islamului, fie prin mită făţişă şi şantaj

legat de ţiţei. În ultimele câteva generaţii, nicio corporaţie, naţiune sau bancă din lume nu a dat o fracţiune din banii pe care familia regală saudită i-a dat ultimilor câtorva preşedinţi americani.

O cetate a luxului excesiv. Prostituata zilelor din urmă este o cetate de extrem lux şi exces material (Apocalipsa 17:4; 18:7). Arabia Saudită, spre deosebire de oricare altă naţiune a pământului, este cunoscută, în mod specific, pentru absolutul ei materialism excesiv şi lux. De la toalete placate cu aur la flote de Roll-Royce-uri făcute la comandă, extravaganţa familiei regale saudite este fără precedent şi notorie la nivel mondial.

O seducătoare economică. Excesul material al prostituatei Babilonului serveşte la amplificarea extraordinară a puterii de seducţie şi influenţă a acesteia, cu mult dincolo de ceea ce ar putea realiza doar prin religia ei. Deopotrivă „negustori" şi „căpitani de vase" „s-au îmbogăţit din puterea senzualităţii ei" (18:3, 9). Toată această bogăţie materială este direct răspunzătoare de faptul că regii pământului s-au unit cu ea în corupţia spirituală şi vărsările ei de sânge (17:2; 18:3). Inutil să mai spun că Arabia Saudită nu a corupt doar „regii pământului", ci a sedus, de asemenea, nenumărate bănci, corporaţii, „oameni mari ai pământului" şi, de fapt, „toate naţiunile" (18:23).

O cetate a sclaviei. Babilonul zilelor din urmă este un importator de „sclavi şi suflete omeneşti" (Apocalipsa 18:13). Literalmente, o treime din întreaga populaţie a Arabiei Saudite este constituită din muncitori străini, mulţi dintre aceştia fiind trataţi mai rău decât sclavii. Grupări seculare pentru drepturile omului raportează poveşti fără număr despre rele tratamente, abuz, detenţiune şi viol, care afectează aproximativ nouă milioane de muncitori străini care trăiesc în Arabia Saudită.

O cetate care ucide deopotrivă evrei şi creştini. Scripturile declară că prostituata este „îmbătată de sângele sfinţilor şi de sângele martorilor lui Isus... În [ea] s-a găsit sângele profeţilor... şi al tuturor celor ce au fost ucişi pe pământ" (Apocalipsa 17:6; 18:24). Arabia Saudită nu este doar cel mai mare finanţator al Intifadei Palestiniene şi cea mai mare putere de lobby la Naţiunile Unite împotriva statului Israel, ci şi sursa financiară şi ideologică primară a aproape oricărei organizaţii jihadiste radical islamice din lume. SIIS, al-Qaeda, Boko Haram şi alte grupări jihadiste care omoară creştini sunt, toate, roadele influenţei globale a wahhabismului Arabiei Saudite.

Reprezintă regalitatea. Prostituata este „îmbrăcată în purpură şi stacojiu, fiind împodobită cu aur, pietre preţioase şi mărgăritare" (Apocalipsa 17:4). Aceste culori şi podoabe vorbesc despre spiţa regească a femeii. Arabia Saudită nu este o naţiune în sens tradiţional, ci un regat. Casa lui Saud este, în realitate, o monarhie regală.

Este ascunsă la vedere. Prostituata se laudă: „Şed ca o împărăteasă" (Apocalipsa 18:7). Aceasta este o aluzie directă la Isaia 47, care reflectă atitudinea Babilonului din vremurile din urmă, care, în răutatea ei, spune, la rândul său: „Nimeni nu mă vede" (Isaia 47:10). Imaginea zugrăvită aici este a unei cetăţi guvernate deopotrivă de aroganţă şi secretomanie. În ciuda tuturor păcatelor ei fără număr, aceasta izbuteşte, cumva, să zboare în afara radiodetecţiei celor mai mulţi. Aceasta este o descriere aproape perfectă a Arabiei Saudite. După ce familia regală

saudită a cumpărat aproape pe fiecare politician american major, controlează acum şi diverse canale de ştiri. Aşadar, saudiţii au corupt cea mai puternică naţiune din lume şi apoi i-au cumpărat tăcerea.

Capitala spirituală şi financiară a lumii islamice

Scripturile dezvăluie că Babilonul este capitala celor de-al şaptelea şi al optulea imperii ale fiarei, fapt care, după cum am demonstrat, este o referinţă la imperiul islamic, singurul imperiu care a urmat Imperiului Roman. Dacă teoria islamică a vremurilor din urmă este adevărată, atunci identificarea Babilonului final este tot atât de simplă pe cât este identificarea capitalei spirituale şi financiare a lumii islamice. Mecca este inima religioasă a lumii islamice, iar Arabia Saudită este inima financiară a lumii musulmane, furnizând peste 90% din finanţările globale ale islamului.

Concluzie

După cum am afirmat la începutul acestei cărţi, speranţa mea cea mai sinceră a fost ca această lucrare să contribuie la discuţiile mai ample legate de marea prostituată. Analizând cu atenţie profeţia şi supunând consideraţiei principalele interpretări care au fost puse pe tapet, cred că am demonstrat în mod suficient că Mecca/Arabia Saudită pare a împlini toate cerinţele scripturale ale prostituatei Babilonului. Ca să fim înţeleşi, prin aceasta nu spun că vreo altă opţiune, un cu totul alt oraş, nu ar putea apărea în viitor. Deocamdată, însă, perspectiva potrivit căreia Mecca este Babilonul zilelor din urmă este nu doar una foarte legitimă, ci, după câte s-ar părea, şi cea mai bună opţiune. Bineînţeles, chiar dacă Regatul Arabiei Saudite nu este Babilonul zilelor din urmă, acesta este, în mod evident, una dintre cele mai importante împliniri din istoria omului şi cel mai mare „Babilon" al timpului prezent. Inutil să mai spun că implicaţiile escatologice, pastorale şi misiologice sunt profunde.

Într-o notă personală, dacă aţi citit această carte, atunci este probabil evident că, în scrierea ei, m-am atins de o fiară foarte reală, expunându-mă la tot felul de potenţiale repercusiuni, fie ele spirituale, financiare sau de altă natură. Bineînţeles, nu aş fi scris nimic din toate acestea dacă nu aş fi fost convins că este de o importanţă crucială ca biserica să înţeleagă. Sunt ferm convins că trăim într-un moment în care păstrarea tăcerii, pur şi simplu, nu este o opţiune. Există câteva chestiuni despre care nimeni nu vorbeşte şi care, de fapt, ar trebui trâmbiţate de pe acoperişuri. Eu cred că aceasta este o astfel de chestiune. Acestea fiind spuse, vă cer să mă purtaţi în rugăciune, împreună cu familia mea. Apreciez sincer rugăciunile voastre.

Până în Ziua lui Isus Cristos, fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi să vă aibă în grija Lui!

Epilog

Am da dovadă de absolută neglijenţă şi nepăsare dacă nu am încheia această carte cu câteva răspunsuri foarte practice şi adecvate în faţa tuturor acestor informaţii pe care le-am trecut în revistă. Doresc să încep adresându-mă specific cititorilor care nu şi-au dedicat niciodată viaţa lui Isus Cristos. Deşi această carte este, în principal, o interpretare a unei profeţii din Scripturile creştine, ştiu că mulţi dintre cei ce o citesc nu sunt neapărat creştini. Poate că cineva v-a pus în mâini această carte sau, pur şi simplu, v-au interesat informaţiile despre Arabia Saudită şi numeroasele implicaţii politice deosebit de profunde. Oricare ar fi motivul, am încredinţarea că Dumnezeu Însuşi a făcut să vă pice în mâini această carte, cu un scop.

Dacă acesta este cazul tău, atunci primul răspuns adecvat este, destul de simplu, acela de a îţi pune viaţa şi sufletul în ordine înaintea Creatorului tău. Aceasta este înţelepciune curată. Adevărul este că „toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea tronului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata pentru ceea ce a făcut în timp ce era în trup, fie bine, fie rău" (2 Corinteni 5:10, NIV). Vine ziua când „Dumnezeu va aduce la judecată fiecare lucrare, fie bine, fie rău" (Eclesiastul 12:14, NIV). După cum a afirmat Isus, „Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit şi nimic ascuns care nu va fi făcut cunoscut! De aceea orice aţi spus la întuneric va fi auzit la lumină şi orice aţi şoptit la ureche, în odăiţe, va fi vestit de pe acoperişul caselor" (Luca 12:2-3, NIV). Dumnezeu Însuşi va sparge Google-ul şi vieţile tuturor vor fi expuse goale înaintea unui Dumnezeu sfânt şi atotputernic.

Evident, lucrul acesta este deopotrivă o veste îngrozitoare şi teribilă. Adevărul, la urma urmei, este că nici eu, nici tu nu suntem basma curată. După cum a spus apostolul Pavel, pe bună dreptate: „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23, NIV), sau după cum s-a exprimat profetul Isaia, „Noi toţi rătăceam ca nişte oi, fiecare urmându-şi propriul drum" (Isaia 53:6, NIV). Mai rău de-atât, Scriptura declară că „plata păcatului este moartea" (Romani 6:23, NIV). Apoi, toţi cei al căror nume „nu este găsit scris în cartea vieţii, [vor fi] aruncaţi în lacul de foc", unde „vor fi chinuiţi în foc şi pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. Fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea" (Apocalipsa 20:15; 14:10-11, NIV). Isus Însuşi a descris lacul de foc ca fiind un loc al „pedepsei veşnice" (Matei 25:46, NIV), unde „va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor", deopotrivă suferinţă morală şi regrete amare eterne (Matei 13:42, NIV).

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea…

Există, însă, o veste bună – foarte bună, de fapt! Este, literalmente, cea mai bună veste care s-a dat vreodată – *dacă vrem să o auzim*. Această veste bună este rezumată destul de bine în celebrul verset biblic: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3:16, NIV). Creatorul nostru ne-a iubit atât de profund, cu atâta pasiune, încât Şi-a trimis propriul Fiu, însăşi esenţa Sa, însăşi inima Sa – S-a trimis pe Sine Însuşi în lume ca să ia trup de om, să se facă de-adevăratelea unul de-al nostru, pentru ca, în cele din urmă, să fie mutilat în locul nostru şi să facă ispăşire pentru păcatele noastre. Biblia spune: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care ne dă pacea era peste El şi prin rănile Lui suntem vindecaţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare urmându-şi propriul drum, dar DOMNUL a pus asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor" (Isaia 53:5-6, NIV).

Apostolul Petru a făcut apel la concetăţenii săi:

> Pocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre; şi veţi primi darul Duhului Sfânt! Căci promisiunea este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru! (Faptele Apostolilor 2:38-39, NIV)

Dacă oricare dintre noi doreşte să fie salvat de păcatele sale şi să fie cruţat de aruncarea pentru totdeauna în lacul de foc, atunci există o singură cale de scăpare. Biblia ne spune că trebuie să ne recunoaştem păcatele, să ne întoarcem de la ele şi să renunţăm la ele. Acesta este înţelesul „pocăinţei". Ca parte a mărturisirii noastre publice, trebuie să fim botezaţi în apă, act care semnifică alegerea noastră de a ne da la moarte vechiul om lăuntric şi, ieşind din apă, suntem ridicaţi la o viaţă nouă. După cum a spus Isus, „cel care va crede şi va fi botezat va fi mântuit, dar cel care nu va crede va fi condamnat" (Marcu 16:16, NIV). Trebuie să ne transferăm credinţa şi încrederea de la „faptele noastre bune [care] sunt ca nişte zdrenţe murdare" (Isaia 64:6, NIV) la Isus Cristos, punându-ne toată credinţa în sângele vărsat de El şi în lucrarea de ispăşire pe care El a împlinit-o pe cruce pentru noi. Aceasta este calea, singura cale, prin care putem fi curăţiţi şi iertaţi. Oricine face acest lucru va primi Duhul Sfânt. Acesta este însuşi Duhul lui Dumnezeu, care va depune mărturie „că suntem copiii lui Dumnezeu" (Romani 8:16). El îţi va da puterea să trăieşti o viaţă sfântă, pe placul lui Dumnezeu, şi El va confirma că, în ziua judecăţii, vei fi înviat pentru viaţă veşnică, „ca o garanţie a ceea ce vine" (2 Corinteni 1:22, NIV). Vei fi scutit de pedeapsa „ruşinii şi dispreţului veşnic" (Daniel 12:2).

Dacă nu ai mai făcut niciodată acest lucru, dar ai vrea să iei această cea mai importantă decizie, te rog ia legătura cu mine prin intermediul paginii mele de web, joelstrumpet.com, iar eu voi fi fericit să mă rog împreună cu tine şi să te ajut să porneşti la drum în noua ta viaţă ca discipol al lui Isus Cristos. Te asigur că, deşi aceasta poate fi o decizie dificilă, va fi absolut cea mai bună decizie pe care o vei fi luat vreodată. Dacă Duhul Sfânt îţi atinge inima, nu ignora vocea Lui. Nu pierde acest moment. După cum ne aminteşte tuturor scriitorul Epistolei către Evrei:

> Aveţi grijă să nu-L respingeţi pe Cel Ce vă vorbeşte! Căci dacă n-au scăpat aceia care n-au vrut să-l asculte pe cel ce le-a adus mesajul divin pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel Ce ni-l aduce din ceruri! (Evrei 12:25, NIV).

Împreună cu apostolul Petru, apelez la voi din străfundurile inimii mele, „salvaţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos" (Faptele apostolilor 2:40).

Răspunsul creştin

Acum, aş dori să mă adresez celor ce sunteţi deja discipolii lui Isus. Sunt sigur că un mare procentaj dintre cei ce citiţi această carte – poate chiar şi tu – aţi făcut-o din simplul motiv că sunteţi fascinaţi, sau poate doar interesaţi, de înţelegerea profeţiilor biblice. Adevărul este că studiul profeţiilor biblice nu înseamnă doar dezvăluirea unor cunoştinţe secrete şi dezlegarea de mistere. Ca oricare alt aspect al teologiei biblice, acest subiect are o arie de aplicare foarte reală şi ar trebui, în mod foarte legitim, să afecteze felul în care trăim.

Din păcate, răspunsul cel mai firesc, mai carnal, în faţa informaţiilor pe care le-am aflat despre rolul islamului în vremurile din urmă este să dăm voie fricii, şi groazei la gândul celor ce vor veni, să ne intre în inimă. Dacă teoria prezentată în această carte este adevărată, atunci

adevărul este că, până când nu Se întoarce Isus, islamul nu pleacă nicăieri. Terorismul nu se va disipa. Ba chiar dimpotrivă, islamul va continua să se extindă şi să se impună cu forţa asupra lumii. Lucrurile vor deveni mai rele. Fie că ne place sau nu, nu avem unde să ne ascundem de ceea ce va veni peste pământ. Relevanţa lumii musulmane şi a Orientului Mijlociu, mai precis, va continua să ni se impună cu forţa tuturor. Fie că vorbim despre războiul din Siria, criza globală a refugiaţilor, transformarea Europei, sau cine ştie ce altceva ar putea urma, contururile peisajului vremurilor sfârşitului, aşa cum sunt acestea descrise de profeţii biblici, încep, în mod cert, să devină mai clare.

Respinge frica şi ura

Unele dintre cele mai importante avertismente din toată Scriptura se găsesc în discursul ţinut de Isus pe Muntele Măslinilor. Primul avertisment are de-a face cu frica. Vorbind despre zilele din urmă, Isus a spus: „Vor fi semne în soare, lună şi stele, iar pe pământ va fi suferinţă printre neamuri, încremenite de urletul mării şi al valurilor. *Oamenii vor leşina de frică în aşteptarea lucrurilor care urmează să vină asupra omenirii*, căci puterile cerurilor vor fi clătinate“ (Luca 21:25-26, sublinierea noastră). Cel de-al doilea avertisment are legătură cu o altă problemă a inimii – de fapt, cea mai importantă problemă a inimii din câte există. Din nou, vorbind despre zilele din urmă, Isus avertizează: „Şi din cauza înmulţirii fărădelegii, *dragostea celor mulţi se va răci*“ (Matei 24:12, sublinierea noastră). Sunt pe de-a-ntregul convins că unul dintre principalele motive pentru care dragostea celor mai mulţi se va răci este tocmai frica, care va cuprinde în ghearele ei întreaga lume. Simplu spus, frica este paralizantă. Atunci când frica pune stăpânire pe inima omului, înăbuşă abilitatea acesteia de a iubi cu adevărat, aşa cum a iubit Isus.

În această epocă a înmulţirii fărădelegii, răutăţii şi vărsării de sânge, apelul meu, izvorât din adâncul inimii mele, pentru oricine vrea să ia seama este să reziste tentaţiei de a lăsa frica sau ura să pătrundă în inimă. Fie că ne place sau nu, putem ori să ne trăim viaţa în siguranţă, ori să trăim ca Isus. Nu putem şi una, şi alta. În zilele ce ne stau înainte, vărsarea de sânge va exploda în mijlocul naţiunilor. Cu cât se întâmplă asta, cu atât se vor ridica mai multe glasuri, având pretenţia că sunt purtătoarele de cuvânt ale înţelepciunii, pretinzând că deţin toate răspunsurile, că ştiu toate soluţiile. Presiunile pentru adoptarea unei legislaţii mai conservatoare şi a unei acţiuni militare mai semnificativă vor deveni, tot mai mult, strigătul multora din Occident. Să fim înţeleşi aici, eu sunt un conservator constituţional. Cred în administrarea responsabilă. Eforturile de a alege lideri integri, presiunea pentru adoptarea unor legi drepte şi pentru luarea unor decizii militare înţelepte sunt chestiuni de o mare importanţă pentru mine. Fără îndoială, aş putea vorbi mult şi bine despre eliberarea noastră de dependenţa de ţiţeiul Orientului Mijlociu şi despre ruperea de influenţa coruptă a Arabiei Saudite. Am putea vorbi pe îndelete despre politici înţelepte de imigrare şi securitate naţională inteligentă. În mod cert, toate aceste lucruri sunt incredibil de importante. Adevărul, însă, este că nici soluţiile militare, nici cele legale, nici cele politice nu vor rezolva, de fapt, problemele de fond cu care ne confruntăm. Biblia afirmă răspicat că, în afara întoarcerii lui Isus, situaţia noastră actuală este mai curând deznădăjduită. Asta nu înseamnă că nu facem ceea ce trebuie făcut. Însă nu ne punem nădejdea în aceste lucruri. Ne înţepenim bine nădejdea în Isus şi în veacul viitor. Întoarcerea lui Isus este singura noastră speranţă. Până atunci, trebuie să înaintăm cu înţelepciunea şerpilor, administrând cu credincioşie tot ceea ce El ne-a încredinţat, dar, ca să o spunem pe şleau, avem nevoie să murim faţă de ideea că putem salva lumea aceasta. Să fim înţeleşi, sub nicio formă nu apăr abandonul sau abdicarea. Pur şi simplu, afirm faptul că ancora nădejdii noastre nu ar trebui să fie în eforturi

sau soluţii temporare. Fără a renunţa la activismul politic, ca şi creştini, Isus ne-a dat un mandat mult mai amplu. Accentul pe care îl punem trebuie să fie pe ceva mult mai important şi care are o permanenţă mult mai mare.

Pune Evanghelia pe primul loc

Ca discipoli supuşi ai lui Isus, accentul principal ar trebui să fie pe „duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia oricărei făpturi" (Marcu 16:15). Avem datoria de a da o mărturie credincioasă despre Ziua Domnului, judecata întregii omenirii, ispăşirea pe care Isus ne-a pus-o la dispoziţie şi glorioasa împărăţie viitoare. Aceasta este vestea bună! Aceasta este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" (Romani 1:16). Doar acest mesaj poate salva pe oricine din păcat. Doar acest mesaj scapă pe oricine de lacul focului veşnic. Aşadar, acesta, mai mult decât orice altceva, trebuie să fie accentul care ne conduce, pasiunea noastră mistuitoare. Zece mii de ani de acum încolo, va fi lipsit de relevanţă cine a câştigat viitoarele alegeri sau viitorul război. Cei care au fost câştigaţi pentru Cristos în aceste zile, însă, vor fi eminamente relevanţi. Acum, deşi cei mai mulţi sunt de acord că Evanghelia trebuie să fie pe locul întâi, adevărul este că aceasta niciodată nu va fi cu adevărat prioritară, decât dacă suntem dispuşi să îmbrăţişăm crucea.

Îmbrăţişează Crucea

Există o singură cale înainte: calea crucii. Calea crucii, însă, nu este un mesaj popular, mai ales în cultura americană, inclusiv în cultura creştină americană. Simplu spus, calea crucii este calea renunţării la propria viaţă. Acesta este, în parte, motivul pentru care Pavel vorbea despre „ofensa crucii" (Galateni 5:11, NIV; în româneşte versiunea NTR: „pricina de poticnire faţă de cruce"). Nimănui nu-i place să sufere. Nimeni nu doreşte să moară sau să facă sacrificii. Şi totuşi, tocmai la aceasta ne-a chemat Isus: „Căci oricine vrea să-şi salveze viaţa, o va pierde, dar cel ce-şi pierde viaţa pentru Mine şi pentru Evanghelie, o va salva" (Marcu 8:35). Cu cât mai ofensator este, deci, faptul că Isus ne-a chemat până acolo încât să ne dăm viaţa pentru duşmanii noştri? După cum a spus El, „iubiţi-vă duşmanii şi rugaţi-vă pentru cei ce vă persecută… Faceţi bine celor ce vă urăsc" (Matei 5:44; Luca 6:27). Motivul este simplu. Scripturile învaţă că „în timp ce eram duşmani, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său" (Romani 5:10). „Dumnezeu Şi-a dovedit dragostea faţă de noi prin faptul că, în timp ce noi eram păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Romani 5:8), iar noi suntem chemaţi să-L imităm. După cum scria Petru, „Şi la aceasta aţi fost chemaţi, deoarece şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un exemplu, astfel ca voi să călcaţi pe urmele Lui" (1 Petru 2:21).

Să fie foarte clar, eu cred cu toată convingerea că despre islam a vorbit Domnul prin profeţi şi că ceea ce se desfăşoară sub ochii noştri în lumea întreagă este împlinirea profeţiilor. Cred că, în zilele ce ne stau în faţă, islamul radical va continua să se extindă şi să explodeze în mijlocul naţiunilor. Însă, mai vreau să spun, şi spun lucrul acesta cu toată convingerea, că dacă aceste informaţii te determină să te retragi în frică, ură sau protecţionism de sine, atunci nu răspunzi aşa cum vrea Domnul să răspunzi. Dacă eşti creştin, atunci singurul răspuns este imitarea şi urmarea lui Isus. După cum i-a avertizat Pavel, cu toată solemnitatea, pe credincioşii din Roma:

> Faceţi lucrul acesta, ştiind ce vremuri sunt: este ceasul să vă treziţi din somn, pentru că mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am devenit credincioşi; noaptea aproape a trecut şi ziua este aproape, deci să lăsăm la o parte faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armura luminii! (Romani 13:11-12)

Cu cât Satan îşi dă mai tare silinţa să ridice o armată a sa din mijlocul fiilor lui Işmael, cu atât mai mult urmaşii lui Isus ar trebui să-şi facă o prioritate din smulgerea din foc a câtor mai mulţi. Acum nu este momentul să punem autoconservarea în capul listei de priorităţi. Acum este ceasul când a ne da pe noi înşine pentru venirea la credinţă a musulmanilor trebuie să fie una dintre cele mai înalte priorităţi ale Trupului lui Cristos!

Concluzie

Dacă cele discutate în această carte sunt adevărate, atunci, da, zilele ce urmează vor deveni doar din ce în ce mai grele. Pe măsură ce marile furtuni ale vremurilor din urmă mătură naţiunile, trebuie să ne găsim mângâierea în concluzia profeţiei. Pentru că, pe cât de reale sunt lucrurile despre care se vorbeşte în toată cartea Apocalipsa, pe atât de reală este şi marea victorie a Domnului care va veni. Acesta este motivul pentru care, la prăbuşirea Babilonului, îngerii izbucnesc în strigăte atât de exuberante de veselie. Haideţi să ne alăturăm şi noi veseliei îngerilor la gândul marii victorii din Ziua Domnului, care va veni curând:

> După toate acestea, am auzit în cer ceva ca un glas puternic al unei mari mulţimi, spunând: „Aleluia! Mântuirea, slava şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru, pentru că judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte! El a judecat-o pe marea prostituată care a pervertit lumea cu desfrânarea ei! A răzbunat sângele robilor Săi, vărsat de mâna ei!“ Au spus a doua oară: „Aleluia! Fumul ei se va ridica în vecii vecilor!“ Cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru fiinţe vii au căzut la pământ şi I s-au închinat lui Dumnezeu, Care şade pe tron, zicând: „Amin! Aleluia!“ Şi de la tron s-a auzit un glas, spunând: „Lăudaţi-L pe Dumnezeul nostru, toţi robii Lui şi cei ce vă temeţi de El, mici şi mari!“ Am auzit ceva ca glasul unei mari mulţimi, ca vuietul multor ape şi ca sunetul unor tunete puternice, spunând: „Aleluia! Pentru că Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic împărăţeşte! Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-I dăm slavă, pentru că nunta Mielului a sosit, iar mireasa Lui s-a pregătit. I s-a dat să se îmbrace în in fin, strălucitor şi curat.“ Inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinţilor. Apoi mi-a zis: „Scrie! Ferice de cei chemaţi la cina de la nunta Mielului!“ Mi-a mai zis: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu.“ (Apocalipsa 19:1-9)

Şi noi toţi să strigăm, de zeci de mii de ori, „Amin!“.

Index al ilustraţiilor

Abraj al-Bait comparat cu celelalte trei cele mai înalte clădiri din lume la ora actuală (diagramă)
Aum hindus, 207
Bahus (purtând o banderolă cu o cruce pe cap), 53
Coasta de vest a Arabiei Saudite (hartă), 253
Corturi aranjate în afara Marii Moschei pentru hajj, 212
Descoperiri între ruinele din Ninive şi Babilon, imagine în costum de peşte, 52
Dezvoltarea mitrei, 52
Dionisie, 50
Idol antic al Astarteei, sau Afroditei, 207
Idol al Dianei, sau Artemis, sculptat din meteorit negru, 215
Kaaba, sau „Cubul", 205
Monede din secolul întâi, 130
Osiris, 50
Pelerini musulmani revărsându-se către Kaaba, 212
Piatra neagră din Paphos, 215
Piatra neagră a Kaabei în cutia ei de argint, 216
Sculptură antică cu hinduşi practicând pradakshina, 209
Shiva (zeul hindus al distrugerii) cu o semilună pe cap, 206